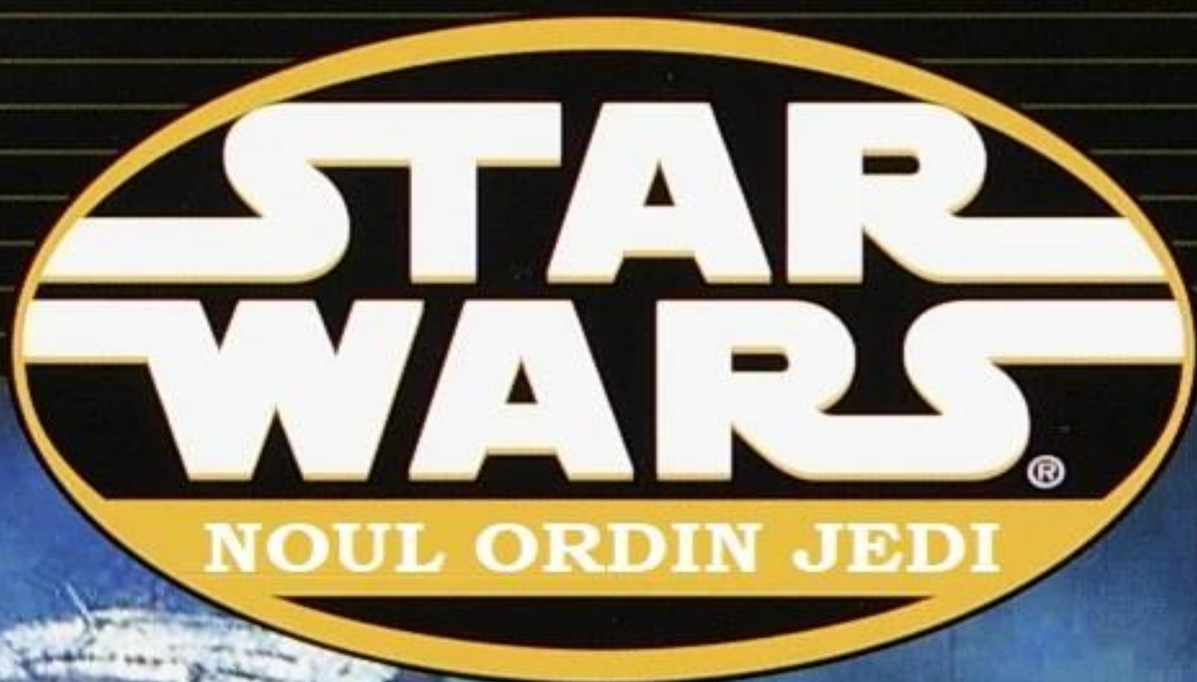

VALUL ÎNTUNECAT DEVASTAREA

MICHAEL A. STACKPOLE

MICHAEL A. STACKPOLE

STAR WARS

NOUL ORDIN JEDI
03 – VALUL ÎNTUNECAT – DEVASTAREA

Traducere făcută de *Sebastian C.*
şi *Dumitrescu Cristian*

Michael A. Stackpole
The New Jedi Order – Dark Tide – Ruin
2000

Michael A. Stackpole

Michael Austin Stackpole (născut la 27 noiembrie 1957) este un autor american de science-fiction şi fantasy, cunoscut mai ales pentru cărţile sale *Star Wars* şi *BattleTech*. S-a născut în Wausau, Wisconsin, dar a crescut în Vermont. Este licenţiat în istorie la Universitatea din Vermont. Începând cu 1977, a lucrat ca designer de jocuri pentru diverse companii de jocuri şi a scris zeci de articole de revistă cu distribuţie limitată în cadrul industriei.

În prezent locuieşte în Scottsdale, Arizona.

DRAMATIS PERSONAE

Elegos A'Kla – Senator al Noii Republici (mascul Caamasi)
Wedge Antilles – General în *Escadrila Vagabond* (bărbat uman)
Gavin Darklighter – Colonel în *Escadrila Vagabond* (bărbat uman)
Borsk Fey'lya – Şef de Stat al Noii Republici (mascul Bothan)
Traest Kre'fey – Amiral al Noii Republici (mascul Bothan)
Gilad Pellaeon – Amiral Imperial din *Rămăşiţele* Imperiale (bărbat uman)
Danni Quee – membră a Societații *ExGal* (femeie umană)
Shedao Shai – Comandant Yuuzhan Vong (mascul)
Deign Lian – războinic Yuuzhan Vong (mascul)
Luke Skywalker – Maestru Jedi (bărbat uman)
Mara Jade Skywalker – Cavaler Jedi (femeie umană)
Anakin Solo – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Jacen Solo – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Jaina Solo – Cavaler Jedi (femeie umană)
Corran Horn – Cavaler Jedi, *Escadrila Vagabond* (bărbat uman)
Ganner Rhysode – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Leia Organa Solo – diplomat al Noii Republici (femeie umană)

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Shedao Shai se afla în camera sa, în adâncul navei vii, *Moştenirea Torturii*. Înalt şi zvelt, cu membre lungi, cu cârlige şi ţepi la încheieturile mâinilor, coatelor, genunchilor şi ale călcâielor, războinicul Yuuzhan Vong se ridicase la înălţimea sa maximă şi îşi ţinea palmele deschise depărtate de corp. Un ombilic subţire şi cărnos îi conecta nava la gluga cognitivă pe care o purta. Cablul minuscul şerpuia în sus şi în afară prin peretele de *coral yorick* al cabinei, fiind grefat în ţesutul neural al navei. Shedao Shai vedea ceea ce vedea nava şi ştia ceea ce ştia ea, acolo, pe orbita Dubrillionului. Doar golul spaţiului îl înconjura, Dubrillionul fiind o minge albastră cu verde care se învârtea încet sub picioarele lui. Centura de asteroizi a sistemului se întindea deasupra lui într-un arc mobil, iar îndepărtata lume maronie Destrillion plutea departe în întunericul aproape gol, ca un amant laş.

Aşa te simţi când eşti asemenea unui zeu. Shedao Shai ezită pentru o secundă, doar o bătaie de inimă, lăsând să treacă prin el temerea de a fi gândit o blasfemie. Îşi înăbuşi teama, ştiind că *Yun-Yammka*, zeul cunoscut sub numele de *Ucigaşul*, îi va îngădui vanitatea sa ca o recompensă pentru succesul cu care cucerise atât de multe lumi de la infideli. Preoţii le spuseseră războinicilor Yuuzhan Vong că noua lor casă era aici, în ceea ce necredincioşii numeau Noua Republică, iar lui Shedao Shai îi revenea responsabilitatea cumplită de a conduce atacul care va transforma profeţia preoţilor în realitate.

Folosindu-se de simţurile navei ca de propriile simţuri, Shedao îşi permise să scape de legăturile şi preocupările trupului său şi să îşi răspândească intelectul asupra a tot ceea ce vedea. Războinicii Yuuzhan Vong străbătuseră distanţe lungi, în marile lor nave-lume, în căutarea acestui nou cămin. Cercetaşii localizaseră această galaxie cu peste cincizeci de ani în urmă, iar raportul supravieţuitorilor făcuse să devină reală profeţia *Stăpânului Suprem*: o nouă casă era în sfârşit la îndemână. Mai târziu, agenţii se infiltraseră în ea. Informaţiile ajunseseră la navele-lume, iar o întreagă generaţie fusese antrenată ca să cureţe galaxia de infideli.

Shedao Shai zâmbi în timp ce se uita la Dubrillion. Un proverb legat de război spunea că până şi cel mai atent plan se poate spulbera în faţa opoziţiei; şi aşa se întâmplase şi aici. Nom Anor, agentul provocator Yuuzhan Vong, conspirase cu fraţii săi din casta intendenţilor pentru a uzurpa rolul războinicilor. Un atac prematur fusese lansat şi respins de Noua Republică, deşi nu fără pierderi pentru infideli.

Atacurile iniţiale ale lui Shedao Shai trebuiseră să fie îndreptate spre lumile de

unde fuseseră alungați războinicii Yuuzhan Vong, astfel încât cucerirea lor să poată fi finalizată şi ruşinea înfrângerii să fie ştearsă de pe onoarea Yuuzhan Vong.

Comandantul războinic îşi închise palma dreaptă, iar zâmbetul i se largi. *Dacă gâtul tău ar fi în mâna mea, Nom Anor, plăcerea mi-ar fi fără limite.* Deşi războinicul nu îndrăzni să-şi imagineze cum vor explica preoții sau alți intendenți acțiunea lui Nom Anor, Shedao era sigur că zeii îl vor pedepsi. *Data viitoare când vei veni la Schimbare, Nom Anor, îți vei găsi perfidia răsplătită.*

Shedao Shai pătrunse cu mintea în amintirile stocate în *Moştenirea Torturii.* Culesese una de la un sclav care fusese angajat ca soldat în procesul de pacificare a Dubrillionului. Chazrachul era unul dintre umanoizii reptilieni scunzi şi corpolenți, care îi serviseră bine pe Yuuzhan Vong în războaiele lor, unii dintre ei fiind suficient de celebri pentru a fi admişi în casta războinicilor, la cele mai elementare niveluri ale acesteia. În timp ce Shedao Shai trăgea amintirea la el şi o îmbrăca precum o mască *ooglith*, se simți ciudat, deoarece creatura era mult mai mică decât el. Îi trebui o clipă să accepte disconfortul de a fi în *trupul creaturii*, apoi trecu peste şi începu să trăiască misiunea Chazrachului pe planeta de jos.

În ceea ce priveşte misiunile, aceasta nu fusese foarte provocatoare. Acest Chazrach şi echipa sa fuseseră însărcinați să curețe unul dintre adăposturile pe care infidelii le creaseră printre dărâmăturile oraşului principal de pe Dubrillion. Fiecare Chazrach purta un *coufee* – un cuțit mare, cu două tăişuri – şi un fel de *amphistaff* mai scurt decât cel folosit de războinicii Yuuzhan Vong. Nu numai că era mai potrivit pentru statura mică a Chazrachilor, dar rămânea în mare parte inflexibil, deoarece sclavii păreau genetic incapabili să stăpânească abilitățile de biciuire necesare pentru a folosi un *amphistaff* la capacitatea sa maximă.

Shedao Shai îşi mişcă umerii, încă insuficient adaptat la făptura extraterestră pe care o *purta*, dar îşi lăsă mintea să plonjeze în amintire. Prin ochii Chazrachului, îi văzu pe soldați intrând în nişele înguste şi întunecate. Un miros acru îi asaltă nările şi inima Chazrachului îşi acceleră bătăile. Doi dintre compatrioții săi se îmbrânciră şi avansară pe măsură ce pasajul se lărgea. Chazrachul îşi mângâie *amphistafful* cu degetul şi îl ridică într-o parte când un alt sclav trecu pe lângă el.

Un fulger de energie roşie explodă din întuneric, risipind momentan umbrele, apoi arse în formația de Chazrachi. Strângându-şi mâinile la chipul său plin de băşici şi fum, un sclav se îndepărtă țipând. Cu *amphistafful* încă ridicat, Chazrachul pe care îl *îmbrăcase* Shedao îşi ocoli însoțitorul rănit, apoi ridică privirea când zgârieturi de metal pe piatră şi o scânteie îl avertizaseră de un nou pericol.

Pe o cornişă de deasupra intrării în pasaj se ascunsese un infidel. El balansa o bară grea de metal, care scotea scântei atingând tavanul camerei. Bara şuieră în direcția capului Chazrachului, dar sclavul o pară cu *amphistafful*, apoi lovi în sus cu coada ascuțită a armei. Bastonul străpunse partea cărnoasă a piciorului bărbatului, permițând sângelui sărat să țâşnească când sclavul smuci *amphistafful.*

Omul căzu odată cu smucitura, rotindu-se prin aer şi aterizând dur pe spate. Oasele îi trosniră şi jumătatea inferioară a corpului necredinciosului deveni moale. Sângele încă îi pulsa din rana din picior, iar mâinile sale încercară să îl adune. Infidelul privi în ochii sclavului, frica lărgindu-i proprii globi oculari astfel încât orbitele albe păreau că-i vor zornăi în craniu. Gura formă cuvinte care veneau cu tonuri jalnice, dar o rotire rapidă a *amphistaffului* aduse vârful aplatizat în jos pentru a tăia gâtul bărbatului, reducându-i la tăcere vocea şi curmându-i viața dintr-o

singură lovitură.

În jurul Chazrachului *îmbrăcat* de Shedao, atacau şi luptau alţi soldaţi-sclavi. Mai multe fulgere de energie luminară adâncurile mai îndepărtate ale adăpostului. Sclavii se prăbuşiră, zvârcolindu-se, cu mâinile zgâriind rănile din care se prelingea sângele. Infidelii, strigându-şi ultimele clipe, se prăbuşeau în grămezi însângerate. Sclavii călcau peste cadavre – atât cele ale altor Chazrachi, cât şi ale infidelilor – grăbindu-se să ajungă la cât mai mulţi inamici. Ambuscada se transformă într-o cursă, în care necredincioşii încercau să scape, dar potopul de Chazrachi făcea să fie imposibil. Apoi Shedao Shai simţi înţepătura liniştitoare a durerii. Îi pătrunse în spate chiar deasupra şoldului drept şi îl tăie spre burtă. Simţi cum Chazrachul încercă să înăbuşe durerea în timp ce se îndepărta spre stânga. Asta permise armei care îl înjunghiase să iasă din rană, minimizând puţin durerea, dar nu făcu nimic pentru a opri panica care creştea pe măsură ce creatura realiza că fusese grav rănită.

Întorcându-se, Chazrachul îşi ridică *amphistafful* şi aproape că rată să-şi ucidă duşmanul. Infidelul care îl înjunghiase era de sex feminin şi cu siguranţă de vârstă fragedă. Lovitura care ar fi străpuns gâtul unui adult îi tăiase faţa la înălţimea ochilor. Arma strivise osul şi străpunsese creierul. Infidela tresări când arma se eliberă, împrăştiind sânge pe ferrocreta spartă a pereţilor adăpostului. Ea căzu la pământ ca o mantie udă lepădată, însă vibrolama folosită pentru a înjunghia sclavul îi rămase încleştată în mână, bâzâind într-o imitaţie abominabilă de viaţă.

Shedao Shai îşi arcui spatele şi îşi smulse gluga cognitivă de pe cap. Nu pentru că se temea de reacţia Chazrachului la rană, de intrarea lui în şoc şi moartea lui. Shedao Shai mai trecuse prin aşa ceva de multe ori. De data asta, însă, nu voia să se lase pângărit de impresiile unui laş. *Nu voi îngădui să fiu pătat.*

Comandantul Yuuzhan Vong îşi deschise braţele şi respiră adânc acolo, în cavitatea din inima *Moştenirii Torturii.* Ştia că alţii vor considera că respingerea extremă a impresiilor finale ale Chazrachului era o lipsă de afecţiune. Deign Lian, subordonatul său imediat, cu siguranţă ar fi făcut-o, dar în acelaşi timp *Domeniul*[1] *Lian* avea o istorie mai glorioasă decât *Domeniul Shai*, cel puţin până de curând.

O istorie plină de succese le-a permis să devină neglijenţi şi slabi. Lian mi-a fost încredinţat pentru ca eu să-i pot insufla pasiunile unui războinic.

Shedao Shai ştia că ceea ce simţise cât fusese în Chazrach ar fi fost considerat un lucru minor de către mulţi, dar nu era stilul unui Shai să se lase pătat. Durerea pe care o simţise sclavul când îl lovise vibrolama – o blasfemie de armă care corupsese o inocentă şi o introdusese în război –, fusese întâmpinată cu respingere. Chazrachului i se oferise o cale clară spre mântuire, dar se abătuse de la ea.

Durerea nu trebuia să fie respinsă, ci îmbrăţişată. După cum credea Shedao Shai, singura constantă adevărată în realitate era durerea. Naşterea era durere, moartea era durere, orice schimbare necesita durere. A respinge durerea însemna a nega însăşi natura universului. Slăbiciunile personale le îndepărtau pe fiinţe de durere, care nu trebuia trecută cu vederea, ci întreţesută, astfel încât o fiinţă să poată deveni transcendentă şi să fie transfigurată după asemănarea zeilor înşişi.

---

[1] Domeniu – modul în care specia Yuuzhan Vong numea un clan sau o familie. Domeniile erau adesea limitate la o singură castă, deşi un individ putea intra într-o altă castă. Rivalitatea dintre Domenii fusese adesea intensă şi atinsese apogeul în Războiul Cremlevian, care făcuse ca galaxia Yuuzhan Vong să devină nelocuibilă. Deşi după război nu se mai confruntaseră cu o concurenţă atât de acerbă, violenţa rămăsese metoda preferată de soluţionare a disputelor.

Shedao Shai se îndreptă spre unul dintre pereții scobiți ai camerei şi mângâie un glob perlat încrustat în el. Ca şi cum nisipul negru de pe plajă ar fi fost spălat, culoarea se scurse din perete, făcându-l transparent. În spatele lui, dispuse într-o ierarhie piramidală, se aflau relicve ale *Domeniului Shai*. Doar o mică parte dintre ele fuseseră depozitate aici. O colecție atât de valoroasă nu ar fi fost în niciun caz încredințată unei singure persoane şi cu siguranță nu ar fi fost pusă pe o navă precum *Moştenirea Torturii*. Relicvele fuseseră alese special de bătrânii *Domeniului* pentru a-l inspira pe unul dintre urmaşii lor.

Shedao Shai trecu cu mâna peste bariera dintre el şi oasele încapsulate acolo, oprindu-se la locul rămas liber în colțul din stânga jos. Intenționa să depună acolo relicvele lui Mongei Shai, bunicul său, un războinic curajos care pierise într-o misiune de recunoaştere pe o lume cunoscută de necredincioşi drept Bimmiel. Mongei ajunsese acolo ca parte a unei misiuni de recunoaştere pregătitoare pentru invazie. Cu curaj, rămăsese în urmă pentru a trimite informații celor din echipa sa care se întorceau la flota care îi aştepta. Moartea sa prin sacrificiu, ca urmare a devotamentului său, adusese o mare onoare *Domeniului Shai* şi, în mare parte, făcuse posibil – nu, făcuse să fie *vital* – ca Shedao să fie ales să conducă invazia.

Shedao trimisese două dintre rudele sale pentru a recupera relicvele, dar ei eşuaseră în misiunea lor. Neira şi Dranae Shai fuseseră ucişi de *Jeedai* – cei mai derutanți dintre infidelii despre care trimisese informații Nom Anor.

Aceşti Jeedai pretind că sunt înrudiți cu viața şi că o stăpânesc, însă simbolul lor este o sabie de lumină – o armă care poate distruge cu uşurință atât viața, cât şi mecanismele abominabile. Ei se situează deasupra şi în afara vieții, folosind această Forță mistică pentru a-şi ascunde complacerea în blasfemia mecanică.

Comandantul Yuuzhan Vong se scutură de un fior, apoi se îndepărtă de peretele cu relicve şi traversă camera. Acolo atinse o pată roşie de pe un perete. Capătul acela al camerei începu să se transforme, cu peretele de *coral yorik* curgând în jos în podea. Din perete se desprinseră nişte apendice triplu articulate, şase la număr. Întorcându-se din nou cu fața la relicve, el îşi întinse brațele în sus.

Cele două apendice superioare aveau fiecare un tentacul de piele care îi înconjurară încheieturile şi le strânseră bine. Cele patru inferioare aveau la rândul lor legături care îi prindeau gleznele şi coapsele. Se simți ridicat de încheieturile mâinilor, cu membrele inferioare opunând rezistență. Articulațiile îi pocniră şi mici explozii de durere îi străbătură brațele, provocându-i furnicături în degete. Apoi picioarele i se desprinseră de podea. Ajunseră deasupra înălțimii capului său, forțându-l să îşi dea gâtul pe spate pentru a putea studia relicvele în strălucirea aurie de sus. Lumina transformă orbitele craniului superior în găuri negre. Shedao Shai se holbă la ochiul din stânga, cel mai neregulat, privirea lui urmărind marginea concavă a orbitei. Deşi nu o văzuse niciodată pe această femelă în viață şi abia putea să țină minte cu câte generații în urmă trăise, îşi putea imagina că privirea ei rece fusese la fel de nemiloasă în viață precum era acum căutătura ei întunecată.

Prins ferm în *Îmbrățişarea Durerii*, Shedao Shai începu să se lupte împotriva legăturilor sale. Apendicele creaturii se contractară, răsucind brațele lui Shedao şi arcuindu-i coloana vertebrală. Durerea începu încet să crească, aşa că Shedao Shai se luptă şi mai îndârjit, trăgând şi împingând, încercând să îşi elibereze brațele. Creatura care era *Îmbrățişarea Durerii* îi răsuci membrele şi se mişcă astfel încât umerii i se întoarseră într-o direcție şi pelvisul în alta. Uitându-se înapoi peste

umărul stâng, îşi putu vedea călcâiul drept. *Dar nu-l văd suficient de bine.*

Se luptă din ce în ce mai tare cu *Îmbrăţişarea*, lăsând străfulgerările argintii de agonie să înlocuiască urmele de durere roşii care îi urcau şi coborau pe corp. Căută durerea, gustând-o, savurând-o, încercând să o cuantifice şi să o descrie, dar în secret se bucura de faptul că era prea mult, prea mare pentru ca el să o poată înţelege vreodată. Chiar ştiind că această sarcină îl depăşea, se forţă să se împotrivească *Îmbrăţişării*, pregătindu-se pentru încă un act exploziv de rezistenţă.

Îmbrăţişarea se mişcă din nou, ridicându-i încheieturile până la punctul în care acestea aproape că i se odihneau pe ceafă. Întinzându-şi degetele, îşi prinse şuviţele de păr şi îşi trase capul pe spate pentru a putea privi relicvele. Chinul pur îl străbătu, aprinzându-i fiecare fibră nervoasă din corp. Nu putea să catalogheze tot ce simţea. Totul venise prea mult, prea repede, copleşindu-l cu durere până când...

... până când tot ceea ce sunt este durere.

Adevăratul său scop fiind îndeplinit, îşi lăsă buzele să se desprindă de dinţii zimţaţi. *Infidelii au făcut tot ce au putut pentru a se salva de acest tip de durere. Ei se îndepărtează de orice realitate. De aceea ei reprezintă o abominaţie care trebuie curăţată din această galaxie.* Nu conta pentru el că ei fuseseră primii aici; conta doar că zeii le dăduseră războinicilor Yuuzhan Vong galaxia şi misiunea de a o elibera de aceşti infideli.

Învăluit în chinuri inimaginabile, Shedao Shai se dedică din nou misiunii sacre date poporului Yuuzhan Vong. *Am venit să le oferim Adevărul. Scufundaţi în creuzetul durerii, norocoşii vor cunoaşte salvarea înainte să moară. Ceilalţi* – făcu o pauză în timp ce un şoc fierbinte îi urca pe şira spinării pentru a-i izbucni în craniu – *ceilalţi vor deveni la fel de lipsiţi de viaţă ca maşinile pe care le acceptă, iar zeii se vor bucura de împlinirea destinului nostru.*

Capitolul 2

Şuieratul şi zgomotul sabiei de lumină care se izbea de o altă sabie acoperiră respirația ascuțită a lui Luke Skywalker. Privi cum lovitura aplicată o împinse pe Mara Jade Skywalker înapoi şi o făcu să se poticnească. Luke putea simți cum Forța curgea în jurul ei şi prin ea. Liniile neregulate şi abrupte păreau să o asalteze, să o împiedice. Întinse o mână, gata să netezească liniile ascuțite în curbe blânde.

Totuşi, chiar înainte ca el să poată face asta, Mara se folosi de impulsul fizic al replierii. Se rostogoli pe şoldul drept, apoi se întoarse, lovind larg şi în plan orizontal cu sabia ei albastră. Părul roşcat îi străluci cu reflexii în timp ce se legăna de pe un umăr pe altul. Ochii ei verzi străluciră cu un alt fel de lumină, una care se potrivea cu rânjetul sălbatic de pe fața ei, care nu trăda niciun sentiment de slăbiciune din cauza bolii care o mistuia.

Adversarul sări pe deasupra lamei, deşi nu atât de sus sau de grațios cum ar fi făcut alți Jedi. Corran Horn ateriză şi îşi trecu sabia argintie în mâna stângă, apoi o înfipse spre pământ. Aceasta scânteie când surprinse lovitura de ripostă a Marei. Corran pivotă apoi pe vârful piciorului stâng şi trimise o lovitură laterală spre capul Marei. Ea se feri înapoi, rostogolindu-se într-un salt, apoi ateriză în picioare.

Lama ei se ridică în gardă lângă urechea dreaptă. Corran o înfruntă, cu lama ținută în două mâini şi pornind de la nivelul abdomenului spre un punct de lângă călcâiul drept. Lumina provenită de la lame le transforma sudoarea într-un luciu irizat, vizibil pe fața şi brațele goale ale Marei şi pe pieptul transpirat al lui Corran.

Mara atacă şi Corran pară. Făcură un schimb de lovituri, fiecare retrăgându-se şi atacând pe rând. Luke se minună de complexitatea fluxurilor Forței din jurul lor. Văzuse demonstrații mai mari ale Forței – *cu mulți ani în urmă, înainte să înțeleg subtilitățile Forței* – şi demonstrații mai fluide de mânuire a sabiei, dar lupta la care asista aici era cu totul diferită. Mara şi Corran, prieteni de mult timp, căutau fiecare să îl împingă pe celălalt la limită şi se bazau pe viclenie, îndemânare şi forță pentru a o face. Treceau de la apărare la atac, şi printr-o multitudine de moduri ale acestora. Scopul nu era de a provoca răni, ci de a forța cealaltă persoană să prevină rănirile.

Ceea ce făcea ca totul să fie şi mai remarcabil era faptul că niciunul dintre ei nu era într-o stare bună de sănătate. Mara se lupta cu o boală care îi ştirbea puterile şi sfida toate eforturile lui Luke de a o ajuta. El ştia că lucrurile ar fi putut fi mai rele: din o sută de persoane diagnosticate cu această boală, doar ea supraviețuise.

Puterea ei în Forță o susține, iar în luptă lăsa Forța să curgă prin ea.

Corran terminase de curând terapia bacta pentru rănile care îi amenințaseră viața şi pe care le suferise în urma unei lupte cu invadatorii Yuuzhan Vong de pe Bimmiel. Deşi rănile se vindecaseră, inclusiv efectele pe termen lung ale unei biotoxine, nu îi era uşor să-şi recapete condiția fizică şi avantajul în luptă. Luke putea să vadă cum pieptul lui Corran fremăta din cauza exercițiului şi zâmbi.

Niciunul dintre noi nu mai este la fel de tânăr cum a fost odată.

Mara îşi izbi lama sabiei de cea a lui Corran, împingându-l înapoi. Glezna dreaptă a lui Corran se răsuci, aruncându-l pe podeaua sălii de antrenament. El se

rostogoli înapoi peste cap şi se ridică pe genunchiul drept, cu partea stângă a corpului mai aproape de Mara decât cea dreaptă. Îşi întinse sabia de lumină în dreptul abdomenului, apoi îşi roti mâna dreaptă. Montajul intern al armei se schimbă, dublând lungimea lamei şi infuzându-i o nuanţă profundă de ametist.

Mara râse brusc şi îşi azvârli lama spre lama subţire de energie purpurie care i se opunea. În timp ce arma lui Corran îi permitea să ajungă la ea, un simplu atac de lovire ar fi balansat lama larg, apoi ea ar fi putut să se avânte în faţă şi să-l spintece pe Corran cu un atac. Surpriza tacticii de alungire a lamei lui Corran funcţionase asupra duşmanilor înainte, dar Luke ştia că Mara trebuie să se fi aşteptat la asta şi elaborase de mult o strategie pentru a-i face faţă. Ea îşi învârti lama albastră pentru a abate lama lui Corran, dar nu obţinu nicio scânteie şi niciun şuierat de ciocnire a lamelor. Balansul ei puternic o făcu să se rotească şi, în timp ce completa cercul, lama albastră crestă un simbol al infinitului în aerul din faţa ei. Ea se dădu înapoi doi paşi, apoi îşi opri lama şi se înclină în direcţia lui Corran, înainte să cadă în genunchi, cu sudoarea lipindu-i şuviţele de păr de obraji.

Luke arcui o sprânceană spre Corran.

— De cât timp aştepţi să foloseşti tactica asta?

Corran îşi ridică sabia, apoi roti ansamblul înapoi în poziţia iniţială. Alunecă de pe glezna dreaptă şi se lăsă pe fund, apoi se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea.

— Războinicii Yuuzhan Vong m-au făcut să mă gândesc la asta. Nu-i putem simţi prin Forţă, aşa că nu putem şti unde sunt. De aceea e greu să ne apărăm de ei.

Mara chicoti.

— Să-ţi dezactivezi lama în mijlocul unei astfel de lupte este un lucru prostesc.

— Ştiu, dar aş fi putut la fel de uşor să schimb lungimea lamei în timp ce tu încercai să-mi dai lama la o parte. O manevră de oprire este foarte eficientă împotriva unui inamic care se apropie, doar dacă ştii că inamicul se apropie. M-am gândit că va trebui să forţezi atacul. Am dublat lama, oferindu-ţi o modalitate de a-mi scoate arma din joc, apoi am stins-o când ai încercat să o izbeşti. Încă o atingere a degetului mare şi ai fi fost tăiată.

Luke simţi un fior pe şira spinării. Îşi aminti de Maestrul său, Obi-Wan Kenobi, ridicându-şi sabia în semn de salut, apoi stingând lama chiar în timp ce Darth Vader îl ucidea. *A funcţionat şi atunci ca tactică. Sacrificiul suprem pentru o ultimă victorie.*

Maestrul Jedi zâmbi şi îşi deschise mâinile în timp ce mergea spre centrul sălii de antrenament. Deasupra şi în jurul lui, printr-o mare cupolă din oţel transparent, putea vedea fluxul ordonat de vehicule aeriene şi nave care se deplasau pe cerul Coruscantului. Totul părea atât de firesc şi normal când privea lumea exterioară, însă sub cupolă, în cartierul general Jedi de pe Coruscant, lucrurile clocoteau ca norii de furtună la orizont.

— Amândoi v-aţi descurcat foarte bine, luând în considerare toate problemele.

Mara se forţă să se ridice în picioare.

— Putem face mai mult de atât. Trebuie să facem mai mult. Haide.

Corran scutură din cap, pulverizând sudoarea din părul castaniu şi din barbă.

— Mai am putere pentru cel puţin o rundă, cred.

Luke se încruntă.

— Nu, acum este suficient pentru amândoi.

Dincolo de cei doi, păşind cu îndrăzneală printr-o arcadă, venea un Jedi cu o mantie neagră fluturând în spatele lui. Fiind subţire şi cu trăsături ascuţite, Jediul

avea o privire incendiară. Buza superioară i se încreți cu o urmă de dispreț, apoi zâmbi cu grijă. *Şi rece*.

— Bună ziua, Maestre Skywalker.

Felul în care rostea cuvântul *Maestru* făcea din el un simplu titlu, golindu-l de orice sentiment de respect.

— Bună ziua şi ție, Kyp Durron. Luke îşi păstră vocea egală, în ciuda faptului că nu-i plăcuse tonul lui Kyp. Am crezut că vei veni mai târziu.

Kyp se opri de cealaltă parte a combatanților transpirați.

— I-am convins pe ceilalți să grăbească pregătirile. Flutură mâna înmănuşată înapoi spre arcadă. Suntem gata să convocăm consiliul de război chiar acum.

Luke îşi ridică bărbia încet.

— Acesta nu este un consiliu de război. Jedii nu merg la război. Noi suntem protectori şi apărători, nu agresori.

— Cu tot respectul, Maestre Skywalker, diferența este doar una semantică. Kyp îşi împreună mâinile la spate. Invadatorii Yuuzhan Vong sunt aici şi intenționează să cucerească cel puțin o parte din galaxia noastră, dacă nu chiar pe toată. Ca apărători am eşuat deja, şi totuşi, ca agresori am cunoscut succesul. Ganner Rhysode şi Corran au atacat pe Bimmiel şi au plecat cu premiul. Ne-am apărat pe Dantooine şi am fost alungați.

Corran suspină.

— Şi Bimmiel aparține acum invadatorilor, Kyp, în caz că nu ai observat. Iar Ganner şi cu mine am făcut ceea ce am făcut pentru a proteja nişte ființe luate prizonieri. A fost cât se poate de simplu.

Kyp se încruntă la Corran, lăsând supărarea să se răsfrângă asupra lui.

— Semantică din nou. I-ați atacat pe războinicii Yuuzhan Vong şi i-ați ucis, acesta fiind singurul mod în care ați reuşit să eliberați prizonierii. Oricum, îi am pe ceilalți aici cu mine. Aşteaptă jos, în amfiteatru. Ce ar trebui să le spun, Maestre?

Luke închise ochii pentru o clipă, apoi dădu din cap o dată, obosit.

— Spune-le că apreciez că au venit aici atât de repede. Le doresc să se relaxeze. Ar trebui să-şi petreacă seara contemplând Forța. Contribuția lor va fi apreciată cu respect şi luată în considerare pe deplin. Ne vom întâlni cu ei mâine.

— Mâine? Înțeleg şi mă supun, Maestre.

Kyp se înclină o dată, repede şi superficial, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi mărşăluind cu multă precizie. Luke îl observă pe Corran urmărindu-i plecarea, cu degetul mare mângâind butonul negru de aprindere de pe mânerul sabiei. Mara nu-i aruncă nicio privire lui Kyp, dar sclipiri de furie se desprindeau din ea precum rafalele de radiații ale unui pulsar.

— Ştiu că ți se pare enervant..., spuse Luke.

Corran se întoarse la auzul vocii lui Luke.

— Enervant? Ori îmi ascund eu sentimentele, ori eşti tu amabil. Dacă aş fi avut vreun talent la telekinezie, l-aş fi strangulat cu propria lui mantie.

— Corran!

Mara se încruntă când se uită la el.

— Îmi pare rău, presupun că ar fi ceva ieşit din caracter pentru mine...

— Nu-ți stă în caracter să fii atât de evident. Ochii verzi ai Marei se îngustară. Trebuie să fii ceva mai subtil. Localizează-i o arteră parțial blocată din creier, apoi ciupeşte-o. Bang, e la pământ şi s-a terminat.

Corran zâmbi.

— Acum *chiar* îmi pare rău că nu am această abilitate.

— Încetați, amândoi. Luke scutură din cap. Chiar şi glumind aşa, agravați problema pe care o avem cu Kyp şi facțiunea lui. Toți au crescut în era de după Imperiu. Întotdeauna au visat să fie Jedi care să poată distruge cel mai mare rău pe care l-am cunoscut vreodată. Ceea ce am făcut eu luptând împotriva Imperiului, ceea ce a trebuit să fac luptând împotriva Imperiului... Aşa cred ei că ar trebui să facem față *tuturor* relelor. Lovitura de sabie să fie ultimul cuvânt al nedreptății. Ei ştiu adevărul, dar invadatorii Yuuzhan Vong, pentru că sunt în afara Forței, par să ne lase doar sabia pentru a ne ocupa de ei.

Jediul Corellian îşi şterse sudoarea din barbă.

— Presupun că uciderea a doi invadatori la Bimmiel nu a ajutat la înlăturarea acestei impresii, nu-i aşa?

— Nu ai avut de ales, Corran, şi ai fost foarte aproape să mori pe Bimmiel. Luke suspină greu. Şi această lecție a scăpat facțiunii lui Kyp. Ai fost rănit; ei te văd ca fiind slab. Le scapă cât de buni sunt războinicii Yuuzhan Vong. Din moment ce adepții lui Kyp se consideră mai buni decât tine, abilitatea ta de a-i învinge pe Yuuzhan Vong înseamnă că şi ei îi pot învinge, şi asta cu uşurință.

Mara aprobă din cap.

— Iar Anakin ucigând şi mai mulți dintre ei pe Dantooine probabil că i-a încurajat pe unii să îi subestimeze grav pe războinicii Yuuzhan Vong. Lecția de pe Dantooine este una terifiantă. Invadatorii se preocupă mai mult de datoria lor decât de moarte. Acei Jedi care folosesc frica sau intimidarea pentru a-şi ține duşmanii în frâu ar trebui să fie îngroziți de un inamic căruia nu îi este frică să moară.

Luke îşi apăsă vârfurile degetelor pe tâmple.

— Asta este ceea ce mă îngrijorează cel mai mult: frica şi teroarea, durerea, invidia şi disprețul. Toate țin de partea întunecată.

— Da, dar trebuie să fim realişti, Maestre. Corran îşi prinse sabia la curea. Invadatorii sunt formidabili şi nemiloşi. Nu-i putem simți în Forță. Acest lucru ne privează de multe dintre abilitățile pe care majoritatea Jedilor au ajuns să se bazeze. Pierderea acestui avantaj ar trebuie să stârnească teamă.

— Nu, Corran, te înşeli. Luke îşi strânse mâna dreaptă în pumn şi o izbi de inima lui. A fi Jedi este ceea ce suntem. Nu este puterea pe care o mânuim şi armele pe care le purtăm. Eu nu încetez să fiu Jedi atunci când îmi ia Forța un *ysalamir*. Ceilalți lasă frica să-i îndepărteze de acest adevăr fundamental. Noi slujim Forța, indiferent dacă duşmanii noştri fac sau nu parte din ea.

Corran se încruntă în timp ce se gândea pentru o clipă, apoi dădu din cap.

— Îți înțeleg punctul de vedere, dar nu cred că şi ei o vor face. Recunoaşte, o reacție normală la frică este să lovim în ceea ce ne sperie.

— Sau, adăugă Mara pe un ton amenințător, să dobândim favoruri în speranța de a fi crutați.

Luke şuieră.

— Nu-mi place cum sună asta, Mara.

Pe Belkadan văzuse ființele care fuseseră înrobite de Yuuzhan Vong şi se întrebase dacă unele dintre ele îşi acceptaseră rolul sau chiar îl salutau. *Frica poate motiva lumea să facă tot felul de lucruri iraționale.* Să trebuiască să lupte cu ființe din Noua Republică pentru a se apăra de invadatorii Yuuzhan Vong era ceva la care Luke

nu voia să se gândească.

— Totuşi, punctul de vedere al lui Corran este bun. Faptul că Kyp a numit această reuniune un *consiliu de război* este un semn clar că unii vor să lovească dur în Yuuzhan Vong. Luke îşi frecă o mână pe frunte. Misiunile pentru noi, ca Jedi, sunt simple. Mergem pe lumile de frontieră şi ajutăm la evacuarea celor neajutorați. Mergem şi coordonăm posturile defensive. Dantooine pare a fi un exemplu prost despre cum pot decurge astfel de lucruri, dar am ajutat să scape unele persoane care altfel nu ar fi reuşit.

Mara îşi ridică brusc privirea.

— Ce zici de misiunile de recunoaştere? Asta ai făcut tu pe Belkadan şi a fost util. Am învățat multe din şederea ta acolo. Corran şi Ganner au adus şi ei informații utile de pe Bimmiel, inclusiv acele mostre de biotehnologie pe care le folosesc invadatorii Yuuzhan Vong şi acel corp mumificat. Cu cât putem aduna mai multe informații, cu atât ne va fi mai bine în confruntarea cu ei.

— Sunt de acord, dar cu mai puțin de o sută de Jedi, şi cu sute de lumi ca potențiale ținte, cum ne alocăm misiunile?

Corran încuviință din cap.

— Ei bine, nu se poate câştiga bătălia politică aici, cred că ştim cu toții asta. Dacă nu se va afla niciun Jedi pe lumile lovite de invadatori, vom fi învinuiți. Dacă vor fi prea puțini Jedi pentru a-i opri – şi ştim că asta se va întâmpla clar – pierdem din nou. Nu sugerez să nu facem nimic, dar trebuie să ştim că nu-i vom satisface niciodată pe cei pe care nu-i putem ajuta. Pe de altă parte, punctul de vedere al Marei atrage după sine şi un truism: singurul loc unde ştim sigur că îi putem găsi pe invadatori este pe lumile pe care le-au cucerit. Pot analiza datele despre lumile cucerite şi să văd dacă există vreo cale prin care am putea trimite o misiune. Nu va fi uşor.

— Nimic din toate astea nu va fi uşor, Corran. Maestrul Jedi se întinse şi luă mâna stângă a Marei în dreapta sa. Va trebui doar să ne asigurăm că Jedii fac tot ce pot pentru a-şi îndeplini misiunea. Mi-e mai puțin teamă de criticile venite din exterior decât de faptul că un eşec din partea noastră ar putea zdrobi Cavalerii Jedi din interior. Dacă se va întâmpla, nu li se va mai putea opune nimeni invadatorilor Yuuzhan Vong.

Capitolul 3

Ceva în legătură cu revenirea în apartamentul în care îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului pe Coruscant i se părea foarte ciudat lui Jacen Solo. Ar fi spus că el crescuse acolo, dar ştia că nu era nici pe departe adevărat. Călătorise prin toată Noua Republică cu părinţii săi, apoi petrecuse mult timp la Academia Jedi.

Locul nu arăta cu mult diferit faţă de cum şi-l amintea. Camera lui era la capătul holului; camerele părinţilor lui erau la parter. C-3PO încă se agita, trecând de la o criză aparentă la alta, oprindu-se doar pentru a spune cât de bine era să-l vadă din nou pe Jacen. Ciudăţeniile droidului auriu de protocol, deşi enervante, constituiau unul dintre elementele pe care Jacen încă le găsea familiare în acel loc şi, din anumite motive, chiar şi asta îl nelinişte. Natura tulburătoare a apartamentului îl deranja. Anakin, fratele său mai mic, stătea lângă fereastra din oţel transparent, studiind liniile de speedere care îşi urmau traiectoria pe cer. Jacen nu-l simţea aproape deloc pe Anakin prin intermediul Forţei, ca şi cum fratele său ar fi fost la un continent distanţă. Puţinul pe care îl simţea era sumbru şi nuanţat un pic de teamă.

Jaina, geamăna lui, pe de altă parte, deborda de emoţii vii. Vederea ei, cu părul negru strâns într-o împletitură groasă, cu ochii negri strălucitori, îi trezi un zâmbet pe faţă. Bucuria ei de a se fi alăturat *Escadrilei Vagabond* îl molipsise, lărgindu-i zâmbetul. Ca gemeni, fuseseră întotdeauna apropiaţi şi împărtăşeau multe: totuşi, felul în care Jaina înflorea în acest nou rol era o surpriză pentru el.

Dar o surpriză plăcută.

Jacen o cuprinse într-o îmbrăţişare după ce coborî în zona mare a sufrageriei.

— Mi-a fost dor de tine. *Escadrila* te-a ţinut ocupată, nu-i aşa?

Jaina îi întoarse îmbrăţişarea cu înverşunare, apoi îi dădu fratelui ei un sărut pe obraz.

— Da. Recrutăm noi piloţi şi ajut la selectarea lor. Le monitorizez reacţiile atunci când le arătăm ce fac invadatorii Yuuzhan Vong în luptă. Ne străduim să-i selectăm în funcţie de performanţe şi alte lucruri de genul ăsta.

Jacen zâmbi.

— Simţurile Jedi sunt bune pentru astfel de lucruri.

— Ştiu, dar ceea ce e uimitor este asta: ne compilăm rapoartele după simulări şi interviuri, iar fiecare membru al consiliului o face independent. Wedge Antilles şi Tycho Celchu ne ajută şi e ciudat, dar fără să folosească Forţa, ei par să semnaleze aceleaşi persoane ca şi mine ca fiind nepotrivite. Anii de experienţă îi servesc aşa cum Forţa mă serveşte pe mine.

Anakin râse uşor.

— Nu cred că anii lor de experienţă vor levita pietre mari.

Jaina îi aruncă o privire încruntată de soră mai mare.

— Ştii ce vreau să spun.

Jacen trecu pe lângă sora lui şi se aşeză pe canapeaua de culoare cafenie.

— Experienţa este un lucru care poate ajuta pe oricine, inclusiv pe Jedi. Învaţă din lucruri, nu repeta greşelile.

Anakin încuviinţă din cap, apoi îşi reluă privirea prin fereastra uriaşă.

— Este un lucru bun că unele greşeli nu pot fi repetate.

Sora lui oftă şi porni spre el.

— Anakin, nu a fost vina ta...

Anakin ridică o mână, oprind-o. Nu recurse la Forţă pentru a o face, dar Jacen simţi că ar fi făcut-o, dacă Jaina nu s-ar fi oprit şi nu şi-ar fi coborât braţele.

— Toată lumea îmi spune asta, iar eu o ştiu în adâncul inimii mele. Totuşi, faptul că am scăpat de vină nu înseamnă că nu mai simt o oarecare responsabilitate. Poate că nu l-am ucis eu, dar aş fi putut face ceva care să-l salveze?

Jaina scutură din cap.

— Nu există nicio modalitate de a şti asta.

Anakin se întoarse şi îşi alungă cumva expresia bântuită.

— Dacă ai dreptate, Jaina, atunci sunt condamnat. Trebuie să cred că există, astfel încât atunci când va exista o dată viitoare...

Jacen se aplecă în faţă.

— Ai trecut prin această *dată viitoare*, Anakin. Ai salvat-o pe Mara.

— Sigur, până în momentul în care tu şi Luke ne-aţi salvat pe amândoi. Să nu crezi că nu sunt recunoscător, pentru că sunt. Un colţ al gurii lui Anakin se strâmbă într-un zâmbet. M-ai adus la jumătatea drumului spre un răspuns. Trebuie doar ca eu să parcurg şi restul drumului.

Jacen aprobă din cap. Nu-i scăpase faptul că Anakin nu pronunţase de fapt numele *Chewbacca*. Moartea Wookieeului îi duruse pe toţi, teribil şi profund. Făcuse mereu parte din vieţile lor, iar când dispăruse, îşi dăduseră seama cât de mult şi până la ce punct fusese implicat în viaţa lor. Moartea lui deschisese o rană largă care, pentru Jacen, încă nu începuse să se vindece.

Toţi trei păstrară tăcerea, întorcându-se în sine. Anakin privi din nou prin fereastră, dar ochii îi erau concentraţi prea departe pentru a privi ceva anume. Jaina îşi încrucişă braţele la piept şi se lăsă pe canapea lângă Jacen. Sprâncenele i se încruntară, iar Jacen aproape că putu citi amintirile despre Chewbacca radiind din ea. El însuşi îşi amintea de blana moale a Wookieeului şi de forţa blândă din braţele lui, de simţul său al umorului şi de răbdarea sa infinită cu copiii umani care aveau puteri ale Forţei.

— Hei, e atât de linişte acolo jos...

Jacen îşi ridică privirea spre treptele de la etaj şi văzu un bărbat stând acolo, dar îi luă o clipă să realizeze că era tatăl său. Vocea îl ajută, dar ezitarea de la sfârşit, şi natura crudă a acesteia, îl surprinseră. Hainele tatălui său atârnau mai largi, iar carnea lui era nuanţată de o paloare cenuşie, în loc de bronzul bogat de la *săruturile* atâtor sori. Han Solo îşi dăduse părul pe spate, departe de ochi, dar îl purta mai lung decât îşi amintea Jacen vreodată. Lungimea ascundea o parte din firele încărunţite, dar nu pe toate, mai ales la tâmple. Totuşi, cea mai mare diferenţă la tatăl său era modul în care încheiase remarca sa iniţială. Jacen trebuie să-l fi auzit de sute de ori rostind aceeaşi replică, de obicei când lucrurile erau sumbre, când familia avea nevoie să se destindă. Tatăl său zâmbea, îşi deschidea braţele şi spunea: *E atât de linişte, a murit cineva?*

Faptul că nu mai poţi spune asta, tată, îmi spune cât de rău este cu adevărat.

Jacen se ridică de pe canapea.

— Mă bucur să te văd, tată. Am venit cât de repede am putut după ce am

primit mesajul lui 3PO.

— Ştiu că ai făcut-o. Han îi dădu un semn încrezător din cap, apoi începu să coboare scările. *Prăjină Aurie*, nu le-ai dat nimic de băut.

— Ei bine, Stăpâne Solo, obiceiul este...

— Obiceiul? Ei sunt copiii mei. Han zâmbi. Ce vreți să beți?

Jaina clătină din cap.

— Nimic, sunt în regulă.

— Jacen, tu trebuie să vrei ceva. Han se întoarse spre droidul de protocol. Cred că am să iau...

— E în regulă, tată, nu vreau nimic.

Han se încruntă.

— Ei bine, nu vreau să fiu singurul care bea.

Anakin ridică mâna stângă, respingând orice cerere de băutură, fără să se întoarcă din dreptul ferestrei. Bătrânul Solo ridică din umeri, neliniştit şi stânjenit, ca şi cum articulațiile lui ar fi avut nevoie de lubrifiere.

— Ei bine, cred că pot aştepta până mai târziu.

Jaina se uită în sus la tatăl ei.

— Mesajul părea destul de urgent. Ce s-a întâmplat?

Han inspiră adânc, apoi dădu drumul unui oftat lung. Se aşeză pe un scaun, apoi îi făcu semn lui Jacen să se aşeze şi el. Han se uită apoi la Anakin şi îi făcu semn să se aşeze pe canapea, dar Anakin nu văzu gestul.

Han aşteptă o clipă ca Anakin să se mişte, apoi, când acesta nu o făcu, se lăsă pur şi simplu în față şi îşi sprijini coatele pe genunchi.

— Uite, nu ştiu cum să vă spun asta. Nu e uşor... Îşi privi mâinile împreunate, frecându-le una de cealaltă. Pierderea lui Chewie...

Vocea îi cedă pentru o clipă, apoi înghiți în sec.

— E în regulă, tată, ştim. Jaina îi oferi tatălui ei un zâmbet curajos. Şi noi l-am iubit pe Chewie.

Han îşi trecu mâna peste față.

— Pierderea lui, ştiți, m-a făcut să mă gândesc ce altceva mai am şi aş putea pierde. Asta m-a speriat aşa cum nu am mai fost speriat până acum. Adică, eu, Han Solo, sunt speriat.

Bărbia lui Anakin se ridică.

— Nu e un lucru uşor de recunoscut pentru nimeni.

Tatăl lor încuviință o dată, sec. Gestul său fu însoțit de o străfulgerare de furie şi durere care îl străpunse pe Jacen.

Jacen se mută să stea în dreapta tatălui său, bătându-l stângaci pe umăr.

— Înțelegem. Tată, chiar înțelegem.

Dar tatăl său îl lăsase deja pe dinafară.

— Da, ei bine, nu e nimic de înțeles.

Jacen suspină.

Îi putem învinge pe Yuuzhan Vong, dar va supraviețui familia mea bătăliei?

Capitolul 4

Leia Organa Solo se ridică încet de pe scaunul ei din mica sală de şedinţe. Sprijinindu-se în faţă pe marginea mesei, ea îşi propti corpul pe braţe. Capul i se aplecă pentru o clipă, cedând durerii din umeri, dar îşi ridică repede privirea. Ştia că ceilalţi din cameră erau la fel de obosiţi ca şi ea, dar având în vedere evenimentele care se derulau, niciunul dintre ei nu-şi putea permite să se odihnească.

Deasupra unei plăcuţe holoproiectoare încorporate în inima mesei negre atârna o reprezentare a unei porţiuni din Noua Republică. Planetele Noii Republici şi spaţiul dintre ele străluceau într-un auriu moale. Sus, în stânga ei, *Rămăşiţa* Imperială fusese colorată în gri, cu planetele mici ca nişte perle negre. Împungând Noua Republică ca o vibrolamă, erau planetele şi spaţiul de culoare maro. O încrengătură a acestora sculpta o crăpătură în Noua Republică, abia atingând graniţa *Rămăşiţei.*

— Informaţiile continuă să curgă. Tăcerea de pe Belkadan, Bimmiel, Dantooine şi Sernpidal nu ar trebui să surprindă pe nimeni, din moment ce invadatorii Yuuzhan Vong au cucerit aceste lumi şi nu aveau prea multă populaţie pe ele încă de la început. De la Dubrillion încă mai primim câteva rapoarte, dar acestea sunt din ce în ce mai puţine şi mai rare. Se pare că Dubrillionul va servi drept cartier general al invadatorilor, cel puţin pe termen scurt. De la Garqi nu primim prea multe, dar toate indiciile sunt că Yuuzhan Vong au aterizat, au preluat controlul şi pun în aplicare programe pentru atingerea scopurilor lor.

Amiralul Traest Kre'fey, un tânăr Bothan ai cărui ochi violeţi erau presăraţi cu auriu, îşi netezi coama albă ca zăpada.

— Refugiaţii se deplasează destul de repede spre Agamar. Suntem în curs de interogare a martorilor credibili, dar povestea despre ce s-a întâmplat pe Dantooine este tipică genului de rapoarte pe care le primim. Invadatorii par să folosească trupe auxiliare pentru majoritatea operaţiunilor de curăţare sau de asalt dur. Avem rapoarte despre sclavi care au fost respinşi şi unele zvonuri despre colaboratori, dar acestea din urmă sunt puţin mai mult decât bârfe în acest moment.

Borsk Fey'lya, conducătorul Noii Republici, îşi boţi faţa într-o strâmbătură.

— Este de aşteptat ca unii să se sperie şi să se ataşeze de cea mai puternică forţă din jur. Am văzut o mulţime de astfel de întâmplări sub Imperiu.

Leia scutură din cap.

— Invadatorii Yuuzhan Vong sunt mult mai răi decât a fost vreodată Imperiul.

— Din perspectiva ta, Leia. Imperiul se purta cu non-umanii la fel de lipsit de compasiune cum îi descrii tu pe aceşti Yuuzhan Vong că s-au purtat cu oamenii. Acum ştii cu ce ne-am confruntat.

Ea îşi permise un chicotit rapid contractându-şi burta, apoi îi oferi Bothanului un zâmbet plin de dinţi.

— Mi-au distrus lumea natală, Borsk.

— Ah, da, ni se aminteşte încă o dată...

Remarca lui Borsk Fey'lya se stinse când Caamasiul Elegos A'Kla întinse o mână şi o aşeză peste antebraţul liderului Bothan. Leia văzu muşchii încordându-se

în brațul lui Elegos, iar Fey'lya tresări. Vocea Caamasiului rămase egală.

— Deşi oboseala ne poate inflama temperamentul, trebuie să fim conştienți de datoria noastră aici. Îşi înclină capul spre celălalt om din încăpere. Am observat că Generalul Antilles pare să aibă un datapad plin de însemnări.

Wedge Antilles îşi ridică privirea şi clipi din ochii săi căprui, apoi zâmbi.

— M-am uitat la chestiile astea în acelaşi fel în care obişnuiam să mă uit la amplasamentele şi manevrele Imperiale, şi am câteva întrebări de bază la care am nevoie de răspuns.

Borsk Fey'lya îşi frecă antebrațul eliberat.

— Cum ar fi?

— Ei bine, mai întâi, Sernpidal. Au prăbuşit o lună peste planetă, declanşând un cataclism oribil. Ştim că nu am reuşit să scoatem toate ființele de pe planetă. Dacă verificați cu fizicienii planetari, civilizația ar fi complet distrusă, iar dacă toate creaturile vii nu au fost omorâte complet, acestea ar fi nevoite să scotocească după orice ar putea găsi.

Fey'lya pufni pe nas.

— Imperiul a distrus Alderaanul, după cum a subliniat Leia de vreo două ori. Sernpidalul a fost menit să fie un mesaj pentru noi.

Wedge scutură din cap.

— Nu are niciun sens aşa. Amintiți-vă, au folosit un fel de creatură pentru a scoate luna de pe orbită. Resursele care trebuie să fi fost folosite pentru a creşte o bestie de asemenea mărime şi putere trebuie să fie incredibile.

Elegos ridică un deget cu blană aurie.

— Cum puteți fi sigur de asta, Generale?

— Am primit rapoarte despre tipul de nave şi arme pe care le folosesc. În timp ce propulsia şi apărarea lor se bazează pe creaturi care pot manipula gravitația într-o formă sau alta, niciuna dintre ele nu are decât o fracțiune din puterea care ar fi fost necesară pentru a scoate o lună de pe orbită. Dacă crearea acestui tip de creatură ar fi fost uşoară, navele şi apărarea pe care le-am văzut ar fi fost mult mai puternice decât au fost.

Cu coatele pe masă, Wedge îşi strânse mâinile, cu degetele împreunate.

— Ştim că acea creatură de pe Sernpidal a fost ucisă înainte de prăbuşirea lunii. Nu a scăpat înainte ca luna să se prăbuşească; şi din moment ce perturbarea orbitei a făcut ca prăbuşirea să fie inevitabilă, se poate sugera că invadatorii nu au intenționat niciodată să recupereze creatura. Ei au considerat că rezultatul merită costul mijloacelor necesare pentru crearea ei. Asta îmi spune că au alte planuri pentru Sernpidal.

Traest se încruntă.

— Înțeleg ceea ce spui, Wedge, dar modelul tău se bazează pe randamentul profitabil al unei investiții. Şi dacă ei nu gândesc aşa? Dacă o astfel de creatură a fost considerată, ăă, *impură* din cauza a ceea ce a făcut? Poate că nu au recuperat-o pentru că ar fi fost *pătați* de ea.

— Asta e posibil. Wedge ridică din umeri. Dacă este aşa, dacă tiparele lor de gândire sunt atât de străine de ceea ce ştim noi, atunci anticiparea şi contracararea mişcărilor lor va fi imposibilă.

Leia se scărpină la ceafă.

— Deşi cred că ideea de a ne extinde cunoştințele despre invadatori este

importantă, tipul de echipamente pe care fratele meu le-a găsit pe Belkadan sugerează că ei chiar au nevoie să folosească resursele lumilor pe care le-au cucerit pentru a reface sau consolida ceea ce am distrus noi. În acest sens, mă întreb ce fac cu rămăşiţele Sernpidalului. Am citit aceleaşi rapoarte ca Wedge şi majoritatea fiinţelor, cu excepţia Givinilor[2], ar considera lumea nelocuibilă. Descoperirea faptului că specia Yuuzhan Vong ar putea supravieţui acolo ar extinde ceea ce ştim despre ei.

Borsk Fey'lya se dădu în spate pe scaun, lăsând luminile de pe hartă să-i împodobească blana cu reflexii aurii.

— Înţeleg foarte bine valoarea de a afla cât mai multe despre duşmanul nostru, totuşi preocuparea mea, ca lider al Noii Republici, este stăpânirea acestui flagel. Presupun, Amirale, că aţi redesfăşurat forţele pentru a-i opri în mod adecvat pe aceşti Yuuzhan Vong?

Traest şi Wedge schimbară priviri mirate, apoi tânărul Bothan încuviinţă din cap.

— În măsura în care este posibil, am făcut asta, da. Ne stabilim pe Agamar şi trimitem patrule de-a lungul rutelor de tranzit cunoscute pentru a prelua orice refugiaţi. Îi organizăm în convoaie, pe care le aducem înapoi pe Agamar, le încărcăm la capacitate maximă şi le trimitem spre Nucleu. Până acum nu am văzut nicio agresiune din partea invadatorilor, însă patrulele noastre sunt puternic înarmate şi ar trebui să se descurce bine. Şi variem natura patrulelor – adaptarea, componenţa lor, şi altele asemenea – astfel încât planificarea unei ambuscade să fie dificilă şi foarte costisitoare pentru Yuuzhan Vong.

Ochii violeţi ai lui Borsk se închiseră pe jumătate.

— În măsura în care este posibil, ai spus.

— Da. Vorbim aici despre un spaţiu imens. Deşi un computer poate desena o hartă foarte reconfortantă şi plăcută pe care să o studiem, această reprezentare grafică chiar nu are nimic de-a face cu realitatea spaţiului.

Traest apăsă câteva butoane pe propriul său datapad, iar harta se schimbă radical. Lumile rămăseseră la locul lor şi îşi păstraseră culoarea, dar în locul umbrelor din jurul lor, fiecărei lumi îi răsăreau filamente care o legau de celelalte lumi. Unele dintre ele erau lungi şi în spirală, altele scurte şi drepte. În timp ce Leia privea, unele se stingeau din viaţă, în timp ce altele se întindeau şi se năşteau altele noi. Ceea ce o uimea cel mai mult era cât de interconectate erau aceste lumi şi cum graniţele de pe harta anterioară nu însemnau nimic.

Traest arătă spre noua hartă.

— Acestea sunt rutele care leagă lumile între ele. Se schimbă deoarece, pe măsură ce corpurile planetare orbitează, timpii de tranzit între lumi se modifică. Rutele dezvoltă întreruperi care trebuie ocolite în spaţiul real; iar acestea sunt doar rutele care duc de la o stea la alta. Dacă cineva ar dori să sară în spaţiul adânc şi să sară înapoi, ar putea lovi aproape orice lume, plecând de pe orice altă lume – doar că i-ar lua mult timp, ceea ce este impracticabil din punct de vedere militar. Aşadar, este imposibil să ne amplasăm armata pentru a putea intercepta forţele Yuuzhan Vong şi a le respinge.

Borsk se încruntă sumbru.

---

[2] Givini – specie inteligentă de pe planeta Yag'Dhul. Au aspectul unui schelet animat şi sunt renumiţi pentru geniul lor matematic. În timpul Războiului Civil Galactic, criptograful Givin Drusil Bephorin a fost recrutat de Alianţa pentru Restaurarea Republicii.

— Atunci sugerezi că nu putem face nimic pentru a-i opri?

Wedge scutură vehement din cap.

— Nu, Şef Fey'lya, deloc. Ceea ce facem este să organizăm sisteme de apărare pe lumile pe care credem că le vor lovi. Scopul nostru este să le încetinim atacurile suficient de mult încât să putem aduce forţe copleşitoare pentru a-i respinge. Ştim cu toţii că forţele care vor să cucerească o planetă sunt cel mai vulnerabile pe măsură ce trec din spaţiu la suprafaţă. Dacă reuşim să le reţinem şi să încetinim acea tranziţie, vom avea mult mai mult timp la dispoziţie pentru a le ataca cu putere sporită de foc. Aşa îi vom opri.

— Îi momiţi în capcane.

— Le întindem capcane, da, dar nu le momim. Nu ştim ce vor, aşa că nu le putem oferi nicio momeală. Wedge suspină. Asta ne aduce înapoi la punctul anterior despre faptul că nu ştim suficient despre ei. Adică, ştim că folosesc sclavi, ştim că urăsc maşinile, ştim că armele lor sunt toate organice şi ştim că au o slăbiciune pentru durere; dar semnificaţia tuturor acestor lucruri nu a fost evaluată.

— Uşurel, Wedge. Leia îi mângâie mâna cu a ei. Îţi cunosc frustrarea. Putem detalia operaţiunile pentru a merge şi a învăţa cât de mult putem. Sunt sigură că Luke ne va pune la dispoziţie câţiva Jedi pentru operaţiuni secrete pe anumite lumi, aşa cum au făcut pe Belkadan şi Bimmiel.

— Nu, niciun Jedi. Borsk Fey'lya clătină din cap. Nu-i voi implica în asta.

Leia se uită la el.

— Ce?

Faţa lui Fey'lya deveni o mască impasibilă.

— Să nu crezi că nu cunosc valoarea Cavalerilor Jedi, Leia. Îmi amintesc cum tu şi fratele tău aţi oprit criza care ar fi mistuit Bothawui, dar lumea nu-i mai respectă. Deşi analiza mea asupra rapoartelor despre bătălia pentru Dantooine îmi spune că, dacă nu ar fi fost Jedii, întregul contingent de refugiaţi ar fi fost nimicit, asta nu este singura analiză a rapoartelor. Citite în modul cel mai lipsit de caritate, ele indică faptul că Jedii au fost neputincioşi să împiedice măcelărirea a sute de persoane. În plus, invadatorii au ucis Jedi. Cel mai puternic dintre Jedi – fratele tău – a fost constrâns să părăsească Belkadanul, abandonând un număr necunoscut de sclavi. Potrivit unuia dintre studenţii salvaţi de pe Bimmiel, Cavalerii Jedi de acolo au fost cei care au introdus creaturi modificate genetic care ar putea întrerupe pentru totdeauna ciclul vieţii pe acea lume, sterilizând-o. Adăugaţi la asta zvonurile conform cărora abilităţile Jedi în Forţă sunt mai puţin decât adecvate împotriva invadatorilor şi puteţi vedea de ce nu există încredere în Jedi. Dacă îi folosim ca vârf de lance al operaţiunilor, vom părea nişte proşti şi încrederea în noi se va diminua. Vom provoca panică.

Durerea se arcui de la tâmplă la tâmplă în capul Leiei. Auzise şi ea diferitele rapoarte venite de la studenţi şi de la supravieţuitorii de pe Dantooine şi chiar interviurile luate câtorva Jedi cu privire la confruntările lor cu invadatorii. Deşi ar fi preferat o tăcere completă a ştirilor referitoare la aceste lucruri până când ar fi înţeles mai bine ce se întâmpla, a ţine lumea în ignoranţă reprezenta o problemă mult mai dificilă. Din moment ce scurgerile de informaţii nu puteau fi oprite, negaţiile oficiale ale scurgerilor ar fi erodat încrederea în guvern şi ar fi declanşat panica. Dar un public informat însemna că îşi putea exprima opiniile cu privire la chestiuni precum cele legate de Jedi. Politicienii ca Fey'lya făceau tot posibilul să

opereze în cadrul liniilor directoare stabilite de voința poporului.

Se lăsă înapoi în scaun şi îşi sprijini capul în mâini.

— Refuzând să-i folosim pe Jedi, ne tăiem o resursă neprețuită. Jedii pe care îi avem acolo sunt persoane care au călătorit mult, au făcut față crizelor în moduri discrete şi flexibile. Ei sunt agenții perfecți pentru misiuni în locuri precum Garqi sau Dubrillion. Mai important, nu cred că îl putem opri pe Luke să îşi trimită Cavalerii Jedi să ajute. Îți dai seama de asta.

— Oh, îmi dau seama, Leia, cu siguranță îmi dau seama. Buzele lui Fey'lya se desprinseră într-un zâmbet sălbatic. Singura mea grijă este că nu putem fi văzuți că îi aprobăm. Vor trebui să opereze fără sprijinul nostru.

Wedge arcui o sprânceană.

— Dacă am primi un apel de ajutor de la un Jedi aflat în spatele liniilor Yuuzhan Vong, îmi spuneți că nu am putea face nimic?

— Dacă nu ar fi implicat un obiectiv strategic sau operațional vital, nu, nu văd cum ați putea, Generale.

Traest se uită la Wedge.

— Cred că asta înseamnă că va trebui să ne organizăm propriile operațiuni şi să ne folosim propriul personal.

— Nu avem de ales.

Leia închise ochii pentru o clipă, apoi suspină.

— Dacă nu putem folosi Jedii, atunci presupun că şi misiunea mea pe Bastion va fi anulată?

Zâmbetul lui Fey'lya se lărgi.

— Oh, nu, deloc. Dacă vrei să te duci şi să-l convingi pe Pellaeon să folosească cât mai multă putere de foc şi personal pentru a-i învinge pe Yuuzhan Vong, aş aplauda asta. Chiar îți doresc mult succes şi noroc în această misiune, Leia.

Leia îi aruncă o privire lui Elegos, iar cei doi dădură din cap unul spre celălalt. Discutând despre ideea ei de a cere ajutorul *Rămăşițelor* Imperiale, cei doi trecuseră prin diverse scenarii şi, indiferent pe care îl treceau în revistă, întotdeauna se dovedea a fi un avantaj politic pentru Borsk Fey'lya. Dacă Leia reuşea să convingă *Rămăşițele* să vină în ajutorul Noii Republici, ea putea fi uşor prezentată ca o colaboratoare cu un element reacționar, în timp ce Borsk se putea poziționa ca moştenitor al tradițiilor Rebeliunii. Dacă *Rămăşița* refuza, ar fi fost denigrată, împreună cu Leia, pentru că a avut o judecată atât de slabă încât a încercat să trateze cu ei. Orice altceva între cele două avea ca rezultat aceeaşi impresie: ea ar fi colaborat cu inamicul.

— Mă bucur foarte mult că eşti de acord, Borsk. Eu şi Senatorul A'Kla vom pleca în două zile spre Bastion.

— Senatorul A'Kla? Fey'lya clătină din cap. Mă tem că Senatorul va avea treburi urgente aici, pe Coruscant, Leia. Nu va merge cu tine.

— Dacă tu crezi...

Elegos ridică o mână cu trei degete pentru a preîntâmpina răspunsul Leiei.

— Are dreptate, Leia, nu voi merge cu tine. Chiar şi aşa, Borsk, nu voi fi nici aici.

Leia clipi.

— Ce? Unde vei fi?

Caamasiul oftă şi se lăsă pe spate, holbându-se la tavanul întunecat.

— V-am ascultat pe toți – discuțiile şi argumentele voastre. Cred că sunteți cu toții pe drumul cel bun pentru abordarea acestei probleme. Ați acoperit toate aspectele cu excepția unuia: ce vor invadatorii. Intenționez să merg pe Dubrillion să întreb.

— Nu, imposibil. Leia clătină din cap cu fermitate. Am fost pe Dubrillion şi am încercat să comunicăm cu invadatorii. Nu au vrut să comunice cu noi.

Traest aprobă din cap.

— Nu avem nicio dovadă că ei înțeleg conceptul de armistițiu. Cu siguranță nu se poartă bine cu prizonierii – avem multe dovezi în acest sens. Te vei pune într-un pericol de moarte.

— Şi tu şi soldații tăi nu o veți face?

— Asta e treaba noastră, domnule Senator.

— În realitate, nu este şi treaba mea? Caamasiul se aplecă în față, corpul său cu membre lungi mişcându-se cu o fluiditate lină. Ca Senator, port responsabilitatea pentru milioane de ființe. Nu vreau să le văd moarte sau murind. E responsabilitatea mea să fac tot ce pot pentru a evita acest război. Ştiți că poporul meu este pacifist, dar ştiți şi că am luptat alături de voi pe Dantooine şi am mai luptat şi înainte. Nu vreau să lupt din nou, aşa că trebuie să merg pe Dubrillion.

Leia se holbă la el, un nod ridicându-i-se în gât. O zgudui un fior, unul pe care ar fi vrut să-l pună pe seama oboselii, dar nu putea. Ştia că Forța îi putea oferi o sclipire de înțelegere în ceea ce priveşte viitorul. Teama pe care o simțea izvorând din interiorul ei părea atât de puternică încât spera să nu însemne că misiunea lui Elegos era condamnată.

— Elegos, ia măcar nişte Noghri cu tine, pe cineva care să te protejeze.

— Este o sugestie amabilă, prietenă Leia, dar Noghrii vor servi mai bine în altă parte. Elegos îşi înclină capul puțin spre dreapta şi îi zâmbi. Această misiune trebuie să fie îndeplinită. Dacă voi reuşi, vom fi salvați cu toții.

Borsk pufni.

— Chiar eşti atât de naiv încât să crezi că misiunea ta poate reuşi?

Caamasiul îl privi fix pe Bothan pentru o clipă, apoi închise pe jumătate ochii.

— Şansele sunt mici, poate inexistente, dar poate cineva de aici să-mi spună că nu merită riscurile dacă acest război poate fi oprit?

Leia se cutremură.

— Şi dacă nu reuşeşti?

— Atunci, dragă prietenă, soarta mea va conta prea puțin, dată fiind gravitatea a ceea ce va urma.

Capitolul 5

Luke intră în sala amfiteatrului şi văzu că făcuse o eroare tactică lăsând aranjamentele pe seama lui Kyp. Mesele şi scaunele fuseseră aşezate pe scenă, cu fața spre amfiteatrul unde stăteau Jedii. Cele două mese de pe scenă erau în unghi drept una faţă de cealaltă, formând un triunghi centrat spre un podium.

În stânga erau Kyp Durron, Ganner Rhysode, Wurth Skidder şi femela Twi'lek, Daeshara'cor. Prezența ei în acea parte îl surprinse pe Luke, pentru că ea păruse întotdeauna să considere retorica lui Kyp ca fiind extremă.

La cealaltă masă erau doar trei scaune. Corran Horn şi Kam Solusar stăteau lângă două dintre ele, conversând. Luke se aştepta ca Mara să-l ocupe pe al treilea, apoi simți că nu era în spatele lui. Aruncă o privire înapoi în capul scărilor şi o văzu ocupând o poziție în umbra sălii. Luke zâmbi.

Este exact stilul ei să privească, evaluând cine este cu mine şi cine nu.

Maestrul Jedi urcă treptele spre scenă fără nicio ceremonie. În vârful acestora, se opri şi îi făcu semn din cap lui Kyp. Mai tânărul Maestru Jedi făcu un semn cu mâna dreaptă pentru a-i indica lui Luke să se îndrepte spre podium, dar, în schimb, Luke se întoarse şi se înclină în fața celor şaizeci de Jedi care ocupau locurile.

— Vă urez bun venit. Nu cu mult timp în urmă am avut o întâlnire, iar acum evenimentele ne-au adus din nou împreună.

Kyp se mută în spatele podiumului şi ajustă microfonul, trimițând un scârțâit audibil prin sistemul de sunet al sălii.

— Maestre, lumina şi sunetul sunt mai bune aici în spate.

Luke îşi permise să chicotească o dată, apoi dădu din cap şi se aşeză pe scenă, lăsându-şi picioarele să se odihnească pe trepte.

— S-ar putea să fie adevărat, Kyp, dar cei care stăpânesc Forța vor fi mai bine serviți dacă se încred în impresiile care le vin prin ea, mai degrabă decât prin ochii sau urechile lor.

Un val de uimire pulsă din Kyp, apoi fu întrerupt imediat. Din partea din spate a camerei, Mara încuviință din cap spre Luke. În dreapta lui, Kam şi Corran ajunseră la marginea scenei, apoi săriră pe podea pentru a sta mai jos decât el. Acest lucru îi făcu pe Kyp şi pe confrații săi să facă acelaşi lucru, deşi Daeshara'cor se aşeză pe marginea scenei şi îşi strânse lekkuul în jurul ei ca pe un şal.

— Mulțumesc că v-ați alăturat mie. Ați muncit din greu să organizați asta, dar nu am vrut să fie prea formal. Ar semăna prea mult cu un consiliu de război. Ceea ce ne trebuie este o întâlnire a ființelor care vor decide cursul viitorului nostru.

— Maestre, eşti primul între egali. Kyp îşi plecă capul spre Luke. Înțelepciunea ta ne va ghida.

Oh, Kyp, cât de surprins ai fi dacă aş folosi această deschidere pentru a dicta ceea ce vom face. Luke putu simți un sentiment de victorie rapidă clocotind din Corran, îndemnându-l să-l prindă pe Kyp în propria lui pânză, dar clătină din cap.

— Perspicacitatea acordată de Forță nu este doar pentru mine.

Wurth Skidder zâmbi cu grijă.

— Ai sugerat, Maestre, că acesta nu e un consiliu de război, şi totuşi ne aflăm în război cu un inamic nemilos care invadează Noua Republică. Nu pentru a contracara astfel de ameninţări au fost creaţi Jedii?

— Acesta este scopul nostru, da. Cum vom ajunge acolo este ceea ce trebuie să discutăm. Luke îşi strânse mâinile şi rămase tăcut pentru o clipă. Jedii sunt meniţi să protejeze şi să apere fiinţele din galaxie. Distincţia dintre *protectori* şi *războinici* este esenţială pentru a evita seducţia părţii întunecate.

Ganner Rhysode, înalt şi brunet, cu o privire dură, cu ochi albaştri, îl eclipsă pe Skidder.

— Poate, Maestre, confuzia de care suferim vine din punctul în care o acţiune ofensivă poate fi defensivă. O lovitură preventivă asupra unei ţinte, de exemplu, este doar o apărare proactivă.

Corran îşi trecu o mână peste gură înainte de a vorbi.

— Foloseşti jocuri semantice, Ganner. Modul în care ai formulat afirmaţia nu ţine cont de amploarea operaţiunilor despre care vorbeşti. Într-o situaţie tactică în care incapacitatea inamicului de a răspunde ar garanta siguranţa celorlalţi, ai dreptate, atacul este defensiv. Pe de altă parte, organizarea unui asalt planetar pentru a-i elimina pe invadatori înainte ca aceştia să se poată răspândi şi să lovească alte lumi este de natură ofensivă.

— Corran, argumentul tău se potriveşte exact cu punctul meu de vedere: care sunt liniile directoare care determină momentul în care ofensiva şi defensiva trec de la una la alta? Eu mă uit la intenţie, tu te uiţi la mărime. Toate aceste variabile trebuie să fie echilibrate, în mod clar, şi cred că noi toţi căutăm înţelepciunea de a face diferenţa.

— Un punct de vedere foarte bun, Ganner.

Luke îi zâmbi, apoi privi la Jedii adunaţi. Oamenii şi extratereştrii de toate genurile, arătau un interes viu, cu îngrijorare pe alocuri. Maestrul Jedi încuviinţă din cap gânditor, simţind cum îngrijorarea începe să dispară, apoi ridică privirea.

— Punctul de echilibru vine odată cu focalizarea asupra pericolului. Invadatorii Yuuzhan Vong au cucerit un anumit număr de lumi. Multe fiinţe sunt acum în pericol, dar acest pericol nu este focalizat. Până când ameninţarea nu trece de la general la specific, nu putem folosi tactici defensive proactive împotriva ei. Exemplul lui Corran scoate în evidenţă faptul că, la nivel tactic, găsirea focalizării pericolului este mult mai uşoară decât la o scară mai mare.

Cozile cefalice ale femelei Twi'lek cu pielea verde se mişcară.

— Atunci spui că până nu detectăm această focalizare, nu putem face nimic?

Luke îşi ridică mâinile.

— Nu este deloc ceea ce spun. Avem lucruri de făcut. Trebuie să fim acolo, pe front, ca să putem fi pregătiţi să reacţionăm atunci când este detectată focalizarea. Trebuie să fim acolo, ajutând la liniştirea refugiaţilor, insuflându-le curaj.

Kyp se încruntă.

— Dar, Maestre, dacă nu suntem acolo luptând direct cu invadatorii, cum îi putem inspira? Nu vom fi văzuţi ca nişte slăbănogi cărora le este la fel de frică de inamic, la fel cum sunt şi refugiaţii?

— Chiar aceste întrebări, Kyp, se reflectă în modul greşit în care sunt priviţi Jedii. Luke oftă. Este vina mea, pentru că am ieşit din Rebeliune cu imaginea unui războinic care a distrus *Stelele Morţii*, pe Darth Vader şi pe Împăratul însuşi.

Misiunile ulterioare au păstrat viu acel mit. Având de ales între a apela la un vânător de recompense sau la un Jedi, lumea a apelat la Jedi pentru că am lucrat gratis şi suntem preocupați de pagubele colaterale.

— Maestre, nu ați fost singurul care a creat această impresie.

— Nu, Kyp, dar era de datoria mea să văd eroarea şi să iau măsuri pentru a o contracara. Din nou, eşecul de a face asta a fost al meu. Acum, mai mult ca oricând, trebuie să proiectăm o imagine corectă a Cavalerilor Jedi. Trebuie să inspirăm speranță lumii.

Daeshara'cor se lansă de pe scenă într-un salt şi ateriză într-o ghemuire agilă. Se îndreptă încet de spate, apoi îşi plecă capul în fața lui Luke.

— Cu tot respectul, Maestre, cred că vă înşelați.

Maestrul Jedi îşi păstră vocea egală.

— Te rog, Daeshara'cor, explică.

Femela cu ochii negri începu să vorbească uşor, cu vocea suficient de gravă pentru a solicita atenția tuturor din încăpere.

— S-au pierdut atât de multe în timpul perioadei întunecate a Imperiului, Maestre, încât nu ştim prea multe despre Jedi; totuşi, ceea ce ştim se bate cap în cap cu ceea ce spui tu. Ai fost antrenat de Obi-Wan Kenobi şi Maestrul Yoda pentru a fi un războinic. De trei ori te-ai confruntat cu Darth Vader şi ai supraviețuit sau l-ai învins. Pentru tine, să spui acum că Jedii nu sunt războinici înseamnă să-ți negi succesul şi libertatea a miliarde de ființe obținută prin eforturile tale.

Apoi se uită la femela cu părul alb aşezată în rândul al treilea.

— Tionne a fost neobosită în a aduna toată istoria Jedi pe care a putut-o găsi, şi ce am găsit: balade şi poveşti care celebrează marile victorii ale Cavalerilor Jedi. Aspectul marțial al tradiției noastre nu poate fi negat, Maestre, şi cred că la această tradiție trebuie să ne uităm din nou pentru a-i învinge pe Yuuzhan Vong.

Kam Solusar, cu părul alb tuns scurt, îşi încrucişă brațele la piept.

— Există un mare defect în logica ta, Daeshara'cor. Spui că am pierdut atât de mult, apoi creezi un întreg bazat pe părțile pe care le avem. Adevărul este că pentru fiecare mare bătălie pe care un Jedi ar fi putut-o avea, ar fi putut exista mii de mici victorii. Victorii la fel ca cele de care Maestrul spune că vom avea nevoie pentru a face față invadatorilor Yuuzhan Vong. Mai important, punctul lui de vedere despre focalizare este critic. Este evident pentru toată lumea de aici. Kyp aproape că a murit luptând cu invadatorii. Miko Reglia a murit luptând cu ei. De ce? Pentru că s-au luptat cu războinicii Yuuzhan Vong atunci când nu ştiau cine sau ce erau.

Kyp mârâi.

— Dar Corran a beneficiat de cunoştințele mele şi de propriile sale cercetări despre războinicii Yuuzhan Vong, şi a fost mult mai aproape de moarte decât mine.

Corran aprobă din cap.

— Da. Pe Bimmiel, pericolul era foarte focalizat şi, cu toate astea, aproape că am sfârşit mort. Când vom şti suficient pentru a demara misiuni bune, vom avea şanse mult mai mari de succes. Mult mai bine decât cu o serie de eforturi amorfe de a-i ataca şi învinge pe invadatori.

Luke întinse o mână.

— Trebuie să ne calmăm puțin. Nu vrem ca emoțiile să explodeze şi lucrurile să scape de sub control. Indiferent de convingerile noastre despre pozițiile ofensive sau defensive, cu toții putem vedea înțelepciunea de a avea de-a face cu invadatorii

atunci când pericolul se focalizează, nu? După cum a spus Corran, odată ce ne focalizăm, putem să planificăm şi să ne folosim cât mai bine abilitățile pentru a face față pericolului. De acord?

Cei mai mulți dintre Jedi aprobară din cap, inclusiv Kyp – ceea ce îl făcu pe Luke să se simtă un pic mai bine. *Poate că nu este de acord cu cursul de acțiune pe care îl vom urma, dar a fost de acord că cursul său necesită limite, iar asta este o victorie pe care o voi accepta cu bucurie.* Daeshara'cor era singura împotrivire notabilă, dar ea fusese întotdeauna rezonabilă în trecut.

Maestrul Jedi zâmbi încet.

— Am nişte veşti proaste. Vor fi impuse nişte limite eforturilor noastre. Am aflat ieri de la sora mea că Noua Republică nu va aproba sau sprijini nicio operațiune Jedi în coridorul de invazie.

— Ce? Surpriza lui Kyp explodă ca o supernovă. Asta e nebunie curată. Noi suntem cea mai bună speranță a lor şi ei nu vor să lucrăm cu ei?

Octa Ramis, o tânără cu o constituție puternică, venită de pe o planetă cu gravitație ridicată, scutură din cap.

— Nu are niciun sens ca ei să facă asta. Pe de altă parte, dacă aşa gândeşte guvernul, s-ar putea să nu fie un lucru rău să fim liberi de ei.

Ganner se încruntă.

— Trebuie să îi facem să se răzgândească. Trebuie să vadă rațiunea.

Luke ignoră comentariul.

— De fapt, sunt oarecum mulțumit de această decizie.

— Cum aşa, Maestre?

Luke oftă.

— Octa a fost aproape de țintă. Fără aprobări, fără sprijin, fără a răspunde în fața politicienilor. Vom fi liberi să ne folosim propria noastră judecată în gestionarea problemelor.

Ganner îşi trecu o mână peste barbă.

— Dar asta ne lipseşte de resursele pe care le-am putea folosi pentru a rezolva problemele.

— Atunci va trebui să fiți creativi, nu-i aşa?

Daeshara'cor scutură din cap.

— Cum au putut să ne abandoneze aşa? După tot ce am făcut?

— E mai bine că au făcut-o. Luke îşi întinse brațele. Suntem cam o sută la număr. O sută de Jedi. Dacă Noua Republică s-ar baza pe noi, ne-ar arunca în luptă şi s-ar aştepta ca noi să avem grijă de toate problemele. Au mai făcut-o şi înainte, de mai multe ori decât îmi amintesc eu.

Îşi coborî mâinile spre scenă.

— Recunoaşteți, în ultima vreme, isprăvile noastre au fost foarte puțin inspiratoare. Problema de pe Rhommamool, de exemplu, şi chiar pierderea planetei Dantooine. Aşa cum a remarcat Leia, politicienii nu-i pot susține pe Jedi. Acest lucru nu înseamnă, totuşi, că vom fi complet singuri. Armata nu ne va putea ajuta în mod vădit, dar este foarte înțelegătoare cu noi.

Kyp pufni.

— Ce surpriză, războinicii îi plac pe războinici.

Luke scutură din cap.

— Conducerea ştie ce se întâmplă cu adevărat. Având-ne acolo pentru a face

față dificultăților civililor, luptătorii lor vor fi liberi să facă ceea ce știu să facă cel mai bine.

Skidder gemu.

— Deci noi ne ocupăm de refugiați în timp ce alții duc luptele?

— Îi vom proteja și îi vom îndruma. Dacă pericolul se va prezenta, atunci vom lua măsuri.

Kyp Durron își trecu degetele prin părul negru.

— Și nu mai facem nimic altceva? Nu mai primim nicio misiune activă? Nimic care să meargă în teritoriul Yuuzhan Vong?

Luke își mișcă umerii neliniștit.

— O singură misiune. Corran este trimis pe Garqi.

— Mă gândeam că el va fi alegerea ta.

— De fapt, nu a fost, Kyp. Luke zâmbi cu grijă. Această alegere mi-a fost luată.

— Ce?

Veselia lui Corran în fața surprizei lui Kyp se scurse prin Forță.

— Obișnuiam să zbor cu *Escadrila Vagabond* și mi-am dat demisia de acolo acum cinci ani. Asta m-a făcut să fiu militar în rezervă, iar ei tocmai m-au reactivat.

Luke aprobă din cap.

— Colonelul Horn va conduce o echipă de șase comandouri și doi observatori civili pe Garqi pentru a-i studia pe Yuuzhan Vong, cu scopul de a se coordona cu orice mișcare de rezistență și de a pune la punct operațiuni pentru a încerca să scoată lumea de pe planetă.

Ganner își rezemă pumnii pe șolduri.

— O jumătate de duzină de comandouri împotriva unei planete pline de invadatori?

— Sunt Noghri, Ganner. Corran ridică din umeri. În plus, m-am gândit să te folosesc pe tine ca unul dintre observatorii civili. M-am gândit că trebuie să fii egal cu încă o duzină de Noghri, nu?

Expresia dură a lui Ganner se lumină.

— Noghri. Deci misiunea are valoare.

Corran se uită în public.

— Jacen, am vorbit cu Maestrul Skywalker și a consimțit ca tu să fii celălalt observator. Vrei locul?

Luke putu simți diferitele emoții care se războiau în Jacen, dar devotamentul față de datorie învinse. Tânărul se ridică în picioare.

— Sunt, ăă, onorat să fiu solicitat. Dacă considerați că ar trebui să merg, Maestre, voi merge.

— Bine, Jacen, știam că pot conta pe tine. Luke bătu din palme o dată. Sunt în proces de pregătire a misiunilor pentru restul dintre voi. Ar trebui să fie gata până la sfârșitul săptămânii. Așteptăm doar programarea transportului. Știu că ceea ce vi se cere să faceți s-ar putea să nu fie ceea ce credeți că trebuie făcut. Poate credeți că abilitățile voastre sunt irosite. Apreciez, dar astea sunt sarcinile care trebuie să fie îndeplinite.

Furia izbucni din Daeshara'cor.

— Atunci această întâlnire a fost o farsă?

Luke se încruntă.

— Deloc.

— Dar dacă pregăteai deja misiunile, înseamnă că te-ai hotărât. Ştiai ce aveai de gând să ne spui să facem. Nu erai dispus să te gândeşti că greşeşti.

— Nu e deloc aşa. Ordinele ar putea fi schimbate cu uşurință. Dacă ar fi existat un argument convingător care să arate că acest curs de acțiune era greşit, le-aş fi schimbat. Luke întinse o mână spre ea. Efortul tău a fost remarcabil, dar i-a lipsit suficient sprijin pentru a fi convingător.

— Şi totuşi, contraargumentul lui Kam a fost lipsit de orice fel de suport probatoriu. El a susținut că o lipsă totală de dovezi care contrazic dovezile mele era oarecum o dovadă că punctul meu de vedere este invalid. Ea îşi strânse mâinile în pumni. Asta e greşit şi tu greşeşti. Dacă vom persista în această direcție, îi vom găsi pe Yuuzhan Vong chiar aici, pe Coruscant. Ştiu asta. O pot simți.

— S-ar putea să ai dreptate, Daeshara'cor. Sper să nu ai. Expresia lui Luke se înăspri. Dar dacă îți urmăm cursul, dacă devenim războinici şi trecem total la ofensivă, prezența Yuuzhan Vong aici ar fi cea mai mică dintre grijile noastre.

Ochii ei se îngustară.

— Ei nu ar reuşi niciodată.

— Nu, dar în locul lor ar fi ceva mai rău. Vocea lui Luke deveni o şoaptă aspră. În locul lor am avea o sută de Darth Vader, iar asta ar trebui să vă umple pe toți de mai multă teamă decât orice altceva cu care ne confruntăm acum.

Capitolul 6

Jacen Solo stătea singur în cabina de meditație a navei *Ralroost.* Situată în pupa crucişătorului de atac Bothan, camera avea o boltă din oțel transparent care oferea o vedere clară a tunelului de lumină al hiperspațiului. Jacen văzuse astfel de lumini toată viața lui, aşa că nu mai erau remarcabile pentru el; totuşi, chiar şi aşa, îi era greu să se concentreze şi să-şi focalizeze gândurile.

Săptămâna care tocmai trecuse fusese una foarte plină, dar nu îl copleşiseră împachetările şi despărțirile, informările şi antrenamentele. Toate aceste lucruri le făcuse cu mult timp înainte – deşi recunoştea în sinea lui că plecarea spre un pericol atât de grav făcea o mare diferență în ceea ce le spunea mamei şi tatălui său şi chiar fratelui său mai mic.

— M-am gândit că te voi găsi aici.

Jacen se întoarse şi îi oferi Jainei un zâmbet.

— Vrei să mi te alături?

— Sigur. Ea apărea doar ca o siluetă în uşa cabinei. Când aceasta se închise, readucând camera în întunericul contemplativ, ea pluti înainte ca o fantomă şi se aşeză lângă el. Pe oasele negre ale Împăratului, Jacen, chiar ai nevoie de ceva timp de meditație, nu-i aşa? Nu cred că te-am simțit vreodată atât de agitat.

— Şi, după câte se pare, nici nu m-ai găsit vreodată atât de scăpat de sub control în ceea ce priveşte manifestările mele emoționale.

Jaina râse, iar Jacen se bucură de sunetul familiar.

— Suntem gemeni, Jacen. Am avut un avans în a ne citi reciproc înainte de a cunoaşte pe altcineva. Totuşi, se pare că ai o problemă aici. Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur. Adică, cred că amploarea a ceea ce facem m-a lovit în sfârşit. Se uită la sora lui. Mama şi tata aveau de luptat cu Imperiul, care era foarte mare şi puternic. Ei bine, invadatorii Yuuzhan Vong sunt Imperiul nostru şi, la prima vedere, sunt chiar mai puternici decât cei cu care s-au confruntat mama şi tata.

Jaina încuviință din cap.

— Înainte, Forța a înclinat întotdeauna balanța în favoarea noastră. Aici, trebuie doar să fim noi înşine şi să facem tot ce putem. Desigur, am exemple grozave de urmat în acest sens.

— Colonelul Darklighter?

— Da, el, ceilalți *Vagabonzi,* Generalul Antilles, Colonelul Celchu. Niciunul dintre ei nu stăpâneşte Forța, dar sunt piloți de elită. Vreau să spun că mi-e greu să-mi imaginez viața fără Forță, iar tipii ăştia fac lucruri minunate fără să se bazeze pe ea.

Jacen râse uşor.

— Să nu ai Forța trebuie să fie ca şi cum ai fi daltonist, dar asta nu-i afectează. Îşi întinse mâinile şi le strânse în pumni. Şi asta e ceea ce mă afectează, Jaina. Avem aici atâtea persoane dispuse să îşi pună viețile în pericol, având încredere în conducătorii lor, în tradițiile care îi guvernează, în propriul lor simț al binelui şi răului, în curajul lor. Este o întreagă armată care face asta, plecând să apere

locuitorii de pe planetele care orbitează în jurul unor stele pe care nu le pot vedea de pe propriile lor planete natale. Ca Jedi, asta e ceea ce facem, dar...

Sora lui aruncă o privire în jos şi îşi frecă unghiile.

— Poate fi copleşitor dacă priveşti lucrurile la o scară atât de mare, cred.

— Cum aş putea să nu o fac?

Ea se uită la el.

— Te uiți la situație, îți asumi responsabilitatea pentru lucrurile pe care le poți gestiona şi ai încredere în ceilalți pentru a-şi duce povara. Eu sunt doar un pilot în escadrilă. Sunt responsabilă pentru colega mea de zbor. Sunt responsabilă față de Colonelul Darklighter. Îmi îndeplinesc ordinele cât de bine pot. Dacă încerc să mă gândesc dincolo de asta, voi fi distrasă şi atunci nu voi fi de folos nimănui.

— Dar, Jaina, tu eşti membră a *Escadrilei Vagabond*. Toată tradiția – cum poți să nu porți asta cu tine?

— Nu am timp pentru asta, Jacen. Mă concentrez asupra a ceea ce am de făcut acum, fără să-mi fac griji pentru trecut sau pentru ce s-ar putea întâmpla în viitor. Ea se întoarse cu fața la el, permițând luminii dinspre fereastră să defileze în dungi deformate peste profilul ei drept. Sunt oarecum surprinsă că toate astea te-au lovit atât de brusc. Sau, mai degrabă, că nu te-au lovit înainte.

El se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Întotdeauna te-ai uitat dincolo de lucruri, Jacen. Întotdeauna te-ai întrebat dacă ceea ce ai este tot, dacă este tot ce ar putea fi. Nu se pune problema dacă o cană este pe jumătate plină sau goală, ci dacă este cana potrivită, iar conținutul ei este cel potrivit. Ea ridică din umeri. Pentru că eşti inteligent şi talentat, ai reuşit să treci peste majoritatea problemelor şi să continui să fii preocupat de aceste lucruri mărețe. De fapt, treci peste majoritatea problemelor fără să te gândeşti măcar la ele.

— Asta nu e adevărat.

— Ba da, este. Pe Belkadan, te-ai dus să eliberezi sclavi fără să te gândeşti la propria ta siguranță. De ce? Pentru că acolo era o problemă mai mare, indiferent dacă Forța ți-a dăruit sau nu o licărire a viitorului. Şi chiar şi după ce lucrurile au mers prost, grija ta nu a fost legată de rănile tale, ci de motivul pentru care viziunea avută te-a dezamăgit.

El clătină din cap.

— Ai înțeles totul greşit.

— Jacen, sunt sora ta. Te cunosc. Ea se lăsă pe spate, susținându-se cu brațele. Chiar şi în a fi Jedi, este ceva ce cauți să obții mai mult. La început te-ai comportat ca şi cum *Jedi* era sinonim cu *erou*. Nu este aşa. A fi un erou nu este ceea ce toți aceşti soldați sunt aici să facă. Ei sunt aici pentru a-şi face treaba.

Jacen se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

— Ştiu asta şi o respect.

— Dar tu continui să cauți mai mult. Nu eşti sigur dacă ceea ce ai învățat despre a fi Jedi este ceea ce ar fi trebuit să înveți despre a fi Jedi. Vrei să găseşti o cale de a deveni cel mai bun Jedi.

— Oh, şi tu nu pui la îndoială ce am fost învățați? Nu vrei să te autodepăşeşti?

— Mai presus de ce, Jacen?

Întrebarea ei îl surprinse.

— Um, ah, cred că nu ştiu.

— Deci cauți ceva ce s-ar putea să nu existe. Jaina îşi strânse picioarele sub ea şi se ridică. Uite, eu iau fiecare slujbă aşa cum vine. Acum sunt un pilot cu abilități Jedi. Vreau să fiu cel mai bun pilot cu putință. Odată ce am ajuns acolo – dacă voi ajunge acolo – atunci pot căuta următorul lucru.

— Aici e problema, Jaina. Eu nu am o slujbă actuală, de aceea caut.

— Nu, Jacen. Ea se apropie de el şi îi dădu o palmă jucăuşă peste ceafă. Tu ai o slujbă. Eşti Jedi şi ai o misiune care se apropie.

— Ştiu. Sunt pregătit pentru asta. Am făcut antrenamentul. Am studiat totul despre Garqi. Deja sunt pregătit pentru asta.

— E la fel ca atunci când erai mai tânăr, Jacen. Eşti pregătit pentru treabă, dar nu ai făcut-o încă. Te gândeşti la următorul lucru mare, iar lucrul mic din fața ta s-ar putea să te devoreze. Invadatorii nu sunt una dintre aventurile mărunte pe care le-am avut în viața noastră. Sunt complet serioşi, iar dacă te uiți dincolo de ei, nu vei putea trece de ei.

Jacen se întoarse şi se uită la ea pentru o clipă. Determinarea de pe chipul şi din vocea ei îl convinseră că citirea ei era foarte precisă.

Ceea ce înseamnă că mai am mult de gândit.

— Şi tu crezi că experiența mea pe Garqi mă va ajuta să mă perfecționez ca Jedi?

— Te *poate* ajuta să te perfecționezi. Ai doi Jedi foarte diferiți în misiune cu tine: Corran şi Ganner. Poți învăța multe de la ei – atât ce să faci, cât şi ce să nu faci. Ia-o mai încet cu un pas. Învață. Dă-ți o şansă să înveți.

— Cu siguranță îmi oferă un punct unde să mă concentrez. El oftă. Acum o să-mi spui că ştiai toate lucrurile astea pentru că fetele se maturizează mai repede decât băieții.

— *Femeile*, Jacen, femeile se maturizează mai repede decât băieții. Ea încercă să-şi mențină o expresie severă pe chip, dar cedă repede. Îşi cuprinse fratele într-o îmbrățişare. Uite, niciunul dintre noi nu se mai joacă de-a copiii. Ori trebuie să fim cât se poate de ageri, ori sfârşim prin a fi foarte morți. Şi o mulțime de alte ființe odată cu noi.

— Ştiu. Ai dreptate. Se agăță de ea ca şi cum ar fi fost ultima dată când se vedeau. Ar fi bine să zbori repede şi să tragi drept, Jaina. Nu-i lăsa să te prindă.

— Şi ar fi bine ca tu să-ți aminteşti că există creaturi urâte care pândesc în paradisul botanic purpuriu care se presupune că este Garqi. Ea se trase înapoi, zâmbind. Ai grijă de tine, Jacen. Forța să fie cu tine.

— Mulțumesc, Jaina. Aşa va fi. El îşi trecu un braț peste umărul ei. Haide, avem timp pentru o ceaşcă de cafea înainte să plecăm în misiune. Eu va trebui să fiu un Jedi grozav, iar tu un pilot grozav, dar, deocamdată, poate putem fi frate şi soră pentru încă puțin timp.

* * *

Aşezată în bucătăria navei, Jaina încremeni când se uită dincolo de Jacen. El se întoarse să-i urmărească privirea, iar ceea ce văzu îi omorî zâmbetul.

— Ai nevoie de mine? Cred că aveam comunicatorul pornit, nu-i aşa?

Corran Horn zâmbi uşor.

— Nu este nicio problemă, Jacen. Mă bucur să te văd, Locotenente Solo.

— Mulțumesc, domnule Colonel. Jaina se întinse şi trase un scaun de la măsuța unde stăteau ea şi fratele ei. Dacă vreți să vă alăturați nouă...

Corran îşi trecu o mână peste maxilarul proaspăt ras.

— Nu, veneam aici doar ca să îmi iau nişte cafea. Sunt mari şanse să fie ultima pe care o vom bea după ce vom poposi pe Garqi. Acolo se cultivă o mulțime de boabe de cafea, dar nu au stăpânit niciodată arta de a o prepara. Cel puțin, asta era adevărat acum două decenii.

Jacen aruncă o privire în propria lui cană pe jumătate goală.

— Dacă această cafea este considerată bună după standardele Garqi...

— Prea târziu, Jacen, acum nu mai poți da înapoi de la misiune. Corran îl bătu pe umăr, apoi se uită la Jaina. Am înțeles că te-ai integrat bine printre *Vagabonzi*.

— Da, domnule, îmi place foarte mult.

— Este un alt fel de responsabilitate decât a fi Jedi, dar la fel de importantă. Colonelul Darklighter a sugerat că, atunci când ne întoarcem de la Garqi, ar trebui să fac o simulare împotriva ta şi să văd cât de bună eşti.

Jaina roşi.

— O să vă dezamăgesc, Colonele. Generalul Antilles şi Colonelul Celchu mă vaporizează regulat în exerciții.

Corran ridică din umeri.

— Ei bine, ei încă mă vaporizează şi pe mine. Poate ar trebui să simulăm noi împotriva lor, să le dăm bătrânilor o lecție sau două.

— Aştept cu nerăbdare asta, domnule.

Jacen îi aruncă o privire lui Corran.

— Preferați să vă întoarceți în armată decât să fiți Jedi?

— A fost plăcut să văd că uniforma încă mi se potriveşte, şi îmi place surplusul de greutate. Chiar am scăpat de barbă. Corran rânji. Dar nu sunt mai puțin Jedi în uniforma asta decât eşti tu sau Jaina. E o ficțiune convenabilă pentru a face ceea ce trebuie făcut. Aş prefera să fie altfel, dar dacă trebuie să ne jucăm pentru a salva nişte vieți, o să mă joc.

Corran îşi aşeză cana goală pe masă.

— Acestea fiind spuse, misiunea de pe Garqi va fi orice altceva decât un joc.

— Ştiu. Am studiat terenul şi împrejurimile, resursele naturale, rețeaua de comunicații, legăturile şi rutele de tranzit, generatoarele de energie şi modelele de distribuție. Jacen se încruntă în timp ce bifa lucrurile pe degete. De asemenea, am lucrat la simulări ale tuturor echipamentelor noastre de bază şi cunosc pe de rost funcționarea scanerului meu de probă.

— Bun. Nu mă aşteptam la mai puțin de la tine. Un lucru care va fi foarte important – ceva ce ştiu că sora ta învață acum alături de *Escadrila Vagabond* – este acela că va trebui să urmezi ordinele. Ştiu că acțiunea independentă pe care voi doi ați întreprins-o la Helska 4 a salvat-o pe Danni Quee. De asemenea, ştiu că plecarea ta pentru a elibera sclavi de pe Belkadan nu s-a terminat prea bine. Acum vei fi parte a unei echipe. Cu toții depindem unii de alții, aşa că nu fugi pe drumuri neumblate doar pentru că tu crezi că ştii ce trebuie să se întâmple. Nu voi spune niciodată *nu* la ceva doar pentru a spune nu. Dacă are sens, mă voi gândi la asta. Înțelegi?

Jacen încuviință din cap. Aprecia ceea ce îi spunea Corran şi nu-i scăpă tonul foarte paternal pe care bărbatul mai în vârstă îl avea cu el.

— Da, domnule, înțeleg.

— Bine. Încă un lucru pe care cred că ar trebui să-l ştii: te-am ales pentru această misiune datorită experienţei tale cu invadatorii şi datorită inimii de care ai dat dovadă în confruntarea cu ei. Propria mea experienţă cu ei nu a fost plăcută şi, dacă aş avea de ales, nu m-aş afla aici. Dorinţa ta de a te întoarce este admirabilă.

Jacen se uită din nou la cana lui.

— Mulţumesc.

— Dacă reuşim să executăm misiunea cum trebuie, vom intra şi vom ieşi, iar invadatorii vor avea puţine dovezi că am fost vreodată acolo. Nu mă aştept ca ceva să necesite genul de eroism nesăbuit pentru care este faimoasă familia ta. Corran zâmbi cu căldură. Pe de altă parte, ştiind că avem o doză bună de dispreţ Corellian pentru şanse, susţinută de abilităţile de luptă ale Noghrilor, asta face să fie suficient pentru a mă menţine încrezător în şansele noastre de supravieţuire.

Jaina ridică o sprânceană.

— Dar Ganner?

— El este de pe Teyr – n-ar deosebi şansele de grăunţe. Corran îşi recuperă cana de pe masă. E bun în luptă, totuşi, şi inteligent când gândeşte înainte să acţioneze. Şi chipeş, de asemenea, după cum probabil ai observat.

Jaina roşi din nou.

— Ei bine, e greu să nu observi.

— Îngâmfarea lui permanentă face asta evident. Corran îi făcu cu ochiul lui Jacen. Probabil că putem păstra asta între noi, totuşi. Este cam în afara parametrilor misiunii.

— Am înţeles.

— Ei bine, eu trebuie să plec. Stai puţin cu sora ta, apoi verifică-ţi din nou echipamentul. Mai avem o zi sau două până la desfăşurare, dar să fii gata mai devreme nu e niciodată un viciu.

— Aşa voi face, Corran.

Jaina încuviinţă din cap.

— Mă bucur să vă văd, domnule Colonel.

— Şi eu pe tine, Locotenente. Continuă să îmbunătăţeşti reputaţia *Escadrilei Vagabond*, bine?

— Da, domnule.

Jacen aşteptă până când Corran trecu mai departe înainte de a arcui o sprânceană în direcţia surorii sale.

— Ai fost teribil de formală.

— În armată, Jacen, familiaritatea curge în jos, nu în sus. Ea zâmbi. Cred că jucăm după reguli diferite acum.

— Acelaşi scop, căi diferite. Jacen suspină. Ceea ce m-ar *putea* face să gândesc dincolo de misiunea de faţă, dar nu o voi face. Mai întâi lucrurile importante. Să le depăşim, iar apoi să ne vom face griji pentru viitor.

— Asta, frate, admise ea în timp ce-şi ciocnea cana de a lui, este strategia câştigătoare.

Capitolul 7

Leia Organa Solo stătea tăcută în compartimentul pasagerilor din naveta *Luna Chandrilei*, de clasă *Marketta*. Cele două gărzi de corp Noghri ale ei, Basbakhan şi Olmahk, stăteau în spatele ei în cabina îngustă a navei. Spre deosebire de femeia aşezată în rândul din fața ei, Leia simțea doar o stare de calm venind din partea celor doi Noghri. Danni Quee, pe de altă parte, împrăştia frica la fel cum un foc emana căldură. Leia se forță să inspire adânc, apoi să expire uşor, lăsându-şi tensiunea să dispară încet. *O parte din ea, cel puțin.* Călătoria de la Coruscant la Bastion fusese efectuată sub cea mai strictă securitate posibilă. Nava evitase rutele intens circulate, trasase un curs întortocheat până la destinație şi apoi, când Distrugătorul *Protectorul* din clasa *Victory* ajunse în sistemul Bastion, aşteptase la margine, cu scuturile coborâte şi armele dezactivate.

Bastionul reacționase rapid, trimițând un Distrugător de clasă *Imperial* – *Implacabilul* – pentru a chestiona *Protectorul* cu privire la intențiile Noii Republici. Leia le spusese că are informații pe care trebuie să i le comunice Amiralului Gilad Pellaeon. Nava *Rămăşițelor* întrerupsese comunicațiile timp de două ore, apoi o instruise pe Leia că ea, personalul ei şi doi piloți vor putea aduce o singură navetă în sistem. Amiralul Aril Nunb de pe *Protectorul* insistase că, dacă Leia se va conforma, s-ar arunca în mâinile inamicului. Leia recunoscu că acest lucru era adevărat. Mulți dintre oamenii din *Rămăşițe* încă se mai agățau de gloria de odinioară pe care o avuseseră în Imperiu. O întreagă generație nouă crescuse de la moartea Împăratului, iar toate lipsurile pe care le simțeau erau puse pe seama Rebeliunii. Leia, în calitate de lider al acesteia şi de Şef de Stat al Noii Republici în timpul tuturor bătăliilor cu *Rămăşițele*, cu excepția celor finale, devenise punctul central al multor amărăciuni.

Oameni din Rămăşiță au încercat să perturbe nunta lui Luke şi Mara şi ar fi o prostie să presupun că sunt în siguranță aici.

Totuşi, pentru a face față amenințării mai mari a invaziei Yuuzhan Vong, *Rămăşița* trebuia să fie informată despre ce se întâmplă şi să fie convinsă că soarta lor şi cea a Noii Republici sunt legate între ele. Încă o dată, ea o presase pe Danni să servească drept martor despre distrugerile provocate de războinicii Yuuzhan Vong.

Presupunea că Imperialii o vor găsi pe Danni la fel de convingătoare ca şi oamenii de pe Agamar. Leia se întinse între scaune şi o bătu pe Danni pe umăr.

— Nu va fi un dezastru, Danni.

— Mulțumesc. Femeia mai tânără acoperi mâna lui Leia cu a ei. De fiecare dată când încep să-mi plâng de milă, îmi amintesc încotro se îndreaptă Senatorul A'Kla şi ştiu că sunt pe calea cea mai uşoară.

— Mă tem că ai dreptate.

Leia se aşeză mai bine pe locul ei. Îşi aminti cum îl văzuse pe Elegos plecând în misiunea lui solitară spre Dubrillion. Fusese surprinsă că nu simțise nicio teamă din partea lui, în ciuda riscurilor pe care şi le asuma. Ea comentase acest fapt, provocând un zâmbet din partea extraterestrului cu blana aurie.

— Adevărul este că nu simt nicio teamă. El clipise din ochii lui mari. Ştiu că

misiunea s-ar putea termina cu moartea mea, dar asta mi se pare o îngrijorare mică în comparație cu un război care îi va ucide pe mulți. Şi, trebuie să mărturisesc, am o curiozitate imensă cu privire la Yuuzhan Vong. Presupun că şi ei au o curiozitate similară despre noi, ceea ce înseamnă că avem o monedă de schimb între noi. Acest lucru va face negocierile posibile şi, sper, fructuoase.

Leia îl îmbrățişase şi se bucurase să simtă brațele lui puternice în jurul ei.

— Nu trebuie să pleci, Elegos. Există şi alte căi.

El o ținuse la distanță.

— Există, Leia? Invadatorii Yuuzhan Vong urăsc maşinile, aşa că a trimite orice fel de droid sau dispozitiv mecanic pentru a le transmite urările noastre de bine ar fi o insultă. Bazându-ne pe experiența lui Anakin pe Dantooine, ştim că respectă îndrăzneala, de unde a rezultat şi această misiune. Dacă mă întorc, poate că va putea fi evitată mai multă vărsare de sânge.

— Şi dacă nu te întorci?

— Atunci cunoştințele tale despre Yuuzhan Vong vor fi mult mai vaste. El îi oferise un zâmbet sincer. Ştiu pericolul în care mă aflu, dar pentru mine este imposibil să trăiesc în pace fără să-mi asum această şansă. Nu ai putea renunța la acceptarea responsabilității mai mult decât o pot face eu. Doar că faci alegeri mai înțelepte decât mine în exercitarea acestei responsabilități.

Leia fusese de acord atunci, dar când ecranul din fața cabinei afişă *Himera* devenind tot mai mare, iar stația vamală Bastion chiar şi mai mare, se răzgândi.

Ultima dată când văzuse nava fusese la semnarea păcii dintre *Rămăşiță* şi Noua Republică. Preocuparea ei pentru afacerile interne ale Noii Republici şi retragerea ei ulterioară din guvern o izolaseră de contactele dintre *Rămăşiță* şi Noua Republică. Se simțea lipsită de un simț al *Rămăşiței*, ceea ce însemna că nu ştia cât de dificil ar putea fi pentru Amiralul Pellaeon să ofere ajutor. Nici măcar documentele informative pe care le studiase la plecare nu îi dăduseră o imagine atât de completă a politicii din regiune pe cât i-ar fi plăcut. Deşi mulți Imperiali încă neconfirmați fugiseră în *Rămăşiță*, luând cu ei o cantitate uriaşă de bogății, dezvoltarea economică a regiunii mergea greoi. Doar câteva sectoare aveau la dispoziție facilitățile de pe Coruscant şi existau porțiuni de planete unde lumea trăia în sărăcie cruntă.

Disponibilitatea unor bunuri mai ieftine din Noua Republică paralizase mai multe industrii şi fuseseră raportate focare de revoltă legate de importuri.

Pe plan diplomatic, relațiile dintre cele două *națiuni* rămăseseră cordiale. Leia considera că acest lucru se datora în mare parte eforturilor lui Talon Karrde. În timpul păcii, acesta propusese şi crease o agenție care să faciliteze schimbul de date secrete între cele două puteri. Acest lucru eliminase o mare parte din paranoia celor care erau adepții principiilor dure în fiecare națiune, deşi rămăseseră suspiciuni limitate. Conform dosarelor pe care le primise Leia, Karrde şi *Rămăşița* nu primiseră niciun fel de informații despre Yuuzhan Vong, aşa că, deşi ştiau că se întâmplă ceva, nu aveau detalii.

Dacă asta le-a sporit paranoia, misiunea actuală ar putea fi condamnată înainte de a începe.

Vocea pilotului răsună prin cabină.

— Avem permisiunea de a ateriza în hangarul principal de andocare al stației vamale. Timpul estimat de sosire este de trei minute.

Danni se întoarse în scaunul ei, se ridică puțin pe genunchi şi se uită în jos la

Leia.

— Chiar ne vom întâlni cu Amiralul Pellaeon?

— Este posibil, iar dacă se va întâmpla, va fi un semn foarte bun. Leia oftă. Diplomația poate fi un joc, Danni. Când ne-am dus pe Agamar și am cerut să vorbim cu Consiliul Agamarian, faptul că fusesem Șefa de Stat a Noii Republici a garantat în mare măsură că mi se va acorda acces și voi putea vorbi. Faptul că m-am adresat Consiliului a fost văzut ca o onoare pentru ei.

Ochii i se îngustară.

— Pellaeon poate avea facțiuni în cadrul *Rămășiței* care se opun Noii Republici, iar dacă acestea sunt suficient de puternice, ar putea fi o sinucidere politică pentru el să se întâlnească cu mine. În acest caz, un funcționar va conduce negocierile preliminare. Dacă este un funcționar de rang inferior, misiunea noastră este condamnată. Dacă e vorba de cineva de rang mai înalt – un ministru de stat adjunct, care este aproximativ egalul meu în ceea ce privește protocolul – avem o șansă să ne impunem cazul și să obținem rezultate favorabile.

Danni zâmbi.

— Cred că astrofizica este mai ușoară decât diplomația sau politica.

— Oh, nu știu. În politică avem găuri negre, pulsari, lucruri care emană mai multă căldură decât lumină. Leia îi zâmbi lui Danni. Nu-mi pot aminti o perioadă în care politica să nu fi făcut parte din viața mea. Sunt norocoasă că m-am obișnuit cu ea. Totuși, recunosc, a fost distractiv să mă pensionez și abia aștept să o fac din nou.

Zumzetul ușor al retragerii aripilor navetei fu urmat de o zdruncinătură când vehiculul se așeză pe puntea stației vamale. Trapa de ieșire se deschise șuierând – șuieratul fiind mai mult decât suficient pentru a masca sunetul lui Basbakhan traversând spre rampa de aterizare pentru a preveni orice atac. Olmahk stătea între rampă și Leia, apoi îi făcu semn din cap să înainteze când partenerul său îi arătă că totul era în regulă. Leia trecu pe lângă extratereștrii cu pielea cenușie. Noghrii, cu statura lor mică, păreau aproape copii, cu excepția trăsăturilor lor fioroase. Ea știa din experiență cât de puternici și letali puteau fi, fie cu mâinile goale, fie mânuind cuțitele letale pe care le purtau. Noghrii erau rapizi și dedicați siguranței ei.

Un războinic Yuuzhan Vong l-a ucis pe Bolphur pe Dantooine, de aceea am acum doi Noghri care mă însoțesc. Un fior îi trecu pe șira spinării. Cu douăzeci de ani în urmă, nu și-ar fi putut imagina creaturi mai mortale decât Noghrii, dar un războinic Yuuzhan Vong îl omorâse pe Bolphur cu mâinile goale.

Leia coborî rampa de aterizare și fu încântată să vadă două escadroane de soldați din trupele de șoc aliniate lângă o pasarelă albă pictată pe punte. Formalitatea și ceremonia întâmpinării erau de bun augur pentru misiune. Dincolo de ei se aflau trei oficiali în uniforme Imperiale, deși unul dintre ei nu purta însemne de rang. Îl lăsă pe Basbakhan să o conducă prin mănușa de soldați, apoi se opri și așteptă ca trimișii să înainteze.

Civilul, o femeie doar cu puțin mai înaltă decât Leia, făcu acest lucru.

— Bine ați venit, doamnă Consul. Eu sunt Miat Temm. Ei sunt Colonelul Harrak și Maiorul Pressin.

Leia dădu mâna cu fiecare pe rând, apoi îi făcu semn lui Danni să înainteze.

— Ea este Danni Quee, ajutorul meu.

Imperialii îi răspunseră lui Danni cu un semn din cap, apoi Miat arătă spre un turbolift.

— Dacă vreți să veniți pe aici, domnul Amiral vă aşteaptă.

În timp ce urcau în tăcere în lift, Leia se folosi uşor de Forță pentru a obține o idee despre Imperiali. De la cei doi militari surprinse o nesiguranță mascată de aroganță şi o oarecare confuzie cu privire la ea şi la faptul că li se ceruse să o însoțească. De la Miat nu obținu aproape nimic. *Mă blochează!* Leia îşi înăbuşi un zâmbet şi se întrebă dacă vreunul dintre duşmanii lui Pellaeon ştia că Temm avea abilitățile Forței.

Liftul se deschise, iar Miat îi conduse într-o sală mare de recepție care avea un perete din oțel transparent ce le permitea să admire *Himera*. Leia luă asta drept un semn foarte bun. Dincolo de *Himera* se afla nava ei şi, mai jos, lumea Bastionului, toate acestea părând foarte liniştite.

Amiralul Pellaeon, îmbrăcat în uniforma albă a unui Mare Amiral, stătea la capătul unei mese albe. Nu avea gărzi cu el şi nu purta arme. Zâmbi când intrară şi îi făcu semn Leiei să se îndrepte spre locul din dreapta sa.

— Mă bucur să te văd din nou, doamnă Consul Organa Solo. Te rog, vino, ia loc şi spune-mi ce anume ți-a prilejuit vizita. Făcu un semn din cap către ai săi, indicând că locul lor era de cealaltă parte a mesei. Dacă aveți nevoie de băuturi răcoritoare, putem aranja. Aveți un comunicator, nu, Maior Pressin?

— Da, domnule Amiral.

Leia surâse.

— Nimic momentan, mulțumesc.

Îi strânse mâna lui Pellaeon şi îi întoarse zâmbetul, apoi o prezentă pe Danni ca ajutor al ei. Pellaeon o salută cu o înclinare a capului său albit.

— Vă rog, luați loc.

Leia luă loc şi observă cum Pellaeon îşi întoarse scaunul cu fața la ea, lăsându-şi spatele la ajutoarele sale. Miat nu păru să se supere, dar cei doi ofițeri erau clar deranjați. *Pellaeon îi vrea cu garda jos şi neliniştiți dintr-un motiv oarecare, dar de ce?*

Leia se aplecă spre Pellaeon, profitând de deschiderea lui.

— Am venit să corectez o problemă pe care am avut-o în schimbul de informații cu voi. S-a întâmplat ceva foarte grav, ceva care ar putea determina viitorul Noii Republici şi al *Rămăşiței*.

Pellaeon dădu încet din cap.

— Te referi la căderea Dubrillionului.

Leia reuşi să-şi acopere surprinderea, însă Danni nu putu.

— Cum de ați ştiut?

Carnea din jurul ochilor negri ai Amiralului se strânse.

— Dubrillion şi alte lumi ale Noii Republici care se învecinează cu spațiul nostru sunt de interes pentru noi. Sunt sigur, doamnă Consul, nu va fi o surpriză faptul că am avut agenți pe Dubrillion. Deşi mesajele pe care le-au trimis nu conțineau prea multe informații, ştiam că ceva nu e în regulă. Încetarea comunicațiilor lor a confirmat că era o problemă serioasă.

El îşi ridică bărbia.

— De asemenea, vă voi spune că ştiu despre Danni Quee. Am avut un agent pe Belkadan, în cadrul proiectului *ExGal*. Orice loc destinat culegerii de informații prezintă un interes pentru noi. Nu am mai auzit nimic despre agentul nostru de la ceea ce presupunem că a fost distrugerea instalației.

Danni clipi din ochi.

— Cine a fost?

Pellaeon scutură din cap.

— Să-i lăsăm pe cei morți, să fie morți, bine?

Leia încuviință din cap.

— Ştiți ceva din ce s-a întâmplat, atunci. Am un datacard care va oferi detalii tehnice, dar rezumatul este acesta. Extratereştri umanoizi din afara galaxiei au atacat sau distrus o jumătate de duzină de lumi de pe Inel. Manifestă o tehnofobie extremă, sunt nemiloşi în luptă, iau sclavi şi sunt la fel de nemiloşi în tratarea lor. Se numesc Yuuzhan Vong, iar noi, deocamdată, nu avem nicio legătură diplomatică directă cu ei. Danni a fost prizoniera lor pentru o vreme şi a avut cel mai direct contact cu ei dintre oamenii noştri.

Amiralul se lăsă în spate, împreunându-şi degetele şi lăsându-le să se sprijine pe bărbie.

— Ați venit la noi pentru a cere ajutor în confruntarea cu invadatorii?

Leia încuviință din cap.

— Probabil că ştiți mai bine decât oricine despre dificultatea de a face față unui inamic care poate lovi oriunde. Şi permiteți-mi să vorbesc sincer, disensiunile interne din cadrul Noii Republici nu sunt la punctul de fierbere, dar forțele militare ale Noii Republici sunt necesare pentru a controla acele dispute. În acelaşi timp, există anumite segmente vocale ale populației care, din cauza acordurilor de pace, consideră că armata ar trebui să se retragă, să se demobilizeze şi că nu ar mai trebui să se aloce niciun ban pentru apărare. În timp ce invazia Yuuzhan Vong, dacă nu este controlată, ar putea aduce toată lumea împreună, unitatea ar putea veni prea târziu. Trebuie să îi oprim acum. Avem o forță care va funcționa foarte bine ca o nicovală, dar avem nevoie de un ciocan.

Un rânjet sinistru îi apăru la colțul gurii lui Pellaeon.

— M-am gândit că Jedii vor fi ciocanul vostru.

— După cum vă vor arăta fişierele de date, invadatorii Yuuzhan Vong sunt rezistenți la puterile Forței. Jedii fac tot ce pot pentru a ajuta în această situație, dar nu sunt suficienți pentru a putea face față unei probleme de asemenea amploare.

Pellaeon aruncă o privire înapoi la cei doi militari.

— Cererea ta nu este neanticipată, doamnă Consul. Aceşti oameni mi-au spus, de nenumărate ori, că orice cooperare militară cu Noua Republică ar fi o capcană. Ați atrage navele noastre departe de casă şi le-ați distruge, apoi veți termina cucerirea spațiului Imperial. Ei nu anticipaseră chiar acest scenariu, dar avertismentele lor nu sunt uşor de ignorat. Pentru ei, această amenințare este o farsă.

Leia le zâmbi cu răceală celor doi bărbați.

— Forțele voastre de informații trebuie să ştie deja că fiica mea, fiica mea de şaisprezece ani, s-a alăturat *Escadrilei Vagabond*. A făcut-o la Dubrillion, iar sursele voastre v-au spus că escadrila tocmai şi-a înlocuit peste jumătate din personal. Dacă nu aş crede că invazia Yuuzhan Vong este o amenințare gravă, credeți că i-aş permite copilului meu să se înroleze în armată?

Colonelul Harrak îşi trecu un deget între gât şi gulerul uniformei.

— Copiii tăi sunt Jedi.

— Şi, aşa cum am spus, Jedii au puține atuuri împotriva invadatorilor.

Pellaeon ridică un deget, întrerupând răspunsul lui Harrak.

— În regulă, doamnă Consul. Voi analiza materialul pe care l-ați adus. Nu sunt

lipsit de compasiune față de situația voastră dificilă, iar eu, la fel ca mulți alții din Imperiu, simt o responsabilitate față de ființele din Noua Republică. Poate că ele ne-au respins, dar noi nu le-am respins pe ele. Dacă vom putea, vă vom ajuta.

Leia încuviință din cap.

— Nu pot cere mai mult de atât.

— Ai putea, doamnă Consul, ai putea. Pellaeon îi răspunse cu un semn din cap. Să sperăm că asta va fi suficient.

Capitolul 8

Luke Skywalker se întinse şi atinse Forţa pentru a se revigora. Energia pulsă în el, provocându-i o furnicătură pe trup. Surâse, bucurându-se de căldura care îl inunda. Nu folosea prea des Forţa în acest fel, preferând acceptarea pasivă a darurilor ei, dar îl cuprinsese epuizarea. Neavând timp să doarmă, avea nevoie de acest impuls.

Aruncă o privire la datapadul de pe biroul său. Compilarea misiunilor pentru toţi Cavalerii Jedi nu fusese o sarcină atât de simplă pe cât sperase că va fi. Se părea că acei Jedi care primiseră misiuni pe cont propriu se întrebau de ce fuseseră trimişi singuri. Cei care călătoreau în perechi sau în grupuri mai mari se întrebau dacă Luke se îndoia de abilităţile lor sau dacă le plăcea povara suplimentară de a avea grijă de un alt Jedi. Apăruseră proteste legate de natura misiunilor în sine sau de natura soluţiilor care urmau să fie folosite în cadrul acestora – diviziunea filozofică dintre Jedi ridicând cele mai mici conflicte la un nivel cu totul nou.

Îşi masă ceafa cu mâna mecanică.

— Ei bine, R2, am crezut că salvarea galaxiei a fost o muncă grea. Să fii birocrat e şi mai rău.

Capul micului droid se roti, iar R2-D2 se întoarse cu totul spre el. Droidul îşi conectase interfaţa la o conexiune de computer şi îl ajuta pe Luke să-i urmărească pe Jedi în timp ce aceştia se îndreptau spre transportoarele lor. Pe măsură ce ajungeau veşti despre îmbarcările lor, R2-D2 actualiza fişierele, permiţându-i lui Luke să ştie dacă Jedii ajungeau acolo unde trebuiau să ajungă.

Mara apăru în uşa biroului.

— Luke, s-ar putea să avem o problemă.

— Care?

Ea intră în birou şi îi făcu semn lui Anakin să intre după ea.

— Anakin a găsit materialul iniţial. Îl las pe el să explice.

Tânărul cu păr şaten zâmbi.

— Pentru a ajuta la planificarea misiunilor în viitor, am creat un program informatic pentru a analiza utilizarea bibliotecii noastre de date. Urmărind fişierele accesate după ce au fost făcute misiunile, am aflat de ce fel de informaţii au nevoie Jedii pentru a-şi îndeplini misiunile. În viitor, am putea adăuga acele fişiere la sarcinile misiunilor, economisind ceva timp. Ar fi incluse pe datacarduri, iar din acel moment ar fi nevoie doar de actualizări.

Maestrul Jedi zâmbi larg.

— Te-ai gândit foarte bine.

— Mulţumesc. Anakin radie de bucurie. Programul pur şi simplu a extras solicitările de date. Nimeni nu ştia că rulează. Când am făcut o defalcare a cererilor de informaţii şi am comparat datele mele cu jurnalul de control al sistemului informatic, am găsit o problemă.

Luke arcui o sprânceană.

— Şi care este problema?

— Programul meu a surprins cu cincisprezece cereri mai mult decât avea înscris fişierul oficial de control. Tânărul ridică din umeri. Cele cincisprezece care nu sunt înregistrate ar putea fi o problemă. R2, dacă poţi, scoate fişierul cu anomalii şi trimite-l pe datapadul unchiului Luke.

Droidul fluieră pe un ton scăzut. Luke se uită în jos la ecran şi văzu o listă de cincisprezece fişiere defilând, cu descrierea fiecăruia anexată.

— Instalația din Foale, *Steaua Morții*, *Zdrobitorul de Soare*, *Sabia Întunecată*, *Ochiul lui Palpatine*[3]... Acestea sunt toate despre superarme şi locurile în care au fost construite.

Mara încuviință din cap.

— Fişierele conțin specificațiile tehnice complete pentru acele chestii. Există o tonă de date acolo şi nu avem nicio idee ce căutau când le-au scos. Implicațiile, totuşi, nu sunt bune.

Luke se aşeză la birou şi se uită lung la lista de fişiere.

— Motivul pentru care fişierul de control nu a enumerat aceste cincisprezece solicitări este că persoana care a cerut fişierele a intrat şi a şters solicitările, nu? Şi-a acoperit urmele?

— Pe ale ei sau ale lui, da. Anakin scutură din cap. Am încercat să trec prin ele şi să văd dacă pot extrage datele din memorie, dar sectoarele corespunzătoare de memorie fuseseră suprascrise de două ori. Oricine a făcut-o este foarte bun.

Luke oftă, apoi se uită la soția lui.

— Ai suspecți?

Ea încuviință încet din cap.

— Am verificat fişierele noastre. Există o mână de Jedi care au abilitățile informatice necesare. L-am exclus imediat pe Anakin, la fel şi pe Tionne. Majoritatea celorlalți nu mă îngrijorează, dar Octa Ramis ar putea fi o problemă.

Luke o readuse în minte pe femeia cu părul negru.

— Era apropiată de Miko Reglia, nu-i aşa?

— Tionne a spus că au avut o poveste de dragoste la Academie. Ea crede că s-au despărțit după ce au absolvit şi au mers pe drumuri separate, dar jurnalele călătoriilor lor sugerează că au reuşit să se întâlnească de mai multe ori. Mara ridică din umeri. Nu-mi amintesc ca ea să fi fost foarte tulburată la slujba de înmormântare de pe Yavin 4, dar nici eu nu eram în cea mai bună formă atunci.

— Eu eram preocupat. Tu ai observat ceva, Anakin?

— Nu era înlăcrimată sau ceva de genul ăsta din câte am văzut, dar nu i-am acordat prea multă atenție. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Nu era responsabilitatea ta. Luke aprobă din cap. Crezi că a scos aceste fişiere pentru a încerca să construiască o armă pe care să o folosească împotriva invadatorilor Yuuzhan Vong? Nu văd niciun sens în asta.

Mara scutură din cap.

— Ar fi nevoie de ani de zile pentru a construi o altă *Stea a Morții*. Cel mai rapid de construit ar fi un *Zdrobitor de Soare*, dar instalația pentru a face asta a dispărut. Nu-mi pot imagina că cineva, oricât de îndurerat ar fi, s-ar gândi să construiască una şi să facă stelele să devină supernove doar pentru a scăpa de

[3] Ochiul lui Palpatine – una dintre primele superarme funcționale ale Imperiului Galactic. A fost denumită atât *dreadnought*, cât şi *Luna de Luptă*. Ca parte a originii sale secrete, nava a fost făcută să arate ca un asteroid, inclusiv cu cratere de impact create cu ajutorul direct al lui Palpatine.

Yuuzhan Vong.

— Asta ar fi extrem, da.

— Dar nu asta a făcut Kyp? Anakin se încruntă. Pentru a răzbuna moartea fratelui său de către Imperiali, el a distrus Carida.

— Şi a aflat în cele din urmă că fratele lui nu era mort, ci a murit odată cu planeta, da. Luke suspină greu. Scopul nu justifică niciodată mijloacele. Ai verificat-o pe Octa?

— A urcat la bordul navei ei şi este pe drum.

Luke se dădu în spate pe scaun şi îşi trecu o mână peste maxilar.

— Interesant. Asociații ei?

Mara zâmbi.

— A fost într-o serie de misiuni cu Daeshara'cor.

— Dar Daeshara'cor este pe *Durastar*, în drum spre Bimmisaari. Vreau să spun că R2 mi-a raportat că *Durastar* a suferit o defecțiune la motor, aşa că a ieşit mai devreme din hiperspațiu, dar Corellia ar fi trebuit să trimită nave care să îi ducă pe pasageri la destinație.

Droidul fluieră confirmând comentariul lui Luke. Mara aprobă din cap.

— Dacă te uiți la raportul standard de salvare de urgență anexat la cererea de ajutor, vei vedea un element destul de semnificativ. Nu există nicio femelă Twi'lek pe lista pasagerilor.

— Ce?

Anakin zâmbi.

— Mă gândesc că s-a îmbarcat, a plantat nişte amintiri asupra personalului, apoi a părăsit nava înainte ca aceasta să decoleze. Lista pasagerilor a fost alcătuită pe baza celor care s-au prezentat la stațiile de evacuare.

— Şi ar trebui să crezi, Luke, că un Jedi ar fi foarte greu de ratat într-o astfel de situație de urgență.

Maestrul Jedi închise ochii.

— Ceva aici nu are sens. Are sens ca Octa să caute superarme. Invadatorii l-au ucis pe Miko. Înțeleg că vrea să se răzbune, chiar dacă asta ar duce-o spre partea întunecată. Dar care este motivul lui Daeshara'cor? Ea şi Miko au fost vreodată apropiați?

Mara ridică din umeri.

— Nu ştiu, dar cred că motivul este de importanță secundară acum. Trebuie să aflăm unde s-a dus.

Anakin râse.

— Asta ar trebui să fie uşor. Nu sunt prea multe locuri unde poate fi construită o superarmă, nu? Şantierele navale de la Kuat...

Maestrul Jedi se ridică.

— Construirea unei superarme nu mai este ceva ce se poate face în secret, iar resursele pentru a face asta pur şi simplu nu sunt disponibile. Ea urmăreşte altceva.

Se uită la droid.

— R2, extrage datele de la hangarul de andocare de pe *Durastar*. Vreau o listă a navelor – şi a destinațiilor lor – care au decolat din acel doc în decurs de patru ore de la plecarea lui *Durastar*.

— Ar putea fi zeci de nave, Luke.

— Ştiu, Mara, dar trebuie să începem de undeva. Luke îşi luă sabia de pe birou

şi şi-o prinse la curea. Nu avem nevoie de un Jedi răzvrătit care să umble pe aici, şi mai ales nu de unul care să caute un *ucigaş de planete*.

* * *

Speederul aerian îi duse destul de repede la Hangarul 9372. Incinta cavernoasă fremăta de activitate. Stivuitoriştii manevrau încărcătura; pasagerii şerpuiau prin haos în cozi lungi; muncitorii inactivi se adunau laolaltă şi beau, râdeau sau jucau *sabacc*. Mara şi Anakin se despărţiră pentru a ajunge la oficiile de emitere a biletelor pentru navetele comerciale care urmau să transporte lumea de la suprafaţa planetei la navele care aşteptau pe orbită. R2-D2 accesă un terminal local pentru a obţine datele solicitate de Luke.

Luke se deschise spre Forţă şi se avântă prin hangarul de andocare. Un torent de emoţii se revărsă în el. Zâmbi în faţa furiei neînsemnate a unui cuplu al cărui simţ al *timpului* era radical diferit de al celorlalţi. Trecu pe lângă persoane care încercau cu nerăbdare să-şi amintească dacă au împachetat ceva sau altceva. Dădu din cap spre căpitanii de nave care calculau profitul cu fiecare ladă încărcată sau descărcată din calele cargoboturilor lor. Entuziasmul celor care se îndreptau spre spaţiu pentru prima dată îi lărgi zâmbetul, iar pasiunea unui cuplu care se îndrepta spre luna de miere îl făcu să roşească. În timp ce se plimba, făcea tot posibilul să se cufunde în mentalitatea lui Daeshara'cor. Ea avea un interes pentru superarme şi avea acces la dosare destul de confidenţiale referitoare la acestea. Ştia că urma să ajungă în Bimmisaari în cinci zile, aşa că avea la dispoziţie tot atâta timp pentru a opera înainte de a se declanşa vreo alarmă. Asta îi restrânsese alegerea destinaţiilor.

Luke respinse imediat că ea ar fi călătorit la Instalaţia din Foale de lângă Kessel. Nava *Durastar* ar fi dus-o pe Bimmisaari, de unde Kessel era la doar un salt scurt distanţă. Mai important, fişierele pe care le accesase nu lăsau nicio îndoială că Amiralul Daala distrusese complexul de laboratoare. Deşi era posibil ca unele părţi ale acestuia să mai plutească în spaţiu, şansele să mai fi rămas ceva util erau minime.

Înainte ca Luke să-şi poată da seama ce căutase Daeshara'cor, simţi ceva prin Forţă care părea nelalocul lui. Începuse ca o curiozitate, dar se transformase imediat în teamă. Disciplina mascase imediat frica, dar făcuse o treabă destul de jalnică. Luke se uită în dreapta sa şi văzu un bărbat care îşi trăgea în grabă gluga de la mantie şi se întorcea. Maestrul Jedi făcu un gest uşor.

— Aşteaptă, nu pleca.

Bărbatul cu mantie se opri la jumătatea drumului ca şi cum ar fi îngheţat. Cu toate că lupta împotriva sugestiei lui Luke, trunchiul acestuia se întoarse şi capul i se ridică, lăsând pelerina să alunece înapoi.

— Eu? se bâlbâi bărbatul.

Luke încuviinţă încet din cap şi zâmbi în timp ce traversa spre locul unde stătea bărbatul.

— Cred că mă poţi ajuta.

— Nu ştiu nimic.

— Poate. Luke ridică uşor din umeri. Adevărul este că eşti foarte des pe aici şi îţi câştigi existenţa depistând nevoi şi îndeplinindu-le, nu-i aşa?

— Eu, ah, eu... nu am făcut nimic.

Un ofițer de securitate se apropie.

— Chalco vă face probleme, Maestre Skywalker? O să mă ocup eu de el, să scriu un raport.

Luke flutură uşor o mână.

— Mulțumesc, nu este necesar. Nu e nimic de raportat aici.

Ofițerul de securitate clipi o dată, apoi îşi continuă drumul, trecând printre Luke şi vagabondul surprins în hangarul de andocare.

— Ce faci tu aici, Chalco, nu mă priveşte. Totuşi, cred că ai putea să mă ajuți.

Bărbatul corpolent îşi trecu o mână peste capul chel.

— Cum aşa?

— Tu observi lucrurile. Acum două zile, o femelă Jedi Twi'lek, a fost aici. Trebuia să plece pe nava *Durastar,* dar nu s-a îmbarcat. Ai văzut-o, nu-i aşa?

Bărbatul aprobă încet din cap.

— Mi se pare convenabil să fiu cu ochii pe Jedi, ştii tu, ăă, în caz că pot ajuta.

— E foarte drăguț din partea ta.

— Da, ei bine, ea a trecut şi am observat-o. A urcat la bordul navei, dar nu am văzut-o coborând. Îşi scărpină gâtul nebărbierit. Apoi, mai târziu, am văzut-o vorbind cu un secund de pe un cargobot. A făcut chestia aia cu mâna pe care ai făcut-o tu, iar secundul s-a întors de la ea de parcă nici nu ar fi fost acolo. Mi-am întors privirea în acel moment, gândindu-mă că nu vreau să mă vadă şi să facă aşa cum a făcut cu el, ştii. Am auzit poveştile alea despre cum îți pierzi mințile şi toate alea.

Ochii lui Luke se îngustară.

— Care era numele cargobotului?

— *Steaua Norocoasă II.* Un cargobot rătăcitor, care face escale peste tot. Jumătate dintre acestea nu sunt pe planul de zbor. Cred că se îndrepta spre Ord Mantell, dar nu ştiu sigur.

— Bine, mulțumesc.

Bărbatul îşi deschise mâinile.

— Hei, te-am ajutat. Ai de gând să faci ceva pentru mine?

Luke îşi încrucişă brațele la piept.

— Ce ai vrea să fac, Chalco?

Omul ridică din umeri.

— Nu ştiu, poate să-i faci pe toți paznicii de aici să uite cu ce mă ocup. Ştii tu, să-i faci să mă uite?

— Dacă aş face asta, tot ar exista holocamerele de supraveghere. Luke îl evaluă deschis pe bărbat, observând că, în ciuda faptului că se îngrăşase în jurul mijlocului şi era oarecum scund, era încă un bărbat puternic prin construcție. Hai să încercăm asta. Cred că voi avea nevoie de cineva care să mă ajute să o localizez pe femela Jedi. Dacă vii cu mine şi reuşim, voi vorbi cu autoritățile în numele tău.

Chalco ezită.

— Ai face asta?

— Să vorbesc cu ei, da.

— Nu, să ai încredere în mine să vin cu tine? Ochii căprui ai bărbatului se îngustară. Ştii ce sunt eu, că îmi câştig existența cum pot, făcând orice.

— Şi acum ai o şansă să o faci în mod benefic. Luke încuviință din cap o dată. Deci, da, o să am încredere în tine. Ne întâlnim aici într-o oră, cu toate bagajele făcute şi gata de plecare.

Chalco se gândi pentru o secundă, apoi aprobă din cap.

— Voi fi aici.

Mara se apropie în timp ce Chalco pleca, şi se uită la soţul ei.

— Culegi rătăciţi?

Maestrul Jedi îi aruncă o privire piezişă.

— Mama lui Daeshara'cor a fost o dansatoare care a călătorit foarte mult. Când era mică, Daeshara'cor a petrecut mult timp în hangarele de andocare din porturile spaţiale. Ştie cum să se descurce, iar noi vom avea nevoie de ajutor pentru a o prinde. Dacă Han ar fi cel de odinioară, l-aş ruga să ne ajute. Aşa cum stau lucrurile, va trebui să avem încredere în tipul ăsta.

Mara încuviinţă din cap.

— Daeshara'cor îşi va face griji că o urmărim noi şi probabil că nu-l va vedea pe el venind. Înţeleg. Biroul la care am verificat nu avea pe nimeni care să plece şi să corespundă descrierii ei.

— Nu ar avea. Chalco a observat-o umblând pe aici. Sunt şanse să fi luat un transportor cu destinaţia Ord Mantell, dar e posibil să fi făcut câteva opriri pe drum.

— Atunci ar putea fi oriunde.

— Mă îndoiesc. Amintirile mele despre hărţile stelare nu sunt impecabile, dar există o lume în acea direcţie care o va ajuta pe Daeshara'cor. Luke îi dădu soţiei sale un zâmbet. Trebuie să luăm o navă. Ne îndreptăm spre Vortex.

— Vortex? Mara luă mâna lui Luke în a ei. Nu este nimic acolo în afară de *Catedrala Vânturilor*. Daeshara'cor se duce acolo să asculte muzică?

— Nu. Luke zâmbi şi îi dădu soţiei sale un sărut pe obraz. Se duce acolo să vorbească cu cineva care acum ajută la crearea muzicii.

Capitolul 9

Shedao Shai se răsuci pe călcâie înainte ca țipătul aspru şi răguşit să aibă ocazia să răsune pe stradă. Un sclav uman zdrențăros, cu pielea acoperită de praf şi barba neîngrijită, se desprinse din grupul de lucrători şi se repezi la el. Ochii sclavului străluceau dincolo de nodulii de corali de pe obraji şi ridicase o bucată de resturi de duracretă pentru a-l doborî pe liderul Yuuzhan Vong.

Doi războinici mai tineri se repeziră cu întârziere pentru a-l intercepta pe asasin, dar avertismentul tăios lătrat de Shedao îi reținu. Îmbrăcat în armura de *crab vonduun*, cu bastonul rangului său, *tsaisi*, încolăcit în jurul antebrațului drept, liderul Yuuzhan Vong nu se temea prea mult de răni. Avansă, prinzând în mâna dreaptă gâtul sclavului, îl ridică pe om fără efort, apoi îndepărtă duracreta cu mâna stângă. Sclavul îl apucă pe Shedao de încheietura dreaptă. Ochii i se măriră când *tsaisiul* şuieră şi se ridică, gata să lovească. Buzele omului se dezlipiră într-un mârâit sălbatic, apoi se uită sfidător în ochii lui Shedao. Incapabil să vorbească din cauza mâinii care îi strivea gâtul, omul încuviință din cap, o dată, brusc, ca şi cum ar fi cerut moartea de la liderul Yuuzhan Vong.

Degetul mare al lui Shedao apăsă de-a lungul maxilarului bărbatului, trecând dincolo de curbura osului şi atingând craniul chiar în spatele urechii. Cei doi combatanți se priviră unul pe celălalt, amândoi ştiind că, printr-o simplă creştere a presiunii, Shedao ar desprinde craniul bărbatului de coloana vertebrală, omorându-l. Bărbatul, cu scuipatul împrăştiindu-i-se pe buze şi începând să se scurgă pe mănuşa liderului, dădu din nou din cap, provocându-l pe Shedao să îl ucidă.

Comandantul Yuuzhan Vong scutură o dată din cap, apoi îl aruncă pe bărbat spre cei doi războinici care supravegheau grupul de lucru.

— Duceți-l la preoți. Spuneți-le să-l pregătească. Dacă supraviețuieşte, va fi de folos.

Cei doi războinici îl apucară fiecare de câte un braț şi se înclinară respectuos, trăgându-l pe bărbat înapoi pe stradă.

Shedao Shai le permise să se îndepărteze la zece paşi, apoi adăugă:

— Şi cât timp sunteți acolo, cereți preoților un regim de contemplație pentru războinicii neglijenți.

Războinicii se înclinară din nou şi plecară, dar într-un ritm vizibil mai rapid decât înainte.

Deign Lian, subordonatul său direct, îşi reluă locul la o jumătate de pas în urma lui Shedao, lângă mâna sa stângă.

— A fost asta înțelept, Comandante?

— Cu uşurință la fel de înțelept ca şi faptul că îmi pui la îndoială judecata, aici, pe străzi. Shedao Shai era mulțumit că masca îi ascundea zâmbetul strâmb născut de încremenirea lui Deign la acea remarcă. Războinicii se vor întoarce pedepsiți, luminați şi mai dedicați datoriei lor.

— Nu despre asta vorbeam, Comandante, ci despre trimiterea omului cu ei. A încercat să vă ucidă. Ceilalți sclavi vor vedea supraviețuirea şi avansarea lui ca pe o

autorizare pentru a încerca să vă ucidă din nou.

Shedao Shai îşi continuă în tăcere turul pe strada largă de pe Dubrillion, ştiind că lipsa unui răspuns va cântări mai greu asupra ajutorului său decât orice mustrare. Distrugerile provocate de cucerirea Dubrillionului nu erau copleşitoare. O mare parte din peisajul oraşului era recognoscibil, iar echipele de lucru făceau multe progrese în îndepărtarea molozului. *În curând, sclavii vor fi instruiți cum să folosească gricha*[4] *pentru a repara pagubele minore, iar gragricha*[5] *vor fi aduşi pentru a produce clădiri Yuuzhan Vong adecvate.*

— Cred, Deign din *Domeniul Lian*, că priveşti dincolo de ceea ce este evident pentru a explora un tărâm de care nu ne vom putea apropia niciodată. Întrebarea ta presupune faptul că sclavul va supraviețui *educării.* Nu ştim asta. Da, l-am ales pentru că avea spirit. Nu se ferea de durere. Mai important, a vrut să-l omor. Îşi acceptase insignifianța, ceea ce înseamnă că *educarea* noastră îi poate oferi o nouă semnificație. Este un vas gata să fie umplut cu adevărul universului. Dacă poate stăpâni ceea ce învață, ne va fi de mare folos.

— Asta înțeleg, Comandante Shedao din *Domeniul Shai.*

Deign îşi plecă capul în timp ce vorbea. Folosind titlul complet şi formal al lui Shedao – şi imitând formalitatea lui Shedao – îşi recunoştea statutul de subordonat.

Shedao ştia că această recunoaştere era, în cel mai bun caz, doar pe jumătate simțită. *Domeniul Lian* îşi dorea să revină la zilele de glorie de odinioară, iar Deign reprezenta cea mai bună şansă pentru o astfel de revenire. În ajutorul său, Shedao vedea un *amphistaff* feroce strâns la pieptul lui şi ştia că va simți înțepătura muşcăturii sale atunci când îşi va putea permite mai puțin.

— Atunci, poate că ceea ce nu înțelegi este că, în ciuda muncii agenților noştri precum Nom Anor, nu ne cunoaştem deloc bine inamicul. Această Nouă Republică este curioasă în modul în care abordează războiul.

— Sunt laşi în adâncul sufletului, Comandante.

— Să faci această judecată într-un mod atât de rece, Deign Lian, înseamnă să negi că avem multe de învățat. Shedao aruncă o privire în stânga, surprinzând o scânteie de ură în ochii ajutorului său. Iluminarea este întotdeauna utilă, iar noi avem nevoie de mai multă, mult mai multă iluminare, cu privire la aceste ființe.

Shedao Shai ignoră murmurele obtuze ale lui Deign despre înțelepciunea sa. Noua Republică şi răspunsul ei la invazia Yuuzhan Vong îl lăsaseră nedumerit. Nom Anor făcuse o analiză politică succintă a situației din Noua Republică, motiv pentru care aleseseră acel coridor pentru invazie. Loviseră Noua Republică într-un punct în care era cea mai vulnerabilă, de-a lungul unei linii care o unea de *Rămăşița* Imperială. Aceasta era o strategie pur militară: orice forță este mai slabă acolo unde se întâlnesc două comandamente. *Rămăşița* nu reacționase şi nu atacase flancul, ceea ce permisese eliberarea unităților pe care Shedao le păstrase împotriva acestei posibilități. Noua Republică încă nu ripostase, iar acest lucru îl nedumerea pe Shedao. Ştia despre războiul civil galactic şi i se părea posibil ca unele popoare să nu dorească să vadă o revenire la conflict. Totuşi, acțiunile sclavului arătau că aceste ființe erau capabile de un comportament de tip marțial. Acceptarea totală a invaziei nu părea a fi un răspuns rațional, ceea ce îl făcea să suspecteze o înşelăciune.

---

[4] Gricha – larve folosite de Yuuzhan Vong pentru a etanşa găurile din clădirile *grashal.* Gricha mâncau nisip şi secretau o substanță asemănătoare scoicii. Se crede că sunt o formă mai mică a gragricha.
[5] Gragricha – creaturi care construiau clădirile *grashal* folosite de Yuuzhan Vong.

Era dispus să admită, de asemenea, că dintre lumile cucerite, doar Dubrillion avea o importanță reală. Celelalte fuseseră slab populate şi în mare parte nedezvoltate, aşa că pierderile lor ar fi fost nesemnificative pentru galaxie. Garqi, unde îl trimisese pe Krag Val pentru a supraveghea ocuparea şi transformarea, producea multe alimente, dar pierderea lumii putea fi compensată cu uşurință, deoarece multe dintre produsele ei erau destinate consumului elitei, nu maselor.

În angajamentele lor militare, forțele Noii Republici desfăşuraseră o serie de acțiuni de ariergardă. Shedao Shai refuzase să recunoască distrugerea bazei Yuuzhan Vong de pe Helska 4, deoarece aceasta fusese o operațiune *Praetorite Vong.*

Când politicienii încearcă să joace rolul de războinici, trebuie să anticipăm dezastrul. Se uită din nou la Deign. *Reversul poate fi, de asemenea, foarte rău.*

Shedao Shai îşi găsea duşmanii admirabili, după o anumită manieră. Faptul că erau corupți şi slabi nu era pus la îndoială. Dependența de maşinăriile abominabile sublinia decăderea lor morală, dar îl impresiona uşurința cu care îşi foloseau uneltele. Răspunsul militar la întâlnirile ulterioare cu biotehnologia Yuuzhan Vong neutralizase avantajele invadatorilor, lăsându-le navele de luptă la egalitate.

Bătălia terestră de pe Dantooine arătase, de asemenea, cât de formidabil putea fi personalul Noii Republici. Când Shedao Shai trecuse în revistă un raport în care erau enumerate pierderile suferite de două echipe de luptători care urmăriseră doi refugiați, simțise că i se strânge burta. Având în vedere că cei doi urmăriți erau *Jeedai*, unele pierderi erau de aşteptat, dar evadarea prăzii nu era. *Domeniul Lian* pierduse patru războinici în acea escapadă, ceea ce nu atenuase decât parțial usturimea pierderii a doi războinici ai *Domeniului Shai* în fața unui *Jeedai* pe Bimmiel. În admirația sa reticentă față de inamic, Shedao Shai se întreba dacă reticența lor de a ataca se baza pe aceeaşi problemă pe care o avea şi el: că Noua Republică nu ştia suficient despre Yuuzhan Vong pentru a putea elabora o strategie solidă. *Dacă au nevoie de mai multe informații, vom avea inserții de forțe pe lumile cucerite. Au investigat Belkadan şi probabil ştiu că am produs coralskipperi acolo. Nu-mi pot imagina ce au mai aflat de acolo, dar va trebui să presupun că ştiu totul.*

Shedao Shai urcă treptele clădirii în care îşi avea biroul. Clădirea îl irita şi îl liniştea în acelaşi timp. Iritarea provenea din predominanța liniilor drepte, a marginilor dure şi a țevilor expuse, toate acestea fiind descrise cu acel cuvânt vulgar – *industrial.* Clădirea nu era mai elegantă decât o cutie mare de piatră, iar nuanța uniformă de gri în care fusese vopsită nu contribuia prea mult la punerea ei în valoare. Totuşi, motivul pentru care o alesese ca sediu era scopul pentru care fusese construită. Clădirea fusese *Acvariul* de pe Dubrillion şi era plină cu zeci de bazine din oțel transparent pline cu viețuitoare marine de pe Dubrillion şi de pe alte lumi. O coloană centrală plină cu apă domina inima clădirii, iar prin ea înotau o mulțime de peşti curcubeu, inclusiv uriaşi rechini de smarald.

Shedao Shai nu dădu nicio atenție gărzilor de la uşi în timp ce pătrundea în clădire. Urcă scările din dreapta, apoi se întoarse spre stânga, spre camera centrală. Peştii se învârteau într-un ciclon leneş prin coloană şi eclipsau trei siluete ale căror contururi erau distorsionate de apă. Cele două siluetele mai înalte erau subalternii lui, dar piramida aurie dintre ele îl intriga.

Înconjură camera spre dreapta şi văzu aşezată pe podea o creatură cu membre lungi, acoperită cu puf auriu. Picioarele lungi ale creaturii erau încrucişate, mâinile fiind încrucişate în poală şi coloana vertebrală era dreaptă de-a lungul peretelui de

duracretă din spatele său. Dungi purpurii îi ieşeau din colţul ochilor şi îi treceau peste umeri. Purta o simplă pânză purpurie, strânsă cu un cordon auriu.

Când Shedao apăru la vedere, individul se ridică în picioare fără să atingă podea cu mâinile. Gărzile îl imobilizară o clipă mai târziu, în mod clar neaşteptându-se la acea acţiune. *I-a ademenit în nepăsare, ceea ce denotă lejeritatea cu care s-a lăsat adus aici.* În acelaşi timp, forţa suplă din corpul său şi uşurinţa cu care îşi eliberă umerii de sub mâinile gărzilor îl marcau drept un inamic potenţial periculos. Comandantul Yuuzhan Vong reduse la jumătate distanţa dintre ei cu doi paşi lungi.

— Sunt Comandantul Shedao din *Domeniul Shai*.

Mai întâi vorbise în propria sa limbă, apoi îşi repetă introducerea în limba intermitentă, cu clişee, originară din galaxie. Creatura clipi din ochii mari şi violeţi. Apoi vorbi încet, dar ferm, permiţându-i lui Shedao să capteze cuvintele cu uşurinţă.

— Sunt Senatorul Elegos A'Kla din Noua Republică. Îşi plecă capul pentru o clipă. Îmi cer scuze pentru că nu vă stăpânesc limba.

Shedao se uită la cele două gărzi care îl flancau pe Elegos.

— Sunteţi liberi.

Deign se uită la el.

— Comandante?

Shedao vorbi în limba Noii Republici.

— Nu am de ce să mă tem de tine, nu, Elegos?

Caamasiul îşi deschise mâinile cu trei degete şi le arătă goale.

— Misiunea mea aici nu este una violentă.

Liderul Yuuzhan Vong încuviinţă încet din cap.

Nu spune că nu ar trebui să mă tem de el, ci doar că nu ar trebui să mă tem de violenţă din partea lui. Este o diferenţă pe care Deign a ratat-o complet.

— Vezi, Deign?

— Da, Comandante. Subordonatul se înclină. Am să vă las.

— Aşteaptă.

Shedao întinse mâna şi mângâie *crabul vonduun* care îi compunea casca şi masca. Creatura se relaxă, permiţându-i să scoată casca, descoperindu-şi capul şi faţa. Shedao scutură din cap, eliberându-şi coama neagră şi pulverizând sudoare pe armura lui Deign. Îi înmână ajutorului său casca. Chiar dacă faţa lui Deign era ascunsă în spatele măştii, asta nu putu ascunde şocul de a-şi vedea conducătorul arătându-şi chipul gol inamicului.

— Vei duce asta în camera mea de contemplare, apoi te vei întoarce cu nişte băuturi răcoritoare. Şi te vei grăbi.

— Da, Comandante.

Neîncrederea şi dezgustul i se prelingeau din cuvinte. Deign se înclină profund, apoi se dădu înapoi până când cilindrul plin cu peşti îl protejă de privirea lui Shedao.

Liderul Yuuzhan Vong îşi întoarse atenţia asupra lui Elegos. Îl privi pentru o clipă, aranjându-şi încet cuvintele din limba duşmanului său.

— Mi s-a spus că ai apărut într-o navă mică la marginea acestui sistem. Ai folosit un *villip* pentru a solicita transportul aici pe una dintre navele noastre. De ce?

Elegos clipi o dată.

— Se crede că voi vedeţi maşinile ca pe nişte abominaţii. Nu am vrut să te jignesc.

— Respectul tău faţă de sensibilităţile noastre este apreciat. Shedao Shai păşi

spre cilindru. Îşi scoase mănuşa stângă şi îşi lipi mâna de oțelul transparent. Căldura apei îi pătrunse încet în carne. Iar misiunea ta aici este...?

— Una de a promova înțelegerea. Să vedem dacă drumul pe care se află popoarele noastre acum este singurul posibil sau dacă am putea trasa un alt drum, împreună. Caamasiul îşi strânse mâinile. Am fost prezent pe Dantooine. Nu aş vrea să se întâmple din nou ceea ce s-a întâmplat acolo.

— Şi eu am revăzut urmările luptelor de pe Dantooine. Am fost, de asemenea, în locul cunoscut de tine ca Bimmiel. Ochii negri ai lui Shedao se înăspriră. Sunt multe lucruri care separă popoarele noastre. Multe care ar vorbi împotriva oricărei păci între noi.

— Poate că ignoranța noastră cu privire la natura şi căile fiecăruia este ceea ce face să pară că ne prăbuşim într-o gaură neagră a conflictului. Elegos îşi ridică bărbia, expunându-şi gâtul subțire. Te voi lumina şi voi învăța de la tine.

Shedao zâmbi şi surprinse reflexia chipului său răsucit în otelul transparent.

— Ştii ce anume ceri, ce sugerezi?

— După mintea ta, se pare că nu.

Liderul Yuuzhan Vong gesticulă spre Elegos cu mâna dreaptă. *Tsaisiul* alunecă până în mâna lui, apoi se rigidiză într-o lamă de lungimea antebrațului lui Shedao.

— Ştii că te-aş putea ucide după bunul meu plac. Aş fi lăudat pentru că te-am ucis, pentru că foloseşti abominații. Pentru unii dintre noi, nu există răscumpărare pentru cei ca tine.

Elegos îşi plecă capul.

— Învăț deja. Şi, da, am ştiut că viața mea ar putea fi pierdută venind aici. Asta nu m-a descurajat.

— Un angajament față de misiune mai presus de conservarea sinelui – asta înțeleg. Acest lucru îl respect. Shedao învârti bastonul în mână, apoi îl dădu înapoi, astfel încât să i se izbească de antebraț. *Tsaisiul* se flexă, apoi se încolăci în jurul brățării lui *vonduun*. Ceea ce eşti dispus să mă înveți nu va conține nicio informație tactică care mi-ar putea fi de folos.

— Nu sunt un tactician şi nici nu sunt la curent cu planurile lor. Elegos îl privi atent. Ceea ce aş învăța de la tine ar fi, de asemenea, inutil.

— Este cunoaşterea vreodată inutilă?

— Nu, şi acesta este un alt punct în care suntem de acord.

Shedao Shai încuviință încet din cap.

— Te voi pune sub protecția mea. Te voi învăța şi voi învăța de la tine. Ne vom înțelege reciproc.

— Şi vom găsi o nouă cale de a ne uni lumile?

— Poate. Când ne vei cunoaşte mai bine, vei şti dacă acest lucru este posibil.

Elegos îşi strânse mâinile la spate.

— Sunt pregătit să învăț.

— Bine. Shedao Shai încuviință din cap o dată. Lecțiile tale vor începe acum. Urmează-mă. Pentru a ne înțelege, nu există decât un singur loc de unde să începi. Te voi introduce în *Îmbrățişarea Durerii.*

Capitolul 10

Corran Horn ridică privirea din datapadul său.

— Totul de pe lista de verificare este acoperit. Cred că suntem gata de plecare.

Amiralul Kre'fey încuviinţă încet din cap şi îl conduse pe Corran pe puntea crucişătorului *Ralroost*. Hangarul de andocare cel mai apropiat fusese golit de nave de luptă, lăsând un cargobot ponosit ca unic ocupant.

— Inginerii m-au asigurat că *Speranța Pierdută* va fi capabilă să se desprindă de navă. Cât timp va mai rezista după aceea, nu ar putea spune.

— Înţeleg, Amirale. Cu toţii am ştiut de la început că este un risc. Corran oftă şi strecură datapadul într-un buzunar de pe coapsa costumului de zbor. Dacă va funcţiona, grozav. Dacă nu, ei bine, asiguraţi-vă că alţii vor învăţa din greşeala noastră.

— Cu siguranţă.

Problema inserării unei echipe de recunoaştere pe o planetă inamică era una care de secole îi lăsa perplecşi pe strategii militari. Navele încercau adesea să se strecoare deghizate în resturi spaţiale, să se îndrepte spre o planetă asemenea unui meteorit, apoi să se îndepărteze cu ajutorul motoarelor odată ce se aflau prea jos de sol pentru a mai putea fi urmărite. În timp ce lipsa unui impact i-ar fi dat de înţeles inamicului că se petrecea ceva ciudat, echipa de cercetaşi ar fi putut fi departe de zonă şi ar fi putut ajunge în siguranţă la sol până când ar fi încercat investigatorii să afle unde s-au îndreptat. Cu invadatorii Yuuzhan Vong, lucrurile deveniseră un pic complicate, deoarece Noua Republică nu era sigură de capacităţile tehnice ale scanerelor lor. Faptul că foloseau instrumente bazate pe biologie sugera limitări severe, dar fără a şti cu adevărat, nu exista nicio modalitate de a pune la punct un plan sigur pentru a se strecura neobservaţi. Neavând posibilitatea de a intra fără a fi văzuţi, Noua Republică se hotărâse să treacă la cealaltă extremă şi să se asigure că invadatorii ştiau, fără nicio umbră de îndoială, că securitatea lor fusese penetrată.

Corran se îmbarcă la bordul *Speranţei Pierdute* şi ridică trapa. Se îndreptă spre punte şi îi făcu cu mâna Amiralului. Se abţinu să atingă ceva acolo. Deoarece invadatorii aveau să investigheze fără îndoială prăbuşirea, Noua Republică ştia că avea nevoie de urme de materie biologică în navă pentru a-i face pe inamici să creadă că echipajul nu supravieţuise inserţiei în Garqi. Biomateria fusese sintetizată şi împrăştiată în toate locaţiile logice, astfel încât orice anchetă ar fi avut o mulţime de date de sortat pentru a reconstrui echipajul decedat al *Speranţei Pierdute*.

Se întoarse în cala principală şi se urcă într-o navă mult mai mică, una dintre micile nave de transfer de pe pacheboturile de lux. Toţi cei şase Noghri erau înghesuiţi în spate şi legaţi strâns în centuri. Ganner stătea în spate cu ei, părând foarte mare şi inconfortabil din moment ce picioarele i se odihneau pe echipament şi genunchii îi erau băgaţi sub bărbie. Corran se strecură pe lângă Jacen şi îşi luă locul în partea din faţă a celor două scaune din cabina de pilotaj. Îşi prinse centurile de siguranţă, apoi îşi puse o cască şi deschise un canal de comunicaţie cu *Ralroost*.

— *Speranţa Pierdută* raportează. Gata de plecare.

— Recepționat, *Speranță*. Două minute până la revenirea din hiperspațiu.

Corran inițializă secvența de pornire. Ambele motoare subluminice se activară, dar cel din dreapta genera doar 75 la sută din puterea sa obişnuită.

— Jacen, poți să te ocupi să generezi în motorul din dreapta al *Speranței* încă cel puțin 10 procente?

— La ordin.

Jediul mai în vârstă apăsă un buton pe consolă şi rapoartele referitoare la *Speranța Pierdută* dispărură, pentru a fi înlocuite de monitoarele pentru *Cea Mai Bună Şansă*, naveta mai mică aflată în cala cargobotului. Corran porni motoarele şi fiecare dintre ele raportă un randament de 100%. Bobinele repulsorului transportorului raportau că sunt operaționale. Apăsă pe un buton care o etanşa pe *Şansă* şi o făcea aptă pentru spațiu.

— Am echilibrat motoarele *Speranței*.

— Mulțumesc, Jacen. Încărcăturile sunt pregătite şi funcționale?

— Da, suntem gata de plecare la comanda ta.

— Bine, atunci suntem în regulă.

Corran se forță să zâmbească. Planul era destul de simplu. *Speranța Pierdută* urma să părăsească *Ralroost* şi să coboare, apoi să sufere o defecțiune catastrofală la motor. În timp ce plonja în atmosfera Garqi, nava urma să se dezintegreze. Resturile aveau să fie împrăştiate peste tot, iar *Cea Mai Bună Şansă* avea să poată zbura liberă. Până când războinicii Yuuzhan Vong aveau să adune toate piesele *Speranței* şi să-şi dea seama că se întâmplă ceva, echipa de cercetare urma să se întoarcă în Noua Republică.

Singurul lucru care strica petrecerea era lipsa unui hiperpropulsor pe *Cea Mai Bună Şansă*. Fără el, singura modalitate prin care echipa putea părăsi sistemul era întâlnirea cu o navă mai mare, precum *Ralroost*. Lipsa unui hiperpropulsor făcea ca operațiunea de extracție de urgență să fie foarte complicată, dar Corran ştia că, dacă ar fi avut nevoie să părăsească în grabă Garqi, ar fi avut deja destule probleme, încât nu exista nicio garanție că vor avea vreodată şansa de a evada în hiperspațiu.

Corran îşi opri unitatea de comunicații pentru a se adresa lui Ganner şi Noghrilor.

— Pregătiți-vă pentru o călătorie dură. Nu există garanții, dar cu puțin noroc, vom scăpa cu toții cu viață.

* * *

X-interceptorul Jainei se eliberă din bula de izolare magnetică a hangarului de lansare al lui *Ralroost*. Apoi aduse nava de vânătoare pe o direcție care o plasa în formația *Escadrilei Vagabond*, deasupra planetei Garqi. Anni Capstan, partenera de zbor a Jainei, desemnată ca *Vagabond Doisprezece*, venea în spatele ei, apoi *Vagabond Alpha*, un X-interceptor de recunoaştere pilotat de Generalul Antilles, completa formația.

Vocea Colonelului Gavin Darklighter se auzi puternică şi constantă prin canalul de comunicații.

— *Grupa Doi*, sunteți iscoade; *Grupa Unu* deasupra mea, *Grupa Trei* jos. Blocați aripile în poziție de atac.

Maiorul Alinn Varth urmă ordinele lui Gavin cu un comentariu rapid.

— După mine, *Grupa Trei*. Mai strâns, *Bețişoare*.

Jaina îşi reprimă un zâmbet. Pentru că era Jedi şi purta o sabie de lumină, şi pentru că folosea o manşă ca un *băț* pentru a controla X-interceptorul, camarazii ei îi dăduseră indicativul *Bețişoare*. Ea luase asta ca pe un semn de acceptare, ceea ce era bine, deoarece era mult mai tânără decât ceilalți din escadrilă şi nu avea nici măcar o fracțiune din experiența lor. Totuşi, ei nu o priveau de sus pentru aceste lipsuri şi chiar se lăudau cu ea unora dintre noii recruți.

— La ordin, *Nouă*.

Împinse manşa spre stânga, venind în poziția corectă în formație. Jaina aruncă o privire înapoi la unitatea R2 care se afla în spatele ei.

— *Sparky*, anunță-mă dacă ies din nou din formație.

Droidul dădu un bip de confirmare.

Vocea Colonelului Celchu se auzi pe canalul de comunicații.

— *Vagabonzi*, aici *Comandamentul de Zbor*. Avem zece *skipuri* care se apropie dinspre Garqi. Interceptarea este pusă la cale, fiind trimisă acum.

Datele se rostogoliră pe monitorul principal al Jainei, iar *Sparky* le asimilă.

Skipurile – mai exact, *coralskipperii* – erau nave de luptă cu un singur pilot, similare ca scop cu X-interceptoarele. *Dar complet diferite ca design.* Spre deosebire de X-interceptoare, care erau fabricate, *skipurile* erau crescute, formând o uniune simbiotică a mai multor creaturi care asigurau coca, propulsia, navigația şi armele navelor de piatră. Pilotul interacționa cu nava prin intermediul unui dispozitiv ca o glugă care îi transmitea impresii şi primea ordine prin citirea undelor cerebrale.

Jaina se cutremură. Unchiul ei încercase una dintre glugile cognitive şi experimentase contactul cu nava de luptă extraterestră. Ei nu i se oferise ocazia să facă acelaşi lucru şi nici nu ar fi acceptat. Experiența ei de Jedi îi dăduse o aversiune față de tot ceea ce încerca să capteze gândurile rătăcite, iar faptul că avea capul închis într-o membrană gelatinoasă în timp ce se întâmpla acțiunea nu era o chestie la care voia să se gândească.

Se uită la monitoarele ei în timp ce *Speranța Pierdută* ieşea din cala crucişătorului Bothan de asalt.

— *Nouă*, am două *skipuri* care se despart pentru a merge după *Speranță*.

— Am înțeles, *Bețişoare*. Tu şi *Doisprezece* porniți pe urmele lor.

Anni apăsă de două ori comutatorul de comunicare al unității sale, trimițând un clic dublu pe canal în semn de confirmare a ordinului. Jaina viră spre stânga şi trase de manşă, întorcându-se într-un viraj strâns. Se răsturnă, apoi plonjă şi se îndreptă spre dreapta pentru a face prima ei cursă de atac spre *skipuri*.

— Eu conduc, *Doisprezece*.

Jaina îşi trecu degetul mare peste comutatorul de selectare a armei şi conectă laserele pentru foc cvadruplu. Apoi împinse manşa şi coborî reticulul de ochire peste conturul ovoidal al primului *skip*. Apăsă butonul de control al focului de sub degetul mijlociu, lansând laserele într-un ciclu rapid care scuipa zeci de mici săgeți energetice roşii. Proiectilele stacojii se îndreptară spre țintă până la zece metri de *skip*, apoi se înclinară spre interior. *Dovin basalii* care manipulau câmpurile gravitaționale pentru a furniza propulsia skipului îl ecranau, de asemenea, prin crearea de anomalii gravitaționale. Aceste mici goluri absorbeau lumina ca o gaură neagră. Jaina îşi menținu focul constant, dar lăsă punctul de ochire să se deplaseze în sus şi în spate. Pentru a proteja în mod corespunzător *skipul*, *dovin basalul* trebui

să deplaseze vidul, asta solicitându-i energia la fel de mult ca şi absorbția proiectilelor. În cele din urmă, câteva proiectile rătăcite trecură, lovind învelişul de rocă neagră. Jaina apăsă apoi pe declanşatorul principal şi trimise un cvartet de proiectile laser de mare putere. Vidul îndepărtă unul, dar celelalte trei loviră puternic pupa. *Coralul yorik* se bombă şi se evaporă în unele locuri, devenind fluid topit în altele. În vidul rece al spațiului, învelişul mineral se întări aproape imediat şi se transformă într-un ghețar care rămase în urma navei de luptă Yuuzhan Vong. Piatra fierbinte arse *dovin basalul* şi pârjoli țesutul neuronal care permitea controlul navei, trimițând *skipul* din frunte într-o spirală strânsă care se îndoi înapoi spre Garqi.

Al doilea *skip* se dovedi a fi mai evaziv. Şovăi şi plonjă, cotind la întâmplare spre stânga şi spre dreapta. Focurile de armă treceau complet pe lângă el, în loc să fie absorbite de *dovin basal*. Pilotul învățase clar că agilitatea în lupta spațială valora la fel de mult sau chiar mai mult decât scutul. Îşi folosea abilitățile de pilot pentru a evita X-interceptoarele şi pentru a se apropia tot mai mult de ținta sa.

— Acoperă-mă, *Bețişoare*.

— Am înțeles, *Doisprezece*.

X-interceptorul lui Anni Capstan înaintă în viteză şi viră puternic spre stânga, apropiindu-se într-un atac tăios dinspre partea dreapta a pupei *skipului*. Pulveriză săgeți laser peste toată nava, folosindu-şi cârma eterică pentru a menține focul pe țintă, iar pilotul Yuuzhan Vong fu nevoit în cele din urmă să desfăşoare un vid pentru a nu fi atins de tirurile ei. Ea începu să tragă în plină forță, dar vidul absorbi toate cele patru proiectile, apoi *skipul* plonjă deasupra liniei de zbor a lui Anni.

Jaina văzu nasul navei de luptă a lui Anni apropiindu-se şi se întrebă pentru o secundă de ce nu lansase încă o rafală. Îi trecu prin cap că laserele lui Anni ar fi putut fi în curs de reîncărcare, din moment ce pulverizase atât de multă energie în jur fără prea mare efect. *Skipul* avansa, distanțându-se de X-interceptor, iar Jaina se gândi că Anni îl va pierde, deoarece acum putea folosi *dovin basalul* care îl protejase, pentru a-i oferi mai multă propulsie.

Apoi focul izbucni de o parte şi de alta a nasului subțire al X-interceptorului.

De-a lungul timpului în care navele de luptă se angajaseră în luptă, se purtase o dezbatere asupra eficacității folosirii torpilelor protonice împotriva altor nave de luptă. Nu exista niciun dubiu că puteau distruge o navă de luptă. Armele fuseseră concepute pentru a avaria nave mult mai mari. Să le foloseşti împotriva unei nave de luptă era echivalentul folosirii unui vibro-topor pentru a ucide o insectă – o exagerare grosolană. *Pe de altă parte, în luptă, poate excesul să fie vreodată grosolan*?

Jaina nu putea fi sigură dacă pilotul Yuuzhan Vong îşi dăduse seama că Anni aşteptase ca el să prindă viteză înainte să tragă, sau dacă murise crezând că ea avusese doar noroc. Încercase să lanseze un alt vid, dar acesta întârziase să se materializeze şi nu modificase decât foarte puțin cursul celei de-a doua torpile. Prima zburase drept şi precis, izbindu-se de burta *skipului*. Deflagrația se produse într-o rafală de foc argintiu care pătrunse prin navă ca un fulger. *Coralskipperul* fragmentat se dezintegră în fața ochilor ei, a doua torpilă zburând prin inima exploziei şi detonând la o sută de metri dincolo de ea.

— Bună lovitură, *Doisprezece*.

Jaina zâmbi în timp ce se uita în sus la *Speranța Pierdută*. Îşi putea simți fratele la bord. *Eşti în siguranță acum, Jacen*. Apoi, o explozie teribilă sfârtecă partea stânga a cargobotului, iar nava lovită începu să cadă spre Garqi.

* * *

Anxietatea şocului pe care îl resimțise Jaina îl lovi pe Jacen mai tare decât şocul exploziei. Încercase să se pregătească pentru asta, anticipând-o, dar durerea şi sentimentul pierderii trecură prin Forță, crude şi tăioase. Voia să se întindă spre ea, prin Forță, şi să-i spună că totul era bine, dar nu putea.

În schimb, se retrase, închizându-şi prezența în Forță. Nu-i plăcuse să fie nevoit să-şi înşele sora cu privire la modul în care urma să fie folosită *Speranța Pierdută* pentru a-i duce pe Garqi, dar fusese necesar s-o păcălească. Nimeni nu ştia cât de mult puteau citi invadatorii Yuuzhan Vong în termeni de comunicare sau emoții. *Doar pentru că noi suntem orbi față de ei prin intermediul Forței, nu avem de ce să presupunem că şi ei sunt orbi față de noi. Doar dacă cei de pe navă şi din navele de luptă cred că transportorul lor este pierdut, putem fi siguri că emoțiile şi comunicațiile vor fi autentice.*

— Jacen, ecranul meu arată o legătură defectă la J-14. Comutator defect sau...

— Doar o secundă, Corran. Degetele lui Jacen zburară peste consola sa. Se pare că explozia a aruncat metal înapoi. J-14 este avariat şi s-a declanşat prematur. J-13 şi J-15 încă rezistă, dar presiunea este deja peste specificații.

— *Scuipat de Sith!* Corran se întoarse în scaun suficient cât să se uite înapoi la Jacen. Pregăteşte încărcăturile secundare. Aruncă-le în secvența doi la semnalul meu. Fii pe fază. Nu-mi pot face griji pentru sora ta acum.

— Da, domnule. Jacen afişă schema exploziilor din secvența a doua. Şase din cele opt încărcături luminau verde, dar alte două erau roşii. Cele două cele mai apropiate de J-14. Avem o problemă, Corran. Încărcăturile de lângă J-14 sunt defecte.

— Am înțeles.

Jacen privi dincolo de capul pilotului la transmisia holografică care ocupa zona din dreptul geamului din față al *Celei Mai Bune Şanse*. Imaginile proveneau de la holocamerele montate pe corpul *Speranței*, permițându-i pilotului să vadă cum arătau lucrurile în timp ce cargobotul compromis se îndrepta spre planetă. Nava tocmai începea să atingă marginea atmosferei planetei. Mici bucăți din fuzelaj începură să strălucească din cauza frecării, iar resturi de vopsea se desprinseră sub formă de scântei.

Corran tastă un comunicator.

— Ganner, uită-te pe hubloul din dreapta. Poți să vezi cele două încărcături de pe montant? Clipesc în roşu.

— Le văd.

— Poți folosi Forța pentru a apăsa încărcăturile până la punctul de explozie?

— N-am mai făcut-o până acum.

— Ei bine, trebuie să o facem acum. Dacă nu le poți distruge pe amândouă, concentrează-te doar pe cea de sus. La semnalul meu.

— Am înțeles.

— Jacen, fii gata. Odată ce se declanşează a lui, tu le declanşezi pe ale tale.

— La ordin.

Cargobotul se clătină pe măsură ce atmosfera devenea tot mai densă. Mâna lui Corran dansa pe consola de comandă. Furniză energie în bobinele de propulsie, care

izolară uşor nava de trepidaţiile care zguduiau *Speranţa*.

Şansa se clătină puţin, iar tensiunile se instalară pe unii dintre conectorii care ţineau cele două nave împreună, dar nimic altceva nu se eliberă.

Cargobotul începu să vireze spre stânga, în timp ce fuzelajul neregulat de acolo începea să fie tras în atmosferă. Corran se împotrivi şi încercă să orienteze nava pe o traiectorie simplă de zbor, apoi apăsă pe un comutator care tăie puterea motoarelor *Speranţei*. Întreaga navă se clătină, apoi se răsuci în timp ce atmosfera o lovea.

— Toată lumea să fie pregătită. Nu va fi distractiv sau frumos. Corran apăsă câteva comutatoare pe consolă. Ganner, detonează încărcăturile, acum!

Forţa se adună în spatele lui Jacen şi se focaliză pe explozibili. Primul explodă uşor şi dispăru de pe ecranul lui Jacen. Fără să-l aştepte pe al doilea, tânărul Jedi apăsă un buton de pe consolă, declanşând ceilalţi explozibili într-o secvenţă ondulatorie care spulberă fuzelajul din spate.

Corran apăsă un comutator, iar conectorii care ţineau *Cea Mai Bună Şansă* în interiorul *Speranţei Pierdute* se eliberară. Nava mai mică se desprinse de *proiectilul* care o adusese în atmosferă. Corran nu făcu nicio încercare de a-i dirija zborul sau de a o stabiliza, o lăsă doar să se răsucească ca orice altă bucată de resturi.

În timp ce nava se rotea, Jacen reuşi să se uite prin hublouri şi să întrezărească coborârea în flăcări a *Speranţei* spre Garqi. Altimetrul încorporat în consola lui Jacen derula cu o viteză ameţitoare metrii până la suprafaţa planetei. Şase kilometri se micşorară rapid la patru, apoi la trei şi la doi. Jacen îşi aminti că un singur kilometru era marja lor de siguranţă şi căută orice sentiment de anxietate din partea lui Corran în timp ce mica navă plonja dincolo de acea barieră.

Nu primi nimic, ceea ce îi aduse un zâmbet pe faţă. Şi-l putea imagina cu uşurinţă pe tatăl său stând în scaunul pilotului, aşteptând răbdător să aducă nava la putere maximă, forţând marjele de siguranţă pe care el le considera excesiv de generoase. Jacen nu credea neapărat că această dorinţă de a-şi asuma riscuri făcea parte integrantă din statutul de Corellian, cât că era un aspect al Rebeliunii. Piloţii de atunci fuseseră nevoiţi să facă lucruri incredibile pentru a câştiga libertatea tuturor fiinţelor din galaxie. Pentru ei, prudenţa cedase locul eficacităţii.

La cinci sute şapte metri deasupra suprafeţei acoperite de pădurea tropicală a lumii Garqi, Corran acceleră la putere maximă bobinele de propulsie. Acest lucru le încetini puţin coborârea, dar nu împiedică nava să plonjeze în copaci, smulgând crengi, aşchind lemnul şi împrăştiind un nor colorat de păsări. *Cea Mai Bună Şansă* se prăbuşi prin coronamentul superior şi prin nivelul mijlociu înainte ca bobinele repulsoare să întâlnească suficientă rezistenţă în masa planetei pentru a susţine *Şansa*. Corran lăsă micuţa navă să atârne în aer, în timp ce frunzele purpurii şi crengile noduroase împrăştiate pe fereastra din faţă începură să se contorsioneze şi să se aprindă la contactul cu fuzelajul încins.

— Toată lumea e bine?

— Eu sunt bine.

Jacen se uită înapoi la ceilalţi când toţi raportară că sunt nevătămaţi.

Difuzoarele de comunicaţii ale navei mici pocniră.

— *Comandamentul de Zbor Ralroost* recheamă toate navele de luptă. A început numărătoarea inversă a evacuării.

— Aici *Vagabond Unsprezece*. Avem un cargobot doborât.

— Ştim asta, *Unsprezece*. Nava s-a dezmembrat. Nu sunt semne de viaţă.

Jacen simți un fior curgându-i pe șira spinării. Senzorii X-interceptorului Jainei erau prea slabi pentru a detecta semne de viață la o distanță atât de mare, așa că ea trebuia să creadă că el era mort. Doar pentru o clipă, își dori să se deschidă în Forță pentru ca ea să știe că trăiește, dar se opri.

Corran se întoarse și încuviință din cap spre el.

— Știu că este greu, Jacen, dar i se va spune adevărul odată ce se va retrage *Ralroost.*

Jacen scutură din cap.

— Nu cred că i-am mai făcut așa ceva înainte – nimănui.

— Ar fi grozav dacă nu ar mai trebui să o faci vreodată, dar sunt momente când puțină cruzime în prezent salvează mult mai mult mai târziu. Este o parte nefericită a maturizării.

Corran îi dădu un zâmbet.

— Am înțeles. Jacen apăsă un buton de pe consolă și activă o anumită frecvență. Am o baliză de localizare pe frecvența noastră de contact. Direcția doi-unu-nouă.

Corran cârmi nava pe acea direcție și alimentă motoarele. Nava mică începu să înainteze alunecând prin pădure. Crengile răzuiau de-a lungul fuzelajului, iar maimuțele blănoase asemănătoare oamenilor fugeau îngrozite. Nava înainta, lăsând lumea purpurie Garqi să o înghită și – sperau – să-i ascundă pe ei și misiunea lor de invadatorii Yuuzhan Vong.

Capitolul 11

Odată ce *Pulsar Skate* ieşi din hiperspaţiu şi îşi începu coborârea spre Vortex, Luke Skywalker putea simţi pacea Vorilor lovindu-se de el ca valurile de un ţărm. Se deplasă din salonul de la mijlocul cargobotului lung şi subţire până în cabina de comandă şi zâmbi. Mara stătea în scaunul copilotului, iar R2-D2 se conectase la o priză de restricţie construită în spatele scaunului ei. Vizavi de el, un droid R2 verde cu alb luase o poziţie similară în spatele pilotului.

Mirax Terrik Horn, cu părul ei lung şi negru strâns într-o împletitură, se întoarse şi îi aruncă lui Luke o privire fixă, cu ochi căprui.

— Am reuşit. Cu *Whistler*[6] şi R2 făcând amândoi corecturi de navigaţie, am redus o distanţă bună din cursă.

Droizii bâzâiră la unison fericiţi, iar Maestrul Jedi zâmbi.

— Încă o dată, mă bucur că ai fost dispusă să faci această cursă pentru noi.

Mirax ridică din umeri.

— Îl pun regulat pe *Whistler* să monitorizeze traficul de solicitări pentru cursele de curierat. Orice lucru asociat cu Jedii primeşte o prioritate ridicată din partea mea. În plus, cu Corran plecat pe undeva pe acolo, copiii mei la Academie şi tatăl meu făcând ceea ce face el, eu aş sta acasă.

Mara zâmbi.

— Mai bine să faci ceva decât să aştepţi.

— Aşteptarea este atât de plictisitoare.

Luke ridică o sprânceană.

— Nu-mi amintesc ca *plictisitor* să fi fost utilizat vreodată pentru momentele în care voi doi alergaţi împreună. De fapt, îmi amintesc...

Mara ridică o mână.

— Am fost exonerate.

— Şi am fi putut fi la Academie în acei ani în loc să plecăm în aventurile noastre. Elevilor tăi le-ar fi plăcut o astfel de distracţie. Mirax aprobă din cap. În plus, pagubele colaterale nu au fost niciodată chiar atât de grave.

Maestrul Jedi zâmbi.

— Cred că Vorii sunt destul de pretenţioşi când vine vorba despre pagubele colaterale.

— De acord. Avem autorizaţie de aterizare în hangarul lor principal de andocare. După accidentul nefericit al Amiralului Ackbar şi al Leiei, Vorii au stabilit o zonă de interdicţie de zbor de doi kilometri în jurul *Catedralei*, astfel încât nimeni altcineva să nu mai înfigă o navă de luptă în ea. Mirax se întoarse să privească prin fereastră. Intrăm în atmosferă în cincisprezece secunde. Puneţi-vă centurile dacă nu vreţi să fiţi zdruncinaţi.

— Îi voi anunţa pe ceilalţi.

Luke se întoarse şi merse înapoi pe coridor spre salonul unde stăteau Anakin şi Chalco. Cei doi jucaseră un joc pe holomasă, dar ajunseseră să se certe pe motiv

[6] Whistler – astromecul R2-D2 al lui Corran.

că celălalt trişase. Acest lucru îl jignise pe Anakin, care nu acceptase decât parțial explicația că mesele pe care Chalco juca în mod normal codul fusese piratate atât de des, încât singura modalitate de a câştiga era să-l păcăleşti mai bine pe celălalt.

— Din moment ce tu câştigai şi eu nu puteam trişa, m-am gândit că tu trebuie să trişezi, spuse el.

Luke zâmbi.

— Puneți-vă centurile. Intrăm în atmosferă.

Anakin se conformă ordinului, dar Chalco doar se agăță de brațele scaunului cu mâinile încleştate. Luke clătină din cap în timp ce se îndrepta spre o bancă şi îşi prindea chingile de siguranță în jurul său.

— Chalco, nu trebuie să faci totul la modul dur.

Bărbatul masiv ridică din umeri şi aproape că sări de pe scaun când *Skate* se zdruncină.

— Ştiu că voi, Jedii, aveți putere, dar asta nu e totul, să ştii. Şi noi, oamenii normali, suntem capabili.

În timp ce vorbea, îşi înfipse degetul mare în mijlocul pieptului. O altă zdruncinătură zgudui nava, iar Chalco se ridică pe jumătate de pe scaun. Luke îşi adună Forța pentru a-l aşeza la loc, dar descoperi că Anakin o făcuse deja. *Şi a făcut-o atât de delicat încât mă îndoiesc că Chalco ştie că a fost ajutat.*

— Te rog, Chalco, pune-ți centura.

Bărbatul mormăi puțin, dar întinse mâna după curelele de fixare.

— Ei bine, călătoria este un pic accidentată. Adică, dacă voi, Jedii, vă puneți centura, nu poate face rău, nu-i aşa?

Luke şi Anakin împărțiră un zâmbet, apoi Maestrul Jedi clătină din cap.

— Nu poate face deloc rău. Când vom coborî, Mara şi cu mine vom merge să vedem persoana cu care trebuie să vorbim. Spațioportul de aici nu e cine ştie ce, aşa că aş vrea ca voi doi să rămâneți cu *Skate*.

Expresia lui Anakin se schimonosi instantaneu.

— Dar speram...

Luke ridică o mână.

— Întinde-ți simțurile, Anakin. Poți să o simți pe Daeshara'cor aici?

Tânărul ezită pentru o clipă, apoi scutură din cap.

— Nu.

— Nu, într-adevăr.

Chalco se încruntă.

— Nu te aşteptai să o găseşti aici?

— Doar dacă se întâmpla ceva foarte neobişnuit. Cred că a venit aici pentru informații. Maestrul Jedi se relaxă cât de mult îi permiteau curelele de fixare. Vom afla ce a aflat ea, apoi vom merge mai departe. Atunci vom avea nevoie de tine, Chalco.

— Cum rămâne cu mine? întrebă Anakin.

— Şi tu eşti vital pentru toate astea, Anakin, ştiu asta.

Expresia nepotului său se lumină.

— Ce voi face?

— Nu sunt sigur. Forța îmi dă indicii uneori, iar indiciile sunt tot ce am. Iar indiciul pentru moment este că vei rămâne aici cu *Skate*.

— Nu ai spune asta pentru că e mai uşor decât să-mi spui să rămân pentru că

eşti unchiul meu, nu?

Luke arcui o sprânceană la el.

— Anakin!

Difuzoarele de comunicații din salon țipară pentru o secundă, apoi vocea lui Mirax se revărsă din ele.

— Suntem în faza finală de apropiere. Ne aşteaptă un speeder de teren. Vom ateriza într-un minut.

Luke zâmbi.

— Şi dacă totul merge bine, vom decola din nou într-o oră.

* * *

Fiind o lume temperată, cu un amestec aproape egal de uscat şi ocean, Vortex era alcătuită în principal din câmpii întinse cu ierburi albastre-verzui care erau biciuite încoace şi încolo de rafalele de vânt. Vorii erau o specie umanoidă de mamifere. Cu oasele goale în interior, cu aripi de piele care le permiteau să planeze pe curenții termici care se ridicau din câmpii, Vorii aveau un incredibil simț al armoniei în sânul speciei lor şi cu lumea lor. Această natură armonioasă îi inspirase să creeze *Catedrala Vânturilor*.

Pe măsură ce speederul se apropia de *Catedrală* – trecând printre două colonii mari de locuințe cu acoperiş de paie –, Luke descoperi că acestea erau în acelaşi timp legate de lume, dar şi complet străine de ea. Deşi Vorii erau în mod clar capabili de manipularea avansată a materialelor – din moment ce, fără aceste abilități, înaltele turle cristaline nu ar fi putut fi ridicate niciodată – ei rezervau astfel de construcții pentru proiecte speciale. Casele lor erau ridicate din planetă şi aveau să fie o sursă de hrană pentru planetă, în timp ce turnurile de sticlă erau făcute pentru a fi ceva mai permanente şi mai impresionante.

Adierea vânturilor alimenta *Catedrala*, trecând prin goluri şi răsucindu-se prin tuburile transparente. Pereții subțiri vibrau, umplând aerul cu un sunet asemănător cu cel al clopotelor, care ondulau în ton. Clapetele transparente erau conectate la mecanisme care, la rândul lor, erau conectate la nişte elice, făcând clapetele să se înalțe şi să coboare, ascuțind şi îndulcind sunetele. Clădirea însăşi părea aproape un lucru viu, dând glas miilor de ființe. Iar în timpul *Concertului Vânturilor*, Maestrul Jedi ştia că Vorii îşi vor folosi corpurile pentru a schimba sunetele, transformând cu adevărat spectacolul într-o simfonie vie.

Mirax încetini speederul, apoi îl opri, permițând ca Mara şi Luke să debarce la cinci sute de metri de *Catedrala* impunătoare. Între cei doi Jedi şi structura de cristal se afla o femeie înaltă, cu pielea albastră. Purta o rochie de un albastru ca miezul nopții, care îi scotea în evidență culoarea cărnii şi părul cu pene perlate. Luke auzise odată termenul *eteric* folosit ca descriere, iar aici, la *Catedrala Vânturilor*, părea atât de potrivit. Zveltă şi fragilă, părea o fantomă compusă din melodia care îl învăluia.

Când se apropie, îi zâmbi şi fu un pic consternat să vadă că ea nu-i întoarse zâmbetul.

— Salutări, Qwi Xux.

Ea încuviință din cap.

— Salutări, Maestre Skywalker. A trecut mult timp. Îmi pare rău că ați venit până aici. Nu vă pot ajuta.

Mara se încruntă.

— Cum poți spune asta?

Fragila Omwati îi zâmbi în cunoştință de cauză.

— Ştiu multe lucruri, Mara Jade. Ştiu că atunci când, împreună cu Wedge, am ajutat la repararea pagubelor de aici, am făcut ceva bun. După ce l-am părăsit, mi-am dat seama că acesta era singurul loc în care îmi găseam liniştea. M-am întors şi i-am implorat pe Vori să mă lase să-mi continui munca aici. Sper că, prin cântecele vânturilor, plângerile numeroaselor mele victime vor prinde glas. Odată ce se va întâmpla asta, poate că voi cunoaşte în sfârşit pacea deplină.

Luke dădu solemn din cap.

— Pot înțelege dorința de pace.

Qwi oftă.

— Foarte puțini o fac. Aici am şansa de a crea ceva frumos care ar putea contrabalansa ororile pe care le-am creat.

Luke şi Mara schimbară o privire sumbră înainte ca Luke să vorbească.

— Îmi pare rău dacă apariția mea aici îți aminteşte de durerile din trecut. Îți doresc toate cele bune în căutarea acestei păci. Dacă pot face ceva să te ajut...

Un zâmbet scurt contorsionă fața lui Qwi pentru o clipă.

— Am sperat, poate, că ar putea veni şi Kyp Durron aici. Nu ştiu dacă este bântuit ca şi mine, dar speram că va auzi locuitorii de pe Carida cântând aici.

— Aceasta este o cerere pe care i-o voi transmite. Luke se uită în jos la pământ pentru o clipă. Kyp ar avea nevoie de puțină linişte.

Mara îşi perie părul roşcat-auriu de pe umeri.

— De ce crezi că suntem aici?

— Sunteți după femela Jedi Twi'lek. A fost aici. Vocea lui Qwi se înăspri. A venit să mă întrebe de superarme. Ştia de a treia *Stea a Morții* parțială din Foale. Voia să ştie dacă mai exista încă una, sau un alt *Zdrobitor de Soare*, sau poate alte abominații despre care nu ştia nimeni în afară de mine. A făcut observația că Împăratul rareori producea un singur exemplar din ceva.

Luke încuviință din cap. Chiar şi primul Super Distrugător, *Executorul*, avusese un geamăn produs în acelaşi timp. Acesta devenise *Lusankya* şi îi fusese dat lui Ysanne Isard ca loc de joacă personal, în timp ce primul îi fusese dat lui Darth Vader. *Întotdeauna am presupus că mai sunt şi alte jucării viclene de-ale lui care aşteaptă să fie descoperite.*

Mara se încruntă.

— Deci, a existat un al doilea *Zdrobitor de Soare*?

Qwi scutură din cap.

— Nu din câte ştiu eu. Blindajul a fost o descoperire. O parte din tehnologia cristalină cuantică a fost folosită aici, pentru a reconstrui *Catedrala.* Dacă Împăratul nu a avut o instalație paralelă care să copieze munca din Foale, nu ar fi putut produce altul. Dacă ar fi existat o astfel de instalație, puterea sa letală ar fi fost deja văzută. Se pare că Instalația din Foale a produs suficiente arme de teroare încât să nu trebuiască să fi simțit nevoia unei alte instalații.

Luke îşi ridică capul.

— Nu a existat nimic altceva?

Qwi se gândi pentru o clipă.

— Ei bine, a existat *Ochiul lui Palpatine*. Eşecul misiunii sale l-a determinat pe

Împărat să sprijine Instalația din Foale. Poate că *Ochiul* are un geamăn. Daeshara'cor părea să creadă că ar putea avea.

— Te-a întrebat dacă ştii de planuri pentru alte lucruri care nu au fost încă produse? întrebă Luke.

— Sau dacă ştii de prototipuri la scară redusă sau orice altceva care ar putea fi folosit ca armă? adăugă Mara.

— A întrebat şi i-am spus că toate amintirile din acea perioadă au dispărut, distruse de Kyp Durron.

Ochii Maestrului Jedi se îngustară.

— Dar tocmai ai spus că ai folosit tehnologia blindajului de la *Zdrobitorul de Soare* în *Catedrală*. S-ar fi prins de o minciună.

Femela râse uşor, dar sunetul era lipsit de veselie.

— Kyp a furat amintirile, dar eu încă posed fundația pe care a fost construită toată acea muncă. Revizuind fişiere, experimentând, ştiu acum ceea ce ştiam atunci. Pot vedea cum am făcut ceea ce am făcut. Nu am mințit, deci nu a fost detectată nicio minciună. Indiferent de asta, nu voi mai crea niciodată lucruri care să mutileze şi să ucidă. Niciodată.

Mara pufni.

— Niciodată să nu spui niciodată, Qwi. Există o amenințare acolo care ar putea necesita un *Zdrobitor de Soare* sau o *Stea a Morții* pentru a ne ocupa de ea.

Femela cu pielea albastră scutură din cap.

— Nu contează. Rămân la ceea ce am spus, indiferent de preț.

Mâinile Marei se încleştară în pumni.

— Cum poți să spui asta? Munca ta ar putea salva miliarde.

— Cum, omorând alte miliarde? Qwi îi apăsă o mână pe stern. Voi sunteți eroi. Poate că ați ucis, dar a fost în luptă, apărându-vă. Eu am creat arme care au sfărâmat lumi şi au ucis miliarde de ființe într-o clipită. Nevinovații au fost vaporizați. Poate că voi ați simțit asta prin Forță, dar eu am simțit-o studiind despre lumile pe care le-am distrus. Cunosc numele, cunosc imaginile şi cu ajutorul lor mă străduiesc să le dau o voce acelor vieți stinse. Mă străduiesc să las acele ființe să contribuie la frumusețea de aici.

Îşi ascuți privirea.

— Ştiu că poate părea o nebunie să te gândeşti la astfel de lucruri, dar cineva trebuie să o facă. Fără a-mi accepta responsabilitatea şi fără a mă hotărî să ispăşesc pentru ceea ce am făcut, m-aş lăsa pe mine însămi să cred că lucrurile nu au fost chiar atât de rele. Aş face ceea ce sugerezi tu, dar aş crea doar tăcere. Moartea ar fi de preferat decât asta.

Mara clipi dur din ochi.

— Din punct de vedere filozofic înțeleg pacifismul, dar să adopți asta ca poziție în fața unui rău copleşitor, eu pur şi simplu...

Pumnii i se deschiseră şi se închiseră încet, iar Luke puse o mână pe umărul soției lui.

— E mai bine ca ea să fi adoptat o poziție de principiu şi să o apere cu prețul vieții, decât să devină unealta celor care vor să se folosească de munca ei pentru a face rău.

— Dar, Luke, dacă nu există nicio altă cale de a-i opri pe Yuuzhan Vong?

— Atunci, draga mea, trebuie să ne întrebăm dacă ei sunt meniți să fie opriți,

sau dacă am ratat cealaltă soluție. Luke îi oferi soției sale un zâmbet încrezător. Nu-mi place să mi se elimine opțiunile, dar nici nu-mi place să mi se pună la dispoziție arme care pot distruge planete şi stele. Am o întrebare pentru tine, din moment ce l-ai cunoscut pe Împărat. A avut doar o singură navă numită *Ochiul lui Palpatine*, sau Împăratul ar fi avut doi *Ochi*?

În timp ce Mara se gândea, vântul tăios scoase un vuiet ascuțit din *Catedrală*.

— Dacă ar fi avut o a doua navă şi aceasta ar fi fost angajată în acelaşi timp, poate că aceeaşi problemă ar fi dus la pierderea ei.

Luke zâmbi.

— Acea problemă a fost provocată de o pereche de Jedi.

— Şi erau destule perechi de Jedi pe atunci. Mara ridică din umeri. E posibil să existe un alt *Ochi* pe undeva pe acolo.

Qwi îşi împreună mâinile cu degete subțiri.

— Sper că, dacă există un alt *Ochi*, să-l găsiți înainte să fie folosit. A da o voce celor morți este un scop nobil, dar sper că, într-o zi, nu va mai fi necesar.

— Asta este şi dorința mea, Qwi. Luke suspină şi îşi îndreptă umerii. Am un sentiment, totuşi, că acea zi specială este departe.

Capitolul 12

Anakin îi privi pe unchiul său, pe Mara şi pe Mirax plecând în viteză cu speederul. Nu-i plăcea să fie lăsat în urmă, dar se luptă cu disconfortul său. *Să fii furios e copilăresc, iar eu nu am nevoie să fiu copilăros.* Era pe cale să se lase pe scaunul copilotului şi să se uite peste comenzile navei când zgomotul unei cizme pe podea îl făcu să se întoarcă.

Pentru o clipă, Chalco încremeni ca un animal prins în lumina reflectoarelor. Apoi rânji şi se îndreptă, proiectând un aer de încredere care îi masca aproape complet şocul de a fi descoperit.

— Voiam doar să ies. Să mă uit prin jur.

— Maestrul Luke ne-a spus să stăm aici.

— El e Maestrul tău, puştiule, nu al meu. Chalco îşi sprijini mâna cu degete groase pe comutatorul de control al rampei de aterizare. Rămâi aici, aşa cum ţi-a spus el.

Anakin îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu ai voie să ieşi afară.

— Crezi că mă poţi opri?

— Crezi că nu pot?

Ochii negri ai lui Chalco se îngustară, în jurul lor adunându-se carne groasă.

— Eşti sigur că vrei să încerci?

— Maestrul Yoda i-a spus Maestrului meu că nu există încercare, *doar faci sau nu faci.*

Anakin îşi reprimă dorinţa imediată de a folosi Forţa pentru a-l lipi pe bărbat de un perete etanş. Mara se luase de el pentru că folosea Forţa pentru sarcini care nu o cereau. Din moment ce reuşise să-l ţină pe Chalco pe scaun în timpul intrării în atmosferă, ştia că îl putea opri cu uşurinţă pe om să se mişte.

Şi pentru că ştiu că pot face asta, nu este nevoie să o fac. Trebuie să existe o altă soluţie. Anakin ridică uşor din umeri şi îşi lăsă mâinile să atârne libere pe lângă el.

— Ştii, dacă nu eşti pe navă când vom pleca, vei rămâne blocat aici. Lumea asta nu e chiar Coruscantul când vine vorba de nave, călătorii şi de a-ţi face un trai. Vorii sunt puţin stânjeniţi de străini, aşa că vei fi pus la muncă manuală. Însă poţi face ceea ce vrei să faci.

Expresia lui Chalco se transformă într-o mască de nedumerire.

— Chiar crezi că mă poţi opri?

— Are vreo importanţă? Dacă vrei să te duci acolo şi să-ţi petreci timpul curăţând ierburi, smulgând fibre, ţesându-le pentru a face stofe, de ce aş vrea să te opresc? Îşi aduse aminte de o conversaţie pe care o avusese cu Mara pe Dantooine. O mulţime de oameni cred că Jedii sunt persoane care vin şi îi salvează de propria lor prostie. Dacă am fi aşa, nu am mai avea niciodată un moment liber.

— Crezi că sunt prost?

Anakin ignoră piuiturile gemene ale celor doi droizi.

— Dacă erai prost, Maestrul Luke nu te-ar fi luat cu noi. Cred că eşti la fel ca

mulți alții. Trăiești pentru ziua de azi și nu te gândești la ziua de mâine. Asta nu te lasă să avansezi.

— Crezi că e așa, puștiule?

Întrebarea veni încărcată de iritare, dar Chalco se relaxă și se sprijini de peretele etanș, așa că Anakin presupuse că tonul era mai mult de spectacol decât ca o reflectare a unei supărări reale. Tânărul Jedi ridică din umeri.

— Nu te cunosc de foarte mult timp, dar cred că ai aceeași problemă ca unii dintre Jedi. Ești preocupat de imagine și de ceea ce cred ceilalți despre tine. Mizezi mult pe reputația ta. Te afectează așa cum îi afectează pe Jedi?

Bărbatul voinic își trecu o mână peste maxilarul nebărbierit.

— Poate că sunt momente, știi tu. Sigur, devine obositor. Lumea te presează mereu, te testează. Obții o reputație și lumea vrea o bucată din ea.

— Da, știu. Anakin întoarse scaunul copilotului și se așeză pe margine. Tatăl meu a trebuit să suporte asta dintotdeauna, iar pentru Jedi, ei bine, toată lumea ne presează să vadă ce valoare avem. Unora le e doar frică și stau deoparte. Altora le e frică și forțează doar ca să demonstreze că nu le e frică. O mulțime de eforturi irosite.

Chalco încuviință din cap.

— Tatăl tău e Han Solo, nu?

— Da.

— L-am văzut de câteva ori recent. Era îndurerat de moartea amicului său.

Anakin încuviință încet din cap, luptând împotriva sentimentului automat – și de-acum familiar – de vinovăție pentru moartea lui Chewbacca.

— L-a lovit foarte tare.

— Trebuie să fi fost prieteni buni. Chalco lăsă să-l scuture o jumătate de râset. Eu nu prea am avut de-a face cu Wookiee. Nu știu dacă am fost vreodată atât de apropiat de cineva.

— Trecuseră prin multe împreună. Chewie a fost o constantă în viața tatălui meu și în a mea. A fost mereu acolo, iar acum nu mai este.

Un șoc de durere îl străbătu pe Anakin, sufocându-l. Prăpastia imensă pe care moartea lui Chewie o lăsase în viața sa se deschise în fața lui. Încercă să vorbească, dar nu reuși. Ridică o mână pentru o secundă, apoi își șterse o lacrimă.

— Îmi pare rău, mormăi el.

Chalco își mișcă umerii cu rigiditate.

— Uite, puștiule, eu, ah, poate că nu am avut un prieten apropiat ca el, știi, dar pot înțelege durerea. Te obișnuiești să ai anumite persoane prin preajmă. Să-i vezi într-un port spațial, să-i ai în celula de alături, chestii de genul ăsta. Și, știi, într-o zi te trezești și ei au fost eliberați condiționat sau ceva de genul ăsta. Nu știi niciodată dacă îi vei mai vedea pe ei sau creditele pe care le-au pierdut jucând *sabacc* cu tine. Adică, uite, nu mă exprim prea bine aici, dar...

Anakin dădu din cap și simți ușurarea revărsându-se asupra bărbatului.

— Mulțumesc, înțeleg. Când ajungi să cunoști pe cineva, poți fi rănit dacă pleacă brusc. Durerea este foarte mare și foarte puternică. Chewie, ei bine, era mereu acolo, zâmbind, glumind, nu se plângea niciodată când mă cățăram pe el sau când stricam ceva ce făcea. Era ca o stâncă, iar când asta dispare...

— Dar nu a fost singura stâncă din viața ta, puștiule. Chalco dădu din cap spre *Catedrala Vânturilor*. Îl ai pe unchiul tău și pe mama ta și pe tatăl tău.

— Ei bine, l-ai văzut pe tatăl meu. A fost, hmm, distant. Anakin suspină.

Mama mea a avut lucruri de făcut. M-a sprijinit, dar am fost despărțiți. Unchiul Luke a fost grozav, dar are multe de făcut. Este în regulă, totuşi, pentru că acesta este un lucru de adult şi este ceea ce am nevoie să învăț să devin.

— Nu te maturiza prea repede, puştiule. Omul scund ridică din umeri cu regret. Dar trebuie să te maturizezi. Dacă nu, devii ca mine. Poate că nu e chiar atât de rău să creşti repede.

— Ei bine, cheia e doar să te maturizezi, cred, repede sau încet, nu contează. Anakin se uită la comenzile rampei de aterizare. Tot mai vrei să ieşi?

Chalco se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu că mi-ar fi frică de un pic de muncă grea.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Mi-am dat seama că nu ai făcut-o. Bărbatul zâmbi uşor. Pe de altă parte, să ajuți un Jedi să urmărească un Jedi, e o muncă grea, îmi imaginez. Mai grea decât tot ce am avut de făcut până acum, şi e timpul să încep să mă forțez. La urma urmei, ăsta e lucrul pe care trebuie să-l facă adulții.

* * *

Amiralul Gilad Pellaeon ura să ocupe un scaun mare pe o estradă la Consiliul Moffilor. Doar patru dintre Moffi participau în persoană; restul erau prezenți doar în holo, iar aparițiile lor costau mai mult decât credea Amiralul că merită contribuția lor. Tot ce avea să le spună le-ar fi putut trimite printr-un comunicat, dar Moffii se agățau cu jind de ideea că sfaturile lor aveau valoare.

Moff Crowal, de pe Valc VII, îşi ridică sfidător bărbia, dar nu se ridică în picioare holografic. Valc VII era lumea Imperială care împingea granița în Regiunile Necunoscute, ceea ce o făcea cea mai îndepărtată de amenințarea Yuuzhan Vong. Această distanță față de pericol nu o făcea nicidecum să se simtă în siguranță şi, ca întotdeauna, se agita pentru că lumea ei izolată avea nevoie de mai multe resurse decât se putea justifica vreodată.

— Dacă aceasta este o amenințare serioasă, Amirale, atunci vă implorăm să ne apărați lumile. Dacă este o *capcană*, atunci am dori, de asemenea, să ne păstrați navele în spațiul Imperial.

Amiralul îşi strânse degetele.

— Aşa cum v-am mai spus tuturor, nu este nicio capcană. Amenințarea la adresa Noii Republici este reală. Cererea lor de ajutor este reală.

Buzele lui Moff Flennic tremurară de furie.

— Ar trebui să fie lăsați să se prăbuşească. Dacă nu ar fi distrus Imperiul, această amenințare nu ar fi existat. Împăratul s-ar fi ocupat de ea cât ai clipi.

Moff Sarreti de pe Bastion, tânăr cum era, se aplecă în față cu înțelepciunea unui om mult mai în vârstă.

— Nu reuşesc să înțeleg cum poți face această afirmație, Flennic. Noua Republică a învins Imperiul, iar acum îi atacă aceşti Yuuzhan Vong. Este de la sine înțeles şi că ei ar fi învins Imperiul.

Fața lui Flennic se contorsionă într-un rictus.

— Sarreti, ar trebui să te întreb asta: având în vedere analiza ta, de ce ne-am angaja forțele pentru a apăra Noua Republică când, după estimarea ta, forțele noastre sunt net inferioare?

Sarreti dădu încet din cap, recunoscând logica întrebării.

— Ar trebui să o facem pentru că este lucrul corect de făcut.

Crowal mârâi.

— Lucrul corect de făcut? Să le oferim ajutor şi susţinere celor care ne secătuiesc, distrugându-ne economiile, invadându-ne lumile cu obiecte care ne erodează cultura? Oh, asta e o capcană, iar tu ai căzut bine şi frumos în ea.

Sarreti se ridică încet, iar Pellaeon ştiu că fiecare mişcare, indiferent cât de aparent întâmplătoare părea, era deliberată. Tânărul Moff îşi strânse mâinile şi îşi rezemă degetele de buze. Ochii i se focalizară în depărtare, ca şi cum ar fi fost pierdut într-o gaură de vierme a gândurilor, apoi mâinile îi căzură pe părţi. Începu să vorbească cu voce joasă, încet, aproape seducător.

— Înţelepciunea celor mai bătrâni ca mine este un lucru care cântăreşte greu atunci când trebuie să iau în considerare chestiuni serioase precum aceasta. Experienţa voastră, de dinaintea morţii Împăratului, din perioada Lorzilor Războinici şi până acum, ţinând împreună acest nou Imperiu fragil, toate astea sunt valoroase. Experienţele mele sunt puţine prin comparaţie, din moment ce eram tânăr când a murit Împăratul. Am ajuns la vârsta majoratului în plină Rebeliune. Familia mea a fugit de pe Centrul Imperial când acesta a căzut şi, în cele din urmă, a ajuns aici, unde am intrat în serviciul Imperiului. Poate că, din moment ce ochii mi s-au deschis asupra conflictului abia după declinul Imperiului, văd lucrurile diferit. Nu văd lucrurile prin lentilele furiei, ale durerii cauzate de pierderi şi ale melancoliei faţă de trecut. Văd ceea ce a făcut Noua Republică şi, deşi, ca şi voi, nu cred că au făcut totul atât de bine pe cât ar fi putut, nu sunt orb la ceea ce au făcut. Să nu uităm că acum şase ani, dacă ar fi vrut, ne-ar fi putut zdrobi. Acest Imperiu a fost cel care aproape i-a sfâşiat prin înşelătorie, şi totuşi nu ne-au pedepsit pe toţi pentru acţiunile câtorva. Au cerut şi ne-au permis o pace onorabilă, după cum o dovedeşte faptul că avem forţe pe care le pot solicita în ajutor.

Ridicându-se în picioare, flutură o mână cu degete lungi spre Pellaeon.

— Această cerere pe care au făcut-o Amiralului Pellaeon nu este nici capcană, nici vreo ameninţare. Este o cerere onestă, una pe care au făcut-o nu din cauza felului în care îi vedem noi, ci din cauza felului în care ne văd ei pe noi. Au cerut, nu au pretins. Ne văd ca pe egalii lor, iar dacă nu vedem valoarea unui răspuns la o astfel de deschidere, suntem foarte orbi şi foarte proşti şi merităm să fim înghiţiţi cu totul de ei sau de aceşti Yuuzhan Vong sau de oricine altcineva.

Comentariile tânărului Moff îi făcură pe colegii săi să aprobe, în mare parte. Pellaeon îi zâmbi şi îi aprobă la rândul lui, apoi se ridică şi el. Îşi strânse pumnii şi şi-i puse pe şolduri, apoi dădu din cap grav.

— Ca întotdeauna, comentariile şi sfaturile voastre mi se par utile, Moffii mei, dar trebuie să vă reamintesc că eu comand spaţiul Imperial. V-am convocat la această întâlnire nu pentru a vă cere sfatul, ci pentru a vă sfătui şi a vă avertiza. Când le vom permite oamenilor să afle ce se întâmplă în Noua Republică şi care va fi răspunsul nostru, vor fi mulţi care vor reacţiona ca unii dintre voi. Nu vor vedea niciun motiv să îi sprijine pe cei pe care îi consideră duşmani. Mă aştept să găsiţi în voi înşivă puterea de a-i convinge contrariul. Îi mulţumesc lui Moff Sarreti pentru elocvenţa sa şi vi-l recomand ca exemplu.

Holograma lui Flennic arcui o sprânceană.

— Ne veţi angaja forţele indiferent de părerea noastră?

— Te porți ca şi cum ai fi surprins, Moff Flennic. Pellaeon zâmbi uşor, mustața lui albă şi ascuțită lărgindu-se. Aceasta a fost ocazia ta de a-ți exprima opoziția, dar ştii că, în mare parte, colegii tăi Moffi vor susține această mişcare. Am vrut să vă informez pe toți că voi emite un ordin de mobilizare care va activa toți rezerviştii şi va chema unele dintre aceste unități în serviciul activ. De asemenea, voi lansa un apel către toate forțele noastre secrete, atât din Imperiu, cât şi din afara lui, să ne vină în ajutor. În timp ce unii dintre voi ați văzut forțele noastre ascunse ca fiind cele care într-o zi ne vor permite să recucerim galaxia, amenințarea Yuuzhan Vong este cea pe care trebuie să o învingem. Vom avea nevoie de tot ce putem convoca, şi încă în plus.

Pellaeon aruncă o privire către un ajutor din spatele camerei.

— V-am trimis tuturor codurile acceptabile folosite de forțele care se întorc. Nu le veți îngreuna călătoria în niciun fel. În schimbul acestei cooperări, nu vă voi convoca unitățile personale de gărzi de corp şi veți avea latitudinea de a folosi unitățile de rezervă pentru a menține ordinea.

Crowal clătină din cap.

— Crezi că ne poți distrage atenția dându-ne soldați cu care să ne jucăm?

— Dacă asta credeți că fac, atunci, da, cred că sunteți suficient de superficiali pentru a fi distraşi. Ochii Amiralului se întunecară. Înțelegeți asta: dacă invadatorii Yuuzhan Vong pot învinge Noua Republică, noi nu le vom putea sta împotrivă. Vă sugerez să folosiți timpul pe care îl voi câştiga în lupta împotriva lor pentru a face lumile noastre cât mai sigure. Dacă nu reuşesc, dacă sunteți puşi să vă *jucați* cu soldații voştri, sper să nu trăiesc să văd rezultatele. Pellaeon terminat.

Imaginile holografice ale Moffilor dispărură. Sarreti se apropie de Pellaeon în timp ce ceilalți trei Moffi se adunară în grup şi ieşeau din încăpere. Amiralul remarcă faptul că tânărul Moff rămăsese în picioare pe podea, fără să urce pe estradă, permițând ca cei doi bărbați să rămână la acelaşi nivel.

Sarreti zâmbi amabil.

— Nu i-ați pedepsit prea rău pentru manierele lor proaste.

— Dacă aş fi făcut asta, aş fi lăsat impresia că mă preocupă poznele lor.

— Bine zis. Bărbatul mai tânăr îşi strânse mâinile la spate. Forțele Bastionului vor fi bucuroase să vi se alăture. Eu încă sunt rezervist. Dacă aveți nevoie de serviciile mele, sunt sigur că administrația poate funcționa în absența mea.

— Mi-ar plăcea să te am alături de mine, Ephin, dar cred că mi-ar fi de folos eforturile tale în organizarea celorlalți Moffi.

— Atâta timp cât nu mă revolt împotriva ta?

Pellaeon încuviință din cap.

— Aş prefera să am oamenii de partea noastră decât împotriva noastră. Pe de altă parte, dacă voi gestiona lucrurile atât de prost încât va trebui să te revolți, mai bine să conduci tu lucrurile decât Crowal sau Flennic.

— Am încredere că această situație nu se va întâmpla.

— Asta e şi speranța mea. Pellaeon suspină. Acum, dacă invadatorii ne vor face pe plac şi se vor culca şi vor muri, poate că războinicii ca mine vor putea dispărea, iar viitorul va putea fi pus în mâinile constructorilor ca tine. Cel puțin, atunci, va exista un viitor.

Capitolul 13

— Locotenentul Solo se prezintă la ordin, domnule Colonel.

Jaina Solo stătea țeapănă chiar în fața trapei deschise către cabina Colonelului Darklighter de la bordul crucişătorului *Ralroost*. Habar n-avea de ce îl trimisese pe *Emtrei*, droidul de protocol militar M-3PO al unității, să o aducă, însă se bucura să aibă ocazia să vorbească cu el. Întregul incident cu fratele ei din săptămâna precedentă îi lăsase stomacul zdruncinat. *Când îl credeam mort...*

— Intră, Jaina. Te rog, ia loc.

Gavin Darklighter îi făcu semn spre o canapea lipită de perete. El stătea la o măsuță fixată cu şuruburi de peretele opus al cabinei. Pe masă avea un datapad, câteva datacarduri şi un mic holocub care afişa alternativ imagini ale familiei sale. Doar cu acel holocub reuşise să curețe mica cabină cu sterilitatea sa, în ciuda pereților albi şi a podelei gri.

În timp ce ea se aşeza, el se întoarse în scaun ca să o privească. Deşi era încă tânăr, părul îi încărunțise pe la tâmple, iar mici linii îi străjuiau colțurile ochilor. Preluase comanda *Escadrilei Vagabond* imediat după pacea cu *Rămăşița*, însă cei doisprezece ani şi jumătate pe care îi petrecuse cu ea înainte de asta îl marcaseră. Pentru Jaina, el era una dintre puținele legende care supraviețuiseră şi chiar prosperaseră în cadrul *Escadrilei Vagabond*.

— Jaina, ar fi trebuit până acum să vorbesc cu tine despre asta. Ce s-a întâmplat la Garqi a fost regretabil. A fost, de asemenea, necesar. Securitatea operațională ne-a cerut să nu lăsăm pe nimeni din sistem să afle că *Speranța Pierdută* era menită să se prăbuşească în flăcări.

Jaina încuviință din cap.

— Mi s-a spus că doar Amiralul Kre'fey şi tehnicienii care au pregătit nava – precum şi forța operativă – ştiau ce urma să se întâmple. Ştiu că nu ştiați, aşa că nu mă puteați avertiza.

— Da, am fost informat despre cât de amabilă ai fost presupunând că aş fi făcut-o dacă aş fi ştiut ce urma să se întâmple. Adevărul este, totuşi, că nu ți-aş fi spus. Privirea lui se îndreptă direct spre ea, iar ea se cutremură. Decizia de a păstra secretă acea informație a venit de mai sus de mine, iar eu aş fi respectat cerințele de securitate care m-ar fi făcut să tac. Şi, deşi ştiu că nu ai fi dat de gol niciun indiciu despre ceea ce se întâmpla, decizia de a-ți asuma sau nu acest risc, repet, nu a fost una pe care aş fi luat-o eu.

Jaina se agăță de marginea canapelei pentru a se menține în picioare. Se simțea trădată de cuvintele lui, în mare parte pentru că îi acordase mult mai multă bunătate decât spunea el că are. Avusese încredere în el, iar el îi spunea acum că nu era demn de acea încredere. Şi în timp ce vocea lui răsuna de sinceritate, sugera în mod clar că ar fi tăcut indiferent cine sau ce era implicat.

Furia ei legată de acel ultim aspect o surprinse. Jaina nu ar fi crezut că merită un tratament special, dar furia arăta clar că o parte din ea credea asta. La urma urmei, ea era Jedi, la fel ca fratele ei, iar asta ar fi trebuit să conteze. Treburile Jedi

erau amestecate, iar asta nu era corect. În plus, după tot ce făcuse familia ei pentru Noua Republică, nu ar fi trebuit ca aceasta să ia măcar măsuri pentru a nu-i face rău? Nu-i datora Noua Republică măcar atât? Își reținu repede indignarea și o descompuse. Supărarea față de compromiterea treburilor Jedi, realiză ea, se apropia foarte mult de atitudinea arogantă pe care o îmbrățișau Kyp și adepții lui. *Jedii au abilități pe care alții nu le au, dar asta nu ne face mai buni decât oricine altcineva; iar în ceea ce privește perioada petrecută cu Escadrila Vagabond, eu sunt mai întâi pilot, nu Jedi.* Acel gând o determină să exploreze ideea că Noua Republică îi datora ceva. *Poate că părinții mei au o datorie care trebuie plătită, dar nu e a mea. Singurul mod în care Noua Republică îmi va datora ceva este dacă voi câștiga ceva respect. Până acum, în comparație cu ceea ce au făcut părinții mei, eu nu am făcut nimic.*

Colonelul Darklighter se aplecă în față, cu coatele pe genunchi și mâinile împreunate.

— Intenționat nu ți-am vorbit mai devreme și, deși poate te-aș fi scutit de durere, m-am gândit că este mai bine să discutăm puțin acum decât mult mai târziu. Când am venit în escadrilă eram de vârsta ta și aveam o povară: Biggs Darklighter a fost vărul meu, așa că reputația Darklighter a căzut ferm pe umerii mei. Ca și tine, eram îndeajuns de tânăr să cred că pot face orice. Am fost destul de norocos că cei din escadrilă m-au acceptat, m-au ajutat și mi-au permis să susțin onoarea familiei. Tu ai o povară mult mai mare, și una care s-a schimbat ușor. Te-ai născut cu privilegii, în timp ce eu am fost un copil de fermier. Părinții mei erau nimeni; ai tăi au salvat o galaxie și continuă să o servească. În acest serviciu și-au făcut dușmani, iar tu ești suficient de deșteaptă ca să știi că, odată ce mama ta a părăsit puterea, dușmanii ei s-au apucat să-i deprecieze imaginea, și pe cea a Cavalerilor Jedi.

Jaina încuviință din cap.

— Am întâlnit persoane care mă credeau o puștoaică Jedi răsfățată. Muncesc din greu să le dovedesc că se înșeală.

— Asta este foarte evident, iar noi, cei din escadrilă, suntem foarte fericiți că faci parte din echipă. Cu toate astea, sunt unii pe această navă și în serviciu care nu au aceeași părere despre tine cum o am eu. El suspină. O parte din ceea ce s-a întâmplat aici a fost să le arătăm că nu facem favoritisme. Nu există o singură persoană aici care să nu fi resimțit moartea fratelui tău și nimeni dintre ei nu și-ar fi dorit să fi fost în pielea ta când a explodat *Speranța Pierdută*. Toți știu cât de mult trebuie să fi suferit. Și când au aflat că superiorii tăi intenționat nu te-au lăsat să știi – și nici pe vreunul dintre noi, cei din *Escadrila Vagabond* – ce se întâmplă, și-au dat seama că au mai multe în comun cu noi decât și-au imaginat. Și-au dat seama că problema Yuuzhan Vong este suficient de serioasă pentru ca Noua Republică să nu facă favoritisme: nici pentru *Escadrila Vagabond*, nici pentru Jedi, nici pentru Solo.

Tânăra pilot închise ochii și își frecă o mână pe frunte. Așa cum îi explicase el, totul avea sens. Jaina descoperise că moștenise de la părinții ei convingerea limitată că era menirea ei, a familiei ei, să salveze galaxia. Adevărul era că acțiunile lor fuseseră cruciale, dar sutele de mii de ființe raționale care formaseră Rebeliunea fuseseră cele care reușiseră să capitalizeze și să mențină victoriile obținute de alții. Distrugerea *Stelelor Morții* eliminase cu siguranță amenințările la adresa galaxiei, dar nu eliberase o singură planetă Imperială. Pentru asta fusese nevoie de mulți alții care să muncească din greu.

Și trebuie să li se arate că munca grea va fi vitală aici. Ea deschise ochii și se

uită la comandantul ei.

— Domnule Colonel, eu... Of, asta e umilitor, şi cred că nu mi-am dat seama că trebuia să fiu umilită.

Gavin râse copios, apoi aprobă din cap.

— Nu aveai nevoie de asta atât de mult pe cât ar fi crezut alții că ai nevoie. Nu eşti primul pilot din această unitate care a fost retrogradat cu o treaptă sau două, şi ține minte, toți am fost tratați la fel. *Escadrila Vagabond* este cea mai bună unitate din Noua Republică, dar acum camarazii noştri ştiu că suntem cu toții pe picior de egalitate când vine vorba de modul în care suntem tratați.

Îşi ridică un deget.

— Încă un lucru pe care sper să îl reții din toate astea. În timpul petrecut cu *Escadrila Vagabond* am văzut mulți piloți murind. Am pierdut o mulțime de prieteni, persoane de care eram apropiat şi unele de care eram foarte apropiat. Ceea ce a reuşit să facă Amiralul Kre'fey este să ne reamintească tuturor, prin intermediul fratelui tău şi al lui Corran, că niciunul dintre noi nu este imun la moarte aici. Ne-a reamintit că am putea fi chemați să facem sacrificii pe care nu vrem să le facem, iar asta e bine. Dacă mergem acolo crezând că suntem invulnerabili, vom deveni proşti. Proştii mor şi, de prea multe ori, îşi iau şi prietenii cu ei.

— Da, domnule, vă mulțumesc.

Jaina văzuse deja, în simulările pe care le făcuse după Garqi, că pilota mai bine decât înainte. Avea un avantaj mai mare şi ştia că va avea nevoie de el împotriva invadatorilor Yuuzhan Vong.

— Foarte bine, Locotenente. El se îndreptă în scaunul său. Du-te şi găseşte-ți colegii de escadrilă şi spune-le că mai au două ore până ne prezentăm la platforma de lansare din burta navei. Amiralul Kre'fey crede că are o cale de a neutraliza o parte din amenințarea Yuuzhan Vong cu care ne confruntăm, dar noi tot vom patrula acolo în caz că se întâmplă vreo eroare de calcul. Vreau ca toată lumea să fie pregătită pentru că, la sfârşitul acestei mici incursiuni, vreau să recuperez la fel de multe nave de luptă câte am trimis acolo.

* * *

Sigilat în carlinga X-interceptorului său, adânc în hangarul de lansare inferior de pe *Ralroost*, Gavin nu văzu când crucişătorul de asalt Bothan revenise în spațiul real. În secunda în care senzorii navei capitale deveniră operaționali, aceştia inundară computerul lui Gavin cu date despre Sernpidal. Sistemul de control al lansării îi dădu undă verde, astfel încât el îşi porni bobinele de propulsie şi împinse accelerația înainte. X-interceptorul prinse viteză pe măsură ce intra în tubul de lansare, apoi trecu prin bula de izolare magnetică de la capăt şi făcu o buclă până la punctul de întâlnire. Îşi ridică mâna dreaptă şi apăsă un comutator care bloca aripile navei în poziție de atac, apoi îşi verifică scuturile, laserele şi, în final, sistemul de detectare a țintelor.

— *Ralroost*, aici *Liderul Vagabond*. Senzorii sunt negativi pentru amenințări imediate.

— Recepționat, *Lider*. Începeți cursa.

— La ordin. Gavin îşi comută unitatea de comunicații pe frecvența tactică a

escadrilei. *Grupa Unu* la mine. *Grupa Doi*, sunteți cu *Snoop*[7]. *Trei*, coborâți. Până acum, totul e bine, dar fiți vigilenți.

Gavin verifică din nou monitoarele şi văzu mişcare la marginea sistemului. Datele proveneau de la senzorii lui *Ralroost* şi înregistrau navele îndepărtate drept *coralskipperi.* Fără să facă un micro salt prin hiperspațiu, nu puteau ajunge la *Ralroost* în mai puțin de patru ore, timp în care nava ar fi trebuit să fi plecat de mult.

Şi dacă vor ajunge la Ralroost până atunci, nava va fi dispărut de mult.

Amiralul Kre'fey fusese de acord că prăbuşirea unei luni peste Sernpidal nu fusese doar un atac terorist. Resursele necesare impuneau un alt avantaj, deoarece Sernpidal nu reprezenta o amenințare şi ar fi putut fi utilă pentru orice fel de lucruri pe care Yuuzhan Vong le făceau cu Dubrillion. Obținerea unei misiuni pentru a vedea ce se întâmpla acolo era foarte importantă.

O misiune standard de recunoaştere se efecuta în general la marginea unui sistem şi folosea droizii sondă sau doar senzorii cu rază lungă de acțiune pentru a afla tot ce putea. Kre'fey presupusese că invadatorii vor plasa sisteme de apărare la marginea sistemului pentru a împiedica această strategie să funcționeze. Amiralul îşi pusese astronavigatorii să facă nenumărate analize ale datelor din cursa de plecare a *Şoimului Mileniului.* Folosind acele informații, creaseră modele care arătau cum se va dezintegra planeta în timp. Modelele ajutaseră la determinarea modului în care fragmentarea planetei va schimba profilul gravitațional al sistemului pe măsură ce acesta se va destrăma încet. Aceştia descoperiseră un punct foarte aproape de lumea sfărâmată unde o navă putea intra şi ieşi din hiperspațiu, însă salturile în interiorul sistemului ar fi fost dificile pentru Yuuzhan Vong.

Aşa că am picat în acel spațiu şi suntem gata de plecare. Gavin îşi întoarse nava de luptă şi se îndreptă spre labirintul creat de resturile Sernpidalului. Deşi căderea lunii spulberase lumea, nu făcuse o treabă la fel de completă precum *Steaua Morții* la Alderaan. Gavin zburase prin *Cimitirul Alderaanului*, dar rămăşițele Sernpidalului erau mai mari decât fragmentele de dimensiunea unui asteroid de la Alderaan.

Putea vedea bucăți uriaşe pe care erau gravate ceea ce odinioară erau linii de coastă. Bănuia că, dacă ar zbura suficient de aproape, va putea vedea ruinele unor oraşe. Ideea de a face asta, în afară de faptul că era cu mult în afara parametrilor misiunii, nu-l atrăgea deloc. *Sarcina mea este să trec de ecranul de resturi şi să văd ce se mai întâmplă aici, dacă se întâmplă ceva.*

Scutul format de *coralskipperii* de la marginile sistemului sugera că invadatorii voiau să protejeze ceva, dar până când Gavin nu-şi duse *Grupa* printre fragmentele scoarței planetare şi în jurul pietrelor care fuseseră topite şi curseseră până când fuseseră înghețate de vidul spațiului, nu avusese nicio idee despre ceea ce ar fi făcut invadatorii Yuuzhan Vong. Odată ce reuşi să treacă şi îşi scoase X-interceptorul în lumina soarelui Sernpidalului, i se uscă gura.

— Pe oasele negre ale Împăratului!

Gavin auzi înjurătura prin stație şi aproape că se enervă din cauza lipsei de disciplină în comunicații, apoi îşi dădu seama că el fusese cel care o spusese.

— *Snoop*, eşti operațional?

— Afirmativ, *Lider*. Capsulele au fost desfăşurate.

— Bine, ia toate datele.

[7] Snoop – nava spion.

Gavin nu putea fi sigur de ceea ce vedea pentru că, deşi mai văzuse lucruri asemănătoare, nu fuseseră niciodată în spațiu. Împreună cu soția sa, pe lumea ei natală Chandrila, făcuse scufundări şi se minunase de viața ascunsă sub suprafața apei. Venit de pe o lume deşertică, nu-i trecuse prin cap ideea că sub valuri s-ar putea ascunde ceva. Ajunsese să iubească scufundările şi mai ales să privească viața din jurul recifelor din *Marea de Argint.*

Pe fețele însorite ale fragmentelor Sernpidalului se agățau chestii care semănau foarte mult cu melcii, doar că erau uriaşe. *Suficient de mari încât să adăpostească trei escadrile de X-interceptoare!* Putea vedea cum îşi croiseră drum de-a lungul stâncii unele dintre ele, lăsând în urmă o urmă mâloasă, ca şi cum ar fi mâncat stânca. În urma lor veneau nenumărate creaturi mai mici, cu un design similar. Păreau să urmărească anumite vene de minerale expuse de către cele mari.

Melcii agățați de stâncă nu erau singurii pe care îi vedea. Alții – un nor de creaturi – se îndreptau spre un punct de legătură care părea vag echidistant între majoritatea fragmentelor. Acolo, Gavin desluşi o rețea de piatră de formă oarecum ovoidală şi de mărimea unei luni mici. Unii dintre melci, mari şi mici, se mişcau peste ea, depunând piatra pe suprafață. Unii dintre melci, cu cochilii cu totul diferite de ale celor care mâncau piatra, erau încorporați în rețea, de-a lungul coloanei vertebrale şi localizați în alte câteva locuri. Filamente subțiri care străluceau în lumina soarelui îi uneau, amintindu-i de imaginile pe care le văzuse odată cu plexurile nervoase.

Cresc o navă, o navă uriaşă. Gavin se uită la telemetru şi văzu că încă era la patruzeci de kilometri de schelet. *E la fel de mare precum a fost Steaua Morții.*

— Ce facem, *Lider*?

Gavin auzi cererea Maiorului Varth pentru o misiune şi începu imediat să aleagă țintele. Se opri doar când îl lovi absurditatea. O torpilă protonică ar fi putut distruge o *Stea a Morții*, dar chestia aia nu avea niciun orificiu de evacuare al reactorului protejat. *Nu are reactor. Este vie... sau va fi.* Chiar şi o lovitură directă a fiecărei torpile protonice din escadrilă nu ar face decât să subțieze forța de muncă, nicidecum să o paralizeze.

— *Nouă*, nu facem nimic. Suntem aici pe post de ochi. Cuvintele aveau un gust amar în gura lui, dar nu putea spune nimic altceva. Cineva mai înțelept decât mine va trebui să rezolve problema asta, *Vagabonzi.* Să sperăm că vor reuşi.

Capitolul 14

Corran Horn îngenunche în tufişurile din apropierea locului de întâlnire pe care îl stabilise cu contactul său local. Purta un costum de luptă căptuşit care fusese completat cu nişte plăci de duraplast care îi acopereau braţele şi picioarele. Acestea, la fel ca şi costumul căptuşit, aveau un model pestriţ de roşu, gri şi violet, asortate cu vegetaţia de pe Garqi. Afundat în tufişuri, costumul îl făcea aproape invizibil cu ochiul liber. Contactul său întârzia şi, deşi Corran nu simţea nimic ieşit din comun prin Forţă, acest lucru nu-i diminua deloc îngrijorarea. Desigur, dacă războinicii Yuuzhan Vong s-ar fi apropiat pentru a-l prinde într-o ambuscadă, el nu ar fi simţit nimic prin Forţă. Ca măsură de protecţie împotriva acestei posibilităţi, Jacen, Ganner şi Noghrii stabiliseră un perimetru. Corran era sigur că, dacă aveau să păţească ceva şi cumva nu erau în stare să-şi folosească comunicaţiile pentru a-i transmite un mesaj, el le-ar fi detectat suferinţa prin Forţă şi ar fi fost alertat.

Să am o alarmă pentru că pierd pe cineva, totuşi... Asta e ceva ce nu-mi doresc.

Misiunea pe Garqi se desfăşurase până acum fără incidente, timp de o săptămână. *Cea Mai Bună Şansă* se îndepărtase destul de mult de locul prăbuşirii, iar invadatorii păruseră incapabili sau neinteresaţi să urmărească fragmentele din urma pe care o lăsaseră în timp ce fugeau. Aduseseră nava la sol, la o unitate de agro-uzine, la aproximativ patruzeci de kilometri nord de Pesktda, capitala planetei, şi o ascunseseră în clădirile care adăpostiseră cândva droizii mari de recoltare.

La început, se aşteptaseră ca invadatorii să facă ravagii printre droizii care erau folosiţi pentru a face agricultură pe planetă. Droizii culegători de diferite forme şi mărimi fuseseră reduşi în mod uniform la pete amorfe de duroţel topit, care pătau căile de acces de ferrocretă din jurul complexelor. Culturile în sine erau aproape de momentul recoltării, dar fără maşinile uriaşe, nu ar fi existat nicio modalitate de a le recolta pe toate. Acest lucru era în avantajul echipei, deoarece astfel era mult mai uşor să trăieşti din roadele pământului. Corran îşi permise să admire cu reticenţă punctul de vedere Yuuzhan Vong cu privire la maşini. Planeta Garqi nu era teribil de importantă în schema generală a evenimentelor, dar reuşea să producă mult mai multă hrană decât putea folosi populaţia locală. Presupunând că invadatorii ar putea mânca aceeaşi mâncare ca şi fiinţele din galaxia pe care o invadau, Garqi era un imens coş de fructe care aştepta să fie devorat.

Dacă aş fi fost comandantul de aici, aş fi recoltat mâncarea, abia apoi aş fi distrus maşinile pentru că, în afară de maşini, nu există nicio altă cale de recolta toate astea. Dar, evident, ei au decis că este mai bine să lase mâncarea să putrezească decât să folosească maşinile detestate să o recolteze. Interesantă poziţie de principiu.

Rămânea deschisă întrebarea ce făceau invadatorii pe Garqi. Echipa de cercetare nu văzuse niciun om în timp ce se îndrepta încet spre capitală. La orele locale corespunzătoare, îşi setară comunicaţiile pe frecvenţele şi codurile de bruiaj pe care Noua Republică le stabilise în cazul în care un atac din partea *Rămăşiţei* ar fi afectat Garqi. În primele câteva nopţi nu auziseră nimic, iar apoi, după patru zile, recepţionaseră o serie rapidă de sunete care, introduse în datapad şi decodificate,

deveniră un mesaj text lung către toți cei care supraviețuiseră prăbuşirii la sud de Pesktda. Mesajul includea o listă cu orele şi locurile de întâlnire, câteva dintre acestea fiind uşor accesibile echipei. Ganner şi Jacen susținuseră amândoi că mesajul era o capcană, dar Corran nu fusese de acord.

— Dacă invadatorii nu au de gând să folosească maşinile pentru recoltarea culturilor, care au o valoare evidentă, nu au de gând să folosească una pentru o sarcină cu şanse mici de profit. În plus, ei nu au dat dovadă de abilități de vicleşug. Pichetăm un loc, îl supraveghem, vedem ce se întâmplă, apoi stabilim o întâlnire la următorul loc.

Noghrii nu îşi exprimară părerea, într-un fel sau altul, dacă urmau sau nu să intre într-o capcană. Corran bănuia că, deoarece un Noghri fusese ucis de un războinic care încercase să o ucidă pe Leia Organa Solo, toți Noghrii se considerau responsabili de onoarea de a răzbuna acea moarte. Reputația Noghrilor de a fi foarte letali era destul de bine cunoscută, iar Corran era mai mult decât fericit că erau supărați pe Yuuzhan Vong. *Cel puțin ştiu că nu se vor lăsa duşi de val.* Nu avea asigurări similare în privința lui Jacen şi Ganner. Duşmănia lui Ganner față de invadatori decurgea din faptele la care fusese martor pe Bimmiel. Deşi Corran nu credea că Ganner ar fi fost prost şi ar fi provocat necazuri, îl aprecia pentru că făcea tot posibilul să lupte împotriva lor. Acea dorință de a lupta îl putea băga pe Ganner în multe necazuri. Jacen era cu totul alt caz. Pe Belkadan fusese învins şi capturat de un războinic Yuuzhan Vong. Deşi luptase şi învinsese războinici pe Dantooine şi omorâse o mulțime de soldați sclavi Yuuzhan Vong, încă nu avea demnitatea fratelui său mai mic de a fi luptat şi, probabil, omorât mai mult de o duzină de războinici de pe Dantooine. Corran nu credea că Jacen se va apuca de ucis doar pentru a egala scorul, dar asta îl îndepărta mult de posibilitatea de a prezice acțiunile tânărului.

Un sentiment de hotărâre plin de teamă îi veni lui Corran prin intermediul Forței. Privi spre sud, unde un tânăr solitar mergea pe potecă prin pădurea tropicală. Datorită Forței, Corran nu avu nicio problemă în a-l repera, însă felul în care se mişca bărbatul prin pădure ar fi făcut dificilă urmărirea lui pentru oricine altcineva. Evident, bărbatul trăise pe Garqi suficient de mult timp pentru a învăța cum să evite să fie detectat în pădurile lumii. Corran îşi adună Forța şi proiectă imaginea cuiva care se mişca rapid prin tufişurile din stânga bărbatului. Bărbatul se întoarse repede, ridicând o carabină blaster pentru a descoperi mişcarea. Corran alunecă din ascunzătoarea sa şi se apropie de el. Mâna tânărului se ridică pentru a-şi apăsa urechea dreaptă – Corran presupuse că era în legătură de comunicații cu altcineva care îl văzuse pe Jedi mişcându-se – apoi bărbatul se întoarse şi îndreptă blasterul spre el. O tresărire de teamă se revărsă din om, dar el şi-o potoli repede.

— Verde.

Corran încuviință din cap.

— Galben.

Tânărul zâmbi, se îndreptă şi îşi coborî blasterul. Parola stabilită de comun acord fusese o culoare din spectrul luminii vizibile, iar răspunsul era culoarea imediat învecinată cu aceasta.

— Eu sunt Rade Dromath.

Apropiindu-se, Corran găsi ceva familiar pe chipul bărbatului. Numele îi gâdilă de asemenea memoria.

— Dromath... Numele îmi este familiar.

— Tatăl meu a fost cu Noua Republică. A murit în timpul luptelor cu Thrawn.

Lucrurile se strecurară încet în creierul lui Corran.

— Mama ta, ea era de pe Garqi.

Bărbatul înalt şi blond încuviinţă din cap.

— Dynba Tesc. A fugit din Imperiu, l-a întâlnit pe tatăl meu şi s-a căsătorit cu el. S-a întors după ce el a murit.

Un fior străbătu şira spinării lui Corran.

— Am întâlnit-o o dată, aici. Cum e?

Tânărul scutură din cap.

— E moartă. Invadatorii au ucis-o în primul val. Din cauza poveştilor pe care le spunea despre vremurile petrecute aici, despre lupta împotriva Imperiului şi despre faptul că era atât de aproape de *Rămăşiţă*, ea pregătise anumite lucruri. Nu că ar fi fost obsedată în privinţa asta, ci doar ascundea unele lucruri. Previziunea ei este motivul pentru care suntem în viaţă – Rezistenţa, adică.

— Îmi pare rău să aud că a murit.

Corran suspină. Îşi amintea de Dynba Tesc ca fiind o femeie naivă, dar entuziastă, care fusese suficient de curajoasă să se opună Imperiului pe o lume în care nicio rebeliune nu era cu adevărat necesară. Punctul ei de vedere bazat pe principii, deşi îi creease probleme, îi permisese să scape de pe aceeaşi lume şi să se alăture în cele din urmă *Escadrilei Vagabond*.

— A fost foarte specială, mama ta.

Rade îşi miji ochii albaştri şi dădu din cap.

— Bine, acum te recunosc. Horn, cel care a scos-o de pe Garqi.

— Ea a scăpat singură. Eu doar am fost alături de ea.

Rade zâmbi.

— Tatăl meu a fost eroul şi iubirea vieţii ei, dar ea îşi amintea cu drag de tine şi era mândră de succesele tale.

Un fior de regret îl străbătu pe Corran. *Ar fi trebuit să iau legătura cu ea, ar fi trebuit să ştiu să fac ceva atunci când a murit soţul ei.* Scutură din cap.

— Dacă avem timp, va trebui să-mi spui mai multe despre ea. Bănuiesc că nu este momentul sau locul potrivit. Eu îmi voi chema echipa, tu îi chemi pe ai tăi. Ai un loc sigur prin apropiere?

— Da, la un kilometru est de aici. Invadatorii nu s-au apropiat de el.

Corran îşi contactă rapid echipa. Jacen şi Ganner sosiră primii, urmaţi de trei dintre Noghri. Corran nu menţionă că mai erau încă trei Noghri, ştiind că vor acţiona ca o gardă de rezervă. Rade aduse patru oameni: două femei, un alt bărbat şi o femelă Trandoshan. Împreună se îndreptară spre est şi găsiră un buncăr pe jumătate îngropat, acoperit de vegetaţie, care părea să fie chiar mai vechi decât Imperiul.

Odată înăuntru, Rade le explică.

— În primele zile ale coloniei, practicau agricultura prin defrişare şi ardere. Defrişau zone întregi, plantau în exces, epuizau pământul, apoi plecau mai departe şi lăsau pădurea să recupereze totul. Acest buncăr a adăpostit cândva droizii agricoli care lucrau în această zonă.

Jacen Solo se sprijini de o grindă ruginită care se curba în sus pentru a susţine structura arcuită din ferrocretă.

— Am văzut ce le-au făcut invadatorii droizilor actuali. Nu am văzut niciun semn că ar fi înfiinţat pepiniere de *villipi* sau orice altceva am văzut pe Belkadan.

Ganner încuviinţă din cap.

— Este o planetă atât de fertilă, încât am presupus că vor cultiva ceva aici.

— Aşa este. Rade se înfioră. Mâine, o să vă arătăm. Cresc o armată.

* * *

Înainte de răsărit porniră într-o lungă călătorie spre vest şi apoi spre sud, spre periferia capitalei. Acolo, la vest de *Grădina Xenobotanică Pesktda*, Rade îi conduse pe un deal de unde putură studia un complex de clădiri care făcuseră parte din *Universitatea Agricolă Garqi.* Mai multe clădiri în bloc înconjurau o curte centrală dreptunghiulară cu iarbă roşie. Revărsându-se din dormitoare, veneau rând pe rând bărbaţi şi femei înalţi şi în formă. Erau aliniaţi pe rânduri cu faţa spre soarele care răsărea, cu mici creaturi reptiliene care se agitau în jurul lor, dând ordine.

Jacen îşi coborî macrobinoclul.

— Micii reptiloizi sunt ca trupele folosite împotriva noastră la Dantooine.

Ganner se aplecă în faţă, uitându-se atent la grupe.

— Oamenii de acolo au excrescenţe ca cele pe care le-am văzut la sclavii de pe Bimmiel.

— Şi la sclavii de pe Belkadan, dar aceste excrescenţe sunt mai regulate.

Corran îi studie pe oameni şi fu de acord cu ambele evaluări. Prin carnea lor apăruseră excrescenţe de corali – în general albi şi mai netezi decât văzuse până atunci. Sprâncenele şi pometii se îngroşaseră, probabil pentru a proteja ochii, iar mici coarne se curbau în sus prin scalp. Articulaţiile încheieturilor erau acoperite cu monturi osoase, în timp ce din coate, încheieturi şi genunchi creşteau ţepi scurţi şi ascuţiţi. De la o grupă la alta, aceste excrescenţe variau în mărime şi localizare, iar câteva grupe aveau chiar plăci osoase de armură pe piept şi spate, braţe şi picioare. Cea de-a patra grupă avea chiar oameni care erau înveliţi în chestia aia, arătând aproape ca nişte trupe de şoc sculptate în fildeş.

Rade suspină.

— Astea sunt cele mai recente. Invadatorii sunt prezenţi aici de o lună şi au format două grupe anterioare. Îi antrenează, apoi îi eliberează în sectoarele din Pesktda care au fost curăţate de viaţă. Micii reptiloizi şi unii dintre războinicii Yuuzhan Vong sunt eliberaţi pentru a-i vâna. Nu au fost distruse toate maşinile, aşa că ne putem conecta la holocamerele de supraveghere şi putem obţine imagini ale luptelor de acolo. Am văzut câteva victime Yuuzhan Vong, iar grupele devin din ce în ce mai bune, motiv pentru care credem că îşi dezvoltă o armată aici. Acestea sunt prototipuri, iar odată ce găsesc unul care să fie eficient, cred că pot transforma pe oricine într-un soldat.

Corran îşi trecu o mână peste bărbie, apoi îşi coborî macrobinoclul.

— Asta răspunde la întrebarea de ce au fost mulţumiţi să lase unele ferme neîngrijite. Presupun că au adunat restul locuitorilor, culegând manual produsele, care sunt mai mult decât suficiente pentru a-i hrăni şi a-i menţine sănătoşi pe toţi. Îi recoltează pe cei mai buni dintre oameni, îi transformă şi lucrează de acolo.

— Asta este. Eu şi oamenii mei suntem în contact cu alte grupuri de rezistenţă. Putem organiza un raid şi să eliberăm prizonierii, dar nu-i putem opri pe cei care au fost transformaţi şi, sincer, nu-i putem opri pe invadatori să restabilească controlul.

Frustrarea şi oboseala care umpleau comentariile lui Rade îi strângeau pieptul

lui Corran. Se uită la ceilalți doi Jedi.

— Sugestii despre ce putem face?

Jacen scarpină plictisit carnea de sub ochiul drept.

— Ştiu că ar trebui să facem ceva, dar misiunea noastră aici este să cercetăm operațiunile lor. Am putea ataca stația experimentală şi să distrugem totul, dar nu ştim dacă asta ar fi o lovitură paralizantă sau doar un mic eşec. Repercusiunile ar putea fi totuşi oribile, dacă invadatorii ar decide să-i pedepsească pe localnici pentru ceva ce am făcut noi.

Ganner se ghemui pe coapse. În ciuda faptului că era îmbrăcat într-un costum de luptă strident, reuşea să păstreze un aer de demnitate.

— O lovitură la unitatea experimentală este cheia. Le distrugem munca şi poate luăm nişte mostre, astfel încât savanții noştri să poată lucra la o modalitate de a contracara ceea ce le fac invadatorii oamenilor de aici. Adică, suntem aici pentru a colecta date, iar mostrele ar fi date concrete şi de care avem nevoie.

Corran aprobă încet din cap.

— Cred că sunteți amândoi pe drumul cel bun, dar atacarea unității experimentale nu va fi un lucru bun. Dacă o facem, ce vor şti războinicii din asta?

Jacen se încruntă.

— Că am fost aici şi că ştim ce au pus la cale.

— Corect. Pe Bimmiel am folosit manipularea genetică pentru a contracara amenințarea insectelor lor, aşa că trebuie să presupunem că ei ştiu că nu numai că folosim maşini, dar putem chiar manipula *maşinăria vieții.* Corran arătă înapoi spre grupe. Cred că e sigur să presupunem că modificările aduse fiecărei grupe succesive se bazează pe munca depusă la generațiile anterioare. Asta înseamnă că linia lor experimentală va continua, cu excepția cazului în care ştiu că avem suficiente date pentru a o putea contracara. Dacă putem obține eşantioane fără ca ei să ştie, am putea crea un fel de sistem de inoculare împotriva a ceea ce fac ei. Adică, dacă aceste implanturi funcționează, să zicem, ca nişte negi, atunci pregătirea apărării organismului pentru a îi combate de la început va împiedica proliferarea lor.

Ganner îşi scărpina ceafa.

— Vrei să organizezi o cursă secretă pentru a răpi din patul lor câțiva membri ai grupelor?

— Nu, asta le va da dovezi că am fost aici. Am o altă idee. Corran zâmbi. Data viitoare când sunt acolo, conducând o grupă printr-un joc de război, vom fi şi noi. Prindem câțiva dintr-o grupă şi plecăm, lăsând ca războiul să acopere fuga noastră şi faptul că lipsesc câteva cadavre.

— Pur şi simplu alegi să ignori faptul că vom fi pe acelaşi teren de luptă cu războinicii Yuuzhan Vong şi micile lor surogate? Jacen scutură din cap. Asta ne sporeşte şansele de a fi descoperiți, nu-i aşa?

Ganner se îndreptă şi sprijini o mână pe umărul lui Jacen.

— Ştie asta, Jacen, dar acele şanse sunt mari indiferent unde ne-am afla pe această stâncă. Noi ştim că sunt acolo, dar ei nu vor şti că noi suntem acolo, decât prea târziu.

— Şi dacă îşi dau seama, Ganner? Ce se va întâmpla atunci?

Jediul chipeş zâmbi cu răceală.

— Vor afla că oricât de mortale ar părea trupele lor experimentale, sunt nimic în comparație cu un trio de Jedi.

Capitolul 15

Shedao Shai îl privea de la o fereastră înaltă pe Caamasiul auriu. Trimisul Noii Republici, îmbrăcat doar într-o scurtă pânză, se zbătea sub povara de a căra blocuri sparte de ferrocretă dintr-o parte în alta a unei curţi. Sarcina era lipsită de sens, oferindu-i lui Elegos ocazia perfectă de a nu se gândi la nimic altceva în afară de durerea care îi chinuia spatele şi umerii, îi înnoda coapsele şi îi făcea picioarele să ardă. Extraterestrul începuse ziua stând drept, dar acum, pe măsură ce amurgul se apropia, se încovoia sub poverile sale şi le muta pas cu pas.

Liderul Yuuzhan Vong se întoarse de la fereastră şi aprobă din cap către subordonatul său.

— Da, Deign Lian, te-am auzit. Forţele Noii Republici au fost capabile să studieze pântecele navei noastre de la Sernpidal. Nu mi se pare o preocupare atât de mare cum este pentru tine.

— Stăpâne, v-aş ruga să reconsideraţi tot ce v-am expus. Deign Lian se ascundea în spatele unei măşti şi Shedao ştia că era mai îndrăzneţ din cauza asta. Şi el purta o mască – una care avea un aspect mai teribil decât cea a ajutorului său –, dar ascundea un chip care îl putea face pe Deign să tremure. Stăpâne, nava pe care am identificat-o la Sernpidal a fost aceeaşi cu cea care a fost la Garqi. Cercetarea de acolo a fost întreruptă când am atacat, dar nu şi la Sernpidal.

— Nu, pentru că noi nu am atacat. Shedao Shai îşi ridică mâna stângă cu gheare şi o încolăci încet în pumn, înfingându-şi ghearele în palmă. Ligamentele pocniră delicios, iar el percepu o uşoară tresărire trecând prin umerii ajutorului său. Am stabilit deja cum a reuşit nava lor să sară în inima sistemului? Există limitări ale capacităţilor lor, nu-i aşa?

— Modelatorii[8] au analizat tiparele şi au determinat ceea ce noi credem că sunt parametrii călătoriei lor. Vom fi capabili să localizăm aceste locuri în viitor şi să le apărăm.

Mâna lui Shedao se deschise, şi îşi trecu degetul mare peste vârfurile degetelor însângerate. Rănile din mâna lui se închiseseră deja, aşa că îşi mânji sângele pe umărul drept şi în jos pe piept.

— N-ar fi mai eficient ca modelatorii noştri să studieze maşinile infidelilor decât să ghicească sau să lucreze pe baza unor informaţii care ar putea fi incomplete?

Ochii lui Deign se lărgiră, extinzându-se dincolo de mărimea găurilor măştii.

— Stăpâne, asta i-ar murdări. Ar fi murdăriţi şi pătaţi. Ar trebui să se căiască pentru o asemenea blasfemie.

— Atunci se vor căi. Shedao Shai mârâi şi se întoarse spre fereastră. Cum se face că cei care creează *Îmbrăţişarea Durerii*, o modifică şi o perfecţionează, însă nu

[8] Modelatori – clasă din societatea Yuuzhan Vong considerată echivalentul bioinginerilor şi a oamenilor de ştiinţă. De la puternica navă lume *Koros-Strohna* până la simple haine, modelatorii făceau totul, iar tehnicile erau consemnate în instrucţiuni cunoscute sub numele de *cortexuri,* în număr de opt. Adepţilor li se permitea accesul la informaţii doar până la al cincilea cortex; doar Stăpânii puteau avea acces la cele superioare. Modelatorii erau ghidaţi de protocoale stricte, iar abaterea de la aceste protocoale era motiv de retrogradare în altă castă sau de moarte.

reuşesc să o folosească? Cum se face că se feresc de acele lucruri care ne fac mai puri? Ar trebui să se bucure de şansa de a se bălăci în mizeria infidelilor, pentru că prin ispăşirea corespunzătoare vor ajunge la o uniune mai strânsă cu zeii şi vor câştiga cunoştințe care ne vor face lupta împotriva duşmanilor lor mult mai scurtă.

— Stăpâne, dacă li se ordonă, se vor supune poruncii tale.

— Sugerezi că nu ar trebui să dau acest ordin, Lian?

— Stăpâne... Vocea lui Lian se înmuie uşor. Cred că întâlnirea ta apropiată cu extraterestrul... ți-a modificat percepția despre infideli.

Shedao Shai se uită peste umăr la subalternul său.

— Ce anume sugerezi, mai exact, Deign Lian?

— Stăpâne, lumea a început să vorbească despre cât de mult timp petreci cu acest Caamasi. Se vorbeşte despre cum i-ai împărtăşit *Îmbrățişarea Durerii,* cum i-ai prezentat *Mângâierea Fierbinte*. Petreci timp cu el, îl priveşti, vorbeşti cu el, îl înveți despre noi, îi dezvălui secretele noastre.

— Înțeleg. Şi asta este considerată o amenințare?

— Dacă ar scăpa, da, Stăpâne.

— Ar putea, Lian? Ar putea părăsi acest loc?

— Nu, Stăpâne, nu vom permite asta.

Shedao Shai se răsuci şi reduse distanța dintre ei din doi paşi foarte rapizi. Îşi apucă ajutorul de umeri şi îl trânti înapoi într-un perete, crăpând panoul.

— *Noi* nu am permite asta? *Tu* nu ai permite asta? Presupui, cumva, că *eu* aş permite? Că îl voi lăsa cumva să-mi scape? Că îl voi lăsa cumva să mă convingă să-l eliberez? Asta crezi?

Îl trânti din nou pe Lian de perete, apoi îi dădu drumul. Subordonatul Yuuzhan Vong căzu în genunchi, apoi îşi lipi fața de podea.

— Nu, Stăpâne, noi doar ne temem – *eu mă tem* – pentru unirea ta cu zeii. Colaborarea cu acest străin îl va schimba pe el şi te-ar putea schimba şi pe tine.

— Asta este ceea ce crezi cu adevărat?

— Frică, Stăpâne, frică.

— Atunci stăpâneşte-ți frica.

Shedao Shai se răsuci pe călcâie, se îndepărtă un singur pas, apoi se întoarse din nou, rapid, prinzându-l pe Lian care începea să se ridice. Shedao îl lovi pe Lian cu piciorul în bărbie. Lovitura îl răsuci pe subordonat şi îl izbi de perete pentru a treia oară, apoi îl lăsă ghemuit în timp ce vopseaua şi praful de tencuială se aşezau peste el. Apoi îndreptă spre subordonat un deget tremurând.

— Tu nu eşti Stăpânul meu, eu sunt al tău. Ce fac eu ca să aflu despre inamic este treaba mea. Tu nu ai dreptul să mă interoghezi. Tu nu trebuie să asculți bârfele inferiorilor mei. Eşti aici pentru a îndeplini sarcinile care sunt sub demnitatea mea, astfel încât eu să mă pot ocupa de lucruri mai importante. Dacă acest lucru nu ți se potriveşte, îți pot găsi o lume pe care să o administrezi.

— Nu, Stăpâne, nu! Deign îşi ridică mâinile, deşi Shedao Shai nu putea fi sigur dacă pentru a se feri de o nouă lovitură sau pentru a-şi cere iertare. Nu am vrut să vă jignesc, Stăpâne, ci doar să vă pun la curent cu murmurele celor care ar putea complota împotriva dumneavoastră.

— Dacă există complotişti împotriva mea, Lian, ar fi trebuit să-i elimini. Shedao Shai îşi încrucişă brațele la piept. Acum, du-te acolo jos şi trimite-l pe Elegos la mine. Eu voi fi în camera tancului.

— Da, Stăpâne. Deign se ridică încet, alunecând pe perete. Imediat, Stapâne.

Shedao Shai aşteptă până când Deign se clătină câțiva paşi spre uşă.

— Încă un lucru.

— Da, Stapâne?

— Scoate-ți masca înainte să vorbeşti cu el.

— Stăpâne? Teroarea din vocea ajutorului său avea un gust picant. Nu poți...

— *Nu pot?* Shedao Shai se apropie încet de ajutorul său care tremura. Îți vei scoate masca, îl vei trimite pe Elegos la mine, apoi o să te instalezi în *Îmbrățişarea Durerii.* Dacă vei ieşi din ea înainte să răsară soarele din nou, te voi ucide chiar eu.

— Da, Stăpâne, voi face precum doreşti.

* * *

După ce îşi dăduse jos propria mască, Shedao Shai urmări unul dintre peştii mari prădători care înota încet prin cilindrul acvatic. Studiase mult peştele, urmărindu-l pe el şi pe semenii lui sfâşiind carnea, smulgând bucăți mari şi însângerate. Bucățile de carne se scufundau încet în apă atunci când se hrăneau, pentru a fi luate de ceilalți peşti. Oasele cădeau pe fundul acvariului pentru a fi curățate de melci şi alte creaturi mici. *Nimic nu este irosit. Recolta durerii aduce belşug pentru toți, aşa cum trebuie să fie.*

Le ordonase modelatorilor care supravegheau acum funcționarea acvariului să nu mai hrănească peştii cu oameni sau cu rămăşițele lor. Deşi spectacolul fusese unul amuzant – ca întotdeauna, era amuzant să vezi creaturile negând semnificația esențială a durerii – Shedao simțise o diminuare a nobleții prădătorilor. Oferindu-le prizonieri, îi diminua pe aceşti mari vânători care puteau înhăța prăzi mult mai dure în sălbăticie. Să le livrezi ceva ce nu puteau recunoaşte ca fiind prada pe care o prindeau de obicei pentru ei înşişi însemna să îți bați joc de ei.

Shedao Shai zâmbi cât putu de bine. Modelatorii şi preoții, intendenții şi mulți dintre muncitori – toate acestea erau clase ale societății Yuuzhan Vong care deveniseră leneşe. Războinicii erau adevărații vânători. Ei erau cei care se agățau cel mai strâns de adevărul universului. Şi totuşi, era dispus să recunoască, nu toți erau fideli acestui concept. Deign Lian se ferise de el, iar Shedao bănuia că până şi o noapte în *Îmbrățişare* i-ar fi adus prea puțină iluminare.

Elegos se ținu drept în timp ce intra în cameră. Se mişca fluid, fără să cedeze în fața durerii din corpul său. Shedao Shai putea vedea că îl durea. Mişcarea brațelor îi era limitată. Şchiopăta aproape imperceptibil, ca şi cum un os al şoldului s-ar fi măcinat în cavitatea sa cu fiecare pas.

Cu toate astea, el nu neagă durerea, ci ajunge să o îmbrățişeze. Învață bine.

Shedao Shai se întoarse de la peşte şi îi făcu semn din cap.

— Ai muncit din greu astăzi şi totuşi nu ai realizat nimic.

Caamasiul zâmbi uşor, de parcă până şi muşchii feței îi produceau durere.

— Dimpotrivă, înțeleg şi mai mult convingerea ta că durerea este singura constantă. Mintea mea rațională doreşte să respingă această idee, dar nu o poate face decât dacă mă disociez de realitatea eului meu fizic.

— Îți dai seama că este o nebunie. De ce?

Umerii Caamasiului se prăbuşiră uşor.

— Filosofii dezbat dacă suntem sau nu creaturi din material elementar sau

dacă avem cumva o natură eterică – ceva care este mai mult decât corpul nostru şi modul său de funcţionare. Dovada acestui lucru este imposibil de găsit, aşa că suntem nevoiţi să acceptăm că, poate, nu suntem nimic mai mult decât creaturi din carne, oase şi sânge. Dacă este aşa, ne naştem în durere, murim în durere şi cunoaştem durerea pe tot parcursul vieţii. A nega acest lucru înseamnă a exprima o credinţă imposibil de demonstrat, care este o înşelătorie pe care ne-o facem nouă înşine. Tu nu-ţi permiţi să fii înşelat în acest fel.

Shedao Shai încuviinţă solemn din cap.

— Tu înţelegi lucrurile mai bine decât mulţi dintre semenii mei. Şi totuşi nu accepţi pe deplin că acest lucru este adevărat.

— Mi-ai spus că tu crezi în zei. Nu sunt ei creaturi extra-corporale? Existenţa lor nu sugerează că existenţa ta poate avea o componentă spirituală?

— Nu mai mult decât capacitatea acestor peşti de a respira apă ar trebui să sugereze că şi tu, undeva, cumva, ai capacitatea de a face acest lucru. Shedao Shai ridică din umeri. Zeii sunt zei. Ei sunt aspecte ale durerii şi ale universului. Ne putem alătura frăţiei lor dacă suntem fideli realităţii.

Capul lui Elegos se ridică.

— Când tot ce eşti este durere, îţi transcenzi forma fizică?

— Da.

— Atunci s-ar părea că mai am mult de îndurat din moment ce eu încă nu am făcut-o.

— Eşti obosit şi te voi lăsa să te odihneşti, în curând. Liderul Yuuzhan Vong bătu cu ghearele în acvariul din oţel transparent. Deign Lian mi-a adus veşti despre ce se întâmplă în ţinuturile noastre. Se pare că evaluarea ta că Noua Republică îşi va retrage sondările în urma eşecului de la Garqi a fost incorectă. Aceeaşi navă a apărut la Sernpidal pentru a vedea ce facem acolo.

— Şi a aflat?

Shedao Shai se abţinu să-i ofere lui Elegos un zâmbet.

Da, joacă micul nostru joc. Nu mă întrebi ce facem pe Sernpidal, ci doar dacă această informaţie nu mai este confidenţială.

— S-ar putea să fi aflat. Forţele noastre au fost desfăşurate în mod greşit şi nu i-au oprit. Au cercetat sistemul şi s-au retras. Există, desigur, o şansă ca ei să nu reuşească să analizeze corect datele pe care le-au colectat.

Caamasiul înclină capul într-o parte.

— Tu nu crezi asta.

— Nu. Liderul care şi-a plasat nava acolo unde a făcut-o este prea înţelept pentru a face o asemenea eroare. Războinicul Yuuzhan Vong îşi ridică bărbia. A fost aceeaşi navă care a ajutat la evacuarea Dubrillionului şi care s-a luptat cu noi la Dantooine. Cred că mi-ai spus că Amiralul care o comanda este un Bothan.

— Cred că mi-ai cerut să confirm informaţiile pe care le aveai de la prizonierii interogaţi aici. Elegos îşi strânse buzele într-o linie subţire. Sunt sigur că dacă nava încă este comandată de Amiralul Kre'fey, el va apărea din nou unde nu te aştepţi.

— Deci ai căutat să mă păcăleşti cu evaluarea ta anterioară?

Caamasiul clătină din cap.

— Apariţia Amiralului la Sernpidal ne-a surprins pe amândoi. Eu doar prezic, pe baza acestui fapt, că impredictibilitatea sa va continua.

— Înţeleg. Shedao Shai îi acordă lui Elegos zâmbetul său şi primi în schimb un

semn solemn din cap. Mi se pare că nu eşti atât de stupid încât să crezi că nu învăţ nimic despre tine sau poporul tău din aceste jocuri pe care le jucăm. Am învăţat cum să abordez subiectul acestor jocuri, ceva despre care nu am mai vorbit până acum, ceea ce te surprinde. Sunt capabil să te surprind, Elegos. În acelaşi fel îl voi surprinde şi pe Amiralul Kre'fey.

Shedao îşi apăsă o mână pe folia de oţel transparent, în timp ce un peşte gri mare se apropia înotând.

— Acest Amiral este Bothan. Cum se compară cu Amiralul Chiss pe care l-ai menţionat? Studiază şi el arta, pentru a învăţa despre duşmanii săi?

— El nu are obiceiurile lui Thrawn, dar este considerat foarte priceput.

Ochii liderului Yuuzhan Vong se îngustară.

— Dar este Bothan, o specie despre care ştiu multe şi ne-au fost comunicate multe. Sunt duplicitari, aceşti Bothani. Puţini au încredere în ei şi mulţi îi urăsc. Ţi-au măcelărit poporul, nu-i aşa?

— Au făcut-o, oarecum, şi mulţi dintre ei nu sunt de încredere, este adevărat. Elegos îşi mişcă umerii cu rigiditate. Dar să îl judeci pe Amiralul Kre'fey după alţi Bothani este o greşeală pe care nu ar trebui să o faci.

— Bine jucat, Elegos. Liderul bătu din palme. Mă forţezi să aleg acum între a crede ceea ce-mi spui sau a presupune că mă păcăleşti pentru a crede contrariul.

— Dacă sunt aici să învăţ de la tine şi să te învăţ, atunci să te păcălesc ar fi o prostie. Caamasiul îşi strânse mâinile la spate. Te avertizez în mod corect.

— Sunt unii, printre care şi Deign, care cred că aş putea fi speriat de cuvintele tale sau influenţat să acţionez împotriva intereselor noastre. Ei cred că timpul petrecut cu tine m-a *mânjit*.

— Poate că da.

— Timpul petrecut cu mine te-a mânjit? Shedao Shai îl privi atent. Ai învăţat suficient despre durere încât să o împărtăşeşti cu alţii?

— Să le-o provoc? Nu. Ochii violeţi ai lui Elegos aproape că se închiseră. Violenţa este supărătoare pentru poporul meu, îngrozitor de supărătoare.

— Dar tu ai ucis în trecut.

— Doar pentru a-i salva pe alţii de acea oroare. Caamasiul clătină din cap. Nu aş provoca durere în mod voit.

— Chiar dacă victima şi-ar fi dorit durerea?

— Adică să te leg în *Îmbrăţişare*? Nu. Nu aş face asta.

— Şi dacă aş ameninţa că voi ucide o persoană pentru fiecare minut în care nu ai face-o?

Expresia lui Elegos se înăspri.

— Oricine sunt cei care sunt supuşi unui astfel de ordin capricios al morţii sunt dincolo de protecţia mea. Dacă nu sunt ucişi în acel moment, ar putea fi ucişi mai târziu, după capriciul tău. Ei nu vor fi niciodată în siguranţă atâta timp cât vor fi în puterea ta. Te-aş lăsa să îi ucizi, ştiind că le-ai refuza o durere şi mai mare printr-o acţiune atât de rapidă.

Liderul Yuuzhan Vong se întoarse, încet, şi lăsă ghearele să treacă peste peretele transparent dintre el şi apă.

— Ai învăţat multe, Elegos, şi m-ai învăţat şi pe mine multe. Cel mai important dintre ele este acesta: poporul tău, blasfemitor, eretic şi blestemat oricât ar fi, are o rezistenţă care s-ar putea dovedi supărătoare.

— Este o lecție bună de învățat pentru tine.

— Într-adevăr, şi una de testat. Shedao Shai zâmbi, bucurându-se de imaginea distorsionată a chipului său pe care o vedea în oțelul transparent. Una pe care o vom testa atunci când Noua Republică îşi va trimite forțele împotriva noastră.

Capitolul 16

Anakin Solo se simțea destul de bine în pielea lui. După ce Luke, Mara şi Mirax se întorseseră în *Pulsar Skate*, începuse o discuție cu privire la posibilele locații în care ar fi putut pleca Daeshara'cor de la Vortex. Se stabilise că şansele ca ea să ştie că acoperirea îi fusese compromisă erau mici, aşa că avea să se îndrepte spre următorul loc de unde ar fi putut obține informații despre un *geamăn* pentru *Ochiul lui Palpatine*. Alegerea logică pentru un astfel de loc era Belsavis, din moment ce primul *Ochi* se deplasase acolo. Dificultatea acelei idei venea din două direcții. Prima era că Belsavis era o lume locuită care cu siguranță ar fi dat alarma dacă ar fi apărut un alt *Ochi*. A doua era că, în timp ce primul *Ochi* avusese o misiune care îl dusese la Belsavis, nu exista nicio indicație că al doilea ar fi avut o misiune similară.

Anakin se retrase pentru a accesa computerele de pe *Skate* şi a aborda mai sistematic căutarea. Extrase înregistrările navelor care plecaseră de pe Vortex cu destinațiile declarate, apoi făcu referințe încrucişate între acele lumi şi un index al disponibilității înregistrărilor Imperiale de acolo. O planetă apăru imediat în partea de sus a listei: Garos IV. Garos IV era cunoscută în primul rând pentru *Universitatea Garos*, situată în capitala Ariana. Garos IV nu aderase la Noua Republică decât după înfrângerea lui Thrawn. Când Ysanne Isard distrusese multe fişiere secrete din computerele de pe Coruscant atunci când planeta căzuse în mâinile Rebeliunii, o operațiune similară de distrugere nu avusese loc şi pe Garos. Savanții descinseseră pe acea planetă pentru a folosi dosarele Imperiale secrete pentru a-şi completa studiile despre Imperiu. După părerea lui Anakin, era foarte posibil ca Daeshara'cor să fi accesat aceste dosare pentru a continua căutarea unei arme pe care să o folosească împotriva invadatorilor Yuuzhan Vong.

Luke fusese de acord, aşa că Mirax calculase un simplu salt scurt spre Garos IV. De fapt, ocolirea Nebuloasei Nyarikan făcea ca trasarea cursului să fie oarecum complicată, dar avându-i pe *Whistler* şi R2-D2, munca se făcuse rapid şi călătoria se făcuse în timp record. Acest lucru sporise speranțele că vor ajunge înainte ca Daeshara'cor să aibă ocazia să plece. Anakin nutrise mari speranțe că va fi cot la cot cu unchiul său, îndreptându-se spre universitate pentru a o prinde.

Buna lui dispoziție se evaporară când Luke îi spuse că va aştepta din nou la bordul navei. Odată cu plecarea celorlalți, Anakin se încruntă, iar povara însăşi păru să-l împingă mai adânc în scaunul de copilot.

— Nu e corect să fiu blocat aici.

Chalco râse.

— Ei bine, sper că nu te plângi de companie, pentru că *Whistler* ar fi foarte supărat dacă ar fi aşa.

Tânărul Jedi se ridică puțin în scaun şi se uită la Chalco care stătea în trapa carlingii.

— Am vrut doar să fac ceva, înțelegi?

— Înțeleg, şi asta faci.

— Da, aştept.

— Aştepți aici pentru că avem cele mai mari şanse să o prindem.

Anakin se îndreptă în scaun.

— Cum ai *trasat cursul* ăsta?

Omul scund râse cu voce tare.

— Haide, deşteptule, tu eşti cel care şi-a dat seama că va veni aici. Ar trebui să fii în stare să înțelegi şi restul.

— Bine, ea vine aici pentru informații. Se duce la universitate, apoi se va întoarce aici ca să plece. Anakin îşi ridică privirea. Nu este foarte lămuritor.

— Bine, un indiciu. De ce sunt eu aici?

— Ca să ajuți la depistarea ei.

— De ce?

— Ai văzut-o pe Coruscant.

— La fel ca fiecare Jedi de acolo. De ce sunt eu aici?

Anakin rămase cu gura căscată.

— Eşti aici pentru că tu cunoşti porturile spațiale la fel cum le cunoaşte şi Daeshara'cor. Iar ea cunoaşte porturile spațiale pentru că a petrecut mult timp în ele. Având în vedere că pregătirea ei formală s-a desfăşurat la Academia Jedi, nu se va simți confortabil într-un cadru universitar aglomerat.

Chalco îşi scărpină bărbia.

— Universitatea are o mulțime de oameni de care să se ferească, o mulțime de amintiri care să o răvăşească, dacă ea nu vrea să fie văzută.

— Corect. Deci nu se va duce singură la universitate. Va găsi o altă modalitate de a face să îi fie livrate înregistrările universității.

Chalco zâmbi.

— Acum, unchiul tău a spus că ar trebui să rămânem în portul spațial, dar cred că sunt câteva zone prin apropiere unde poate fi găsit genul de persoane de care ar avea nevoie. Dacă ne extindem aria de căutare, cred că o putem localiza.

Ochii albaştri ai tânărului Jedi se îngustară.

— Maestrul Skywalker a fost destul de explicit cu privire la ordinele sale.

— A fost un ordin sau o sugestie? Adică, dacă o vedem aici, iar ea pleacă, s-ar aştepta să mergem după ea, nu-i aşa?

— Este adevărat. Anakin se uită la *Whistler* în timp ce droidul gemea pe un ton scăzut. Nu vom merge prea departe, *Whistler*, şi putem păstra contactul cu tine prin intermediul comunicatorului. Pe de altă parte, aş putea să-l contactez pe Maestrul Skywalker şi să-i cer permisiunea să explorăm.

Chalco îşi încrucişă degetele, le făcu punte şi începu să-şi pocnească încheieturile.

— Ai putea face asta, dar dacă ne înşelăm şi ea este la universitate, iar unchiul tău decide să se întoarcă aici, o va rata.

Anakin îi aruncă lui Chalco o privire lungă.

— Ştii, genul ăsta de logică este motivul pentru care intri atât de des în belele.

— M-a adus unde sunt astăzi, puştiule, adică în poziția de a te ajuta să o readuci pe această femelă Jedi pe calea cea dreaptă. Avea pe față genul de zâmbet neglijent pe care Anakin îl recunoştea de la tatăl său – de obicei chiar înainte ca tatăl său să vrea să facă ceva destul de riscant. Să mergem, puştiule, ridică-ți fundul. E timpul să mergem la vânătoare.

Ştii bine că nu trebuie să faci asta. Anakin auzea vocea lăuntrică din capul lui

avertizându-l, dar faptul că semăna mai mult cu Jacen decât cu el însuşi îl împinse să se abată de la calea cea mai rezonabilă. Jacen se înfruntase impulsiv cu un războinic Yuuzhan Vong; Anakin îşi spunea că misiunea lui nu era nici pe departe la fel de periculoasă. *Mă duc doar să găsesc pe cineva care trebuie să fie găsit.*

Se ridică în picioare, alungând senzația de presimțire care îi bântuia în minte.

— Să mergem.

* * *

Portul spațial al Arianei se afla la periferia frumosului oraş. Bătălia de eliberare a planetei Garos IV fusese scurtă, aşa că nu suferise prea multe pagube. Deoarece planeta era în mare parte autonomă, fluctuațiile din economia Noii Republici nu o afectaseră prea mult. De fapt, afluxul de savanți crescuse reputația universității. Pe măsură ce universitatea se extinsese pentru a accepta mai mulți studenți, afacerile care se adresau studenților şi cadrelor didactice se dezvoltaseră la rândul lor. În urma acestui fapt, economia cunoscuse un avânt, ceea ce permisese o reconstrucție fără probleme şi făcuse ca Garos IV să apară în mod regulat pe listele planetelor în care era de dorit să trăieşti.

În ciuda faptului că planeta intrase într-o epocă economică de aur, zona din jurul spațioportului avea amestecul obişnuit de zone industriale, alături de un spectru sordid de cantine, cazinouri, hoteluri ieftine şi alte locuri de distracție. Semnele holografice stridente, murdăria şi mirosul puternic de stricăciune emanat de alei – toate aceste lucruri îi asaltară simțurile lui Anakin. Deşi fusese conştient de existența unor astfel de locuri – şi ştia că tatăl său, în ultima vreme, îşi petrecuse o mare parte din timpul său de suferință în ele – aceasta era cam prima dată când ele căpătau o realitate dură pentru el.

Chalco nu făcu nimic pentru a-l proteja pe Anakin de acest mediu neplăcut, aşa cum ar fi făcut Lando Calrissian sau tatăl său. Sau Chewie. Omul îi spusese că nu poate ieşi în lume în roba lui de Jedi, aşa că găsiră nişte haine la bordul lui *Skate* şi se aranjase. Anakin presupuse că îi aparținuseră lui Corran şi erau doar puțin prea mari. Totuşi, asta fusese în avantajul lui, pentru că avea nevoie să-şi ascundă sabia în haina din piele de *nerf*. Găsise acolo un cârlig mic care îi permitea să o atârne la axila stângă.

Îmbrăcat corespunzător şi cu părul castaniu răvăşit de frecarea dură a mâinii lui Chalco, Anakin îl urmă pe bărbat pe străzi. Observă schimbarea mersului lui Chalco, în care pătrunsese un pic de îngâmfare. Bărbatul se umfla puțin în pene, dădea din cap, făcea cu ochiul, arătând spre oameni în timp ce se plimbau. Părea ca şi cum făcea în mod intenționat să iasă în evidență, iar asta părea să-i dezarmeze pe unii dintre oamenii de pe stradă. Anakin continua să primească un sentiment de respingere bruscă din partea majorității oamenilor sau un sentiment de curiozitate deşănțată față de el. Era foarte atent să țină Forța aproape de el. Ştia că este destul de puternic în ceea ce priveşte Forța, dar în niciun caz nu avea control deplin asupra ei. Presupunea că şi Daeshara'cor va umbla cu Forța ținută aproape, şi nu voia să-i dea şansa să-l detecteze înainte s-o poată găsi. Mai rău decât să-l urmeze pe Chalco într-o misiune stupidă ar fi fost să o avertizeze pe Daeshara'cor de prezența lor şi să o pună pe fugă.

Pe măsură ce înaintau, admirația lui Anakin pentru Chalco începea încet să

înflorească. Bărbatul făcu prima oprire la o agenție de știri, unde piloții puteau intra și descărca în datapaduri știri de pe o varietate de planete. Acolo făcu câteva investigații, în liniște, și ieși zâmbind.

— Și acum?

— Am un nou loc de căutat. O să vorbesc acolo, o să caut alt loc și tot așa până o găsim.

Anakin se întoarse într-o parte ca să se strecoare printre doi Ithorieni masivi, apoi îl prinse din nou din urmă pe Chalco.

— Cum faci asta?

— Ce să fac?

— Ceea ce faci tu. Reușești să supraviețuiești fără să faci nimic cu adevărat. Te porți de parcă i-ai cunoaște pe oamenii ăștia, dar pun pariu că nu i-ai mai văzut niciodată pe niciunul dintre ei. Tocmai ai vorbit cu tipul ăla și ți-a spus ceva.

Barba lui Chalco i se încreți în timp ce zâmbea.

— Nu-i cunosc pe oamenii ăștia anume, Anakin, dar îi cunosc după tipologie. Tipul de la magazinul de știri aude o mulțime de zvonuri. Lumea se așteaptă ca el să știe multe lucruri. El face troc pentru informații. Am întrebat despre dosarele secrete ale Imperiului de la universitate și m-a trimis la un tip.

— Dar nu l-ai plătit.

— Sigur că l-am plătit. Chalco dădu din cap. I-am spus că un operator iscusit de pe această piatră ar putea face o grămadă de bani pe termen scurt cumpărând loturi mari de camere în hoteluri.

— Ce?

Chalco îl trase pe Anakin pe o alee și se aplecă puțin, astfel încât să fie față în față. Mai departe pe alee, un Gotal zdrențăros se uită la ei, dar un mârâit din partea lui Chalco îl făcu să se târască până la capătul celălalt.

— Ceea ce i-am spus are sens, Anakin. Este o planetă frumoasă. O mulțime de ființe ar vrea să trăiască aici. Acum, refugiații care vin din planetele pe care le-au lovit invadatorii, vor ajunge și ei aici. Vor avea nevoie de camere și cineva va plăti pentru ele. Tipul ăsta cumpără blocuri – sau, mai degrabă, transmite informații cuiva care le va cumpăra pentru el – și cineva le va cumpăra de la el. În decurs de un an își poate dubla banii. I-am dat informații pentru informații.

— Nu m-am gândit niciodată...

— Nu a trebuit niciodată să o faci, puștiule, dar știu că tatăl tău a făcut-o. Chalco se îndreptă și îi ciufuli din nou părul lui Anakin. Sigur, fur un pic, dar în mare sunt un comerciant, ca tatăl tău sau Talon Karrde. Îmi țin inventarul în cap. Mă uit la lucruri, îmi dau seama de oportunități și obțin ceva din ele.

Anakin se încruntă în timp ce se deplasau din nou pe stradă.

— Bine, înțeleg asta, dar nu vezi că ceea ce faci este dăunător?

— Dăunător? Pleacă de aici.

— Nu, gândește-te la asta. Să zicem că sunt cumpărate camerele și prețul este mărit ca să le fie greu refugiaților.

Chalco zâmbi.

— Guvernul îi va ajuta.

— Sigur, dar de unde face guvernul rost de bani?

— Contribuabilii. Bărbatul îi făcu cu ochiul. Știu unde vrei să ajungi, dar, hei, puștiule, crezi că eu plătesc taxe?

— Nu, dar cei pe care îi jefuieşti da. Dacă au mai puţini bani, nu au lucrurile pe care tu vrei să le iei. Plăteşti indiferent cum încerci să scapi de asta.

Gura lui Chalco se deschise şi apoi se închise brusc.

— Vrei să mor de foame, nu-i aşa?

— Nu, doar să te gândeşti la consecinţele acţiunilor tale. Anakin suspină. Dacă dai informaţii care permit speculatorilor să profite de pe urma altor speculatori, singurii care vor avea de suferit vor fi cei care îşi pun banii în pericol. Cei lacomi sunt răniţi, nu cei cărora li s-au distrus vieţile.

— Am înţeles. Asta îmi lasă cu ce să lucrez? Produse viitoare? Mărfuri? Sunt bune. Chalco arcui o sprânceană la Anakin. Ştii, comentariul ăla cu *băiatul deştept* pe care l-am făcut mai devreme, nu am vrut să spun nimic prin asta.

— Da, ştiu. Să mergem.

A doua oprire îi aduse la un magazin de curiozităţi. Anakin aşteptă pe stradă în timp ce Chalco intrase. Chiar înainte ca bărbatul să se întoarcă, Anakin putu simţi plăcerea care se revărsa din el.

— Ţi-a spus ceva, nu-i aşa?

— Da, mi-a spus unde a trimis-o pe cealaltă persoană aflată în căutarea aceloraşi informaţii. Chalco zâmbi grijuliu în timp ce îl împingea pe Anakin. A spus că uitase de asta, dar contul său în numerar s-a subţiat pe la prânz. A rulat înregistrarea holocamerelor de supraveghere şi a surprins conversaţia lui cu o femelă Twi'lek. Probabil că i-a şters memoria, dar holocamera încă o mai avea, exact cum mi-a spus unchiul tău. A vorbit cu el acum trei, poate patru ore.

— Asta înseamnă că suntem aproape.

— Foarte aproape. Tipul la care a trimis-o nu va fi prin preajmă pentru încă o jumătate de oră.

Anakin aşteptă ca un speeder albastru să întoarcă la colţul străzii înainte să traverseze.

— Ce i-ai dat la schimb?

— I-am zis că sunt agent de securitate privat, sub acoperire, şi că o urmăresc. I-am promis că-i dau banii înapoi, plus o recompensă. Chalco ridică din umeri. Sunt sigur că, odată ce a văzut că a fost furat, el însuşi a băgat în buzunar chiar mai multe credite decât a furat ea, aşa că a fost deja plătit.

— Asta cam aşa este.

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Ştii, am acest sentiment ciudat de, um, satisfacţie cred, ştiind că am înşelat un trişor. Ciudat, nu?

— Deloc. E cât se poate de aproape de justiţie în cazul ăsta.

— Ei bine, nimeni nu păţeşte nimic, decât dacă şeful tipului gândeşte la fel ca mine, că şi-a luat deja partea lui. Chalco o luă pe o alee. Haide, e aici. *Viska Violetă.*

Anakin păli la intrarea în cantină. O sculptură a unei *viska* forma o arcadă deasupra ei, aripi de piele lungi de doi metri şi jumătate arcuindu-se în jos şi lăsând corpul lung de doi metri al *viskei* în vârful arcadei. O pereche de braţe care ieşeau din centrul trunchiului erau desprinse de corp, aşteptând doar să se repeadă în jos şi să prindă o victimă. Capul creaturii avea o trompă lungă de 40 de centimetri, ascuţită precum un ac. *Viska,* cunoscute mai ales sub numele de *demonii sugători de sânge de pe Rordak*, se hrăneau exclusiv cu sânge, iar Anakin trebui să se întrebe ce fel de local ar fi ales o creatură atât de urâtă drept emblemă.

Interiorul, care mirosea a bere caldă, transpiraţie încinsă şi lichid de răcire, nu avea nicio *viska* atârnată în umbra căpriorilor. Anakin era sigur că acest lucru se datora faptului că stratul subţire de grăsime de peste tot ar fi făcut imposibilă menţinerea aderenţei asupra prăzii. Se strecură în cabina spre care îl îndrumase Chalco, apoi îşi şterse furios mâinile pe pantaloni, sperând să le cureţe.

Privi cum însoţitorul său se îndrepta spre bar şi începea să vorbească cu Baragwinul din spatele acestuia. Extraterestrul cu capul greoi aprobă, apoi arătă spre o uşă din spate. Chalco se răsuci, îi făcu cu ochiul lui Anakin, apoi ridică o mână pentru a-l ţine la locul lui. Bărbatul trecu prin mulţime şi se îndreptă spre uşă, apoi dispăru prin ea. Anakin se încruntă şi încercă să pară nonşalant în timp ce extratereştrii de tot felul treceau pe lângă el. Era hotărât să nu se simtă abandonat, dar asta nu împiedica îndoiala să se strecoare în mintea lui.

Ar trebui să fac ceva, pentru că dacă Daeshara'cor e acolo cu cel cu care se întâlneşte Chalco, o să aibă mari probleme.

Anakin începu să iasă din cabină, apoi prinse un semn de mişcare lângă uşa din faţă. Se întoarse exact la timp ca să vadă marginea unei mantii trecând prin uşă. Şi un lekku, de asemenea. *Era un lekku de Twi'lek, de culoarea lui Daeshara'cor.*

Se năpusti spre uşă, ocoli un cârd de Jawa, apoi se uită în dreapta şi în stânga pe alee. Mai adânc în ea, la stânga lui, zări fugind o siluetă acoperită cu mantie.

Anakin alergă după ea, exaltarea înflorindu-i în piept. Se deschise Forţei şi încercă să o simtă. *Reuşi*, însă sentimentul veni din spatele lui. În timp ce se izbea de un perete de cărămidă, realiză că ea îi proiectase în creier o imagine a ei fugind. *Este un truc vechi şi eu am căzut în plasă.* Stelele explodară în faţa ochilor lui. Ricoşă şi căzu dur la pământ. Îşi pierdu cunoştinţa pentru o clipă, apoi îşi reveni încet în simţuri. Daeshara'cor stătea deasupra lui, cu cozile cefalice mişcându-se nervoase.

— Anakin Solo... Dacă tu eşti aici, atunci este şi Maestrul Skywalker. Nu asta e întâlnirea pe care mi-o doream, nu atât de curând. Ea flutură o mână, iar Anakin îşi simţi corpul ridicându-se încet în aer. Totuşi, încă nu e totul pierdut. Şi cu tine în *posesia* mea, s-ar putea să fiu în stare să câştig până la urmă.

Capitolul 17

Jacen Solo îşi amintea bine că auzise că serviciul militar consta în ore de plictiseală pură, punctate de secunde de teroare absolută. Nu dezminţise ceea ce i se spusese, dar nu experimentase asta niciodată. Chiar şi luptând pe Dantooine, nu se plictisise niciodată, iar teroarea... *Ei bine... eram prea ocupat ca să fiu speriat.*

Pe Garqi, aşteptând în cartierul Wlesc, chiar la est de *Grădina Xenobotanică Pesktda*, avusese destul timp să lase teroarea să se înfiripe. El şi ceilalţi stătuseră ascunşi în tunelurile subterane care permiteau droizilor de serviciu să treacă nevăzuţi pe sub străzi. Conductele în sine purtau cabluri de fibră optică care permiteau comunicaţiile între clădiri prin intermediul canalelor normale de comunicaţii. Imaginile erau colectate de holocamere de supraveghere şi aşa mai departe, deşi invadatorii Yuuzhan Vong le distruseseră pe cele mai multe dintre ele.

Lipsa de înţelegere a invadatorilor pentru tehnologie îi afecta pe ei şi îi ajuta pe luptătorii din rezistenţă în mod incomensurabil. Deşi invadatorii distruseseră multe holocamere, ei nu rupseseră cablurile. Prin simpla ataşare a unei camere noi la un cablu, apoi prin conectarea la linie prin conductă, sau prin conectarea unui comunicator la cablu astfel încât imaginile să poată fi extrase de la distanţă, sau folosind oricare dintre zecile de alte metode, Rade Dromath şi oamenii săi reuşiseră să colecteze şi să arhiveze ore întregi de jocuri de război Yuuzhan Vong.

Corran ordonase ca aproape toate holofilmele să fie duplicate şi stocate în *Cea Mai Bună Şansă*. După ce studiase cele mai recente exerciţii, elaborase planul de extragere a *mostrelor* din programul de producere. Războinicii Yuuzhan Vong păreau destul de nemiloşi în modul în care se ocupau de soldaţii prototip, aşa că toată lumea fusese de acord că, dacă pot obţine doar părţi, vor obţine acele părţi. Preferabil, însă, ar fi fost să captureze un soldat viu şi să vadă dacă îl pot lua în mod clandestin de pe planetă, astfel încât alţii să poată lucra asupra lui şi poate să-l recupereze. Pe Belkadan, Jacen întâlnise fiinţe pe care invadatorii le înrobiseră; prin intermediul Forţei, avusese o percepţie tulburătoare a lor. Se asemăna cel mai mult cu zgomotul static al unui canal de comunicaţie. Nu era în regulă, era cu siguranţă greşit, şi părea să devină cu atât mai puternic cu cât sclavii trăiau mai mult timp. Jacen era convins că, oricare ar fi fost excrescenţele pe care invadatorii le aplicau pe sclavii lor, acestea îi omorau.

În acelaşi fel, luptase şi împotriva micilor sclavi reptiloizi de pe Dantooine, dar nu-i simţise murind. Era ca şi cum implanturile intraseră într-o relaţie simbiotică cu ei. Existau numeroase dovezi conform cărora invadatorii erau capabili să exercite o anumită capacitate de control de la distanţă asupra sclavilor, deoarece disciplina lor rămăsese teribil de puternică în ciuda măcelului, până când Luke distrusese ceea ce păruse a fi un vehicul de comandă Yuuzhan Vong.

Ceea ce îl deranja pe Jacen, în timp ce aştepta în întuneric la baza unui tunel de acces, era că fiinţele modificate de pe străzile de deasupra se simţeau mai puţin ca sclavii de pe Belkadan decât reptiloizii. În cazul ambelor grupuri avusese percepţii diminuate prin intermediul Forţei – se simţea ca şi cum i-ar fi perceput de la distanţe

mari, deşi ştia că păşeau la nici cinci metri deasupra lui. De la oameni putea simți emoții atenuate, inclusiv teamă, dar şi multă mândrie şi determinare. Unii chiar emanau încredere, iar cei din jurul lor păreau mai calmi.

Îşi ajustă ochelarii de holoviziune pe care îi purta, iar degetele înmănuşate pipăiră mica cicatrice de sub ochiul drept. Când fusese capturat de invadatori, aceştia încercaseră să-i implanteze ceva sub piele. Chiar reuşiseră, dar unchiul lui îl scosese în câteva minute, aşa că nu apucase să crească.

Dacă ar fi făcut-o… Se cutremură.

Informațiile din ochelari proveneau de la o holocameră ascunsă într-o fereastră de la etajul al doilea, care era îndreptată spre capacul trapei de acces sub care aştepta el. Camera în sine era imobilă, dar prin comutarea pe alte camere, putea să extindă perspectiva asupra pieței de deasupra lui. Întinderea de ferrocretă era presărată cu fântâni şi bănci. Plantele o împărțeau, transformând-o într-un labirint simplu care prezenta urme de arsuri şi pete de sânge de la luptele anterioare. Conform luptelor la care asistaseră, lucrurile se concentrau de obicei în acest loc spre sfârşitul exercițiilor, atunci când domnea haosul. La momentul stabilit, forțele din rezistență intrau, eliminau cât de mult puteau din forțele Yuuzhan Vong şi scoteau un eşantion sau două. Virtutea unui plan simplu era că foarte puține lucruri puteau merge prost, dar intrarea într-o bătălie garanta că ceea ce mergea prost era ceea ce se întâmpla deja. Lui Jacen i se părea evident că ar fi fost de preferat să se facă curățenie după bătălie, dar Corran insista că echipele de evaluare a daunelor de luptă ar fi năvălit probabil peste tot imediat ce ostilitățile ar fi încetat.

Dar era ceva mai mult în planurile lui. Jacen îl urmărise pe Corran şi îl găsise păşind mereu pe o linie subțire. Era clar că forța de rezistență voia să îi rănească pe invadatori şi încă destul de rău. Lui Jacen i se părea că Rade dorea aprobarea Jediului pentru orice plănuia să facă, nu atât pentru a se absolvi de orice vină pentru exces, cât pentru a şti că era de acord cu planul său cineva care ar fi trebuit să fie capabil să gestioneze bine problemele.

Ganner, de asemenea, părea să fie nerăbdător să se confrunte cu invadatorii. Jediul mai în vârstă nu-l întrebase niciodată pe Jacen ce simți când ucizi un războinic, dar îi dăduse lui Jacen numeroase ocazii să descrie luptele sale împotriva lor. Ganner îi zâmbea şi spunea ceva de genul: *Ei bine, tu eşti expertul aici. Cum te vei duce după ei?* Ganner părea să caute asigurări că le poate face față.

La ce mă uit eu aici? Jacen se înfioră. Îşi aminti frustrarea şi umilința pe care le simțise atunci când fusese înfrânt de războinicul Yuuzhan Vong de pe Belkadan. Mai târziu, pe Dantooine, reuşise să ucidă războinici, dar ştia că erau tineri şi nu foarte experimentați. Apoi invadatorii trimiseseră reptiloizii împotriva lor, iar Jacen nu atât îi înfruntase, cât îi măcelărise. *Dacă mai exista vreo îndoială în mintea mea cu privire la natura lipsită de noblețe a uciderii şi a războiului, asta a şters-o.*

Totuşi, acolo, pe Dantooine, el făcuse ceea ce legendarii Jedi făcuseră timp de generații întregi. Toate cântările, toate poveştile îi arătau pe Jedi apărându-i pe cei neajutorați, învingându-i pe tirani şi restabilind ordinea. Pe Dantooine, el îndeplinise rolul pe care toată lumea îl aşteptase de la el, şi îl îndeplinise bine. Deşi Jedii poate că aveau detractori în Noua Republică, niciunul dintre supraviețuitorii de pe Dantooine nu se număra printre ei.

Toți ne-au văzut ca pe nişte exemple strălucitoare de Jedi, dar oare asta vreau eu? Se luptase mult timp cu paradoxul Jedi. Unchiul său fusese transformat într-o

armă şi îndreptat împotriva Imperiului. Luke Skywalker îşi izbăvise propriul tată de rău şi distrusese izvorul răului din galaxie. Continuase să se opună răului până la bătălia finală cu Imperiul şi chiar dincolo de aceasta. Din câte îşi putea da seama, Jedii erau meniţi să fie războinici. Problema era că pregătirea lui Luke Skywalker fusese incompletă. Demersul Împăratului de a-i eradica pe Cavalerii Jedi fusese atât de minuţios încât informaţiile care rămăseseră despre ei rareori includeau vreun material bun de instruire. Mare parte din ceea ce părea a fi temeinic fusese lăsat în urmă de către Împărat cu erori deliberate în el. Urmând acele căi, se putea ajunge la partea întunecată şi se putea chiar instaura o nouă eră Sith.

Jacen ştia, în inima lui, că a fi Jedi însemna ceva mai mult decât a fi un războinic. În unchiul său văzuse licăriri ale acestui lucru, deşi Luke avea atât de multe pretenţii de la el însuşi încât era imposibil să se concentreze pe altceva în afară de rezolvarea problemelor. Şi văzându-l pe Corran cum oscila între a aproba o baie de sânge şi a planifica o operaţiune care va lua cu siguranţă vieţi, Jacen vedea în el ceva mai mult decât un simplu războinic. Corran insistase iar şi iar ca toată lumea să se concentreze asupra obiectivului – care era colectarea de date. Dacă invadatorii Yuuzhan Vong se puneau în cale şi trebuiau ucişi, atunci aşa să fie, însă misiunea era una care să-i ajute pe alţii, nu să potolească setea lor de sânge.

În ei şi în alţii, Jacen vedea indicii de filozof şi profesor. Aprecia acest lucru pentru că îi sugera o cale diferită, dar nu era sigur că asta era pentru el. *Continui să văd căile pe care nu cred că vreau să le urmez, dar tot ceea ce fac este să mă lase într-un singur loc.* Ridică din umeri. *Trebuie să existe o altă cale.*

Un dublu clic se auzi prin comunicator, inducându-i o stare preliminară de alertă. Îşi trase cablul de la ochelari şi urcă treptele scării scufundate în tubul de ferrocretă. Urcă până la un metru de trapa de acces şi aşteptă. Agăţat acolo, îşi atinse mânerul sabiei sale. *Cel puţin, deocamdată, să fii războinic e un lucru bun.*

Prin ochelari, văzu o forţă de luptă mixtă de reptiloizi şi războinici Yuuzhan Vong intrând în piaţă prin capătul sudic. Reptiloizii înaintau grăbiţi, ghemuindu-se în spatele jardinierelor şi băncilor şi trecând prin fântâni. Anxietatea pulsa din mulţi dintre ei, iar câţiva erau în mod evident răniţi. Cel puţin unul se împiedicase în timp ce alerga şi nu se mai ridicase, iar o panglică subţire de sânge negru cursese în faţa lui. Războinicii Yuuzhan Vong, în schimb, intrau în piaţă cu aerul unor soldaţi la paradă. Veniseră doar trei – câte unul pentru fiecare douăzeci de reptiloizi – dar arătau magnific în armurile lor. Reflexii argintii străluceau de pe marginile armurii negre în timp ce înaintau. Aveau *villipi* mici pe umărul drept şi îşi întorceau capul pentru a le vorbi. Ceilalţi războinici dădeau din cap în semn de răspuns sau vorbeau la rândul lor, apoi dădeau ordine grupurilor de reptiloizi pe care le comandau.

Dintr-o dată, un grup mixt din ceea ce fuseseră cândva oameni atacă dinspre clădirile din jurul pieţei. Mulţi fugeau normal, dar cei care aveau armuri grele se deplasau ciudat, uneori în genunchi, alteori pe picioare. Toţi rosteau strigăte de război inarticulate şi mulţi, deşi purtau blastere, îşi fluturau armele de parcă nu ar fi fost mai folositoare decât nişte bâte.

Oricât de rudimentară ar fi fost ambuscada umană, ea se dovedi eficientă la început. Flancul drept Yuuzhan Vong cedă, retrăgându-se, şi ar fi fugit dacă războinicul din mijlocul lor nu şi-ar fi învârtit *amphistafful* şi nu l-ar fi folosit pentru a-l decapita pe primul soldat aflat în raza sa de acţiune. În timp ce trupul zvâcnind atingea pământul, micii luptători se regrupară şi contraatacară. Îi împinseră pe

oameni înapoi spre o linie de jardiniere, apoi îi atacară cu propriile *amphistaffuri.*

Atacul oamenilor șovăi în dreapta, iar reptiloizii atacară. Oamenii se retraseră, atrăgând reptiloizii adânc în liniile lor – linii formate din cel mai recent grup de oameni instruiți. Deşi aveau o formă mai sălbatică decât celelalte grupuri, păreau să fie şi mai vicleni. Pe măsură ce reptiloizii forțau un avanpost în linia lor, aripile se repliară, tăind retragerea inamicului şi căzând asupra lui cu sălbăticie.

Jacen trecu la o vedere de holocameră care îl ducea mai departe de acel nod de corpuri sfârtecate, apoi un ton îi străbătu comunicatorul. Trase de cablul ochelarilor, oprind imaginile, apoi invocă Forța și aruncă în aer capacul trapei. Se repezi să iasă la suprafață și își aprinse sabia. Prin piață, ambuscada rezistenței se apropiase de războinicii Yuuzhan Vong. Focurile de blaster ale lunetiştilor din clădiri împroşcară diferiții *villipi* postați pentru a studia jocurile de război. Fulgerele roşii ardeau prin capsulele cărnoase de comunicații, spărgându-le ca pe niște fructe coapte prea mult. Câțiva lunetiști încercară să împuşte *villipii* de pe umerii războinicilor Yuuzhan Vong, dar reuşiră doar să-i lovească pe războinicii înşişi, învârtindu-i, dar fără să-i doboare.

Ganner se ridică printr-o conductă la fel ca Jacen, dar o făcu doar prin forța telekinezei. Arăta magnific, apărând acolo, în spatele formațiunii Yuuzhan Vong care se afla în fața lui. Capacul trapei, un disc metalic greu, se roti și zdrobi primul reptiloid care se apropiase. Discul se izbi de ferrocretă şi se rostogoli într-un cerc leneş, trasând o linie după ce trecuse prin balta de sânge de la reptiloidul sfărâmat.

Războinicul Yuuzhan Vong din centru se răsuci şi dădu un ordin care despărți reptiloizii care se îndreptau spre Ganner. Prinzându-şi *amphistafful* cu amândouă mâinile, îl ridică în aer. Spuse ceva, iar Jacen fu sigur, după ton, că era o provocare. Războinicul începu apoi să-şi rotească *amphistafful*, aşteptând.

Ganner îşi aprinse sabia, producând o lamă galben-sulfuroasă de peste un metru lungime. Cu mâna liberă îi făcu semn războinicului să se apropie. Disprețul masca chipul lui Ganner, în timp ce mișcările sale păreau lejere, aproape neglijente, în comparație cu fermitatea cu care se apropia războinicul Yuuzhan Vong. Acesta se năpusti asupra lui Ganner, lovind cu *amphistafful* său, cu o forță teribilă. Ganner blocă lama la înălțime, apoi izbi cu mâna stângă în masca facială a războinicului. Lovise marginea acesteia cu muchia palmei, răsturnându-l pe războinic, după care Ganner râse zgomotos, iar unii dintre oameni huliră un cor de batjocuri odată cu el.

Noghrii se mişcară asupra sclavilor Yuuzhan Vong precum nişte rancori printre Jawa. Pumnii şi picioarele erau încețoşate în timp ce loveau, zdrobind oase şi aruncându-şi duşmanii reptilieni la pământ. Jacen îi mai văzuse pe Noghri luptând şi chiar se antrenase împotriva unora, dar niciodată nu îi văzuse atacând fără rețineri. Erau ucigaşi puri, iar uşurința şi economia mişcărilor lor contraziceau puterea letală.

Un trio de reptiloizi se apropie de Jacen. Acesta pară o lovitură de la un baston, apoi îşi trecu lama verde prin pieptul reptiloidului. Două proiectile blaster lansate de lunetişti străpunseră fierbinți şi roşii un al doilea reptiloid. Jacen împinse reptiloidul de pe lama lui, lăsând corpul care se rostogolea să îl împiedice pe cel de-al treilea reptiloid. Când acesta căzu la picioarele lui, izbi capătul întunecat al sabiei sale de craniul creaturii, lăsând-o fără cunoştință.

Războinicul Yuuzhan Vong care se lupta cu Ganner îşi reveni şi îşi trase masca la loc. *Amphistafful* său se transformă într-o ceață, iar războinicul se apropie rapid, atacând în jos şi în sus. Ganner blocă unele lovituri, se feri de altele, apoi o tăietură

îi deschise o linie roşie pe coapsa stângă. Ganner mârâi, iar războinicul ţipă şi îşi intensifică atacul. Ganner sări înapoi, şchiopătând, cu piciorul şovăind, iar Jacen îl văzu căzând pe vine. Ganner îşi ridică sabia pentru a se apăra fără putere, în timp ce războinicul se avânta în faţă, cu *amphistafful* ridicat pentru o lovitură cu amândouă mâinile care i-ar fi zdrobit craniul lui Ganner.

Fulgerele de blaster şuierară prin aer, dar niciunul nu-l atinse pe războinicul Yuuzhan Vong. Jacen se uită la capacul conductei, adunându-şi Forţa pentru a-l arunca şi a-l proteja pe Ganner, dar nu era timp. Spera ca un proiectil să-l surprindă pe războinic sau să poată Corran proiecta o imagine în creierul lui pentru a-l salva pe Ganner, dar asta nu se întâmplă.

Ganner se salvase deja. Războinicul Yuuzhan Vong, în graba sa furioasă, cu capul înainte, păşise în gaura din care ieşise Ganner. Piciorul său drept se scufundă în ea până la jumătatea coapsei, apoi i se blocă, iar Jacen îl putu auzi pocnind din cealaltă parte a pieţei. Trunchiul războinicului se izbi de pământ. Casca şi platoşa lui facială ricoşară, apoi tăietura din spate a lui Ganner îi luă capul de la ochi în sus.

Unul dintre ceilalţi războinici Yuuzhan Vong strigă tare, spulberând tăcerea de moment care marcase moartea războinicului. Într-o clipă, masele de oameni care se luptau cu reptiloizii se separară. Oamenii şi reptiloizii se separară, însuşindu-şi arme noi de la morţi. Războinicul Yuuzhan Vong mai strigă o comandă, iar sclavii umani se întoarseră, mârâind, şi galopară spre membrii rezistenţei. Răutatea le ardea în ochi, înlocuind orice urmă de umanitate care ar fi fost vreodată acolo.

Capitolul 18

Luke se ridică de pe scaunul pe care îl ocupase în biroul directoarei bibliotecii *Universității Garos* şi păşi în biroul exterior înainte să răspundă la comunicator. Le lăsă în urmă pe Mara şi Mirax pentru a se ocupa cu întrebările puse directoarei.

Directoarea era o birocrată care se străduia să explice fiecare procedură pe care o făcea pe parcurs, reducându-şi ritmul de lucru la ceva mai lent decât cel al unui *tauntaun* ud pe Hoth.

Dacă l-ar fi lăsat pe R2 să intre în sistem, am fi terminat în cel mai scurt timp.

— Aici Skywalker. Ce este, Anakin?

— Salutări, Maestre Skywalker.

— Daeshara'cor?

Un fior străbătu spinarea lui Luke. Căută să o simtă prin Forță pe ea sau pe Anakin. Îi găsi, dar erau foarte îndepărtați şi mici, ca şi cum ar fi încercat în mod deliberat să-şi diminueze prezența în Forță.

— Anakin avea această frecvență de comunicație.

— El e bine. Un pic amorțit, dar nevătămat.

Statica îi mânca vocea, ştergând urmele de stres. Dacă exista vreuna. Luke îşi dădu seama că ea redusese puterea semnalului pentru a-l face greu de urmărit. *Dacă va respecta antrenamentul, această conversație va fi scurtă, apoi ea se va mişca.*

— Daeshara'cor, trebuie să vorbim. Ceea ce faci tu nu este corect. Nu va ajuta situația.

— Maestre, dacă aş fi crezut că poți înțelege, aş fi vorbit cu tine. Ştiu că nu poți şi nu este un defect al tău. Ea ezită pentru o clipă, apoi continuă. Vei bloca accesul la informațiile de care am nevoie, aşa că îți propun un schimb. Datele pe care le vreau, pentru nepotul tău. Gândeşte-te la asta. Daeshara'cor terminat.

— Fir-ar!

Luke nu fu cu adevărat conştient că țipase cu voce tare până când Mara şi Mirax nu se ridicară amândouă de pe scaune şi nu veniră în anticameră. Anxietatea de pe chipurile lor îl atinse înainte să se concentreze asupra imaginii sale.

— Daeshara'cor l-a găsit cumva pe Anakin şi l-a luat.

Ochii verzi ai Marei se îngustară până deveniră nişte fante de malachit.

— Cum ar fi putut? Ştii că ea îl are? Poate că doar i-a furat comunicatorul.

— Nu-l pot simți bine prin Forță. Nici pe ea. Ea se ascunde cu siguranță, iar el se ține aproape, la fel ca atunci când voi doi fugeați pe Dantooine. Faptul că ea i-a luat comunicatorul înseamnă că el e pe undeva – şi acel undeva trebuie să fie cu ea.

Mirax conectă un comunicator la o priză de pe datapadul ei, apoi se încruntă în timp ce cuvintele se derulau pe ecran.

— *Whistler* spune că Chalco l-a convins pe Anakin să verifice sursele locale de informații. Spune că este o tehnică standard de investigație, deşi *Whistler* are vechiul dispreț *CorSec* pentru amatorii care se joacă de-a detectivii. Au plecat de pe *Skate* acum o oră, iar *Whistler* nu a mai auzit nimic de ei de atunci.

Luke închise ochii şi îşi frecă fruntea. Simți mâna Marei mângâindu-i spatele şi

îi zâmbi.

— Mulțumesc.

— Ce vrei să facem?

Maestrul Jedi deschise ochii şi suspină.

— Daeshara'cor vrea să îl ofere la schimb pe Anakin pentru fişierele de date referitoare la *Ochiul lui Palpatine* sau orice altceva, bănuiesc. Acum, dacă puținul pe care l-am înțeles din ceea ce ne spune directoarea este adevărat, nu există astfel de fişiere. Deci, nu avem nimic de dat la schimb.

— Asta e o problemă. Mara se încruntă. A doua e că Daeshara'cor nu-l poate lăsa pe Anakin să plece, din moment ce ştie că nu o vom lăsa să scape şi să continue această căutare. Trebuie să îl păstreze. Poate că încă nu şi-a dat seama de asta. O va face, totuşi, şi nu-i va plăcea. Va şti că vom acționa împotriva ei.

— Dar fără date pentru schimb, nici măcar nu ne putem apropia.

Mirax ridică o mână.

— Uite, negocierile şi schimburile sunt ceea ce fac eu. Am putea confecționa un datacard şi să-l umplem de rapoarte şi lucruri pe care doar creierele gonflate de aici le pot înțelege. Decupăm câteva părți pentru a avea fraze-cheie pe care să le poată scana, iar ea va crede că totul este legitim la prima vedere. Asta e tot ce avem nevoie pentru a o atrage. Crezi că l-ar băga pe Anakin într-o situație care să-i pună viața în pericol?

Mara aprobă din cap, dar Luke nu fu de acord cu ea.

— Nu simt asta de la ea.

— Luke, ea caută superarme.

— Ştiu, dar nu cred că s-a gândit cu adevărat care este rezultatul utilizării lor. Ştim cu toții povestea Alderaanului. Ştim ce s-a întâmplat cu Carida. Ne amintim de virusul Krytos, dar cumva, e foarte greu să-ți învârți creierul în jurul ideii că miliarde de ființe sunt moarte. Te poți simți foarte rău, devastat, de moartea unei singure persoane, dar poți să înmulțeşti asta cu un miliard atunci când e distrusă o planetă?

— Mai ales o planetă plină de duşmani?

Mara ridică din umeri.

— În ciuda a ceea ce a făcut până acum, Mara, ea nu a trecut încă de partea întunecată. A fost întotdeauna bună. El oftă. Dacă am şti ce a declanşat-o, am putea să o ajutăm.

— Este un mare *dacă*. Soția lui Luke încuviință încet din cap. Cred că planul lui Mirax are merite. Să-l punem în aplicare.

Luke zâmbi şi se întoarse în biroul directoarei.

— Vă rog să mă iertați, dar a apărut ceva urgent. Chiar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Femeia zâmbi.

— Sunt gata să ajut în orice fel pot.

— Bine, mulțumesc. Atunci îndepărtați-vă de terminal. Luke se uită la R2-D2. Scoate tot ce poți despre istoria proiectului *Ochiul,* apoi umple un datacard cu cele mai tehnice lucruri pe care le poți găsi. Pregătim o capcană şi nu ne putem permite decât o momeală irezistibilă.

* * *

Anakin se mişcă neliniştit. Îşi dăduse seama pentru prima dată cât de hotărâtă era Daeshara'cor în misiunea ei când îl ameninţase că îl va ucide dacă îl va simţi că se foloseşte de Forţă. Acum ea stătea jos, cu două săbii în poală şi cu un comunicator în mână. Opri comunicatorul şi se uită la el.

— Ai auzit. Vei fi dat în locul datelor. Nu vei fi rănit.

Îngenuncheat acolo, într-un colţ al unui apartament mizerabil, nemobilat, cu mâinile legate la spate şi legat la glezne, Anakin oftă.

— Vrei să spui că nu voi fi rănit mai mult decât sunt deja.

— Nu am ce face. Nu te pot lăsa liber.

— Nu asta am vrut să spun, Daeshara'cor. El ridică din umeri cât de mult putu. Întotdeauna te-am admirat, cât de mult ai muncit. De ce faci asta?

Ea suspină.

— Nu ai înţelege.

— Nu? De ce nu? Pentru că nu sunt un Twi'lek? Pentru că am crescut pe Coruscant şi apoi la Academie?

El se încruntă la ea.

Înainte ca ea să poată spune ceva, uşa apartamentului zbură cu zgomot, iar Chalco păşi în pragul uşii, cu o carabină blaster într-o mână şi o chestie gri şi murdară înfăşurată în jurul gâtului. Arăta ca şi cum cineva ar fi smuls o fâşie de piele de pe un Talz şi ar fi făcut din ea o eşarfă, care apoi ar fi fost târâtă în urma unui ataş de curse în timpul unui raliu de anduranţă.

— Stai pe loc, Daeshara'cor, mârâi Chalco pe un ton scăzut. Nu-ţi face griji, puştiule, eşti în siguranţă acum.

— Aşa crezi? Femela Twi'lek îşi aduse sabia în mână şi o aprinse. Lama aruncă străluciri însângerate pe faţa lui Chalco. Pleacă acum şi nu vei fi rănit.

— Nu eu sunt cel care va fi rănit, soră.

Degetul lui de pe trăgaci tresări, lansând un fulger asurzitor albastru spre Jedi. Sabia ei se ridică cu uşurinţă şi se învârti, lovind proiectilul albastru înapoi spre el. Îl lovi pe Chalco în genunchiul drept, apoi urcă ca un fulger pe corpul lui şi îi înconjură burta. Contracţiile involuntare ale muşchilor îi şterseră rapid expresia şocată de pe faţă, apoi el se prăbuşi la podea. Folosind Forţa, Daeshara'cor îl târî în cameră, apoi închise uşa în urma lui. Îi smulse blasterul din mâini şi îl culcă lângă Anakin. Bărbatul zăcu acolo pentru câteva secunde, apoi clipi şi începu să şoptească.

— Nu înţeleg.

— Ce să înţelegi, Chalco?

— Nu trebuia să poată... Un fior îl zgudui. Au spus că ar face neputincios un Jedi.

Daeshara'cor se încruntă la el.

— Despre ce vorbeşti?

— *Miriskinul*[9].

Anakin arcui o sprânceană la prietenul său.

— Piele de *ysalamir*? Asta e chestia aia?

— Da. Costă mult.

[9] Miriskinul – piesă de îmbrăcăminte care era purtată în jurul gâtului. Era confecţionată din pielea unui *ysalamir* şi se pretindea că poate opri un Jedi să îşi folosească puterile asupra fiinţei care o purta. Miriskinul era, bineînţeles, o păcăleală făcută pentru ca naivii să-şi piardă banii, deoarece numai *ysalamirii* vii puteau respinge Forţa.

— Um, Chalco, asta funcționează doar dacă *ysalamirii* sunt în viață.

Femela Twi'lek pufni.

— Şi cel mai aproape de a fi în viață chestia aia pe care o porți a fost atunci când a fost atinsă de cel care țesut-o.

Chalco gemu.

— I-ai spus lui Skywalker unde sunt? Ea îşi stinse sabia. Nu, ai vrut să mă prinzi chiar tu. Bine, mai am puțin timp.

Anakin se uită în sus la ea.

— Aveai de gând să-mi spui de ce faci asta...

— Nu, aveam de gând să-ți spun de ce nu puteai înțelege. Ochii femelei Twi'lek se înăspriră. Vii dintr-o viață privilegiată, Anakin. Tu şi frații tăi ați fost aclamați ca eroi din momentul în care v-ați născut. Ai exercitat fascinația a miliarde de ființe. Aşteptările față de tine au fost mari, sunt mari şi, spre lauda ta, le suporți pe toate foarte bine. Totuşi, asta te pune într-o situație din care nu poți înțelege restul.

— Ceea ce nu pot înțelege este de ce vrei să găseşti o armă capabilă să ucidă miliarde de ființe. Putea fi ceva atât de rău în viața ta încât să inspire asta?

— Nu-ți poți imagina dorința de a ucide miliarde de ființe?

— Nu.

— Nici măcar pentru a-ți proteja familia? Să-ți salvezi mama? Pe tatăl tău? Ea îl privi senină. Nu ai da la schimb viața unui miliard de războinici Yuuzhan Vong pentru a-l aduce înapoi pe Chewbacca?

Un nod îl sufocă imediat. Anakin se împotrivi să i se crispeze fața. Încercă să clipească pentru a opri lacrimile, dar le simți arzându-i obrajii. Pufni şi încercă să-şi şteargă nasul pe umăr, dar nu reuşi. Buzele îi tremurară şi şi-l aminti pe Chewbacca aşa cum îl văzuse ultima oară, curajos şi sfidător. *Şi apoi nimic...*

Anakin pufni din nou, apoi îşi ridică bărbia, întinzându-şi gâtul.

— Un miliard de vieți sau zece miliarde de vieți nu l-ar aduce înapoi. Iar uciderea unui miliard de invadatori tot nu ar egala eroismul morții lui. Chewie a trecut prin atâtea. A fost un sclav pe care l-a eliberat tatăl meu...

— Atunci el ar înțelege.

Anakin se încruntă.

— Eu nu...

— Nu, şi nu ai putea niciodată. Ea se întoarse şi începu să se joace cu setările comunicatorului. Trebuie să vorbesc din nou cu unchiul tău.

Chalco se ridică încet şi se rezemă de perete.

— Aş încerca să te dezleg, puştiule, dar, ah, degetele mele nu funcționează prea bine încă. Capul meu... capul meu pulsează.

— Şi al meu, de asemenea.

Anakin se împinse de perete şi se îndreptă din nou. Îl durea capul, îl dureau genunchii şi îl durea gâtul. Comentariul lui Daeshara'cor despre Chewie îl duruse îngrozitor. Zări o venă pulsând la tâmpla lui Chalco. Acesta ținea pasul cu bătăile din propriul său cap, ca şi cum i-ar fi ciocănit creierul. Suspină. Capul i se ridică pentru o secundă, apoi îl lăsă din nou să atârne, ca nu cumva Daeshara'cor să-l observe. Cu grijă, încet, concentrându-se foarte tare, îşi dădu disconfortul la o parte şi atinse Forța. Daeshara'cor se răsuci în timp ce el o aduna. Făcu un pas spre el, apoi carabina blaster se ridică de pe podea şi se lovi cu puterne de fruntea ei.

Ochii ei pâlpâiră, apoi căzu la podea.

Anakin se lăsă pe spate pe călcâie şi se întinse prin Forță pentru a-şi găsi unchiul. Îl găsi, şi chiar repede, pentru că Luke era mult mai aproape decât se aşteptase Anakin. Tânărul deschise ochii şi îl văzu pe Chalco uitându-se la el cu un zâmbet uriaş, satisfăcut de sine.

— Ce e aşa de amuzant?

— Eşti norocos că am apărut eu. Fără mine, ea ar fi scăpat fără probleme.

— Crezi că a obosit-o confruntarea cu tine?

— Nu, nu prea.

— Şi să o pocneşti cu blasterul... tu ai făcut asta?

— Nu. Chalco scutură din cap. Dar dacă nu l-aş fi adus cu mine, nu ai fi avut ce să foloseşti împotriva ei.

Suspinând, Anakin folosi Forța pentru a aluneca carabina blaster către Chalco.

— Acum injectează-i un fulger paralizant ca să o ții calmă, iar apoi poți să vezi dacă degetele tale sunt suficient de bine *dezvoltate* ca să mă dezlegi.

— Dă-mi un minut.

— Aş face-o dacă am avea unul, dar unchiul meu este pe drum. Anakin îi aruncă un zâmbet bărbatului mai în vârstă. Acum, ştiind că va fi supărat că suntem aici, în această situație, crezi că e mai bine să fiu legat sau liber?

— Am priceput. Eşti un copil deştept. Chalco scoase *miriskinul* din jurul gâtului şi-l aruncă într-un colț. Rămâne secretul nostru chestia aia?

— Sigur, Chalco, rămâne secretul nostru. Avem şi aşa destule probleme. Anakin zâmbi. Unchiul meu nu trebuie să ştie totul.

Capitolul 19

Nu am de gând să omor oamenii pe care ar trebui să-i protejez!

Jacen mârâi, apoi făcu apel la Forță, respingând cu putere mulțimea de sclavi umani înarmați care înaintau. Cei doi din frunte se împiedicară, doborându-i pe alții. Jacen îl înșfăcă pe unul dintre umanoizii căzuți și îl împinse înapoi, pe jos, izbindu-l de genunchii și coapsele celorlalți sclavi. Trupurile zburară în aer, apoi se prăbușiră la pământ.

La dreapta lui, Corran și sabia lui argintie intraseră în luptă. Trecu pe lângă și prin doi reptiloizi, împrăștiind trupuri fumegânde în stânga și în dreapta, apoi îl întâlni pe liderul Yuuzhan Vong pe picior de egalitate. Jediul fentă în sus, apoi tăie în jos. Lama argintie a sabiei făcu scântei în armura de *crab vonduun* care acoperea tibiile luptătorului Yuuzhan Vong, dar nu pătrunse în carne. Războinicul se dădu înapoi jumătate de pas, apoi își învârti bastonul într-o lovitură spre flancul stâng al lui Corran. Jediul se răsuci în interiorul arcului loviturii și o pară larg cu lama pe care o ținea în mâna dreaptă. Corran rămase astfel cu spatele în fața războinicului Yuuzhan Vong, doar pentru o secundă. Își continuă rotirea, pivotând pe piciorul drept, și își ridică piciorul stâng într-o lovitură circulară care izbi cu călcâiul în masca facială a adversarului. Acesta se clătină în spate și se împiedică de un ghiveci. Căzu pe spate, dezechilibrat, și se trezi cu membrele prinse de ramurile unui pom fructifer ornamental subțire. Corran se apropie și îl lovi de două ori. Prima tăietură trasă o cicatrice pe burta blindată a războinicului, după care lovitura de întoarcere îl spintecă dintr-o parte în alta a șoldului.

Cel de-al treilea războinic Yuuzhan Vong șuieră un ordin, care îi făcu pe reptiloizi să se retragă. Înainte să aibă vreo șansă să organizeze vreun fel de apărare sau retragere, lunetiștii rezistenței îl luaseră în vizor. O ploaie de proiectile blaster roșii se năpustiră asupra lui din toate unghiurile, zdruncinându-l. Se clătină și se răsuci, ridicând o mână pentru a se feri de înțepătura armelor energetice. Armura lui de *crab vonduun* ar fi putut fi rezistentă la unul sau două proiectile rătăcite, dar un foc atât de concentrat o arse. Războinicul avu un spasm, deschizându-și larg brațele, apoi se prăbuși pe podeaua de ferrocretă. Reptiloizii, lipsiți de orice conducere, se împrăștiară. Ganner spintecă doi și luptătorii din rezistență uciseră mai mulți, dar niciunul nu mai veni în direcția lui Jacen. În schimb, mai aproape de el, un adept dădu un ordin care îi aduse pe câțiva dintre semenii săi cu el. Aceștia se retraseră în bună ordine spre nord, înapoi în clădirea din care își lansaseră atacul.

Corran își ridică lama și o învârti deasupra capului său.

— Mișcați-vă. Luați doi dintre tipii pe care i-a doborât Jacen. Să mergem.

Doi dintre luptătorii din rezistență apucară fiecare câte un sclav doborât și începură să-i tragă afară când o formă ovoidală neagră urlă pe deasupra lor. Aceasta dispăru dincolo de linia de clădiri dinspre sud, iar Jacen simți un gust amar în gură.

— A fost un *coralskipper*, Corran.

— *Bastard Sith!* Corran se uită la ceas. Trebuie să plecăm repede, și mai avem cel puțin două ore până când va ajunge aici călăuza noastră. Așa cum am plănuit,

oameni buni. Scoateți prizonierii de aici, noi ceilalți ne vom ocupa de războinici.

Ganner aprobă din cap sumbru.

— Am auzit că *Grădina Xenobotanică Pesktda* merită văzută.

— Da, păi să nu crezi că vei avea timp să citeşti toate plăcuțele de pe exponate.

Ganner se încruntă, dar Jacen zâmbi.

— Hei, cel puțin crede că ştii să citeşti.

Comentariul de răspuns al Jediului mai în vârstă fu înghițit de reapariția *coralskipperului.* Nava coborî şi pluti la zece metri deasupra pieței. Tunul cu plasmă montat pe botul ei scuipă un proiectil care sfârâi pe deasupra capului Jediului şi topi o brazdă lată de doi metri în ferrocretă.

Corran arătă spre vest.

— Du-te, acum! Îi voi distrage eu atenția.

Ganner începu să alerge spre vest, dar Jacen îl prinse de mânecă pe Corran.

— Ştii ce faci?

— Nu, dar asta nu m-a oprit niciodată până acum. Jediul Corellian îi făcu cu ochiul lui Jacen şi se ridică, apoi se îndreptă spre est. Îşi flutură sabia în aer şi strigă. Haide, *flamă*, te provoc.

Botul tunului cu plasmă se roti în direcția lui Corran ca ochiul unui gândac pe o tulpină. Jediul se pregăti să devieze proiectilul, cu sabia în mână. Lumina începu să strălucească aurie în bot.

— Du-te, Jacen, du-te!

Tânărul Jedi se încruntă şi adună Forța în el. Apucă capacul conductei pe care îl folosise Ganner ca armă şi îl azvârli în aer. Îl izbi de botul tunului şi făcu apel la toată forța de care era în stare pentru a-l reține acolo. Jacen simți imediat un şoc de presiune prin Forță, aşa că îşi dublă efortul. Capacul străluci roşu, apoi alb, apoi se evaporă din centru spre exterior. Un mic jet de plasmă țâşni în jos, iar Corran îl respinse cu uşurință. La nivelul *coralskipperului*, de la bot spre spate, mici linii aurii îşi trasară drumul de-a lungul corpului negru al navei. Păreau să definească locurile în care crescuseră împreună bucățile şi fragmentele din ea. Apoi o novă umplu carlinga şi spulberă hublourile. Plasma în flăcări țâşni în aer, iar nava atârnă acolo pentru o clipă înainte să-şi aplece botul şi să se înfigă în ferrocretă.

Lovitura fu suficient de puternică pentru a ondula suprafața, doborându-l pe Jacen. Bucăți din navă se spulberară şi începură să sară prin piață. Jacen începu să înțeleagă pericolul pe care îl reprezentau pentru el, dar, înainte să poată acționa, Corran veni alergând, îl prinse de umeri şi îl trase la o parte. O secțiune uriaşă din coada *coralskipperului* se prăbuşi pe locul unde căzuse Jacen.

Băiatul îi zâmbi lui Corran.

— Mulțumesc că mi-ai salvat viața.

— Sigur, acum să nu mai nesocoteşti niciodată un alt ordin.

Tânărul Jedi clipi confuz.

— Dar *ți-am* salvat viața.

— Astea sunt detalii. Corran trase de el în timp ce alergau să îl ajungă din urmă pe Ganner şi majoritatea luptătorilor din rezistență. Eu conduc expediția asta şi decid cine şi ce riscuri îşi asumă. Aproape că te-ai sinucis.

Jacen se încruntă.

— Dar din moment ce eu ți-am salvat viața, tu ai reuşit să o salvezi pe a mea.

Ochii lui Corran se îngustară, dar zâmbi.

— Ştii, dacă vei continua să foloseşti logica împotriva mea, va trebui să te trimit acasă.

— Da, domnule.

* * *

Cu pieptul zvâcnind cum nu mai făcuse de ani de zile, Corran se ghemui în umbra uneia dintre anexele *Grădinii Xenobotanice*. Retragerea din piață fusese inițial mai uşoară decât se aşteptase. Deşi sclavii umani veniseră după ei, o făcuseră într-un mod mai puțin organizat. Corran nu dorea să-i ucidă, dar membrii rezistenței părură să privească eliberarea semenilor lor Garqieni de chinuri ca pe o datorie sacră. Corran recunoscuse anterior pe Bimmiel că cei care nu puteau fi vindecați trebuiau distruşi, dar se bucura că nu trebuia să fie el cel care apasă pe trăgaci.

Aruncă o privire peste mica alee, spre locul în care îngenunchease Jacen Solo. Băiatul îl impresionase. *Băiat? Pe oasele negre ale Împăratului, e un tânăr şi creşte repede.* Folosirea capacului îi salvase probabil viața lui Corran. Faptul că refluxul de plasmă distrusese tunul şi o împroşcase prin tot habitaclul *coralskipperului* fusese un beneficiu suplimentar. Totuşi, ceea ce îi plăcuse cel mai mult la Jacen fusese felul în care îl însoțise pe Corran în retragerea lor.

Împreună cu câțiva dintre membrii rezistenței, cei doi formau ariergarda grupului. Ganner şi patru dintre Noghri mergeau cu grosul grupului, în timp ce alți doi Noghri se îndepărtau cu câțiva luptători din rezistență şi cei doi prizonieri. Acțiunea cu care se confruntase ariergarda nu fusese atât de serioasă până când aterizase un transportor Yuuzhan Vong mai mare. Din acel moment, războinicii intrară în luptă, şi era clar că erau ceva mai mult decât instructori de sclavi.

Corran se feri când se auzi un zumzet şi o formă subțire şi întunecată zbură spre el. *Gândacul lamă* îi trecu pe lângă cap şi ateriză în praf la câțiva metri în spatele lui. Îi răsăriră brațele şi picioarele şi, dacă i s-ar fi permis, şi-ar fi luat din nou zborul şi s-ar fi întors la războinicul care îl aruncase. Jediul îşi inversă sabia şi răsuci mânerul. Lama deveni purpurie şi îşi dublă lungimea. Lama strălucitoare atinse *gândacul*, transformând instantaneu umezeala din el în vapori.

Gândacul explodă brusc, împrăştiind peste tot picioare şi chitină.

— Urăsc chestiile astea.

Jacen încuviință din cap, apoi arătă spre dreapta.

Readucându-şi lama la distanța normală, Corran îşi aplecă capul dincolo de marginea clădirii. Întrezări fulgerător un războinic Yuuzhan Vong, apoi nimic.

Războinicii ăştia sunt foarte buni. Nu îi vom vedea decât prea târziu.

Vocea lui Gartner se revărsă prin casca comunicatorului său.

— Perimetru securizat. Secțiunea Ithoriană este a noastră.

Corran atinse de două ori microfonul comunicatorului, apoi se uită la Jacen şi arătă spre grădini şi spre crângul înalt de copaci *bafforr*. Tânărul încuviință din cap, apoi o luă la fugă, tăind la stânga şi la dreapta la intervale aleatorii pentru a face mai dificilă lovirea lui cu orice fel de armă cu proiectile. *Bravo ție, Jacen.*

Jediul mai în vârstă se ridică din poziția ghemuită şi strânse din dinți împotriva durerii din picioare. Se îndepărtă de adăpostul său, urmărind orice mişcare, apoi se întoarse şi alergă. La fel ca şi Jacen, fugi, ba chiar făcu şi câteva salturi. Doi *gândaci lamă* trecură pe lângă el, apoi o chestie albastră, mai grasă, lovi

pământul şi explodă în dreapta lui. Trecu printr-o arcadă şi se feri la dreapta, apoi auzi ceva sărind pe ferrocretă. Aproape că se oprise pentru o jumătate de secundă, adăpostindu-se în umbra arcadei, ca să îi întindă o ambuscadă primului Yuuzhan Vong care trecea, dar înțelese că ar fi fost copleşit de cei care îl urmau.

Nu, în crângul de bafforr. Acolo va fi şansa noastră.

Crângul de *bafforr* era o raritate de pe Ithor. Copacii înalți, cu frunzişul lor verde închis, erau semi-inteligenți şi cu siguranță un motiv important pentru care Ithorienii venerau *Mama Junglă*. Decizia acestora de a transplanta copaci *bafforr* pe Garqi semnala convingerea lor că Garqienii aveau aceeaşi legătură armonioasă cu mediul, pe care Ithorienii o aveau cu al lor. Corran spera ca, prin intermediul Forței, să poată intra în legătură cu copacii şi să-şi facă o idee despre locul unde se aflau cei care îi vânau. Era departe de a fi sigur că acest plan va reuşi, dar era tot ce aveau mai bun pentru a lucra în acel moment.

Corran ajunse în inima crângului şi se lăsă într-un genunchi lângă Ganner, Jacen şi Rade. Pe fețele lor putu recunoaşte faptul că ştiau că erau morți. O ştia şi el, dar fiecare secundă pe care o puteau câştiga era o secundă în plus pe care *Cea Mai Bună Şansă* o putea folosi pentru a-şi urca încărcătura la bord şi a pleca.

Se uită în sus la Jacen.

— Ar fi trebuit să te trimit cu nava.

Jacen ridică din umeri.

— Eu sunt doar copilotul. Dacă plecăm de pe stânca asta, plecăm împreună.

— S-a făcut. Corran se uită la Ganner. Ai încercat să citeşti copacii?

Ganner încuviință din cap obosit.

— Există ceva acolo, dar este foarte vag şi subtil.

Rade arătă spre polenul galben care păta pământul.

— E primăvară. Copacii dedică multă energie creşterii şi reproducerii. Sunt înmuguriți, la urma urmei.

— Văd asta. Corran suspină. Bunicul mi-a spus odată că o masă de sânge este hrănitoare pentru plante. Într-un fel sau altul, astăzi se vor înfrupta.

Jacen arătă înapoi spre arcadă.

— Vin.

Înapoi la arcadă, câtiva reptiloizi şi sclavi trecură prin ea, ocupând poziții de acoperire. Lunetiştii Rezistenței doborâră câțiva, dar nu reuşiră să îi ucidă. Mai mulți dintre experimentele şi sclavii Yuuzhan Vong trecură, dar se strângeau acolo, în jurul porții, aşteptând. Privirile lor neliniştite îi spuseră lui Corran ce aşteptau.

Când sosiră, nu putu decât să fie impresionat. Unul câte unul, şapte războinici Yuuzhan Vong trecură prin arc. Se mişcau destul de repede, dar nu grăbiți. Deşi nu aleseseră să stea într-o zonă deschisă, stăteau în picioare şi nu căutau o acoperire prea puternică. Câteva proiectile blaster îi atinseseră, dar armura albastră ca cerul le ignoră efectele.

Rade ridică o mână.

— Aşteptați să vină mai aproape. De la distanța asta, armura nu cedează.

— Este altă armură, Rade. Asta este treabă serioasă. Corran rămase într-un genunchi şi privi cum trecea prin arcadă ultimul războinic Yuuzhan Vong. Oh, da, acum o să ne distrăm.

Jacen se uită la el.

— Definiția ta despre distracție nu se prea potriveşte cu a mea.

— Nu pentru tine îmi fac griji. Ci pentru ei. Corran trecu două degete prin polenul galben de *bafforr* şi îl întinse sub fiecare dintre ochii lui. Nu este la fel de ingenios ca măştile lor de luptă, dar e ceva.

Războinicul pe care Corran îl considera liderul Yuuzhan Vong păşi în fața rândului. Rade începu să dea ordin să-l doboare, dar Corran ridică o mână.

— Nu uitați, ne jucăm cu timpul aici, spuse el cu o voce joasă.

Războinicul îşi flutură *amphistafful* şi începu să strige cu voce înaltă.

— Eu sunt Krag din *Domeniul Val*. Garqi este a mea. Predați-vă şi veți trăi.

Corran se ridică în picioare, dar Ganner i-o luă înainte.

— Eu sunt Ganner Rhysode. Sunt Jedi. Înainte de a-l putea ataca pe liderul nostru, trebuie să treci de mine.

— Nu ştiam că-ți pasă, Ganner.

— Nu-mi pasă, Corran, dar ultima dată când te-am lăsat să lupți cu ei, a trebuit să te ridic într-o navă şi să-ți salvez viața. Un gram de prevenție valorează cât un kilogram de leac.

Unul dintre Noghri păşi la rândul său între Yuuzhan Vong şi Ganner.

— Eu sunt Mushkil din Clanul Baikh'vair. Ca să ajungi la Jedi trebuie să treci de mine.

Tensiunea creştea în aer. Pentru Corran, era aproape palpabilă, şi chiar şi copacii *bafforr* părură să o simtă. O rafală de polen galben începu să plutească în jos, ca şi cum culoarea strălucitoare şi jucăuşă ar fi putut cumva să înlăture răutatea din aer. Văzu pete galbene pe umerii costumului de luptă al lui Ganner şi pătând pielea Noghriului, adăugând o notă veselă la ceea ce înainte fusese doar sumbru.

Apoi, o singură lovitură de blaster străbătu aerul, învârtind un reptiloid şi lăsându-l să cadă pe aleea pietruită a grădinii. Tensiunea explodă ca un tunet şi, deşi Corran ştia că gestul său era sinucigaş, atacă împreună cu ceilalți linia Yuuzhan Vong. Fulgerele de blaster, fierbinți şi roşii, umplură aerul, doborând reptiloizi şi sclavi şi lăsându-i pe Jedi şi pe Noghri la egalitate numerică cu războinicii Yuuzhan Vong. Dar nu pentru mult timp.

Mushkil ajunse la Krag Val înaintea lui Ganner sau Corran. Noghriul aruncă un cuțit în timp ce se apropia, însă *amphistafful* învârtit de războinic respinse lama în sus şi departe. Apoi, chiar înainte ca lama să aibă timp să cadă la pământ, războinicul se apropie, mătură picioarele Noghriului şi îl doborî. Apoi îl străpunse pe Noghri cu coada *amphistaffului* său. Sângele țâşni drept în sus în timp ce Krag Val îşi eliberă arma şi îl atacă pe Ganner. Lama de culoarea sulfului manevrată de Jedi lovi jos spre picioarele războinicului. Krag Val pivotă pe piciorul stâng, trăgându-şi piciorul drept înapoi, lăsând sabia să-i zgârie armura de pe tibia stângă. Impulsul îl purtă pe Ganner dincolo de războinic. În timp ce se întorcea pentru a-şi folosi din nou sabia, Krag Val lovi în jos. Ganner se feri în derivă, încercând cu mâna stângă să-şi țină laolaltă fața sfâşiată.

Corran se îndreptă spre Krag Val, dar Jacen ajunse primul la el. Tânărul Jedi tăie în sus, lăsându-l pe Yuuzhan Vong să-l blocheze cu *amphistafful* său. Jacen continuă să pună presiune, lovind lama de *amphistaff*, apoi lovi cu piciorul drept, surprinzându-l pe războinic la genunchiul stâng. Articulația i se întinse, apoi se blocă şi ar fi urmat să se rupă, dar războinicul sări în spate. Jacen îşi răsuci lama verde, trecând-o prin rana pe care i-o făcuse Ganner pe tibia stângă, şi tăie piciorul războinicului la jumătatea gambei. Sări peste o lovitură dată cu *amphistafful*, apoi

tăie în jos şi nimeri braţul drept al lui Krag Val în articulaţia cotului. Scânteind şi fumegând, sabia o tăie, eliberând braţul şi *amphistafful.*

Corran trecu în viteză pe lângă Jacen şi sări peste Ganner, care căzuse. Blocă o tăietură menită să-l decapiteze pe Jediul căzut la pământ, apoi îşi flutură lama în jos şi în jur, într-o tăietură care lovi pieptarul unui războinic. Adversarul căzu pe spate, blocându-l pentru o clipă pe unul dintre semenii săi. Acest lucru îi dădu lui Corran ocazia să calce pe capătul întunecat al sabiei lui Ganner şi să o ridice în aer. O apucă cu mâna stângă şi o ţinu cu lama în urma lui. Lăsă vârful lamei sale argintii să plutească în derivă, ca şi cum ar fi vrut să lege cu el punctele de polen de pe armura luptătorului Yuuzhan Vong.

— Haideţi, voi doi. Să începem. Corran bătu din picior şi fentă spre războinicii cu care se confrunta. Nu am toată ziua la dispoziţie.

Ei se uitară unul la celălalt, apoi unul dintre ei făcu un pas înainte, ezitant. Corran ştia că nu era o prefăcătorie. Pasul se terminase brusc şi prea multă greutate se mutase pe acel picior. Într-o clipă, Corran se avântă în sus cu sabia lui argintie, apoi se roti spre dreapta, lovind cu lama lui Ganner peste genunchiul războinicului.

În timp ce se întorcea, coborî lama argintie şi traversă într-o paradă care spera să oprească atacul din partea celuilalt războinic, dar lama nu întâmpină nicio rezistenţă. Strânse arcul şi lăsă lama îndreptată direct spre cel de-al doilea duşman al său. Dacă războinicul ar fi venit la el, s-ar fi străpuns singur în lama sabiei.

Dar nu se va întâmpla asta. Corran se holbă cu ochii mari la războinici. Ţesutul moale, de piele, care acoperea articulaţiile armurii de *crab vonduun* începuse să se umfle, rigidizând membrele. Un lichid întunecat se scurgea din găurile de sub axilele războinicilor, inundând solul pentru a eroda petele de polen. Umflăturile îi forţau pe războinici să se ridice pe picioare, apoi, cu membrele înţepenite, se prăbuşeau. Respiraţia le venea scurtă şi superficială, iar Corran nu avu nicio îndoială că umflăturile armurii îi sufocau.

În jurul lui, războinicii Yuuzhan Vong erau la pământ, împreună cu încă doi Noghri. Ganner se ridicase în mâini şi genunchi, cu mănuşa stângă plină de sânge. Jacen stătea deasupra trupului unui alt războinic muribund în timp ce focurile de blaster ale rezistenţei îi spulberau pe sclavi şi îi făceau să fugă din grădină.

Jacen păru uimit.

— Ce s-a întâmplat?

Corran flutură o mână prin aer.

— Dacă ar fi să ghicesc, armura lor vie a avut o reacţie alergică urâtă la acest polen. S-a inflamat şi îi omoară. Îşi învârti lama argintie în cerc. Trebuie să dăm foc la toate astea. Totul.

— Ce? Jacen arătă spre copacii *bafforr.* Sunt semi-inteligenţi. Ne-au salvat. Cum putem să le dăm foc?

— Trebuie să o facem. Trebuie să ardem întreaga grădină. Corran dădu din cap către Rade. Trebuie să fie făcut. Ştim că polenul *bafforr* poate afecta armura *crabilor vonduun*, şi încă repede, de asemenea. Războinicii Yuuzhan Vong nu ştiu, altfel nu ne-ar fi permis niciodată să ne retragem aici. Aceste cunoştinţe sunt vitale şi trebuie să-i oprim pe invadatori să-şi dea seama ce s-a întâmplat aici.

Jediul mai tânăr clătină din cap.

— Ce se întâmplă dacă este doar polenul din această livadă? Dacă genetica acestui crâng este unică?

— Atunci ia butaşi, Jacen, ia mostre de polen, cât de multe vrei. Corran se întoarse spre Rade. Trebuie să declanşăm patru incendii, astfel încât invadatorii să nu poată pricepe că livada este ceea ce încercăm să distrugem, epicentrul incendiului fiind aici. Va trebui, de asemenea, să distrugem sistemul de stingere a incendiilor de aici pentru a ne asigura că totul va arde. Morții lor trebuie să ardă şi ei.

Liderul rezistenței încuviință din cap.

— Mă ocup eu de asta.

Jacen scutură din cap.

— Locul ăsta, cu atât de multă verdeață. Nu poți simți Forța de aici, Corran?

— Pot, Jacen, dar trebuie să privim dincolo de asta. Se lăsă în genunchi lângă Ganner şi îl ajută pe unul dintre luptătorii din rezistență să preseze un bandaj pe partea stângă a feței lui. Invadatorii îşi vor da seama ce s-a întâmplat aici, în cele din urmă. Sper doar ca ceea ce facem să ne aducă suficient timp pentru a putea organiza o apărare a planetei Ithor. Dacă nu putem, planeta aceea va muri şi odată cu ea vor dispărea şi cele mai bune şanse de a-i alunga pe Yuuzhan Vong din galaxia noastră.

Capitolul 20

Jacen se uită la afişajul digital de pe injectorul de sedative din mâna dreaptă. *A mai rămăs o doză.* Cei doi prizonieri primiseră suficient drog pentru a ține o mică bandă de oameni în stare de inconştiență timp de o săptămână, şi totuşi se puteau mişca – deşi nu prea mult, având în vedere cât de strâns îi legaseră Noghrii. Ideea despre cât de dure erau creațiile Yuuzhan Vong îi izbi mintea, împreună cu viziunile sângeroase ale unui război lung împotriva lor.

Se întoarse de la capătul din spate al *Celei Mai Bune Şanse*, trecu pe lângă locul în care stătea Ganner cu un bandaj înroşit pe față şi apoi se strecură prin trapă. Traversă rapid spre locul unde Corran stătea de vorbă cu Rade. Dădu din cap spre amândoi, dar aşteptă să se încheie conversația lor înainte să spună ceva.

Garqianul zâmbi obosit.

— Apreciez oferta, Corran, dar nu am de gând să ocup unul dintre locurile libere pe care le aveți pe navă. Nu-mi pot abandona semenii, iar ei ar refuza un ordin de evacuare. Suntem aici pe termen lung.

— Nu sunt altruist, Rade. Ai informații bune despre invadatori şi avem nevoie de ele.

— Dar ceea ce vă trebuie mai mult este ca noi să fim activi aici, să-i facem pe invadatori să creadă că întregul incendiu de la *Grădina Xenobotanică* a fost doar un act terorist. Liderul rezistenței îl bătu pe umeri pe Jediul mai în vârstă. Faptul că ai venit aici a însemnat mult, iar noi îți vom transmite mai multe informații. Trebuie să plecați ca să găsiți o modalitate de a ne transforma semenii înapoi în *poporul nostru.* Noi trebuie să fim aici ca să ne asigurăm că au mai rămas câțiva oameni care să-i întâmpine pe cei reîntorşi.

Ochii verzi ai lui Corran se îngustară.

— Nu sunteți abandonați, să ştiți. Ne vom întoarce să eliberăm Garqi.

Zâmbetul lui Rade se lărgi.

— Ar fi bine să vă grăbiți să vă întoarceți. Plănuim să ne facem treaba singuri.

Jacen ridică injectorul.

— Oaspeții noştri sunt reduşi la tăcere, dar nu sunt sigur pentru cât timp. A mai rămas doar o doză. Pot să i-o dau lui Ganner?

— A cerut-o?

Tânărul scutură din cap.

— Suferă, totuşi.

Corran se gândi pentru o clipă, apoi aprobă din cap.

— Întreabă-l dacă o vrea. Dacă spune nu, dă-i-o oricum.

— Glumeşti?

Corran scutură din cap.

— E Jedi şi suferă. Nu vreau să i se declanşeze telekinezia şi să rupă ceva. Nu putem pleca până nu primim semnal şi vreau să fim pregătiți să zburăm când se întâmplă asta. Fereastra noastră de scăpare de aici nu va fi atât de mare.

Ideea că va trebui să-l injecteze pe Ganner cu un sedativ împotriva voinței sale

i se păru lui Jacen o încălcare grosolană a intimității şi demnității Jediului, şi aproape că bănui că Corran îi dăduse ordinul din cauza fricțiunilor dintre cei doi Jedi mai în vârstă. Dar raționamentul lui Corran era perfect logic, iar deliberarea sa înainte de a-i spune lui Jacen ce să facă sugera că el chiar căuta orice modalitate de a nu adăuga vreo insultă la rana lui Ganner. Chiar dacă ordinul ar fi fost o lovitură pentru rănit, ar fi fost de dragul misiunii. În mod clar, dorințele lui Ganner, sau ale oricui altcuiva, trebuiau să fie pe planul secund față de ceea ce făceau. *La fel cum ar fi trebuit să părăsesc curtea atunci când mi-a ordonat Corran, indiferent de consecințe.*

Dintr-o dată, Jacen văzu rolul de lider al unei misiuni într-o lumină complet diferită. Înainte, îl văzuse întotdeauna pe lider ca pe cineva care deținea puterea şi înțelegea cum era de dorit o astfel de poziție. Însemna că persoana era considerată superioară semenilor săi. Ordinele lui trebuiau urmate, ordinele lui erau lege. Pentru cineva atât de tânăr ca el, a deveni lider părea o promovare la statutul de adult, iar el nu privise dincolo de acest punct. Cealaltă latură a faptului de a fi lider şi ce însemna asta înflori din plin în creierul lui. Da, Corran putea da ordine, dar el purta întreaga responsabilitate pentru consecințele acelor acțiuni. Succesul sau eşecul misiunii era în întregime pe umerii lui. Jacen nu avea nicio îndoială că, dacă i s-ar fi cerut, Corran ar fi ordonat atacuri sinucigaşe – staționarea în grădină fusese unul dintre acestea. Şi chiar dacă astfel de ordine puteau fi justificate în numele succesului, Corran tot ar fi trebuit să trăiască cu consecințele ordinelor sale.

Şi la fel şi unchiul Luke... Jacen se întoarse spre navă şi reintră. Unchiul său avea de purtat o povară şi mai mare, iar Jacen se simți brusc uşurat că o astfel de *mantie* nu stătea pe umerii lui. Nu numai că i-ar fi strivit oasele, dar Jacen era destul de sigur că dacă ar fi trebuit să o ducă pe umeri, s-ar fi abătut de la încercarea de a descoperi ce fel de Jedi ar fi trebuit să devină. *Responsabilitatea pentru alții ar putea să mă orbească față de responsabilitatea mea în cadrul Forței.*

Îşi aplecă capul şi trecu prin trapă, apoi îi zâmbi lui Ganner.

— Corran a spus că pot să-ți dau ultima doză de sedativ, dacă vrei.

— Nu, nu am nevoie de ea.

Jacen dădu din cap, apoi împunse spre coapsa lui Ganner. Injectorul se apropie la mai puțin de cinci centimetri, apoi se opri ca şi cum ar fi încercat să-l treacă prin oțel transparent. Ganner se holbă la el.

— Nu mă face să rup injectorul, Jacen.

Dacă se poate concentra atât de mult, n-are cum să i se declanşeze telekinezia.

— Îmi pare rău, Corran a spus...

— Corran a spus ceea ce avea de spus. Nu vreau niciun sedativ. Cel puțin, nu încă. Ganner îşi întoarse capul şi se uită la unul dintre Noghri. Sirhka, am nevoie de ajutorul tău, te rog.

Noghriul se desprinse din legăturile scaunului.

— Cere.

— Pachetul medical are un cauterizator cu câmp Nilar. Ganner îşi desprinse bandajul de pe față. Foloseşte-l pentru a închide rana.

Noghriul încuviință din cap şi se aplecă să scoată pachetul medical de sub scaunul lui Ganner. Îl scoase şi îl deschise. Din cutie scoase un stylus lung de şaisprezece centimetri care emitea o rază laser cu focalizare apropiată şi frecvență joasă care ardea rana. Noghriul se ridică din nou în picioare şi, pentru prima dată, Jacen îşi dădu seama că unele dintre modelele de pe pielea cenuşie a Noghriului

proveneau de la cicatrice – unele despre care era sigur că Sirhka le închisese singur cu un cauterizator.

— Aşteaptă un minut.

Jacen ridică o mână. Rana de pe fața lui Ganner se întindea de deasupra ochiului stâng, despicând sprânceana, până la pomete şi mai jos, până la linia maxilarului. Sângele bolborosea în partea de jos a rănii pe măsură ce Ganner respira, iar *amphistafful* cioplise clar osul în timp ce îi tăiase fața.

— Ce să aşteptăm?

— O să ieşim de aici. Poți să intri într-un rezervor de bacta. Dacă foloseşte chestia aia, vei rămâne cu o cicatrice.

— Îmi imaginez că aşa va fi. Ganner se uită la Noghri. Nu trebuie să fii rafinat, doar să închizi rana.

Noghriul încuviință şi întinse mâna pentru a strânge carnea lui Ganner. Apăsă cauterizatorul pe cusăturile rănii, trimițând în aer mici pufuri de fum alb. Mirosul dulce-amărui de carne arsă pătrunse în nasul lui Jacen şi nu-l putu respinge. Totuşi, oricât de mult ar fi vrut să plece, nu putea face nici asta.

Ganner se agăță de brațele scaunului, iar muşchii i se încordară cu fiecare atingere a cauterizatorului. Jacen putea simți o oarecare durere în el, dar era mult mai mică decât dezgustul pe care îl simțea Jediul rănit. Lui Jacen i se părea aproape ca şi cum, cu fiecare atingere a cauterizatorului, Ganner retrăia tăietura care îi făcuse rana.

— Nu-ți face griji, Ganner, nu vei mai fi păcălit de niciunul dintre ei.

Ganner nu spuse nimic până când Sirhka se lăsă în genunchi şi începu să lucreze la rana de pe coapsa lui Ganner. Jediul acceptă un pansament înmuiat în dezinfectant şi îl trecu peste partea laterală a feței, curățând sângele. Cea mai mare parte din culoarea roşie dispăru, cu excepția liniei supărătoare de la frunte la maxilar. Carnea de pe linie era în mod clar sensibilă, dar Ganner o spălă totuşi bine.

— Nu înțelegi, Jacen, nu războinicul Yuuzhan Vong m-a păcălit. M-am păcălit singur. Ganner închise ochii pentru o clipă şi se lăsă în spate. Îşi deschise doar ochiul drept. De-a lungul acestei misiuni – chiar de când am auzit pentru prima dată despre Yuuzhan Vong – am vrut să demonstrez că sunt mai bun decât ei. Am fost furios că nu am reuşit să mă lupt cu ei pe Bimmiel. Pe primul pe care l-am ucis în după-amiaza asta, l-am păcălit să intre în gaura aia. Ştiam că era un prost şi a murit din cauza prostiei lui. Şi cumva, am început să cred că sunt un geniu în comparație cu ceilalți.

Mici şuvoaie de fum alb se înălțară ca o perdea între Ganner şi Jacen, în timp ce Noghriul închidea cealaltă rană.

— Nu a fost o exagerare pentru mine să cred că sunt briliant în comparație cu invadatorii. M-am gândit mult timp la asta în comparație cu alți Jedi. Unchiul tău, Corran, Kam – ei toți – nu fac parte din generația noastră de Jedi. Ei au cunoscut Imperiul – au luptat cu el sau l-au slujit. Sunt mai în vârstă. Ei nu cunosc Forța aşa cum o cunoaştem noi, nu au avut parte de pregătirea pe care am avut-o noi.

Îi mulțumi din cap Noghriului în timp ce Sirhka punea cauterizatorul deoparte.

— Krag Val m-a făcut să plătesc pentru aroganța mea într-un mod în care niciunul dintre toți ceilalți nu a făcut-o. Deşi ar fi putut. Unchiul tău m-ar fi putut doborî. Corran ar fi putut fi mai răutăcios, dar eu am luat faptul că erau amabili drept un semn de slăbiciune. Adică, l-am tachinat pe fiul lui Corran. Am fost un

idiot, iar Corran a îndurat asta pentru că misiunea care ne fusese încredințată era mai importantă decât sentimentele lui. Ganner oftă. Aşa că, da, voi avea o cicatrice, şi va fi bine. Vechiul Ganner, avea o față perfectă peste o atitudine perfect arogantă. Acum nu mai e aşa. De fiecare dată când mă voi uita în oglindă îmi voi aminti că el a murit pe Garqi, iar eu sunt aici în locul lui.

Răceala din vocea lui Ganner îl înfioră pe Jacen. Dorea să protesteze că Ganner nu avea nevoie de un chip distrus pentru a-i aminti ce fel de persoană ar trebui să fie, dar nu se putu hotărî să vorbească. *Pe măsură ce creştem, ne schimbăm fizic. Poate că Ganner are nevoie de această schimbare, nu pentru a-i aminti cine ar trebui să fie, ci ca un semn al persoanei care a devenit. Unchiul meu şi-a pierdut o mână făcând ceva asemănător. Ce se va întâmpla cu mine?*

Ganner suspină.

— Acum, dacă nu te superi...

Jacen clipi.

— Ce ?

— Sedativul. Îl voi lua acum.

Jacen se încruntă.

— Dar ai fi putut să-l iei înainte, ca să fie mai uşor.

— Nu am vrut să fie mai uşor, Jacen; am vrut să țin minte totul. Zâmbi, apoi închise ochii. Trezeşte-mă când suntem din nou în siguranță.

Jacen întinse injectorul şi pompă o doză completă de sedativ în Ganner, apoi zâmbi când bărbatul se relaxă.

Să sperăm, Ganner, că va exista un moment când vom fi din nou în siguranță.

* * *

Wedge Antilles stătea cu Amiralul Kre'fey pe puntea de comandă a lui *Ralroost.* Amândoi se uitau la fereastra din față la punctul strălucitor al sistemului care era Garqi. Părea atât de departe, şi totuşi un simplu salt prin hiperspațiu putea duce nava acolo într-o clipă. *Şi ne-ar putea duce într-o ambuscadă.*

Wedge clătină încet din cap.

— Crezi că ne aşteaptă?

Amiralul Bothan ridică neliniştit din umeri.

— Sunt încă multe lucruri pe care nu le ştim despre ei, Wedge. Ştim că atunci când trimitem un mesaj de aici la Garqi, va dura trei minute şi un sfert standard pentru a ajunge la luptătorii noştri de pe teren. Nu ştim dacă invadatorii au mijloace prin care pot comunica mai repede. Mesajul care a venit de la Corran, solicitând recuperarea, a fost trimis acum mai bine de 12 ore. Invadatorii Yuuzhan Vong ar fi putut reacționa la operațiunea lor şi ar fi putut chema sprijin. *Bastard Sith*, nici măcar nu ştim dacă ei călătoresc prin hiperspațiu la fel ca noi, sau dacă sunt mai rapizi decât navele noastre. Nu ştim nici cât de aproape sunt de Garqi sau care ar putea fi timpul lor de răspuns.

— Trăim şi învățăm.

Kre'fey îşi arătă colții în timp ce zâmbea.

— *Dacă* trăim, învățăm. Fără să se uite înapoi, mârâi o întrebare. *Senzorii*, nu detectați anomalii în sistem?

— Nu, domnule Amiral, totul este în limite normale. Citirile fine ale fluctuațiilor

gravitaționale nu indică nicio masă crescută ascunsă în jurul lunilor sau centurilor de asteroizi. Dacă invadatorii ascund nave acolo, ele trebuie să fie foarte mici.

— Mulțumesc, *Senzori*. Bothanul se întoarse şi dădu din cap spre un ofițer cu blana închisă de la consola de comunicații. Locotenent Arr'yka, trimite-i un mesaj Colonelului Horn. Spune-i că suntem aici să-l luăm. Solicită transmiterea rapoartelor sale de informații pe măsură ce urcă. Lasă aici o dronă releu de comunicații pentru a capta şi trimite raportul în caz că avem probleme.

— La ordin, domnule Amiral.

Bothanul alb privi apoi spre Tycho Celchu, aflat la centrul de comandă al operațiunilor de zbor.

— Colonele, fii, te rog, amabil să ne pui navele de luptă în alertă.

— S-a făcut, domnule Amiral.

Kre'fey se întoarse complet, cu ochii îngustați.

— S-ar părea că decizia de a avansa ar fi dificilă, dar chiar nu este. Am făcut un târg cu Horn şi luptătorii lui. Ei intră în pericol, noi îi scoatem. Voi respecta acest târg.

— Cred că ar trebui, deşi alții v-ar putea pune la îndoială judecata dacă ne aşteaptă adversarii. Wedge îi aruncă Bothanului un zâmbet sumbru. Totuşi, critica retrospectivă se bazează întotdeauna pe previziuni fanteziste. Ceea ce ar *fi trebuit să ştim* va fi promovat ca *fapte pe care am ales să le trecem cu vederea.*

— Dacă tu crezi că trec ceva cu vederea, spune-mi.

— Da, domnule Amiral, o voi face. Wedge dădu din cap spre Garqi. Acum, singurul lucru pe care vreau să-l trec cu vederea este orizontul lui Garqi şi să văd o navă venind să ne întâmpine.

— Sunt de acord. Timonier, execută traiectoria principală vector de intrare. Fiți atenți. Avem eroi de salvat.

* * *

Jaina Solo, blocată în carlinga X-interceptorului, nu simți atât de mult micro-saltul în interiorul sistemului Garqi, cât mai ales percepuse senzațiile de nelinişte ale membrilor echipajului cărora nu le plăcea să facă salturi. Când aceste impresii se estompară, ea obținu imediat autorizația de lansare şi apăsă accelerația la maxim. Nava de luptă zbură pe tubul de lansare şi ieşi sub burta lui *Ralroost*, între aceasta şi sfera rotativă a planetei Garqi. Îşi aduse X-interceptorul pe partea stângă a lui Anni Capstan şi începu să orbiteze.

— *Sparky*, senzorii la maxim şi filtrează pentru caracteristicile de zbor Vong.

Droidul scoase un bâzâit de confirmare a ordinului.

Jaina rezistă impulsului de a se întinde prin Forță pentru a-şi simți fratele. Fusese afectată de înşelăciune mai devreme, când forța operativă fusese introdusă pe Garqi. La nivel intelectual, înțelegea nevoia de securitate operațională şi îşi amintea şocul tuturor celor de la bordul lui *Ralroost* când forța operativă fusese considerată moartă. Gavin avusese dreptate când spusese că tragedia şi dezvăluirea ulterioară au creat un sentiment de unitate între echipaj şi piloți. Necunoaşterea îi făcea pe toți una, iar folosirea Forței acum ar fi încălcat acea încredere.

Ultima şedință informativă a spus că au avut victime, inclusiv un Jedi.

Ştia că nu era fratele ei; indiferent de distanța care o separa de geamănul ei,

era sigură că ar fi ştiut dacă el ar fi murit. Şi recunoştea că era o diferenţă uriaşă între *victimă* şi *deces*, dar undeva în mintea ei îşi imaginase că Jedii erau cumva speciali şi nu genul de eroi care să cadă în luptă. Logic, şi bazându-se chiar şi pe cea mai recentă istorie a Ordinului Jedi, ştia că nu era adevărat, dar descrierea eroismului în tradiţia Jedi îi permitea să accepte fantezia ca fiind adevărată la un nivel emoţional.

În acest moment, singura posibilitate la care ar trebui să te gândeşti este să vaporizezi nişte invadatori, astfel încât Cea Mai Bună Şansă să ajungă acasă.

Îşi verifică senzorii, dar aceştia rămaseră curaţi.

— Nimic aici, *Lider*.

Anni Capstan, colega ei de zbor, raportă pe frecvenţa tactică a escadrilei.

— Aici, *Doisprezece*. Am un contact care vine dinspre Garqi. Se pare că sunt ai noştri.

— Bine, fiţi pregătiţi.

Jaina era pe punctul de a-l ruga pe *Sparky* să se ocupe de contactul lui Anni când droidul ţipă. Monitorul principal al senzorilor ei se aprinse cu un contact uriaş, apoi cu mai multe contacte mai mici, din care începură să se scurgă contacte şi mai mici. Ea se uită în sus prin cupola carlingii şi i se uscă gura.

— Pe oasele negre ale Împăratului!

Invadatorii Yuuzhan Vong sosiseră în forţă.

Capitolul 21

Corran Horn îndreptă *Cea Mai Bună Şansă* direct spre *Ralroost* şi se bucură să vadă X-interceptoarele revărsându-se din nava Bothană. Un zâmbet îi lumină faţa şi tastă pe sistemul de comunicaţii al navei.

— Iată-i. Suntem aproape acasă!

Auzi un mic oftat din partea lui Jacen şi simţi o explozie de şoc din partea tânărului.

— Uită-te la asta! Corran, avem probleme.

— Mulţumesc pentru avanpremieră, Jacen, acum numără-i pentru mine. Îşi pusese suficient de mult accent în voce pentru a-l face pe Jacen să se concentreze. Cât de mult, ce, şi unde?

— Îmi pare rău, Corran. Jacen expiră tăios. Am un contact mare, şapte mai mici, şi apoi *skipuri* peste tot – cel puţin şaizeci şi patru, dar apar mai multe în continuare. Contactele mici sunt de mărimea unei corvete, cel mare este un crucişător Yuuzhan Vong. Se îndreaptă spre pupa noastră. Rata lor de apropiere arată că ne vor prinde înainte să ajungem la *Ralroost*.

— Mulţumesc, cred. Corran trecu unitatea de comunicaţii pe frecvenţa tactică a crucişătorului Bothan de asalt. *Cea Mai Bună Şansă* apelează *Ralroost*. Putem să ne despărţim şi să mergem la sol. Puteţi pleca.

— Negativ, *Cea Mai Bună Şansă*, continuaţi să veniţi.

Corran recunoscu vocea Amiralului Kre'fey.

— Cu tot respectul, domnule, avem o centură de asteroizi plină de inamici. Nu merită să riscăm *'Roost* pentru noi.

— În ciuda modestiei tale, Colonele Horn, eu sunt cel care ia deciziile aici. Veniţi cât de repede puteţi. Amiralul Bothan făcu o pauză pentru o secundă. Această posibilitate nu a fost cu totul neprevăzută.

* * *

Aflat în cabina sa de la bordul navei *Arsura Mândriei*, cu gluga cognitivă care îl conecta la aparatura senzorială a navei, Deign Lian lăsă să treacă peste primul şoc al descoperirii forţelor Noii Republici la Garqi. Îi propusese lui Shedao Shai o expediţie la Garqi, aparent pentru a verifica cum se descurca Krag Val cu experimentul de conversie a sclavilor. Pe baza rapoartelor agenţilor săi din garnizoana Garqi, intenţiona să demonstreze că rezistenţa nu fusese anihilată, făcându-l de ruşine pe Krag Val şi punând la îndoială judecata Stăpânului său.

Shedao Shai aprobase cererea de călătorie, dar îi ceruse lui Deign să ia cu el o forţă operativă numeroasă. Întrebarea lui Deign de ce ar trebui să facă asta fusese întâmpinată cu o privire tăioasă. Încuviinţase cererea pentru că ştia că era o risipă grosolană de resurse, care nu ar fi dat bine pentru Shedao Shai.

Şi totuşi, cumva, el a ştiut... Deign Lian se cutremură, apoi se concentră.

Senzorii navei îi furnizau o senzaţie holografică a sistemului şi a navelor.

Antrenamentul său îi permitea să aleagă premiul, singura navă care fugea de Garqi şi de forţele sale, singura navă către care infidelii îşi trimiteau navele de luptă.

Ordinul fu dat la fel de repede pe cât îl putu gândi. Forţele sale se îndreptară spre mica navă care se îndepărta de Garqi.

Prindeţi-o, distrugeţi-o, apoi distrugeţi-i pe toţi ceilalţi.

* * *

Pe puntea de comandă a lui *Ralroost*, Amiralul Kre'fey se întoarse din faţa ferestrei de observaţie când începură să se închidă scuturile de protecţie. Se îndreptă spre staţia de comunicaţii cu o grabă deliberată, dar fără nicio urmă de nelinişte. Îi zâmbi Bothanei care stătea acolo.

— Locotenente, te rog să inviţi *Grupul Ciocanul* să ocupe poziţiile descrise în *Cazul Delta*.

— La ordin, domnule Amiral.

În timp ce femela introducea frecvenţele tactice corespunzătoare şi începea să transmită ordinele, Kre'fey se întoarse spre Wedge.

— Ce joc urât se desfăşoară aici.

— Întăririle noastre ar trebui să fie utile, dar nu vor fi suficiente.

— Nu încercăm să câştigăm bătălia, Wedge, încercăm doar să câştigăm ceva timp. Kre'fey arătă spre postul său de pe punte. *Senzorii*, daţi-mi o transmisie holografică a sistemului şi începeţi să transmiteţi toate datele noastre tactice către Coruscant prin drona pe care am lăsat-o la marginea sistemului.

— O pregătesc acum, domnule Amiral.

— Bine, foarte bine.

Lăsă un zâmbet de prădător să i se întindă încet pe faţă. Un mârâit scăzut îi răsună din gât, invocând o parte foarte fundamentală a psihicului său Bothan. Era ceva ce lăsa deoparte atunci când avea de-a face cu oamenii, pentru că aceştia vedeau atât de des partea malefică a politicii Bothane.

Suntem prădători prin natura noastră, iar acum am nevoie de acea natură.

— Rămâi aici cu mine, Wedge Antilles. Cuvintele lui Kre'fey se rostogoliră în tonuri joase, născute adânc în pieptul lui. S-ar putea să nu-i putem ucide pe invadatori aici, dar îi putem răni, iar asta ar fi suficient.

* * *

Jaina îşi lansă X-interceptorul într-o rulare spre stânga, apoi se întoarse pentru o planare lungă spre dreapta. Rămase aproape de aripa stânga a lui Anni, iar cele două se îndreptară pentru o serie de tiruri de deviere asupra unei escadrile de *skipuri*.

— Gata când eşti şi tu, *Doisprezece*.

Anni apăsă de două ori pe comunicatorul ei, confirmând comentariul Jainei. Cele două îşi ajustară cursul, deviind puţin mai mult spre dreapta, apoi se apropiară de un grup de şase *skipuri* care se îndreptau spre *Cea Mai Bună Şansă*. Într-o sclipire de foc albastru, o torpilă protonică fu lansată din X-interceptorul lui Anni. O bătaie de inimă mai târziu, o a doua torpilă ţâşni din nava de luptă.

Ochii Jainei se îngustară. *Dacă asta funcţionează...*

Prima torpilă protonică se apropie de grupul de *skipuri*, iar navele de luptă Yuuzhan Vong răspunseră prin crearea de viduri pentru a o intercepta înainte să poată lovi navele de luptă. Folosind o tactică care se dovedise eficientă în luptele de pe Dantooine, Noua Republică programase torpila protonică să detoneze prematur atunci când detectează o anomalie gravitațională, ceea ce se şi întâmplă.

Skipurile pur şi simplu se îndreptară direct spre norul titanic de energie. Acesta spulberă formația. Piloții Yuuzhan Vong se rupseseră ca nişte păsări în zbor, răsucindu-şi navele în unghiuri ascuțite. Unii zburară în jos, iar alții se întoarseră. O pereche se desprinse şi se înălță, dovedind astfel eficiența noii tactici. Singurul defect al designului *skipului* era că *dovin basalii* care manipulau undele gravitaționale pentru a asigura propulsia erau şi cele care generau spațiile de vid. Analiştii Noii Republici observaseră că, atunci când erau generate vidurile, capacitatea de manevră a *skipurilor* era diminuată. Piloților *Escadrilei Vagabond* le luase ceva timp să realizeze că şi reversul ar putea fi adevărat.

A doua torpilă protonică ajunsese din urmă două dintre *skipurile* care fugeau şi explodă. Un *skip* dispăru în mijlocul detonării strălucitoare. Celălalt prinsese o parte din explozie pe partea stângă, topind *coralul yorik* şi expunând carlinga în vid. Nava de piatră încetă să mai zboare cu direcție sau scop şi se prăbuşi spre Garqi ca multe alte resturi interstelare.

Jaina îşi coborî reticulul de ochire pe cea mai apropiată navă de luptă Yuuzhan Vong şi apăsă pe declanşatorul de tragere a proiectilelor. Laserele ei cvadruple scuipară sute de săgeți laser subdimensionate spre ținta ei. Un mic vid absorbi o parte dintre ele, dar se spulberă rapid, permițând altor proiectile să împânzească exteriorul stâncos al navei de luptă. În secunda în care văzu săgețile trecând, apăsă pe trăgaciul principal, lansând o rafală cvadruplă asupra navei de luptă.

Fulgerele care sfârâiau purpurii converseră asupra navei, umplând botul acesteia cu suficientă energie pentru a-l face să strălucească alb. Piatra topită se desprinse, dezlipindu-se precum carnea moartă. *Skipul* începu să se rostogolească încet, apoi se zgudui şi se smuci, zvâcnind în timp ce *dovin basalii* mureau.

Anni trase o lovitură rapidă care avarie cealaltă navă, dar nu o doborî, şi apoi ea şi Jaina trecură de cealaltă parte a formațiunii Yuuzhan Vong. Urmărind senzorii cu atenție, Jaina îşi apropie X-interceptorul pentru o nouă cursă. Deasupra ei, bătălia se înrăutățise, cu *skipuri* şi X-interceptoare care se învârteau şi făceau bucle, zburau şi se rostogoleau într-o învălmăşeală haotică. Tactica torpilelor protonice, care se dovedise atât de utilă în prima trecere, avea acum la fel de multe şanse să doboare un aliat ca şi un inamic. *Ne-am întors la tacticile convenționale.*

Dincolo de navele de luptă, navele capitale începuseră lupta. Cele două nave însoțitoare ale lui *Ralroost*, o pereche de Distrugătoare din clasa *Victory*, apărură deasupra şi dincolo de crucişătorul Yuuzhan Vong. Acestea lansară baraje de rachete de şoc şi împroşcară formațiunea inamică cu foc de turbolasere. Navele Yuuzhan Vong de mărimea corvetelor interceptară multe dintre rachete şi focuri înainte ca acestea să ajungă la crucişător, oferind o sferă exterioară de apărare. Tirurile lor către forțele Noii Republici erau preluate de scuturi, dar scuturile nu puteau rezista la nesfârşit.

Jaina simți un fior pe şira spinării. *Dacă ar fi fost o simulare, ar fi fost evident că suntem depăşiți. Ar fi fost timpul să ne retragem şi să fugim.* Suspină. *Dar nu e o simulare. Nu putem fugi. Nu putem câştiga, aşa că trebuie doar să sperăm că îi vom*

răni suficient încât nici ei să nu câştige cu adevărat.

* * *

Adânc în măruntaiele navei sale, Deign Lian zâmbea. Sosirea forțelor de întărire ale Noii Republici îl surprinsese, dar un studiu rapid al situației îi arătase că intervenția lor nu ar fi făcut decât să prelungească timpul necesar pentru a-i ucide. Deşi *coralskipperii* săi suferiseră mai multe avarii decât se aşteptase, iar noile nave desfăşuraseră mai multe nave de luptă mecanice, forța sa de nave de luptă era totuşi mai numeroasă decât a inamicului. De asemenea, navele sale capitale îi depăşeau numeric şi erau mai puternice.

Îşi îndreptă toate atacurile către una dintre navele mai mici ale Noii Republici. Tunurile de pe navele Yuuzhan Vong vomitară rafale de plasmă asupra ei, lovindu-i scuturile. Sfera de protecție a navei inamice începu să se micşoreze. Încă o salvă sau două şi scuturile urmau să se prăbuşească, apoi salvele urmau să-şi topească drumul prin nava inamică, scăpând-o de parodia sa blasfemitoare de viață.

Şi când se va termina asta, îi voi elimina şi pe ceilalți. Liderul Yuuzhan Vong zâmbi uşor. *Forțele mă vor lăuda pentru victorie. Poziția mea va fi bună, astfel încât, atunci când Stăpânul meu se va clătina, nu va exista decât o singură alegere pentru înlocuirea sa.*

* * *

Amiralul Gilad Pellaeon, aşezat în scaunul din care comandase *Himera* Marele Amiral Thrawn, privea afişajul holografic al bătăliei care se dădea în inima sistemului Garqi. Îşi netezi mustața cu degetul mare şi arătătorul de la mâna stângă, apoi apăsă cu degetul arătător de la mâna dreaptă pe butonul de comunicare al scaunului de comandă.

— *Forța Pinten* este gata de desfăşurare, *Armele*?

Ofițerul său de la comanda luptei răspunse afirmativ.

— Confirmat acum, domnule Amiral.

— Bun. *Cârma*, cinci secunde până la salt. Pozițiile din fişierul *Gamma*. Spune-i liderului *Pinten* că are permisiunea să sară la punctul *Sânge-Nouă*.

— La ordin, domnule Amiral.

Pellaeon lăsă butonul de comunicare şi se rezemă, împreunându-şi mâinile. De zeci de ani visase să găsească o forță operativă a Noii Republici într-o poziție atât de compromițătoare. Ar fi plănuit o ambuscadă aşa cum făcuse aici, apoi ar fi ordonat executarea ei. Zâmbi imaginându-şi surpriza lor.

— Oh, tot vor fi surprinşi, îmi imaginez. Aprobă încet din cap. La fel şi țintele noastre.

* * *

Corran împinse *Cea Mai Bună Şansă* într-o rostogolire, apoi ridică botul navei într-o jumătate de buclă, înainte de a inversa, de a se rostogoli spre stânga şi de a plonja. Senzorii arătau încă două *skipuri* în coada navei sale. Manevrele sale îi împiedicau să-l nimerească, dar adversarii îl îndepărtau încet de *Ralroost*.

— Jacen, mai ai sedativ în injectorul ăla?

— Ganner l-a luat pe ultimul. De ce?

— Păi, întotdeauna mi-am imaginat că mi-ar plăcea să mor în somn. Corran râse cu voce tare. Doar ca să ştii, puştiule, m-ai impresionat în misiunea asta. S-ar putea să nu însemne prea mult când vom fi atomi care plutesc liberi, dar...

— *Bastard Sith!*

— Nu credeam că ceea ce spun merită înjurături.

— Nu, Corran, vin mai multe contacte noi. Am două Distrugătoare, unul din clasa *Imperial* şi altul *Victory*. Şi o grămadă de alte chestii. Transponderele de identificare le cataloghează drept forțe ale *Rămăşițelor* Imperiale.

Corran zâmbi.

— Fă-i să ştie că suntem prieteni, Jacen. Şi apoi rezistă. S-ar putea să scăpăm din asta până la urmă.

* * *

Sparky țipă când zeci de contacte tactice ale navelor de luptă se pulverizară pe ecranele senzorilor de la pupa navei Jainei. Fata viră spre stânga şi se uită în jos la monitorul ei. Nava nu semăna cu nimic din ce mai văzuse până atunci. Avea o carlingă de navă de luptă TIE, cu două motoare ionice în spate. Spre deosebire de TIE-uri, însă, aceasta avea patru brațe care ieşeau din intersecția dintre motor şi capsulă. Acestea ieşeau în afară şi în față, ca nişte degete care se închideau peste carlingă, întinzându-se într-o matrice care amintea uşor de poziționarea laserelor unui X-interceptor pentru luptă. Un vuiet ascuțit răsună prin unitatea ei de comunicații, apoi se transformă într-o voce umană.

— Plecați, *Vagabonzilor*. Acum sunt ai noştri. *Liderul Pinten* încheiat.

Ce? Cine?! Jaina rămase cu gura căscată în timp ce navele de luptă cu gheare treceau pe lângă ea, trei seturi de câte patru, toate grupate în formații strânse. Se răsuceau şi se întorceau de parcă piloții aveau acelaşi creier, mişcându-se cu o precizie care îi tăia respirația. Armele lor trăgeau cu proiectile verzi, apoi dezlănțuiau proiectile împerecheate care loveau *skipurile* cu o precizie incredibilă. Carlingile deveniseră vulcani. *Dovin basalii* fierbeau şi explodau. *Skipurile* se prăbuşeau în timp ce cele treizeci şi şase de nave cu gheare care tocmai apăruseră în sistem îşi croiau drum prin lupta dintre nave.

Cele două Distrugătoare care apăruseră în acelaşi timp schimbaseră echilibrul bătăliei navelor capitale. Unul dintre ele se interpuse între inamic şi distrugătorul *Răsăritul Taanab*. Scuturile sale se prăbuşiseră şi o duzină de focuri ardeau în găurile din carenă. Noul Distrugător din clasa *Victory*, *Recolta Roşie*, absorbi focul imanicului, în timp ce îşi folosea armele pentru a strivi una dintre corvetele adverse.

Cealaltă, *Himera*, se alătură lui *Ralroost* în țintirea crucişătorului Yuuzhan Vong. Nava inamică generă o plagă de anomalii gravitaționale. Acestea reuşeau să absoarbă atacurile îndreptate spre ea, dar distrugeau orice capacitate de manevră a navei. *Ne poate ține la distanță până când vor obosi dovin basalii, şi nu ştim cât va dura asta.*

— *Liderul Vagabond* către toți *Vagabonzii*, s-a ordonat retragerea. Înapoi la *'Roost*. Ne-am îndeplinit obiectivul şi ne îndreptăm spre casă.

Jaina clipi, apoi se întinse cu Forța. Simți prezența fratelui ei, în siguranță şi

întreg, pe *Ralroost. Acum, dacă am putea să ne întoarcem...*

Se uită la ecranele senzorilor şi se încruntă. Urmele de *skipuri* erau puține şi îndepărtate între ele, şi toate se îndreptau spre crucişătorul Yuuzhan Vong. Navele cu gheare împleteau modele complicate prin ceea ce fusese câmpul de luptă, cu cvartete dintre ele escortând X-interceptoarele înapoi la nava Bothană. O mică formație coborâse şi se întoarse, ocupând o poziție în jurul Jainei şi al lui Anni.

— Nu vă faceți griji, *Vagabonzi*, vă avem acum. Vă ducem acasă în siguranță.

Tonul condescendent din vocea *Liderului Pinten* o făcu pe Jaina să strângă din dinți.

— Cine sunteți?

— Suntem pur şi simplu cei mai buni piloți de luptă din galaxie. O scânteie momentană de statică izbucni prin canalul de comunicații. Suntem o falangă a Casei Chiss, împrumutată Noii Republici de către tatăl meu, Generalul Baron Soontir Fel.

Capitolul 22

Ceea ce vedea Shedao Shai pe suprafața lumii Garqi nu-l mulțumea. Coborând pe planetă cu o navetă, văzuse o cicatrice înnegrită la suprafață, dar faptul că stătea în mijlocul ei îi amplifica obscenitatea. Cărbunele scârțâia sub picioarele lui. Mirosul uscat de lemn ars îi umplea nările şi, din când în când, se simțea şi câte o urmă de carne carbonizată.

Bucuros că masca pe care o purta îi ascundea şocul şi dezgustul, Shedao Shai îşi privi subalternul care zăcea prosternat în fața lui, apoi îşi puse cu grijă piciorul pe gâtul inferiorului său.

— Tu spui, Runck Das, că Krag Val a luptat vitejeşte aici înainte de a muri. Cum se face că tu nu ai murit odată cu el?

Runck scuipă cenuşa din gură.

— Comandante, Krag Val mi-a ordonat să rămân în urmă, păstrând informații pentru tine, păzindu-le de un alt atac al rezistenței. Am vrut să fiu aici pentru a-l păzi, dar mi s-a ordonat să rămân în urmă.

Deign Lian pufni din stânga lui Shedao Shai.

— Supune-te unui ordin prostesc şi nu faci decât să dovedeşti că eşti un prost complet şi total.

Mâna stângă a liderului Yuuzhan Vong ieşi brusc. Degetele înțepenite loviră gâtul lui Lian, smulgându-i un spasm de tuse. Subordonatul se clătină un pas înapoi şi începu să-şi ducă mâinile la gât. Mâinile se opriră la jumătatea drumului, încolăcindu-se în pumni, apoi se desfăcură din nou şi se îndreptară încet înapoi pe lângă corp. Lian căzu într-un genunchi şi îşi plecă capul.

— Îmi cer scuze, Stăpâne.

Shedao Shai îl privi cu răceală pe Lian, apoi îşi întoarse privirea spre cel aflat sub piciorul său.

— Ce s-a întâmplat aici? Spune-mi totul.

Degetele lui Runck zgâriară pământul.

— Putem doar să presupunem şi avem informații doar de la nişte Chazrachi care au fugit de aici.

— Şi ce presupui că s-a întâmplat?

O limbă cenuşie linse petele negre de pe buze.

— Krag Val, aşa cum se cuvine, a anunțat o provocare pentru liderul inamic. *Lama Argintie* nu a răspuns. A făcut-o *Lama Galbenă*, apoi a răspuns unul dintre ceilalți, nu un *Jeedai*. Krag Val l-a doborât pe primul, apoi pe *Lama Galbenă*. Al treilea *Jeedai* l-a ucis. *Lama Argintie* i-a înfruntat pe ceilalți şi trebuie să-i fi ucis. Sclavii noştri s-au rupt şi au fugit. Inamicul a ars acest loc până la temelii, mistuind trupurile morților lor şi pe ale noastre.

Mâna dreaptă a lui Shedao Shai se transformă într-un pumn. O izbi de coapsa sa blindată, eliberând strânsoarea şi lăsând fiecare deget să se îndrepte încet.

— Şi până ai ajuns aici, focul se generalizase. N-ați găsit nicio modalitate de a le da de urmă?

— Nu, Conducătorule, nu am putut face nimic.

— Greşit, Runck din *Domeniul Das*. Shedao Shai îşi mută toată greutatea pe gâtul subordonatului, apoi îşi răsuci piciorul, desprinzând craniul de coloană. Ai fi putut fi mai rapid.

Aruncă o privire rapidă către Deign Lian. Subordonatul său ezită, apoi începu să se lase la pământ.

— Nu fi prost, Deign Lian. Liderul Yuuzhan Vong lăsă trupul lui Runck zvâcnind lipsit de viață şi se ridică deasupra ajutorului său. Ce ai învățat din faptul că ți-ai lăsat prada să scape?

Ochii lui Deign Lian studiară pământul înnegrit.

— Că infidelii sunt vicleni. Ne-au întins o capcană. Dacă nu ai fi insistat...

Shedao Shai îl lovi cu piciorul în piept, aruncându-l pe partea stâng într-un nor negru de praf.

— Dacă asta e lecția pe care ai învățat-o, nu eşti mai deştept decât Runck.

— Dar, Conducătorule...

— Gândeşte, Lian, gândeşte cu adevărat. Shedao îşi întinse încet mâinile cu manşete. Vezi această ruină din jurul tău şi ai impresia că este viclenie? Analizează bătălia în care ai fost implicat. Adevărul este evident.

— Am încercat, Comandante.

— Nu destul de mult, Lian. Shedao îşi reprimă fiorul generat de incompetența subordonatului său. Ei sosesc şi se mobilizează pentru a-i recupera pe *Jeedai*. Voi sosiți şi vă mobilizați pentru a le refuza premiul. Forța voastră este superioară. Apoi ei aduc întăriri în două valuri? Întârzierea celui de-al doilea val nu le-a adus niciun avantaj tactic. Una dintre navele lor a fost grav avariată din cauza întârzierii. În plus, având în vedere unde a apărut al doilea val în sistem, există un număr limitat de puncte din care ar fi putut veni. Puține dintre ele permit un acces convenabil către Noua Republică, dar nu şi spre această *Rămăşiță* Imperială.

Liderul Yuuzhan Vong păşi încet un cerc în jurul adjutantului său.

— Mai important, nici măcar sosirea acestei forțe nu a fost suficientă pentru a vă învinge şi a vă alunga de pe planetă. Şi-au luat premiul şi s-au retras. Presupunerea mea este că al doilea val a fost din partea *Rămăşiței* Imperiale, venită aici pentru propriile lor motive, şi care au decis să intervină.

Lian încuviință încet din cap.

— Înțelepciunea Conducătorului meu este fără limite.

— Dacă ar fi fost aşa, aş fi trimis mai multe nave cu voi. Aş fi fost chiar eu aici.

Adjutantul îşi ridică privirea.

— De unde ați ştiut să trimiteți navele cu mine?

Shedao Shai făcu o pauză pentru o clipă.

— Apariția mai devreme a navei Noii Republici nu avea niciun sens. Dacă doreau o misiune de recunoaştere pe Garqi, ar fi putut rămâne la marginea sistemului în timp ce navele lor de luptă se apropiau, adunau date şi se retrăgeau. Acesta a fost în mare parte modelul lor de desfăşurare la Sernpidal. Singurul motiv pentru care se aflau aici era să livreze nava care a fost raportată ca fiind doborâtă. Analiza locului prăbuşirii ne-a arătat tot ce ne-am fi aşteptat să ne arate.

— Nu reuşesc să văd...

— Într-adevăr. Shedao Shai pufni. Tu şi cei care au explorat rămăşițele navei. Le-a fost atât de frică să nu fie mânjiți încât au ratat ceea ce era evident. De ce am fi

găsit urme ale echipajului navei lovite, când ar fi putut intra în capsulele de salvare?

— Dar nu au existat indicii ale capsulelor de salvare...

— Exact, nu erau. Liderul Yuuzhan Vong îşi frecă mâinile. Acum ştim că nava de salvare a fost ascunsă în cea doborâtă, materialul cu urme biologice fiind doar o momeală. A fost un şiretlic elaborat.

— Dar de ce?

— Lian, cum poţi fi atât de idiot? Shedao Shai îşi deschise braţele. Ne aflăm chiar în mijlocul motivului lor. Du-te, acum, şi determină care a fost acel motiv. Află de ce au distrus acest loc. Cei care au căzut aici cer asta de la tine. Nu-i dezamăgi, nici pe ei, nici pe mine.

— Cum comandaţi, Stăpâne.

Shedao Shai îi întoarse spatele lui Lian şi aşteptă ca sunetul paşilor ajutorului său să se stingă înainte să se întoarcă din nou pentru a-şi privi *umbra* tăcută şi aurie.

— Şi ce părere ai despre această distrugere, Elegos?

Caamasiul ridică din umeri cu tot corpul său.

— Aceasta era o grădină. Nu avea nicio valoare militară. Au fost urmăriţi aici şi au făcut o demonstraţie. Pagube colaterale.

Liderul Yuuzhan Vong lăsă un mic chicotit să-i iasă din gât.

— Crezi că mă păcăleşti atât de uşor?

— Crezi că aş căuta să te păcălesc? Ochii negri ai lui Elegos rămaseră larg deschişi şi inocenţi. Dacă Deign Lian nu-şi poate da seama de ce a fost incendiat acest loc în ciuda timpului pe care l-a petrecut aici, cum aş putea eu să ştiu după doar o oră de inspecţie?

Shedao Shai începu să meargă mai adânc în cicatricea pârjolită, apoi făcu semn cu mâna dreaptă ca să-i indice lui Elegos să-l însoţească. Când extraterestrul îl ajunse din urmă, se uită la el.

— Cum se face că le suporţi compania, Elegos? Tu eşti grijuliu şi paşnic; ei nu sunt. Văd asta aici. Am văzut-o şi pe lumea Bimmiel. Cum suporţi să stai cu asemenea creaturi dezonorante?

Elegos se încruntă.

— Unde este dezonoarea? Noua Republică a riscat mult pentru a recupera o forţă trimisă aici. Există multă onoare în asta.

— Da, poate că există, dar păleşte în comparaţie cu celelalte lucruri. Shedao Shai îşi încordă mâinile şi le desfăcu. După cum ai spus, acest loc nu are nicio valoare militară, dar ei l-au distrus. De ce? Şi această misiune despre care vorbeşti... Au luat cadavre şi le-au folosit ca materiale reziduale pentru a le planta pe o navă.

— Chiar şi tu crezi că trupul este un vas, Comandante Shai; am învăţat asta de la tine.

Shedao Shai se întoarse şi întinse un deget spre Elegos.

— Da, dar un vas sacru. Unul care trebuie onorat şi preţuit. Avem căi, ritualuri, care arată respect pentru tot ce înseamnă un străbun căzut. Ţi-am împărtăşit rezultatele unor astfel de ritualuri. Aici...

Liderul Yuuzhan Vong îşi văzu mâna şi degetul tremurând în timp ce furia îl străbătea. Se gândi pentru o secundă să o ascundă, dar rezistă impulsului.

— Aici, cadavrele au fost arse acolo unde zăceau. Membrele nu le-au fost îndreptate. Camarazii nu au fost puşi împreună. Au fost trataţi ca şi cum ar fi fost

gunoaie, şi nu numai corpurile noastre. Asta aş putea înțelege, într-un anumit mod, dar cum rămâne cu ale lor?

— Tratamentul corpurilor Yuuzhan Vong moarte îl poți atribui ignoranței. Elegos se ghemui lângă un schelet carbonizat. Ale propriilor lor semeni... Poate grabei. Şi noi ne onorăm morții, atunci când este posibil. Cu adunarea forțelor voastre, e clar că nu a fost posibil.

— Ar putea fi aşa cum sugerezi. Am învățat multe de la tine, dar acum trebuie să mai învăț un lucru.

Elegos aruncă o privire în sus, soarele strălucind alb pe blana lui aurie.

— Nu cred că mai am ce să-ți spun, Comandante Shai.

— Ba da. Liderul Yuuzhan Vong îşi strânse pumnii. La menționarea unui *Jeedai* numit *Lama Argintie* ai tresărit, aproape imperceptibil. Când l-am menționat pe Bimmiel, ai dat din nou un semn de recunoaştere. Trebuie să presupun că îl cunoşti pe acest *Jeedai*, *Lama Argintie*.

— Nu am negat niciodată că îi cunosc pe Jedi.

— Dar pe *Lama Argintie* îl cunoşti foarte bine.

Caamasiul încuviință din cap şi se ridică încet în picioare.

— Numele lui este Corran Horn.

— Ko-run Horn. Shedao Shai lăsă cuvintele să se rostogolească în gura lui. Legă sunetul lor cu gustul sângelui *Jeedaiului* de la Bimmiel. Nu mi-ai spus că el a fost cel care mi-a ucis neamurile pe Bimmiel.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Dacă eşti dispus să fii atât de timid, Elegos, nu numai că îl cunoşti, dar îți şi pasă de el. Te gândeşti să-ți protejezi prietenul de furia mea?

Caamasiul îşi ridică bărbia, expunându-şi gâtul.

— Poate că te protejez pe tine, Comandante Shai.

— Ții la el şi te temi pentru el. Shedao bătu cu degetul arătător în bărbia măştii sale de luptă. Loialitatea ta este lăudabilă, deşi față de un personaj atât de dezonorant? Este imposibil de înțeles. Eşti mai înțelept decât atât.

— Corran nu este un om prost sau dezonorabil, în ciuda modului în care citeşti ceea ce vezi aici. Elegos îşi strânse mâinile la spate. Niciunul dintre Jedi nu e prost, şi nici majoritatea liderilor Noii Republici. Pui prea multă greutate pe ignoranța lor față de obiceiurile voastre şi te laşi influențat de cât de puțin îi înțelegi.

— Dar, Elegos, tu m-ai învățat bine. Am înțeles multe despre ei.

Caamasiul riscă un mic zâmbet.

— Şi în timpul petrecut cu tine, şi eu am ajuns să vă înțeleg obiceiurile. Sunt chiar împins să cred că s-ar putea ajunge la un fel de acord. Acest război nu trebuie să continue la nesfârşit.

— Nu, nu aş vrea asta. Shedao Shai îşi încrucişă brațele la piept. Dacă ar fi să deschid un dialog, aş avea nevoie de un emisar în care să pot avea încredere implicită. Nu am aşa ceva printre semenii mei.

Ochii lui Elegos se închiseră pe jumătate.

— Aş putea fi ambasadorul tău.

— Într-adevăr, este o idee excelentă. Shedao Shai aprobă încet din cap, apoi se întoarse şi îi făcu semn lui Elegos să îl urmeze. Vino cu mine. Te voi pregăti să le transmiți un mesaj acestor *Jeedai* – un mesaj pe care nu au cum să nu-l înțeleagă.

Capitolul 23

Deşi pacea cu *Rămăşiţa* Imperială exista de peste şase ani, Corran încă mai simţea un sentiment de disonanţă când îl văzu pe Amiralul Gilad Pellaeon intrând în sala de şedinţe de la bordul lui *Ralroost*. Amiralul Kre'fey îl salută călduros, strângându-i mâna. Amiralul Imperial îl salută pe Maestrul Skywalker cu un semn din cap, apoi se întoarse şi îi zâmbi lui Corran.

— Am avut ocazia să studiez raportul dumneavoastră iniţial al misiunii Garqi. Bună treabă.

Corran clipi, apoi aprobă din cap.

— Jacen Solo a pregătit raportul, eu doar am corectat unele *greşeli de ortografie*. Îi voi transmite comentariile dumneavoastră.

— Te rog. Pellaeon ocupă un loc vizavi de Corran la masa de şedinţe în formă de romb. Asta îl lăsă pe Amiralul Kre'fey în faţă, pe Maestrul Skywalker la dreapta Bothanului, iar pe Corran la dreapta lui Luke. Avem o situaţie destul de dificilă aici.

Kre'fey se aşeză.

— Avem, pe mai multe planuri diferite. Nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru că aţi intervenit atunci când aţi făcut-o. Resursele de informaţii pe care le aveţi în Noua Republică sunt în mod clar foarte minuţioase.

— Nu atât de minuţioase pe cât v-aţi putea imagina. Ofiţerul Imperial se sprijini în faţă pe coate, apăsându-şi mâinile pe blatul negru al mesei. Putem vorbi clar, şi va trebui să o facem înainte de sosirea politicienilor. Mi-am adus forţele aici după ce am auzit de raidul vostru eşuat. Presupunerea mea a fost că fie aţi introdus resurse pe planetă, fie a fost respinsă o încercare anterioară de extragere a acestor resurse. Asta sugera că există ceva de valoare pe Garqi despre care voiam să ştiu, aşa că eram acolo de două zile până în momentul în care aţi ajuns voi.

— Datele pe care le-am recuperat ar fi fost ale dumneavoastră de îndată, indiferent ce ar fi spus superiorii mei. Kre'fey se scarpină cu ghearele la gât. Şi, da, trebuie să vorbim clar, pentru că politicienii vor complica incredibil lucrurile.

Corran oftă şi se prăbuşi puţin în scaun. Forţa operativă sărise la marginea sistemului Garqi, se întâlnise cu forţa Imperială, apoi stabilise un curs direct spre Ithor. Amiralul Kre'fey lansase un apel pentru întăriri, echipe ştiinţifice şi o mare cantitate de sprijin, iar asta dăduse alarma pe Coruscant. Deşi li se spusese că se va trimite tot ce se va putea trimite, primiseră şi un raport conform căruia Borsk Fey'lya şi o serie de Senatori şi miniştri importanţi urmau să vină şi ei pe Ithor. Odată ajunşi acolo, nimeni nu se îndoia că vor începe să interfereze cu ceea ce trebuia să fie cu adevărat o operaţiune militară.

— Nu-mi fac iluzii, Amirale Kre'fey: Moffii se vor opune ca eu să vă ajut să apăraţi Ithor aşa cum liderii voştri se vor opune ca forţele Imperiale să opereze în Noua Republică. Ochii lui Pellaeon se îngustară. Ei nu vor vedea lucrurile la fel ca noi. Bătălia pentru Ithor va determina cursul războiului împotriva invadatorilor Yuuzhan Vong. Dacă vom învinge aici, vor fi înfrânţi şi vor putea fi alungaţi. Dacă pierdem, nu sunt prea optimist în ceea ce priveşte şansele de supravieţuire ale Noii

Republici – şi nici cele ale Spaţiului Imperial.

— Ne aflăm în circumstanţe groaznice, ca să fiu sincer. Ochii Bothanului se înăspriră. Ar trebui să ştiţi, Amirale, că nu avem acces la niciuna dintre vechile superarme ale Imperiului. Rapoartele despre distrugerea lor sunt adevărate, indiferent de zvonurile contrare care încă mai circulă.

Pellaeon zâmbi.

— Şi nici noi nu avem. Este la fel de bine, pentru că acele arme erau greu de folosit în apărare.

— Iar ca *Rămăşiţa* să le aducă în Noua Republică, indiferent de motiv, pur şi simplu nu ar fi fost tolerabil. Kre'fey încuviinţă din cap. Apărarea Ithorului va fi destul de dificilă şi fără să intre în ecuaţie superarmele.

— E adevărat, nu va fi uşor. Luke îşi trecu o mână peste gură. Avem câteva probleme aici pe Ithor. Prima este ştiinţifică. Este posibil să luăm grefe de la copacii *bafforr* din specia care a produs polenul pe Garqi; totuşi, copacii au nevoie de ani de creştere înainte de a deveni suficient de maturi pentru a produce polen. Chiar dacă luăm mostre şi plantăm livezi peste tot în Noua Republică, ar putea dura până la un deceniu ca plantele să poată produce polenul de care avem nevoie.

Corran se încruntă.

— Dar Ithorienii sunt recunoscuţi la nivel galactic pentru priceperea lor în clonarea şi manipularea genetică a plantelor. Bunicul meu întreţine o corespondenţă permanentă cu ei cu privire la lucrurile pe care le face. Ar trebui să fie capabili să sintetizeze polenul de care avem nevoie.

Maestrul Jedi făcu o grimasă.

— Acest lucru ne conduce la a doua şi cea mai dificilă problemă cu care ne confruntăm, indiferent dacă polenul sintetic ar fi la fel de eficient ca cel autentic. Societatea Ithoriană se bazează pe o religie care venerează pădurea, planeta şi viaţa. Dacă le-am cere să producă ceva în scop medicinal, ceva care să promoveze viaţa, ar fi de acord imediat. Dar le cerem să manipuleze materia vieţii pentru a crea o armă. Nu vor face asta.

Kre'fey arcui o sprânceană palidă.

— Nu există nicio cale de a face apel la o astfel de decizie?

Luke îşi mişcă umerii neliniştit.

— Am vorbit cu Relal Tawron, marele preot care l-a înlocuit pe Momaw Nadon ca lider Itorian. Faptul că arborii *bafforr* de pe Garqi au contribuit cu polen la luptă înseamnă că ar fi dispuşi să ne lase să recoltăm polen şi să creăm noi crânguri. Ei consideră acţiunea de pe Garqi ca fiind acordul copacilor de a se opune invadatorilor. Cu toate astea, este reticent în a modifica sau abandona alte principii ale credinţei lor. De exemplu, se pare că Ithorienii nu permit nimănui să pună piciorul pe Ithor.

Pellaeon clătină din cap.

— Mă îndoiesc că războinicii Yuuzhan Vong vor respecta această regulă.

— Relal ştie asta şi este dispus să fie oarecum practic în această privinţă, dar asta va necesita concesii din partea noastră. Luptătorii noştri de pe teren vor trebui să fie binecuvântaţi şi vor trebui să respecte anumite restricţii.

Amiralul Bothan se lăsă înapoi în scaunul său.

— Marele preot trebuie să-şi dea seama că orice restricţii sunt susceptibile de a fi uitate în toiul luptei.

Luke încuviinţă din cap.

— El nu ar spune-o, dar asta este senzația pe care am avut-o de la el. Este într-o poziție precară. Ithorienii sunt foarte paşnici. Această invazie şi chiar pregătirea ei ar putea zdrobi societatea Ithoriană.

Corran se aplecă în față.

— Cu toții suntem de acord, totuşi, că distrugerea *Grădinii Xenobotanice Pesktda* de pe Garqi este doar un mod de a câştiga timp. Inamicii vor ataca Ithor. Având în vedere amenințarea pe care o reprezintă, i-aş putea vedea apărând în sistem şi folosind *dovin basalii* pentru a împânzi planeta cu asteroizi. Un impact puternic şi moare cam totul.

— Totuşi, putem proteja planeta împotriva acestui lucru. Pellaeon dădu din cap. Asteroizilor le-ar lua destul de mult timp să vină, astfel încât îi putem pulveriza.

— De asemenea, ar trebui să cred, Corran, că având în vedere că aceşti Yuuzhan Vong privesc lucrurile biologice la fel cum privim noi maşinile, ar dori să afle mai multe despre Ithor. Luke închise ochii pentru o secundă, apoi îi deschise din nou. Raportul a ceea ce ai văzut pe Garqi ar putea fi o schiță a ceea ce ar putea face cu Ithor.

— Nu te contrazic, şi nu am avut un alt Sernpidal în acest al doilea val, deci conducerea lor pare să abordeze lucrurile într-un mod mai logic. Jediul Corellian ridică din umeri. Apărarea standard, atunci? Ne angajăm în luptă în spațiu pentru a îngreuna debarcarea trupelor, apoi luptăm cu ele pe măsură ce coboară pe planetă?

Kre'fey încuviință din cap.

— Aş prefera să îi oprim în spațiu, dar a neglija o apărare planetară ar fi o prostie. Avem câteva trupe de elită, atât din Noua Republică, cât şi din Spațiul Imperial, care pot ocupa poziții la sol. Sunt suficient de disciplinate pentru a acționa în cadrul rigorilor Ithoriene, cel puțin până când vor începe să cadă *lumini fierbinți*.

Amiralul Noii Republici se uită la omologul său din *Rămăşița* Imperială.

— Această decizie, totuşi, va depinde de dumneavoastră, Amirale.

Pellaeon păru surprins.

— Ce vreți să spuneți?

Kre'fey zâmbi cu grijă.

— Dumneavoastră sunteți ofițerul superior aici, cu mult mai multă experiență decât dețin eu. M-am luptat de mai multe ori cu invadatorii Yuuzhan Vong şi nu am ieşit niciodată cu o victorie clară, deci este ceva ce nu văd. Aş vrea ca dumneavoastră să fiți la comanda apărării Ithorului.

Corran arcui o sprânceană.

— Ei bine, politicienilor nu le va plăcea deloc asta.

Bothanul îşi arătă colții pentru o secundă.

— Putem să organizăm frumos apărarea, cu toată planificarea asta comună şi restul, dar când va izbucni bătălia, tot pe dumneavoastră vă vreau la conducere, Amirale. În acel moment va fi prea târziu ca ei să se mai opună.

Amiralul uman încuviință încet din cap.

— Veți fi al doilea în lanțul de comandă, desigur.

— Sunt onorat.

Pellaeon zâmbi brusc.

— Şi apoi cine? Maestrul Skywalker?

Bothanul se uită la Luke.

— Cavalerii Jedi au luptat pe teren la Dantooine şi din nou la Bimmiel. Vor

avea vreun rol aici?

Luke îşi strânse mâinile, iar Corran prinse o slabă impresie de durere sufletească din partea Maestrului său. Jedii nu erau trupe de luptă, dar erau antrenați să lupte în moduri care ar fi fost foarte utile pe Ithor. Pentru că Ithor era plină de viață, pulsa destul de bine în Forță, aşa că Jedii ar fi fost atraşi să o apere, de asemenea. Totuşi, lucrurile pe care ar putea fi chemați să le facă ar fi fost în afara limitelor unei acțiuni strict defensive.

Maestrul Jedi se uită la Corran.

— Părerea ta?

— Fără îndoială, trebuie să ajutăm la apărare. Corran oftă. În esență, întreaga planetă va fi ținută ostatică. Nu sunt sigur că există ceva ce am putea face aici, în afară de a măcelări nevinovați, iar asta ar ține de partea întunecată. Şi sunt destul de sigur că nu vor fi nevinovați Yuuzhan Vong pe planetă.

— Dacă vor exista unii Yuuzhan Vong care se predau? întrebă Pellaeon.

Luke scutură din cap.

— Sclavii pe care îi folosesc ca trupe de intervenție nu se pot preda, iar invadatorii înşişi, ei bine, mi-e greu să cred că s-ar preda în fața noastră.

— Nu ştiu cum aş avea încredere în vreunul dintre cei dispuşi să se predea. Corellianul se încruntă. Pe Dantooine, nu s-a întâlnit Mara cu unii care omorâseră civili, apoi au folosit măştile *ooglith* pentru a le lua înfățişarea cu scopul de a măcelări şi mai mulți civili?

Bothanul bătu cu o gheară pe masă.

— Bună observație. Va trebui să revizuim regulile normale de implicare în luptă şi să ne informăm luptătorii că este posibil să nu fie respectate capitulările. Faptul că nu ştim nimic despre invadatori, despre cultura şi tradițiile lor, face ca sarcina de a ne da seama cum să luptăm împotriva lor să fie mult mai dificilă. Putem ghici, putem face deducții, dar pur şi simplu nu ştim.

Pellaeon zâmbi.

— Marele Amiral Thrawn a pus mare preț pe studierea artei unei culturi ca fiind o cheie pentru înțelegerea ei. Nu ştiu ce părere ar avea despre Yuuzhan Vong, însă puținii Chissi care au venit din Regiunile Necunoscute s-au luptat cu ei cu mare entuziasm.

— Da, Chissii în navele lor cu gheare. Kre'fey îşi netezi blana de la ceafă. Puteți fi sigur că celor de pe Coruscant nu le-a plăcut să audă că un întreg contingent al semenilor lui Thrawn pândeşte acolo. Sunt sigur că mulți dintre ei se tem că îi vei folosi pe Chissi pentru a sculpta un Imperiu din Noua Republică.

Amiralul uman ridică din umeri.

— Aş fi putut, dacă aş fi ştiut că sunt acolo, dar nu eram la curent cu toate planurile lui Thrawn. Când am emis o chemare către toți agenții şi trupele Imperiale, indiferent unde se aflau, a apărut acest contingent cu complimentele Baronului Fel şi fiind condus de fiul său.

Corran îşi scutură capul.

— Cine ar fi ghicit?

— Eu am ştiut. Declarația lui Luke veni cu o voce joasă, atât de joasă încât Corran nu fu sigur că îl auzise. În timpul crizei Bothane, când m-am dus să o găsesc pe Mara, i-am găsit pe Amiralul Parck şi pe Baronul Fel. Supravegheau un demers inițiat de Thrawn, inclusiv o bază pentru clonarea unui înlocuitor al lui Thrawn. Ei

indicaseră că au loc lupte în Regiunile Necunoscute şi că țin în frâu un fel de amenințare la adresa Imperiului, aflată acolo. Nu au fost o amenințare pentru noi, aşa că transmiterea informațiilor despre existența lor acolo ar fi fost o diversiune pentru procesul de pace.

Kre'fey clipi din ochii săi violeți cu sclipiri aurii.

— Dacă anumiți miniştri ar şti că ai ascuns acest gen de informații, ar lua-o ca pe o dovadă clară că îți doreşti să se ridice un fel de hegemonie Jedi şi că te-ai gândit că te poți folosi de Chiss pentru a face să se întâmple acest lucru.

Corran se încruntă.

— Asta e un nonsens.

— Oh, ştiu asta. Eu spun doar ce se va întâmpla dacă va ieşi la iveală această informație. Pentru scopurile noastre, însă, ştim că avem pe cineva care ne ține flancul acela. Asta e bine. Bothanul se uită la Pellaeon. Cât de multe forțe militare veți fi în stare să aduceți aici?

— Personalul meu încă lucrează la planuri. Cel puțin un grup operațional: patru Distrugătoare din clasa *Imperial*, opt Distrugătoare din clasa *Victory* şi diverse nave de sprijin. Le putem aduce pe toate aici, sau putem plasa câteva la Yaga Minor pentru a bombarda unitatea de la Garqi, din moment ce trebuie să presupunem că vor pleca de acolo.

Kre'fey încuviință din cap.

— Pot atrage forțe comparabile, deşi o parte din nave vor trebui să fie amplasate la Agamar. Ele vor amenința Garqi şi, de asemenea, vor întări ruta de scăpare pentru oricine fuge de invadatorii Yuuzhan Vong. Dacă va fi nevoie, pot scoate acele resurse de la Agamar, dar atunci ştim că acea lume va cădea.

Inima lui Corran se strânse la auzul cuvintelor Bothanului. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fie altfel, existau şanse ca Agamar să se confrunte cu un atac Yuuzhan Vong şi să fie cucerită. Cucerirea ar putea să o preceadă pe cea a Ithorului, permițând invadatorilor să-şi asigure o zonă de desfăşurare şi mai apropiată, dar chiar şi o uşoară presiune asupra Agamarului putea imobiliza forțele Noii Republici, împiedicându-le să apere Ithorul. Invadatorii trebuiau să atace Ithorul şi să o facă rapid, ca nu cumva Noua Republică să fie capabilă să se întărească suficient încât lumea să nu mai poată fi cucerită. Adevărata problemă a pierderii Agamarului era că, de fapt, asta ar fi izolat *Rămăşița* de Noua Republică prin închiderea unei rute hiperspațiale cheie între ele. În afară de Ithor, cea mai apropiată lume a Noii Republici ar fi fost Ord Mantell, dar nu era uşor să ajungi de la Yaga Minor la Ord Mantell şi asta implica o mulțime de salturi minore şi mult timp.

Corran nu era sigur, pe termen lung, cât de mult ar fi ajutat *Rămăşița* în lupta împotriva invadatorilor Yuuzhan Vong, dar din moment ce tocmai contribuiseră la salvarea vieții lui, era înclinat să îi vrea în luptă pe termen lung.

Pellaeon ridică rigid din umeri.

— Aceasta este întotdeauna situația dificilă a militarilor. Ştim unde ne putem desfăşura forțele pentru cel mai bun efect. Este o decizie rațională, bazată pe cifre şi pe analiză. Amândoi ştim că Ithorul este cheia aici. Invadatorii trebuie să vină cu suficiente forțe pentru a-l cuceri. Dacă îndepărtăm apărarea din altă parte, vom oferi o țintă alternativă tentantă. Unii vor suferi pentru ca alții să nu sufere. Putem oferi cel mai bun răspuns conform organizării creierului nostru, dar nu este răspunsul corect conform inimii noastre. Îşi întinse larg brațele. Avem aproximativ două

săptămâni până când liderii voştri vor ajunge aici şi îmi imaginez că vor ajunge şi unii dintre ai mei. În acest timp va trebui să venim cu un plan prin care să le arătăm că împărțim responsabilitățile şi riscurile în beneficiul tuturor. Acest lucru înseamnă că vom face concesii unor considerente politice – concesii pe care nu vrem să le facem – şi, în esență, ne vom lega propriile încheieturi înainte să intrăm în luptă. Nici mie nu-mi place acest lucru, dar alternativa este ca liderii noştri, care se luptă unii cu alți şi între ei, să ne impună propriile lor restricții. Aş prefera să aleg eu restricțiile decât să le aleagă ei. Ochii bărbatului scânteiară. La urma urmei, dacă mă leg, o fac ştiind că voi putea scoate acele legături. Iar în lupta care se apropie, dacă nu putem face asta, totul – Ithorul, Noua Republică şi Spațiul Imperial – va fi condamnat.

Capitolul 24

Pentru Jaina Solo, absurditățile recepției nu se mai terminau. Pentru început, recepția era o ceremonie solemnă care avea loc pe *Golful Tafanda*, una dintre navele turmă Ithoriene, oraşe care pluteau leneş deasupra junglei. Navele cu cupole din oțel transparent, cu ecosisteme proprii şi încărcate de viață vegetală, erau menținute calde şi foarte umede. În cupolele obişnuite nu o deranja, dar îmbrăcată în hainele formale Jedi, atmosfera i se părea apăsătoare şi opresivă.

Simpla organizare a unui eveniment atât de formal pe o planetă care urma să fie punctul central al unui atac inamic i se părea greşită. Ar fi preferat să fie pe *Ralroost* cu restul *Escadrilei Vagabond.* O deranja, de asemenea, faptul că fusese invitată datorită statutului ei de *Solo* şi *Jedi*, nu ca membră a *Escadrilei Vagabond.* Colonelul Darklighter fusese ales să reprezinte escadrila, iar Jaina avea impresia clară că experții în protocol ai Noii Republici se temeau că piloții ar putea să îşi spună părerea şi să tulbure lucrurile.

Tensiunea celor adunați în încăpere părea aproape la fel de opresivă ca umiditatea. Fuseseră adunați într-o sală mare care era descoperită, deşi ramurile copacilor care se suprapuneau făceau să se vadă puțin din cerul nopții prin dom. Totuşi, mai impresionant decât copacii era modul în care fusese îmbinat lemnul care acoperea podeaua şi lambriurile de pe pereți. De o culoare aurie bogată, cu dungi întunecate, fâşiile formau un mozaic prin care liniile curgeau fără efort. Jaina ar fi putut urmări la nesfârşit cu privirea linia fibrelor, dar grupurile de diplomați o tot eclipsau. Din anii în care îşi urmărise mama pregătind astfel de funcții – şi participând la ele –, ştia că toate contactele diplomatice funcționau într-o lume ireală. Duşmanii mortali erau de o politețe infailibilă când se aflau față în față, în timp ce complotau nemilos în spatele uşilor închise. Chiar şi Amiralul Kre'fey şi Colonelul Darklighter se abțineau să critice limitările politice impuse operațiunilor lor, astfel încât să creeze impresia că totul era în regulă.

Ea suspină. *Cel puțin asta înseamnă că lumea va fi politicoasă cu Jedii.*

— Ce suspin. Ți-a alinat oboseala din spirit?

Jaina se întoarse şi zâmbi, recunoscând vocea.

— Da, Ganner, un pic.

Îşi păstră zâmbetul în pofida micului şoc pe care îl resimțise văzând cicatricea lividă de pe fața lui. Jediul mai în vârstă sorbea o ceaşcă de vin, apoi îi dădu un mic semn din cap.

— Cred că poate ar trebui să încerc şi eu un oftat.

— De ce? Oh. Ea aruncă o privire dincolo de Ganner, în veşmintele lui albastre cu negru, spre un grup de Jedi care îl înconjurau pe Kyp Durron. Am auzit că au fost ceva probleme.

Ganner îi oferi un zâmbet ironic care îl făcu în ochii ei să fie chipeş într-un alt fel.

— Experiențele mele pe Bimmiel şi mai ales pe Garqi au fost... edificatoare. Din moment ce mulți Jedi au fost chemați aici pentru a ajuta la lupta împotriva

invadatorilor Yuuzhan Vong, şi sunt nerăbdători să facă acest lucru, împărtăşirea opiniilor mele destul de sincere despre cât de periculoşi sunt inamicii nu este binevenită. Realismul devine sinonim cu defetismul în ochii lor.

— Probabil că nu a ajutat faptul că i-ai salvat viața lui Corran pe Bimmiel.

Ganner pufni un râset rapid.

— Nu, nu a ajutat. Totuşi, nu regret. Lecțiile pe care le-am învățat lucrând cu el sunt lecții pe care trebuia să le învăț şi singur. Mă bucur că am trăit suficient de mult ca să o fac.

Ea se uită în jos pentru o clipă.

— Îmi pare rău că ai fost rănit.

— Mie nu. Ochii lui albaştri se îngustară. Înainte să am *zgârietura* asta, îmi era uşor să cred în propria mea invincibilitate. Eram destul de arogant să mă consider perfect. Asta e capcana în care cad Kyp, Wurth, Octa şi alții din gaşca lor. Ei cred că pentru că nu au fost răniți, nu vor putea fi niciodată răniți. Asta nu mai e o iluzie pe care să o nutresc şi eu.

— Nici eu nu cred că mai am multe iluzii. Jaina îşi mişcă umerii pentru a elibera o parte din rigiditatea din ei. Am simulat mult pentru a ne pregăti pentru asaltul Yuuzhan Vong. Cred că sfârşesc moartă în jumătate din timpul în care zbor.

Ganner strâmbă din nas.

— Nu e bine.

— Ei bine, nu este atât de rău pe cât ar părea. O parte din timp simulăm zborurile *skipurilor*, pentru a-i ajuta pe ceilalți să se antreneze. Pe Imperiali reuşim să-i prefacem în fum, dar Chissii sunt pur şi simplu mortali.

— Le-am simțit prezența, dar nu l-am văzut pe niciunul dintre ei.

— Nici eu nu i-am văzut, exceptând prin luneta de la pupa, când îmi atacau X-interceptorul sau *skipul* în simulări. Se uită spre partea din față a marii curți în care se adunase lumea. Acolo sus fusese ridicată o estradă, cu Relal Tawron şi însoțitorii săi salutând diverşi funcționari ai Noii Republici. Se pare că au început prezentările echipelor locale. Cei din *Rămăşiță* vor fi următorii şi apoi, poate, Chissii.

— Va fi interesant să-i vedem. Ganner făcu semn cu mâna în direcția estradei. După tine.

— Mulțumesc.

Jaina aproape că ezitase, atât din cauza politeții lui Ganner – la care nu se aşteptase – cât şi din cauza dorinței de a-i vedea chiar ea pe Chissi.

Vreau să-l văd pe liderul lor.

Începu să roşească pentru o clipă, dar alungă senzația cu o explozie de iritare. În toate simulările, ea zburase bine. Poate că nu fusese întotdeauna cel mai bun pilot din escadrilă, dar fusese aproape de acea performanță. De fiecare dată când simulase împotriva Chissilor şi fusese doborâtă, liderul lor fusese cel care o *ucisese*. Niciodată nu avusese senzația că el se lua de ea în mod special, dar, ca să se asigure, scosese datele statistice din bătăliile de pe simulator. De nenumărate ori, liderul Chiss se luase de cei mai tari piloți inamici, eliminându-i în ordine descrescătoare. Niciunul dintre ei nu-i făcuse viața uşoară, şi atât Wedge, cât şi Tycho reuşiseră să-l omoare o dată, dar în fiecare categorie statistică măsurată de simulatoare, el devia curba spre partea superioară. Şi asta n-ar fi fost chiar atât de rău, decise ea, dacă el şi Chissii nu s-ar fi ținut deoparte. Nu o deranja să fie eliminată prin împuşcare, dar ura ideea de a fi desconsiderată pentru că *murea*.

Ea şi Ganner se strecurară în faţa mulţimii în timp ce erau întâmpinaţi Luke şi Mara Skywalker. Aplauze politicoase, dar în surdină, izbucniră dinspre demnitarii adunaţi, majoritatea venind din partea Ithorienilor. Aceştia întâmpinau cu bucurie prezenţa Jedilor pe planeta lor, deşi Jaina simţea că Borsk Fey'lya ar fi fost foarte fericit dacă toţi acei Jedi ar fi murit în apărarea Ithorului.

Apoi veni contingentul *Rămăşiţei* Imperiale. Amiralul Pellaeon veni primul şi străbătu lungul şir de demnitari cu o economie de mişcare care sugera că nu dorea altceva decât să se întoarcă la planificarea apărării Ithorului. Un val de căldură emoţională îl străbătu când îi salută pe Amiralul Kre'fey, Colonelul Darklighter, Luke Skywalker şi Wedge Antilles. Se mai domoli puţin când dădu mâna cu mama Jainei, apoi îşi luă locul lângă ea în timp ce erau prezentaţi ceilalţi Imperiali.

Mai mulţi Moffi făcuseră călătoria până la Ithor şi cu toţii păreau funcţionari obosiţi, cu excepţia lui Ephin Sarreti, Mofful de pe Bastion. Ceea ce o impresiona pe Jaina la el era sentimentul autentic de entuziasm pe care îl degajase când îi salutase pe Borsk Fey'lya şi pe ceilalţi miniştri ai Noii Republici. Schimbase comentarii cu fiecare dintre ei, aparent impresionându-i cu cunoştinţele sale despre vieţile sau casele lor. Cei mai mulţi dintre ei fuseseră şocaţi, iar apoi apăruse suspiciunea.

Ganner zâmbi pe jumătate.

— Ei bine, iată o jucărie care să-l ţină ocupat pe Şeful de Stat Fey'lya.

— Bine, asta îi va da mai puţin timp să consilieze armata cu privire la apărarea Ithorului.

Orice comentariu pe care Ganner ar fi fost pe punctul de a-l face dispăru când o prezenţă nouă şi puternică trimise unde prin Forţă. Jaina ştia, pentru că fusese în preajma unor oameni ca tatăl ei şi Wedge Antilles, că aceste unde nu proveneau dintr-o utilizare conştientă a Forţei; unii oameni pur şi simplu debordau de viaţă şi încredere, astfel încât străluceau ca o rachetă de magneziu în cea mai întunecată noapte. Se ridică pe vârfuri ca să vadă cine era, apoi simţi cum o străbate un şoc.

În fruntea unei duzini de Chissi cu pielea albastră venea un om care păşea cu o formalitate precisă. Era mai înalt decât ea, dar nu la fel de înalt ca Ganner şi avea o musculatură zveltă pe care uniforma sa neagră nu o putea ascunde. Părul negru îi fusese tuns scurt, lăsând să se vadă o şuviţă albă care trasa linia unei cicatrice care începea la sprânceana dreaptă şi se întorcea în păr. Ochii lui de un verde pal păreau să aibă o tentă de răceală care se potrivea cu felul său de a fi. Doar dungile roşii de pe pantaloni şi de pe mâneci păreau a fi în contradicţie cu solemnitatea sa.

Urcă un pas pe estradă, lăsându-i pe Chissi în uniformele lor albe să se alinieze de-a lungul părţii din faţă a platformei şi să stea în poziţie de drepţi. Se înclină brusc în faţa lui Relal Tawron şi îi strânse mâna. Marele preot Ithorian se întoarse pentru a-l prezenta lui Borsk Fey'lya, dar liderul Chiss îl ocoli pe şeful statului şi restul cabinetului său. Apoi mărşălui până îl întâlni pe Amiralul Kre'fey, făcu din nou o plecăciune rigidă şi formală şi strânse mâna. Repetă acest proces cu Colonelul Darklighter şi Luke Skywalker. Pe măsură ce înainta, în mulţime începeau să se audă oftaturi şi zarvă. Acestea crescură când se înclină în faţa lui Wedge, apoi zâmbi şi îi permise bărbatului mai în vârstă să îl îmbrăţişeze. Înainte ca Jaina să-şi dea seama ce se întâmpla acolo, liderul Chiss îl salută pe Amiralul Pellaeon. Ignorându-i pe Moffii *Rămăşiţei* Imperiale, tânărul coborî apoi din faţa estradei.

Vine direct la mine!

El luă poziţie de drepţi în faţa ei, cu membrele drepte şi musculatura

încordată, apoi îşi coborî capul şi partea superioară a corpului în faţă într-o plecăciune care nu era la fel de adâncă ca cea făcută celorlalţi, dar era totuşi respectuoasă.

— Eu sunt Jagged Fel. Se îndreptă, iar ea începu să roşească când privirea lui cu ochi verzi o străbătu. Un Jedi, de asemenea. Fascinant.

Jaina clipi.

— De asemenea?

— În plus faţă de faptul că eşti un pilot superior. Eşti dificil de ucis.

Nu era sigură de ce, dar ea îi zâmbi.

— Ai vrut să spui asta ca pe un compliment.

Jag Fel încuviinţă din cap.

— Printre Chissi este într-adevăr o mare laudă. Am fost doar puţin mai bun decât tine la vârsta ta.

— Care a fost acum doi ani? întrebă Ganner batjocoritor.

Nici expresia lui Fel, nici percepţia sa în Forţă nu trădară vreo jenă la întrebarea lui Ganner.

— Da, chiar înainte de a prelua comanda escadrilei mele.

Wedge Antilles coborî de pe estradă şi se apropie de ei.

— Colonele Fel.

— Da, unchiule?

— Ar trebui să te întorci pe estradă şi să-i saluţi pe cei pe care i-ai ocolit. Wedge dădu din cap spre Borsk Fey'lya şi tovarăşii săi. Sunt destul de importanţi.

Fel scutură din cap.

— Sunt politicieni.

Wedge îşi coborî vocea.

— Impresia este că i-ai sărit pentru că nu sunt *oameni.*

Fel se întoarse cu faţa spre estradă şi îşi ridică vocea.

— Dacă ei cred că nu i-am salutat pentru că nu sunt oameni, atunci sunt proşti. Nu i-am salutat pentru că sunt politicieni.

Un Senator Sullustan făcu un pas în faţă.

— O etichetă convenabilă în spatele căreia să vă ascundeţi xenofobia.

Surpriza îi înţepeni spinarea lui Fel, iar neîncrederea îi inundă cuvintele.

— Mă acuzaţi că am vreo prejudecată împotriva popoarelor extraterestre?

Pwoe, Senatorul Quarren, îşi deschise mâinile.

— Se revarsă din dumneavoastră, Colonele Fel. Uniforma dumneavoastră este croită după modelul Imperial, amintind de uniforma *Grupului Imperial 181 de Vânători de Elită* al tatălui dumneavoastră, una dintre cele mai eficiente unităţi Imperiale în reprimarea Rebeliunii. Formalitatea ta... Saluturile de genul acesta au fost văzute ultima dată la curtea Imperială. Dispreţul cu care ne-ai ocolit face acest lucru mai mult decât evident.

Fel scutură din cap.

— De unde vin eu...

Borsk Fey'lya îl întrerupse.

— De unde veniţi dumneavoastră este o comunitate Imperială veche. Marele Amiral Thrawn şi-a adunat cei mai fermi şi reacţionari adepţi şi i-a amplasat ca pe nişte focare de infecţie. Aţi mocnit acolo, urând fiecare moment în care am controlat ceea ce a fost odată Imperiul vostru. Aţi moştenit atitudinile care ne-au asuprit timp

de secole, iar acum, iată-vă aici, gata să reluați controlul, totul sub pretextul că ne ajutați.

— Opriți-vă, vă rog. Liderul Chiss ridică o mână. Nu vă faceți şi mai mult de râs.

Ochii violeți ai lui Borsk Fey'lya străluciră.

— Câtă condescendență! Tu să-mi spui *mie* ce e mai bine pentru *mine*! Tu, care te-ai născut cu privilegii, nu ai idee cum e să fii discriminat din cauza speciei tale. Nu ai idee cum e să te sacrifici pentru a-ți câştiga libertatea. Flutură o mână spre cei doisprezece Chissi din fața estradei. Îndrăzneşti chiar să-ți defilezi subordonații non-umani prin fața noastră, amintindu-ne că Imperialii ar trebui să fie întotdeauna în frunte.

Jaina simți un calm rece venind peste Jag Fel în timp ce mâinile i se desfăceau încet.

— De unde vin eu, Şef Fey'lya, eu sunt în minoritate. Eu sunt *extraterestrul.* Dacă vă amintiți ceva din istoria prețioasei voastre Rebeliuni, este că Thrawn era intransigent, iar asta este o trăsătură clară a poporului său. Am fost crescut printre ei, am crescut cu ei şi am fost judecat după standardele lor. Am îndeplinit acele standarde. Chiar am depăşit acele standarde.

Făcu un pas înainte şi arătă spre bărbații şi femelele Chiss care îl însoțeau.

— Am câştigat comanda escadrilei mele. Aceşti piloți au concurat pentru a se alătura acestei escadrile. Au vrut să zboare cu mine, nu pentru că sunt bărbat sau pentru că sunt Imperial, ci pentru că sunt un pilot şi un lider de calitate superioară. Şi în ceea ce priveşte lupta pentru libertate, am făcut-o toată viața mea în Regiunile Necunoscute. Mama mea a născut cinci copii. Fratele meu mai mare a murit luptând, la fel şi o soră mai mică. De ce suntem acolo? De ce luptăm? O amenințare la adresa Noii Republici – precum cea reprezentată de Yuuzhan Vong – a fost anticipată cu mult timp în urmă. Vă amintiți devastarea *Marii Epurări Yevetha*? Sunt lucruri în Regiunile Necunoscute care ar fi făcut-o să pară nesemnificativă, numai că noi am fost acolo şi le-am oprit.

Fel îşi strânse mâinile.

— Mă acuzați de xenofobie, dar ați ignorat faptul că mi-am salutat gazda, un Ithorian, şi l-am salutat apoi pe Amiralul Kre'fey, un Bothan. Ați văzut ceea ce ați vrut să vedeți. De asta mă acuzați pe mine şi de asta îi acuzați pe Imperiali: că am văzut doar bestialitate acolo unde erau inteligență şi noblețe. Am venit aici să vă ajutăm să vă apărați împotriva invadatorilor Yuuzhan Vong, şi totuşi ceea ce alegeți să vedeți este un spectru al trecutului.

Se uită în jurul camerei.

— *Acesta* este motivul pentru care v-am ocolit. Am venit să duc un război, nu să joc jocuri politice. Misiunea mea este să vă ajut să vă păstrați libertatea, nu să vă ajut să adunați mai multă putere pentru voi – sau să v-o iau.

Leia Organa Solo păşi înainte, întinzând o mână pentru a preveni orice replică din partea liderului Bothan al Noii Republici.

— Vrem acest ajutor. De la voi, de la *Rămăşiță*, de la toate popoarele Noii Republici. Doar lucrând împreună îi vom învinge pe invadatorii Yuuzhan Vong şi vom salva Ithorul.

Lumea începu să aplaude cuvintele mamei sale, iar Jaina se alătură. Cu acordul publicului, politicienii se retraseră puțin, şi ar fi fost uşor să se creadă că

situația fusese rezolvată. Totuşi, Jaina se simțea bântuită de ceea ce spuseră Fey'lya şi ceilalți. Vehemența din cuvintele lor fusese îndreptată anterior împotriva mamei ei, cu acuzații similare privind dorința ei de a lua puterea de la non-umani. *Şi şoapte despre Jedi, învinuindu-i pentru pierderea planetelor Garqi şi Dubrillion, sugerând cumva că Jedii aduseră invazia Yuuzhan Vong asupra Noii Republici. Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva suntem în postura de a purta vina dacă o să cadă Ithorul.*

Jag Fel se întoarse şi se uită la ea, iar Jaina se întrebă dacă, cumva, îi citea gândurile. Îi înfruntă privirea fără să clipească.

— Vom salva Ithorul.

El încuviință din cap.

— *Vom* câştiga bătălia pentru Ithor. Salvarea lui, ei bine... Aruncă o privire spre grupul de politicieni ai Noii Republici. Salvarea lui este în alte mâini şi mă tem că este dincolo de capacitatea noastră de a o controla.

Capitolul 25

Jacen Solo îşi strânse mâinile la spate. Răspunse chemării unchiului său ca toți Jedii să se adune într-o mică livadă de la un nivel superior al navei *Golful Tafanda*. Deşi încă mai simțea prezența Jainei în oraşul plutitor Ithorian, era puțin surprins că ea nu venise la întâlnire. Având în vedere impresia pe care o primea de la ea, ştia că simula din nou şi, pe moment, se supără pe modul în care escadrila o ținea separată de el şi de Jedi.

Stând acolo, între Ganner şi Anakin, Jacen se surprinse gândind în mod negativ despre sora lui şi îşi sondă propriile sentimente. Simțea o tentă de gelozie deoarece era clar că îi plăcea să zboare cu *Escadrila Vagabond*, iar Jacen era foarte mândru de cât de bine reuşise în rolul ei de pilot de vânătoare. Ştia că nu-şi abandonase moştenirea sau pregătirea Jedi, ci doar găsise un alt mod de a le folosi. *Urmând tradiția lui Corran Horn de a servi escadrila.* Jacen aruncă o privire pe linie şi îl văzu pe Corran. Jacen acceptase sarcina de a încerca să fie genul de Jedi care deveniseră Corran şi Luke. Recunoştea că făcuse o treabă bună şi necesară pe Belkadan şi Garqi, dar tot avea un sentiment de nemulțumire care îl bântuia.

Amintirile masacrului de pe Dantooine aduceau în prim-plan ceea ce putea fi cel mai rău din acea tradiție Jedi. Ştia că niciunul dintre ei nu avusese de ales în privința invadatorilor Yuuzhan Vong: trebuiseră să ucidă soldați, altfel ar fi fost ucişi mult mai mulți civili. Acționaseră ca apărători, aşa că nu exista niciun indiciu al părții întunecate legat de acțiunile lor. *Şi totuşi, au murit multe ființe.*

Jacen se trezi din nou în fața unei întrebări filozofice pe care n-o putea elucida. Dacă Forța era ceva ce unea toate formele de viață, putea fi justificată în vreun fel uciderea? *Codul Jedi spune că nu există moarte, ci doar Forța, dar moartea a miliarde de ființe pe Alderaan şi Carida a fost suficientă pentru a trimite unde de şoc prin Forță. Dacă era adevărat, atunci morțile mai neînsemnate nu aveau şi ele un efect?*

Oricât de sigur era că nu avea un răspuns pentru acest paradox de bază, ştia că exista unul. Anakin sugerase că, în căutarea sa, se învârtea în jurul răspunsului, iar el nu-i putea reproşa fratelui său mai mic perspicacitatea sa. *Dar dacă încercuiesc ceva, ştiu cel puțin că există ceva de încercuit. Acum trebuie doar să găsesc ce anume.*

Două lucruri îl smulseră pe Jacen din călătoria sa interioară. Primul fu sosirea lui Relal Tawron, marele preot Ithorian, împreună cu Luke. Până la apariția Ithorianului, Jacen nu avusese nicio idee de ce fuseseră chemați să vină împreună, iar solemnitatea cu care se mişcau marele preot şi Maestrul Jedi sugera că motivul întâlnirii era foarte serios.

Intrarea lui Daeshara'cor în cameră, strecurându-se prin trapă după Luke şi ocupând o poziție lângă Octa Ramis, sublinie de asemenea gravitatea situației. De când sosise Luke pe Ithor, femela Jedi Twi'lek fusese ținută izolată, la cererea ei. Ştia că Luke petrecuse timp cu ea, dar ea nu îi oferise nicio explicație pentru căutarea ei de superarme.

Luke Skywalker se opri în fața celor două duzini de Jedi şi îşi înclină capul spre ei.

— Fraţi şi surori, Relal Tawron este aici pentru a ne pregăti pentru ceea ce va fi rolul nostru în lupta viitoare. Ascultaţi cu atenţie ce are de spus. Deşi suntem aici pentru a salva Ithorul, am putea, din neglijenţă, să îl distrugem. Asta nu se poate întâmpla.

Ithorianul încuviinţă din cap spusele lui Luke, apoi îi privi pe Jedi în tăcere pentru o clipă. Îşi încrucişă degetele şi îşi lăsă mâinile să i se sprijine de burtă, apoi începu să vorbească încet, cu o voce pe cât de rezonantă, pe atât de gravă.

— Vă urăm bun venit aici, Jedi, şi vă mulţumim pentru ceea ce veţi face pentru noi. Nu vorbesc doar în numele meu, ci şi în numele *Mamei Junglă* deasupra căreia plutim şi în numele poporului Ithorian. Noi suntem una şi vă dorim comuniunea cu noi.

Îi studie din nou pe Jedii reuniţi. Când privirea lui căzu asupra lui Jacen, tânărului Jedi i se înroşi faţa. Nu cunoştea niciun motiv pentru care ar fi trebuit să se simtă ruşinat, apoi îşi dădu seama că ceea ce îl stânjenea era sentimentul de calm total care venea din partea Ithorianului. Propriile întrebări ale lui Jacen cu privire la viitorul său se izbeau de încrederea lui Tawron în viaţa şi alegerile făcute.

Se simte în pielea lui aşa cum îmi doresc şi eu să mă simt în pielea mea.

Relal Tawron îşi deschise palmele, apoi îşi desfăcu braţele.

— Aţi auzit cu toţii că nimeni nu are voie să pună piciorul pe Ithor. Această afirmaţie este corectă din punct de vedere practic în traducerea ei în Bazică, dar nu este absolut adevărată. Avem pelerini care coboară în lumea noastră, îngrijind pădurile, vizitând locuri sacre de dinainte ca tehnologia să ne permită să construim oraşele plutitoare şi pentru ca să cerceteze pagubele produse în urma furtunilor sau incendiilor. Înainte să facă astfel de călătorii, ei se pregătesc spiritual. Veţi călători la suprafaţă dacă va fi nevoie. Dorim, deci, să vă pregătim, astfel încât să acceptaţi lumea ca pe mama voastră, iar lumea să vă accepte ca pe copiii ei. Ochii marelui preot clipiră încet. Pentru a face acest lucru trebuie să deveniţi altceva decât voi înşivă. Nimeni nu are voie la suprafaţă; cei care au voie nu sunt ei înşişi.

Jacen se încruntă pentru o secundă, dar îl zări pe Corran aprobând din cap, aşa că presupuse că misterul nu era de nepătruns. Îşi aduse aminte de o parte din antrenamentul său timpuriu, în care i se cerea să se deschidă Forţei, să renunţe la sine pentru ca Forţa să-l poată pătrunde.

Pentru a deveni una cu Forţa, a trebuit să devin mai mult decât fusesem înainte, dar asta însemna să mă lepăd de imaginea a ceea ce credeam că sunt.

— Fiecare pelerin, făcând călătoria către *Mama Junglă*, doreşte să devină mai apropiat de junglă. Pentru a facilita schimbarea şi creşterea, pelerinul se preocupă de înlăturarea aspectelor din sine care îl împiedică să fie una cu lumea de jos. La fel va fi şi cu voi. Trebuie să vă gândiţi la acea parte din voi care vă închide şi care este partea pe care trebuie să o modificaţi. Veţi împărtăşi aceste lucruri.

— Cu voce tare? Wurth Skidder, aflat alături de Kyp Durron, scutură din cap. Aceasta este o pierdere de timp. Ar trebui să ne pregătim să luptăm cu invadatorii.

Luke se încruntă.

— Este mult mai important decât atât, Wurth.

Marele preot Ithorian îşi strânse mâinile.

— Dacă ai impresia că îţi irosim timpul, te poţi retrage.

— Ce?! Wurth îşi încrucişă braţele la piept. Suntem aici pentru a vă salva lumea.

— Mai întâi trebuie să te salvezi pe tine, Jedi. Ithorianul vorbi încet cu ambele părți ale gurii sale. Până când nu doreşti să fii salvat, *Mama Junglă* nu-ți poate face niciun bine.

— Eu nu înțe...

Kyp îşi aşeză mâna stângă pe brațele încrucişate ale lui Wurth.

— Confuzia este din partea noastră. Înțelegem, Relal Tawron, şi vom respecta obiceiurile.

Ithorianul încuviință din cap, apoi îşi întinse din nou mâinile.

— Declarația publică este menită să angreneze pe toată lumea în sprijinirea pelerinului în tranziția sa către uniunea cu *Mama Junglă*. Împărțind povara, noi, o comunitate la fel de diversă precum plantele şi creaturile care alcătuiesc *Jungla*, funcționăm împreună într-un ecosistem complex. Numai funcționând împreună putem reuşi.

Luke Skywalker se întoarse spre Ithorian.

— Dacă mi se permite, aş dori să fiu primul.

— Am fi onorați, Maestre Skywalker.

— Renunț la responsabilitate. Ochii lui Luke se îngustară, iar Jacen putu simți cum şocul se ridica din unii dintre ceilalți Jedi. Pentru mult timp, m-am simțit împovărat de faptul că sunt singurul moştenitor al unei tradiții Jedi. V-am înşelat. Sunteți cu toții comoştenitorii mei. Ştiu că veți accepta părți din responsabilitatea pe care am purtat-o cu mine. Am încredere deplină în voi.

Lui Jacen îi trecu un fior pe şira spinării. Nu se îndoise niciodată că unchiul său avea încredere în el, dar relația lor era mai mult decât cea dintre elev şi Maestru. O mare parte din încredere provenea din legăturile de familie. Pentru prima dată, îşi dădu seama cum ar fi fost să fie Ganner sau Corran sau Daeshara'cor. Renunțarea lui Luke era un dar pentru ei toți, un dar care îi lega între ei şi îi lega de junglă.

Ceilalți Jedi începură să îşi facă propriile declarații. Acestea nu veneau într-o ordine anume, ci erau rostite pe măsură ce fiecare simțea că îi sosise timpul. Jacen îi ascultă, încercând mai puțin să le înțeleagă cuvintele decât să se minuneze de sentimentul de pace pe care declarațiile păreau să le aprindă în ei. Căută cu disperare acel aspect din el însuşi care îl izolase de o astfel de pace, pentru a putea simți în interior ceea ce simțeau ei.

Anakin îl surprinse făcând destul de repede un pas înainte. Umerii fratelui său mai mic se îndreptară, iar vocea nu-i şovăi.

— Renunț la siguranța de sine. Vreau atât de mult să am dreptate, să fac ceea ce trebuie, încât nu mă uit să văd dacă nu ar fi un alt răspuns mai bun. A te judeca corect este o destinație. Eu sunt doar într-o călătorie.

La capătul liniei, Daeshara'cor îşi înfăşură un lekku peste umăr.

— Renunț la ură. Imaginile în care invadatorii Yuuzhan Vong luau sclavi m-au făcut să-i urăsc, aşa cum i-am urât pe cei care mi-au înrobit mama. Ura asta m-a făcut să comit lucruri stupide. Nu le voi mai face. Îi voi opri pe Yuuzhan Vong pentru că trebuie să fie opriți, dar nu îi voi mai urî.

— Mă voi debarasa de frică. Corran îşi trecu mâna stângă peste gură. Toată viața mi-a fost teamă să nu dezamăgesc – pe tatăl meu, soția mea, copiii mei, prietenii mei, pe voi toți – dar nu mai este cazul. Eşecul nu face parte din meniul de aici, aşa că teama de el, ca şi teama de orice altceva, este inutilă.

Ganner încuviință din cap o dată, tăios.

— Pot să mă descurc şi fără mândrie. Aceasta m-a orbit asupra multor lucruri, nu în ultimul rând cât de letali pot fi invadatorii. *Jungla* nu are nevoie de un gardian orb.

Octa Ramis se strecură pe lângă Daeshara'cor.

— Jelirea unui prieten pe care mi l-au luat invadatorii m-a orbit. Îl voi lăsa să se odihnească.

Frică. Mândrie. Ură. Chiar şi renunțarea fratelui său la presupunerea că ştia mai multe decât el. Toate aceste lucruri i se păreau lui Jacen lăudabile. *Totuşi, niciunul dintre ele nu este potrivit pentru mine, cel puțin nu acum.* Suspină, simțind cum o mie de întrebări îi bubuiau prin minte. *Care dintre ele este potrivit pentru mine?* Maxilarul i se întredeschise în timp ce carnea i se înfiora. Pe măsură ce surpriza răspunsului îl zguduia, aproape că râse, deşi făcând asta ar fi distrus demnitatea ceremoniei. Simplitatea răspunsului îl uimi, şi totuşi pacea care se aşternuse peste el ca urmare a descoperirii lui aproape că îl făcu să amețească.

Trecu pe lângă Ganner şi Anakin.

— Renunț la nevoia de a şti acum, ce voi deveni mai târziu. Uitându-mă la viitorul meu, am ignorat prezentul şi rolul meu în el. Prezentul este prea important pentru mine ca să mai fac asta.

Chiar înainte ca unchiul lui să-i dea un semn de aprobare, o căldură începuse să i se răspândească din inimă în tot corpul. Nu renunțase la căutarea propriului său loc ca Jedi, ci doar golise urgența din aceasta. Acea energie o redirecționase în eforturile de a apăra Ithorul. Sentimentul de bine pe care îl avu ca rezultat nu-i dădu nicio îndoială că făcuse alegerea corectă. *Trebuie doar să sper că voi trăi suficient de mult pentru a-mi continua drumul, fie el în cerc sau direcționat spre un țel.*

Toți Jedii trecură prin declarațiile lor. Wurth renunță la slăbiciune cu o vehemență menită să-i ascundă nesiguranța. Kyp se lepădă de mândrie, folosind cuvinte menite să sugereze că gloria unuia era gloria tuturor. În mod clar, el încerca să-i unească pe toți Jedii, aşa cum făcuse Luke, dar din noua perspectivă a lui Jacen, efortul părea transparent. Cumva, Jacen ştia că marele preot trebuie să fi văzut dincolo de perdelele ridicate de Wurth, Kyp şi alți câțiva, dar Ithorianul nu dădu niciun semn în acest sens.

— Voi, Jedii, prin legătura pe care o aveți cu Forța, înțelegeți cum viața se întrepătrunde cu viața. Ştiți cum un lucru îl atinge pe altul. Aici, astăzi, sunteți interconectați cu *Mama Junglă* şi cu poporul Ithorian. Destinele noastre sunt mereu întrepătrunse. Salutăm puterea şi sinceritatea voastră. Vă oferim sprijinul şi dragostea noastră. Aşa cum fibrele împletite sunt mai puternice decât cele singure, tot aşa vom fi puternici împreună, în fața acestei amenințări.

Ithorianul îşi coborî mâinile, apoi strânse mâinile Maestrului Jedi. Luke rămase în fața camerei în timp ce Relal Tawron se îndrepta spre trapa de ieşire. Ithorianul se opri o singură dată, pentru a-şi sprijini mâinile pe umerii lui Daeshara'cor şi a-i şopti ceva la ureche, apoi ieşi din încăpere. Luke aşteptă ca trapa să se închidă în urma marelui preot, apoi rămase acolo, învăluit în mantia sa.

— Ca să ştiți cu toții, rolul nostru în luptă nu a fost stabilit cu exactitate. Din sistemul computerizat de aici puteți extrage un rezumat al diferitelor planuri care au fost prezentate pentru noi. Puteți ignora aproape toate planurile care nu au fost inițiate de Amiralii Pellaeon sau Kre'fey sau de mine. Voi avea misiuni pentru noi toți.

Kyp se încruntă.

— Ne încredințezi responsabilitatea, dar noi nu avem niciun rol în a decide cum vom fi folosiți?

Maestrul Jedi zâmbi uşor.

— V-am cedat responsabilitatea pentru propriile voastre acțiuni. Militarilor, le-am cedat responsabilitatea deciziei pentru ceea ce vom face. Vom avea cu toții un cuvânt de spus cu privire la modul în care le vom îndeplini obiectivele. Ei vor decide ce trebuie făcut, iar noi vom decide cum vor putea Jedii să îndeplinească cel mai bine aceste sarcini. Se uită în jurul camerei. Asta e tot pentru moment. Forța să fie cu voi!

Jedii se împărțiră în grupuri mici şi începură să iasă încet din livada împrejmuită. Luke se îndreptă direct spre Jacen şi Anakin şi deschise brațele, punând câte o mână pe umerii fiecăruia dintre nepoții săi.

— Sunt foarte mândru de voi doi. Lucrurile pe care le-ați spus, ei bine, aşa cum a spus marele preot, jungla nu este un loc pentru copii. Ceea ce ați spus voi denotă că nu sunteți copii.

Jacen îşi odihni mâna dreaptă pe cea mecanică a unchiului său.

— Mulțumesc, Maestre.

— Şi eu, unchiule Luke, mulțumesc. Anakin zâmbi larg la început, apoi îşi compuse o față mult mai solemnă. Sunt gata să fac orice ai nevoie, indiferent de situație.

Ganner chicoti încet.

— Având în vedere experiența ta în lupta cu războinicii Yuuzhan Vong, poate ar trebui să ți se dea comanda contingentului nostru.

Luke arcui o sprânceană.

— Nu sunt sigur că ar trebui să i se pună acum o asemenea responsabilitate pe umeri, însă va veni o zi.

Daeshara'cor străbătu mulțimea de Jedi şi se opri la câțiva metri de grup.

— Maestre, îmi acordați un moment?

Luke se întoarse spre ea.

— Te rog, alătură-te nouă.

— Da, Maestre. Femela se apropie, apoi se uită în jos la mâinile ei. Lekkuul i se mişca foarte uşor, trădându-i nervozitatea. Voiam doar să vă mulțumesc pentru că ați avut încredere în mine, m-ați invitat aici şi mi-ați permis să particip la această ceremonie. M-am gândit mult şi m-am autoexaminat. Până nu mi s-a cerut să exprim lucrurile aici, nu înțelesesem exact de ce făcusem ceea ce făcusem, sau ce-mi făcea asta. Am permis ca ura să facă din mine un sclav la fel de mult cum a fost mama mea. Nu regret că m-am opus sclaviei sau că mă opun invadatorilor Yuuzhan Vong, dar nu o pot face din motive greşite. Să câştigi sau să păstrezi libertatea este un lucru bun; să cauți răzbunare nu este.

Maestrul Jedi încuviință din cap.

— Asta este o lecție pe care trebuie să o ținem minte cu toții. Mă bucur să te avem din nou cu noi, Daeshara'cor. Lupta cu care ne vom confrunta îi va solicita pe cei mai buni, iar aici, eu cred că îi avem pe cei mai buni.

Corran, care se alăturase grupului, suspină greu.

— Va trebui doar să sperăm că este suficient ceea ce avem mai bun. Nu pot scăpa de sentimentul că bătălia pentru Ithor va fi ultima pentru unii dintre noi. Dacă nu-i putem opri aici, ei bine, poate că a deveni una cu *Mama Junglă* nu va fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla.

Capitolul 26

Eliberat din *Îmbrățișarea Durerii*, Shedao Shai se întinse şi apucă în mâna stângă unul dintre membrele subțiri ale dispozitivului. Se agăță cât de strâns putu, apoi îşi împinse rapid corpul spre dreapta. Umărul stâng îi pocni puternic, sunetul răsunând în cabina sa de la bordul *Moştenirii Torturii*. Glisarea brațului înapoi în locaş stârni o explozie puternică de durere şi o trimise prin el, slăbindu-i genunchii. Ar fi putut să cadă la podea, numai că predarea în fața durerii ar fi *pătat-o*.

Şi nu ar fi bine să-l las pe subordonatul meu să vadă vreo slăbiciune. Îşi întoarse încet capul spre locul unde se afla Deign Lian, cu ochii ațintiți spre punte.

— Ai vreun motiv anume să mă deranjezi?

— Comandante, da, multe motive.

— Atunci dă-mi-l pe cel mai bun.

Amenințarea implicită din porunca sa îl zgudui pe Lian, iar Shedao Shai savură în secret de acest lucru. Subordonatul său nu îşi ridică privirea şi nu reuşi să-şi ferească vocea de un tremur minor.

— Comandante, credem că am aflat ce căutau *Jeedaii* să ascundă pe Garqi.

— Serios? Conducătorul Yuuzhan Vong îşi păstră vocea blândă, tonul său fiind interogativ. După atât de mult timp? De ce crezi că ai reuşit tocmai acum?

— După cum vă amintiți, Comandante, am avut mari dificultăți cu sondele pe care le foloseam în acea zonă. Am avut o rată mare de eşecuri cu ele. S-a presupus că o generație a acestora avea un defect nedetectat în procesul de reproducere. Am folosit o alta şi am avut rezultate similare.

Shedao Shai dădu din cap.

— M-ai mai plictisit cu scuzele astea înainte.

Umerii lui Lian se ridicară uşor.

— Creaturile pe care le foloseam sunt o tulpină înrudită cu *crabii vonduun*. Am folosit un alt dispozitiv în timp ce făceam examinări criminalistice ale sondelor care eşuaseră. Sondele aveau inflamații ale sistemului respirator, iar cu noile creaturi de scanare, am descoperit granule de polen. Sondele au murit din cauza unei reacții alergice la polen. Armura de *crab vonduun* a avut o reacție mai imediată şi mai violentă la polen.

Liderul Yuuzhan Vong îşi ridică mâna stângă, ignorând junghiul din umăr. Ideea că armura lor căzuse pradă unui element natural din mediu îl uimise. Această revelație avea implicații serioase. Prima, la un nivel pur militar, era că acum inamicul avea o armă pe care o putea folosi şi care i-ar fi dezavantajat serios pe războinicii Yuuzhan Vong. Nu avea nicio îndoială că inamicul o va folosi – el nu ar fi ezitat dacă ar fi fost la fel de încolțit ca ei. Dintr-o dată, orice situație de luptă era un potențial dezastru. A doua problemă, mai fundamentală, era legată de rezistența biologică şi botanică privind invazia lor. Încă de când fusese ordonată invazia, una dintre forțele motivante fusese aceea că inamicul era un *fabricant de maşini*. Aceştia creau maşini care îşi băteau joc de ființele vii cu pseudoviața lor. Dependența lor de maşini îi caracteriza ca fiind defectuoşi, slabi, disprețuitori şi, cu siguranță, meritând moartea.

Erau infideli, blasfemitori şi eretici fără nicio justificare a vieţii lor.

Dar acum ni se opune o fiinţă vie. Scutură uşor din cap, realizând cât de periculos era câmpul de luptă spre care îl putea duce această nouă evoluţie. La fel cum o facţiune politică lovise prematur pentru a obţine controlul invaziei, acum preoţimea putea folosi această nouă opoziţie pentru a-şi întări influenţa. Deşi Shedao Shai avea toată încrederea în validitatea cruciadei în ciuda acestei descoperiri, războiul era o sarcină care trebuia lăsată mai bine celor instruiţi pentru ea.

Ochii i se îngustară.

— Cine mai cunoaşte informaţiile pe care mi le-ai dezvăluit?

— Doar eu şi cei care au investigat. O urmă de zâmbet şerpui pe buzele lui Lian. Ei au fost izolaţi. Nu va scăpa niciun cuvânt despre asta.

— Foarte bine. Îi dădu subalternului său un semn sincer din cap. Ai izolat planta care a produs acest polen?

— Copacii *bafforr*, care sunt originari de pe planeta pe care o ei numesc Ithor. Lumea se află în coridorul nostru actual de invazie, fiind accesibil de la Garqi. Lian îşi ridică bărbia. Mi-am permis să pregătesc un plan pentru anihilarea planetei.

— O repetare a distrugerii Sernpidalului?

Lian scutură din cap.

— Nu, Comandante. Cercetătorii mei m-au asigurat că pot pregăti o armă de asalt cu care putem *însămânţa* planeta. Ithor este bogată în materie organică. Distrugerea ei va fi simplă.

Shedao Shai îşi trecu o gheară peste bărbie şi pe gât, simţindu-o cum pocneşte de-a lungul pliurilor din carnea sa dură.

— Stăm departe de lume şi livrăm agentul?

— Este cel mai eficient, Comandante.

— Într-adevăr, dar risipitor. Shedao Shai scutură din cap. Nu aşa o vom face.

— De ce nu? Nerăbdarea străfulgeră pe faţa lui Lian. Acesta flutură o mână spre planeta de dedesubt. Chiar şi cucerirea unei planete ca Garqi nu a fost lipsită de victime – şi asta exceptând morţii din grădină. Infidelii trebuie să fi fortificat Ithorul. Nu ne pot permite să le luăm planeta. Luptele de acolo vor fi crâncene.

Comandantul Yuuzhan Vong se năpusti spre ajutorul său şi îi dădu o palmă peste gât tânărului războinic. Mâinile lui Lian se ridicară, dar nu suficient de repede. Lovitura căzu, nu cu putere, dar suficient pentru a-l împinge înapoi cu un pas şi a-i smulge un oftat înecat. Lian căzu imediat în genunchi şi îşi atinse fruntea de punte.

— Iartă-l pe acest nevrednic, Conducătorule, pentru că te-a supărat.

Cotcodăceala lui aspră nu prea transmitea pocăinţă către urechile lui Shedao Shai, dar frica care îl străbătea îi aducea satisfacţie.

— Crezi că vom fi învinşi în cucerirea Ithorului?

— Nu, Stăpâne.

— Crezi că războinicii noştri se vor feri de posibilitatea de a muri acolo?

— Nu, Stăpâne.

— Bine. Shedao Shai se îndepărtă de Lian şi îşi lăsă pintenii din călcâie să pocnească pe punte în timp ce începea să păşească. Ceea ce sugerezi tu ar fi cel mai eficient, dar ne-ar face mai mult rău decât să ne ajute. Trebuie să le arătăm că îi vom zdrobi indiferent de pregătirile lor. Până acum nu am lansat o operaţiune militară serioasă împotriva niciuneia dintre lumile lor. Da, am cucerit Garqi, dar opoziţia a fost minimă. Infiltrarea şi exfiltrarea ulterioară a agenţilor lor pătează acea victorie.

După cum ai subliniat, ei trebuie să fi fortificat Ithorul. Când îl vom cuceri, vom trimite un mesaj către restul Noii Republici împreună cu supraviețuitorii. Acel mesaj este că suntem implacabili şi invincibili. Acesta este mesajul pe care trebuie să îl audă duşmanii noştri.

— Cu tot respectul, Comandante, cred că ai petrecut prea mult timp cu Elegos.

— Crezi? Shedao Shai se întoarse încet, lăsând un pinten din călcâi să scoată un scârțâit pe punte în timp ce făcea asta. De la el am aflat multe despre duşmanii noştri. Acum el le va duce un mesaj din partea mea. Pregătirea lui pentru acest rol este completă, iar acum ştim unde putem livra mesajul: Ithor. Acolo se va întoarce la poporul său şi nu mă va dezamăgi.

— Toate astea sunt bune şi frumoase. Comandante, dar îngrijorarea ta cu privire la cum gândesc ei...

— Ce anume a făcut? Shedao Shai se apropie de Lian şi îşi apăsă piciorul drept pe capul subordonatului său. M-a făcut să flirtez cu erezia? Am făcut ceva care să indice că am abandonat căile noastre? Am folosit vreo maşină? Am spus eu că mă îndoiesc de ceea ce facem? Am pus la îndoială dictatele zeilor sau pe ale preoților?

— Nu, Comandante, dar...

— Dar nimic, Lian. Elegos te-ar putea învăța multe, chiar şi în cele câteva zile cât va mai rămâne cu noi. Comandantul Yuuzhan Vong crescu presiunea, zdrobind fruntea lui Lian de punte. Îmi oferi un plan care va fi eficient din punct de vedere tactic, dar ineficient din punct de vedere strategic. Mai mult, planul tău ar putea fi considerat o blasfemie, deoarece ar distruge un depozit de viață. Ithorul ar putea fi un dar pentru noi din partea zeilor, care ne cer să îl smulgem de la inamic, iar tu l-ai distruge mai degrabă decât să faci ce vor zeii şi să îl eliberezi.

Shedao Shai îşi trase degetele de la picior în spate, înclinându-şi glezna şi permițând pintenului călcâiului său să se înfige în scalpul lui Lian. Flexându-şi genunchiul şi ridicându-şi coapsa, aduse capul subalternului său în sus. Odată ce putu vedea ochii lui Lian, scoase pintenul şi rămase acolo. Privi în tăcere până când o panglică subțire de sânge începu să picure încet pe punte.

— Eşti norocos, Lian, pentru că nu te voi lăsa să te faci de ruşine. Vei îndeplini ceea ce este voința zeilor. Shedao Shai îşi încrucişă brațele la piept. Vei planifica pentru mine un asalt asupra Ithorului care să înceapă peste o lună. De asemenea, vei plănui un atac în forță asupra planetei Agamar. Va cădea, sau o vom lua după ce vom cuceri Ithorul. Vei planifica aceste atacuri, folosind toate mijloacele care mi-au fost alocate.

— Comandante, este o onoare, dar nu ar trebui să planificați dumneavoastră aceste atacuri?

— Îți voi revizui şi modifica planurile. Eşti suficient de competent pentru a stabili terenul de bază. În timp ce tu faci asta, eu voi continua o muncă pe care numai eu o pot face. Aprobă încet din cap. Elegos ne va oferi prima cale de atac asupra Noii Republici. Într-o săptămână el va face treaba asta pentru noi. Atunci voi avea timp să verific ceea ce ai elaborat, să corectez şi să fac să funcționeze.

— Da, Comandante. Lian încuviință încet din cap. Va fi făcut aşa cum ordoni.

— Un ultim lucru.

— Comandante?

— Nimeni să nu afle despre polen. Dacă subalternii tăi pot găsi o modalitate de a modifica armura pentru a fi imună, bine. Dacă nu, vom lupta fără armură vie.

Shedao Shai zâmbi. Noi suntem Yuuzhan Vong. Cauza noastră este dreaptă şi justă. Zeii ne protejează atunci când intrăm în luptă, iar intrarea în luptă cu o carapace moartă este doar un semn al credinţei noastre în Ei.

* * *

Deign Lian se retrase în cabina sa de la bordul *Moştenirii Torturii* şi închise trapa, sigilând-o în urma sa. Incinta mică, ovoidală, avea aproape suficient spaţiu pentru ca el să poată trece prin ea fără să se lovească cu capul de tavan. Îşi ţinu capul aplecat, nevrând să murdărească tavanul cu sânge, apoi se lăsă în genunchi în micul spaţiu de depozitare de sub pat şi scoase un *sclipune*[10].

Aşeză cu delicateţe creatura deasupra patului, astfel încât linia unde se întâlneau cele două jumătăţi ale carapacei să fie îndreptată spre el. Atingând ţesutul senzorial de la articulaţie, Lian îşi trecu degetele peste el în combinaţia de mişcări la care fusese antrenată să răspundă creatura. Jumătatea superioară a carapacei bombate se înălţă, dezvăluind un *villip* cuibărit acolo ca o perlă. Războinicul mângâie o dată *villipul* pentru a-l trezi şi simţi cum plămânul îşi accelerează pomparea în timp ce creatura de comunicare se transformă cu trăsăturile adevăratului său Stăpân.

Lian îşi aplecă imediat capul.

— Stăpâne, iertaţi-mi intruziunea, dar trebuie să raportez.

— Continuă.

Villipul rosti ordinul categoric, dar acesta conţinea totuşi o urmă din tonul Stăpânului său.

— A fost aşa cum aţi sugerat că va fi. I-am oferit lui Shedao Shai planul de a distruge Ithorul, dar el l-a respins. În schimb, vrea să atacăm într-un mod cât se poate de convenţional. Şi, poate, într-o manieră nu atât de convenţională.

Sprâncenele de pe chipul asumat de *villip* săgetară în jos.

— Explică.

Lian îşi păstră faţa inexpresivă şi îşi aplatiză vocea. Ştia că juca un joc periculos în elaborarea răspunsului său, dar Shedao Shai îi ceruse să-l joace. Era la fel de sigur că Stăpânul său ştia că juca, dar poate că nu cunoştea profunzimea abilităţilor sale de manipulare politică.

— El rămâne obsedat de infidel. Este atât de preocupat încât nu are suficient timp pentru a planifica asaltul Ithorian. Este convins că eliminarea ameninţării care este Ithorul ar fi în detrimentul viitorului asaltului nostru, din cauza modului în care ar face inamicul să se simtă faţă de noi.

— Ce mai contează cum se simt infidelii? *Villipul* reuşi să transmită dispreţul Stăpânului său. Vei planifica acest asalt pentru el, şi îl vei planifica bine. Vei calcula cantitatea potrivită de forţe de care vei avea nevoie pentru a cuceri lumea, apoi vei pleda pentru aducerea a încă o mână de nave. Shedao Shai îţi va spulbera estimările. Va fi făcut să pară un prost.

— Se va face aşa cum doriţi, Stăpâne. Deign Lian încuviinţă cu entuziasm, apoi făcu un gest rapid. În scurt timp, toate laudele se vor aduna la numele tău, Stăpâne. În curând, pe buzele multora va fi...

— Linişte, prostule!

---

[10] Sclipune – creatură asemănătoare unui cărăbuş folosită de extragalacticii Yuuzhan Vong pentru a stoca amintiri.

Lian îşi aplecă brusc capul.

— Îmi cer iertare, Stăpâne.

— Nu mă face să-mi pun îndoieli cu privire la tine. Eşti în poziţia de a veghea să se întâmple lucrurile potrivite. Nu mi-ar plăcea să trebuiască să găsesc pe un altul care să te înlocuiască, dar nu este imposibil.

— Da, Stăpâne.

Lian lăsă o doză de teamă să se infiltreze în cuvintele sale. Atâta timp cât Stăpânul Războinic avea o părere la fel de proastă despre el ca şi Shedao Shai, Deign Lian îi putea pune cu succes pe amândoi unul împotriva celuilalt. Shedao Shai ar fi trebuit să piardă această rundă pentru ca Lian să poată fi numit în locul său, dar apoi ar fi trebuit să cadă patronul său politic.

Doar atunci aş putea ajunge la ascensiunea pentru care am fost crescut.

— Continuă-ţi munca. Raportează după cum e nevoie şi ţine-mă la curent cu desfăşurarea bătăliei pentru Ithor. Faci o treabă bună – treaba zeilor. Chipul de pe *villip* căpătă o expresie senină. Când cucerirea noastră va fi completă, atunci vei fi răsplătit din plin.

— Mulţumesc, Stăpâne. Vă sunt întotdeauna servitorul loial şi ascultător.

Lian întinse mâna şi închise *sclipuna*. Ar fi râs, dar o picătură de sânge stropise carapacea creaturii. Lian ridică mâna şi îşi descoperi părul ud de sânge, cu rana circulară zdrenţuită şi tumefiată. O pipăi cu degetele pentru o secundă, apoi ridică din umeri, mulţumit că va rezulta încă o cicatrice.

Ascunse *sclipuna*, apoi îşi linse sângele de pe degete. Toate jignirile suferite din partea lui Shedao Shai aveau să fie răsplătite printr-o mare surpriză pentru superiorul său. *Singurul păcat este că nu va vedea mâna mea în căderea lui.* Pentru o clipă regretă acest lucru, apoi îşi lăsă regretul deoparte.

Pot renunţa la această satisfacţie. Este un sacrificiu pe care îl ofer zeilor. Zâmbi larg, încrezător că ei vor găsi sacrificiul plăcut. Din ordinul lui Shedao Shai, mai era o lună până la bătălia pentru Ithor. *Încă o lună pentru a îndura umilinţa.*

O lună înainte de a-mi asuma funcţia care ar fi trebuit să fie demult a mea.

Capitolul 27

Luke o găsi pe Mara stând în picioare în fața ferestrei largi din apartamentul care le fusese oferit pe *Golful Tafanda*. O surprinse puțin când intră în cameră, dar surpriza se domoli repede când ea îl recunoscu. Mara își strânsese brațele în jurul ei în timp ce privea *Mama Junglă* de dedesubt și acum le lăsă să se relaxeze ușor, însă Luke își împleti degetele printre ale ei și o îmbrățișă de la spate, sărutând-o pe gât.

— Cum ești?

Mara încuviință din cap cu încredere.

— Bine, foarte bine. Marele Preot Tawron a trecut pe la mine și a îndeplinit cu amabilitate ritualul pe care l-a făcut pentru Jedi și ceilalți. Mi-a fost rușine că nu am fost acolo cu Jedii, dar...

— E în regulă, Mara. Ne-ar fi plăcut să fii acolo, dar vrem să te odihnești pentru a fi în formă maximă.

Ea își înclină capul spre dreapta, atingându-și ușor tâmpla de a lui.

— Știu, și e foarte drăguț din partea ta, Luke, dar sunt momente când mă simt ca o persoană *răuvoitoare*. În unele privințe, Ithor pare atât de liniștit, încât mi-e greu să-mi păstrez cumpătul. Nu e vorba de faptul că îmi plac conflictele, ci doar că am fost antrenată să mă descurc cu ele. Asta mă face să mă simt cel mai bine.

— Și tu ești una dintre cele mai bune făcând asta.

— Una dintre?

Luke râse ușor.

— Lasă-mă să rectific asta. *Cea mai bună* la gestionarea conflictelor.

Ea își întoarse capul și îl sărută pe obraz.

— Mulțumesc. Te superi dacă mă relaxez aici în brațele tale pentru o vreme?

— Sigur, avem timp.

— O zi sau două?

— Păi, sigur, dar să stăm aici câteva zile va fi cam mult, nu crezi? Luke zâmbi. Am putea leșina de foame.

— Oh, bună observație, bărbate. Poate ar trebui să mergem să ne întindem.

— Categoric îmi place cum gândești, Mara. Maestrul Jedi o îmbrățișă un pic mai strâns. În afara ferestrei, un stol de păsări *manollium* cu trei gheare decolă într-o revărsare strălucitoare de culori, pentru a se învârti și a plonja într-un arc de curcubeu înapoi spre un alt cuib. Uau. Cu toată planificarea și tot ce s-a întâmplat, am avut puțin timp să mă opresc și să văd pentru ce luptăm să protejăm.

— Mă uit de ore întregi și mereu mai e ceva de văzut. Mara se răsuci în brațele lui și își aduse brațele în sus și în jurul gâtului lui. Relal Tawron a fost foarte bun față de mine. Mi-a spus că, deși *Mama Junglă* este un loc pașnic, nu este lipsită de violență și ostilitate. El a observat că prădătorii și prada fac parte din ciclul natural. Un prădător ucide prada și o mănâncă, apoi insectele și microbii devorează ce rămâne, hrănind plantele care oferă hrană și adăpost pentru pradă.

— Și el te-a asemănat cu un prădător?

Mara ridică din umeri.

— De fapt, m-a asemănat mai degrabă cu o furtună de foc care arde o fâşie uriaşă prin junglă în timpul anilor secetoşi.

— Hmmmm, nu credeam că au parte de atâtea ştiri pe aici.

— Oh, sarcasm Jedi. Sunt rănită.

Amândoi râseră cu voce tare, iar Luke o sărută din nou, pe buze şi pe vârful nasului.

— Ți-a dat o perspectivă asupra rolului tău în bătălia viitoare?

— Da, una care mi-a permis să-mi reconciliez natura cu cea a *Mamei Junglă*. Şi asta este de fapt cheia: *Mama Junglă* îmbrăţişează totul pentru că face parte din ciclul natural. Ceea ce este nefiresc la invazia Yuuzhan Vong, în legătură cu războiul, este că acesta nu are motive naturale. Politica, avariția, lăcomia, gelozia – toate aceste lucruri provoacă războaie, dar sunt aproape de neregăsit în natură. Ele apar atunci când creaturile încearcă să se despartă de natură.

Luke îi zâmbi şi o îmbrăţişă foarte strâns.

— Acesta este unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tine, Mara. Eşti mereu în mişcare şi devii din ce în ce mai bună. Continui să evoluezi când atât de mulți s-ar mulțumi să stea deoparte.

— Nu pot sta deoparte, Luke, mai ales acum. Mara alunecă din brațele lui. Sunt atât de multe lucruri pe care mi le doresc, şi cu invazia – cu boala mea – nu ştiu dacă voi putea vreodată să... Buzele i se aplatizară într-o linie subțire, apoi îi luă mâna stângă în a ei. Poate că e din cauza discuțiilor despre natură, dar acum chiar îmi doresc să fi avut... să port în pântece copilul nostru. Adică, mă uit la tine şi te iubesc atât de mult, Luke, şi chiar să mă gândesc că s-ar putea să nu fim capabili...

Ea îşi întoarse privirea de la el, cealaltă mână încleştânduii-se într-un pumn.

— Mara... El îşi păstră vocea blândă în timp ce se apropia de ea, lăsându-şi mâinile împreunate să se odihnească pe burta ei. Cu degetul mare îi şterse o lacrimă, apoi îi sărută obrazul umezit. Iubire, vom trece peste asta. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să creez o nouă viață cu tine. Un copil, doi, patru...

Ea îi apăsă vârful unui deget pe buze.

— Ştiu că ai multe de făcut acum, dar am nevoie să fii cu mine, doar pentru puțin timp. Te rog?

— Atât timp cât ai nevoie, Mara, atât timp cât îți doreşti.

Un zâmbet se schiță pe buzele ei.

— Ştim amândoi că nu există atât de mult timp în univers. Voi lua ceea ce pot obține acum. Ne completăm reciproc – ne completăm legătura cu natura. Şi de acolo, ne încredem în Forță pentru a ne ghida să facem ceea ce trebuie făcut.

* * *

Corran îi înmână ultimul container de duraplast bărbatului chel şi solid care ajuta la încărcarea cargobotului *Pulsar Skate*.

— Se pare că asta e tot.

Bărbatul aprobă din cap.

— Atunci voi asigura trapa şi mă voi ocupa de pasageri. Mulțumesc pentru ajutor.

— Nicio problemă.

Corran se întoarse când trapa se închise şi se îndreptă spre locul unde Mirax

verifica ultimii pasageri pe lista din datapadul ei. În jurul lor, danele de andocare de pe navele-oraş Ithoriene fremătau de activitate. Nenumărate nave, mari şi mici, încărcau refugiați şi echipamente cât de repede puteau. După ce acestea ieşeau din docuri, alte nave veneau şi le luau locul. În tot oraşul şi în toate celelalte nave-oraş, aveau loc evacuări similare.

Jediul se apropie de soția sa.

— Ai reuşit să-i aduni pe toți?

— Da. Ea închise micul dispozitiv şi îl strecură într-un buzunar de pe coapsa pantalonilor. Am făcut plinul şi suntem gata de plecare.

Corran se întinse spre ea şi îi mângâie obrazul cu dosul mâinii stângi.

— Ştii că nu vreau să pleci.

— Ştiu asta, dar nici nu mă vrei aici. Mirax zâmbi şi arătă cu degetul spre cargobotul din spatele ei. Duc echipa asta la Borleias. Clima de acolo nu este chiar optimă pentru plantele Ithoriene, dar ei cred că pot face schimbări.

— Sunt sigur că va funcționa. Îi strecură un braț în jurul umerilor ei. Vei fi de acord ca tipul ăsta Chalco să facă parte din echipajul navei?

— Din ce am văzut până acum, cred că merită să ai încredere în el. Livrăm încărcătura, apoi îl las pe Coruscant. Ea îşi sprijini capul de umărul lui Corran. Apoi mă întorc aici.

— Mirax, nu.

Ea se întoarse cu fața la el, apăsându-şi mâinile pe pieptul lui.

— Hei, ascultă, Corran. Ultima dată când ai plecat să lupți cu invadatorii abia ai scăpat, iar data trecută erai mai mult mort decât viu când te-au adus înapoi.

— Mirax, faptul că te am pe tine aici nu mă va ține în siguranță.

— Poate că nu, dar cu siguranță îl pot ucide pe cel care te-a învins.

Corran îşi aşeză mâinile pe umerii ei.

— În primul rând, nu am de gând să mor.

— Foarte puțini oameni intenționează.

— Adevărat, suspină el. Mirax, nu te vreau aici. Luptele vor fi urâte. Ceea ce faci acum, să-i iei pe Ithorieni şi realizările lor botanice, e mai important decât orice aş putea realiza eu aici. Vei face ceea ce ştii să faci cel mai bine, la fel şi eu.

Ochii ei căprui se îngustară.

— Şansele ca eu să fiu omorâtă sunt destul de mici.

— Ştiu, şi mă bucur de asta. El îi făcu un semn rapid din cap lui Anakin Solo în timp ce tânărul alerga pe rampa cargobotului, apoi îşi atinse fruntea de cea a soției sale. Bunicul meu a murit când tatăl meu era tânăr şi ştiu că tu ți-ai pierdut mama de tânără. Nu vreau să li se întâmple asta copiilor noştri, dar singurul lucru mai rău ar fi dacă am muri amândoi aici.

— Dacă murim amândoi, Booster va avea grijă de copii.

— Ei bine, *asta* chiar este o consolare.

Ea îi ridică bărbia cu mâna.

— Gândeşte-te la asta ca la o motivație să rămâi în viață, Corran.

El îşi coborî capul pentru a-i săruta mâna, apoi îşi ridică privirea, zâmbetul sărindu-i-se de la gură până la ochii verzi.

— Am motivație, iubire, şi uită-te la palmares. Prima dată, aproape m-au ucis. A doua oară, am scăpat într-o formă destul de bună. Cu momentul şi traiectoria pe care le am, invadatorii sunt cei care ar trebui să fie îngrijorați.

Mirax zâmbi răutăcioasă.

— Ştii, tupeul ăsta al tău chiar îl înnebuneşte pe tata.

— Dar tu îl iubeşti.

— Ei bine, când erai pilot era atractiv. Ea ridică din umeri. La un Cavaler Jedi, ei bine...

— Da?

— Ei bine, invadatorii ar trebui să îl ia ca pe un avertisment.

Mirax îl sărută o dată, uşor, apoi sărutul ei se intensifică. Corran îşi lăsă mâinile să alunece în jos şi în jurul taliei ei pentru a o trage într-o îmbrățişare strânsă. În sărutul ei, în trupul ei, simți o urgență şi o intensitate, alimentate mai mult de dragoste decât de orice sentiment de pierdere sau de teamă.

— O să-mi lipseşti, Corran, atât de mult.

— Şi tu mie, Mirax.

Se agăță de ea cu înverşunare. Prin mintea lui trecură scene din viața lor împreună. Prima dată când o văzuse, chipul ei când dormea liniştită în urma unei nopți de pasiune, lacrimile şi zâmbetele după naşterea copiilor, şi chiar acea scânteie de durere ascunsă în spatele unei măşti impasibile când privea un copil încercând şi eşuând, ştiind că nu-i putea îndrepta eşecul.

— Te iubesc, Mirax. Întotdeauna te voi iubi.

— Ştiu. Ea îl sărută din nou, apoi zâmbi. Ştii, mi-ar plăcea să iau următoarele douăsprezece ore ca să-mi iau rămas bun de la tine cum se cuvine, dar au nevoie de hangarul navei.

— Birocrații nu au pic de romantism în inimile lor. Corran o sărută din nou. Indiferent la ce te-ai gândit pentru ca să ne luăm rămas bun, gândeşte-te că aşa ne vom saluta din nou, şi ne va lua o săptămână să o facem.

— Te-ai căpătat cu o întâlnire. Ea îşi sărută degetele, apoi le apăsă pe buzele lui. Fii atent, Corran. Ştiu deja că vei fi curajos.

* * *

Anakin îl găsi pe Chalco strângând curelele de fixare a câtorva Ithorieni în zona de şedere din *Skate*.

— Nu aveai de gând să-mi spui că pleci?

Chalco îl bătu pe tânărul Ithorian pe umăr, apoi se întoarse cu fața la Anakin.

— Ai fost ocupat cu chestii Jedi. Nu am vrut să te întrerup. Mirax avea nevoie de ajutor, şi un lucru a curs în altul, ştii tu...

— Asta explică de ce eşti aici, dar nu şi de ce nu ți-ai luat rămas bun.

Bărbatul se încruntă.

— Întotdeauna am spus că eşti un copil deştept. Aşa stau lucrurile, Anakin. Chalco se aplecă şi puse mâinile pe umerii tânărului. Mergând după Daeshara'cor, voiam oarecum să fiu un erou, şi ai văzut cum a ieşit. M-am dus să te salvez, dar ai întors situația şi m-ai salvat tu. Cred că m-am gândit că nu prea am stofă de erou.

Anakin se încruntă la el.

— Hei, tu *chiar* m-ai salvat. După cum ai spus, dacă nu aduceai blasterul, nu aş fi doborât-o pe Daeshara'cor. Şi, ştii, ceea ce faci tu aici, ajutându-i pe refugiații ăştia să scape, este eroic.

— Sigur, poate, dar nu genul de eroism de care vei avea tu nevoie. Chalco îl

bătu pe obraz. Nu mă înțelege greşit. Sunt fericit că te-am cunoscut. Sunt mândru, de fapt, să cunosc un Jedi ca tine. Adică, suntem prieteni, nu? Mi-ar plăcea să am un prieten Jedi – şi mai important, mi-ar plăcea să te am pe tine ca prieten.

— Suntem prieteni, Chalco.

— Bun. Atunci, uite, prietene... motivul pentru care îmi retrag jalnica carcasă de pe lumea asta este ca să fie o persoană mai puțin care să aibă nevoie de salvare, bine? Surâse şi se îndreptă. Şi aveam de gând să te anunț, ştii tu. Să-ți las un mesaj sau ceva de genul ăsta, ca să nu ne apuce plânsul şi toate cele.

— Te cred. Anakin zâmbi, apoi se uită în dreapta sa când un comunicator de pe un raft începu să bipăie. Pot?

Chalco dădu din cap.

— E al lui Corran.

Anakin îl ridică şi răspunse.

— Aici Anakin Solo.

— Anakin, unde e Corran? Vocea lui Wedge Antilles era uşor de recunoscut chiar şi prin comunicator. Am crezut că sunt conectat la comunicatorul lui.

— Eşti. E afară cu soția lui. Îl pot aduce.

— E în regulă. Spune-i să aştepte acolo. Oricum sunt în drum spre voi.

Anakin se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Un crucişător Yuuzhan Vong a apărut la marginea sistemului şi a lăsat o navetă. Transponderul de identificare este înregistrat ca fiind cea pe care a luat-o Elegos A'Kla pentru a se întâlni cu ei. Vocea lui Wedge deveni mai gravă. Tot ce primim este un mesaj înregistrat, care rulează încontinuu. Este de la Elegos, către Corran, transmițându-i complimente din partea unui anumit Comandant Yuuzhan Vong.

Capitolul 28

Jaina Solo privea hangarul auxiliar de aterizare de pe *Himera* din cabina de pregătire a piloților. Din punctul ei de observație, putea să se uite în jos la hangar şi la naveta de clasă *Lambda* situată între două X-interceptoare. Ea şi Anni Capstan fuseseră chemate să recunoască naveta, apoi o navetă a *Rămăşiței* o tractase şi o adusese acolo unde razele tractoare ale hangarului *Himerei* o putură trage înăuntru.

La prima ei trecere de recunoaştere, recunoscuse naveta drept ceea ce era, însă doar cu greu. Trenul de aterizare era extins şi aripile blocate în sus. Pentru că navetele nu fuseseră niciodată văzute în zbor în acest fel, părea nelalocul ei plutind în derivă acolo. Acea impresie fusese favorizată de faptul că naveta era acoperită de tot felul de excrescențe. Jaina se apropiase suficient de mult pentru a avea contact vizual – pentru a vedea dacă se afla vreun pilot la comenzi – iar excrescențele îi amintiră de alge şi scoici – nişte chestii precum crustele care se întindeau pe fuzelajul navetei. Un strat destul de gros acoperea conturul rampei de aterizare, ceea ce o făcea pe Jaina să se întrebe cum o va deschide echipa de recuperare.

Odată ce naveta fusese tractată în cală, X-interceptoarele primiseră ordin să aterizeze, apoi tehnicienii în costume biohazard le scoseseră pe Anni şi pe ea din hangar. Amândouă fuseseră scanate pentru depistarea formelor de viață extraterestre, fuseseră declarate curate şi li se permisese să aştepte în camera de pregătire sau să se îndrepte spre una dintre cantine pentru a lua ceva de mâncare. Anni plecase în fugă, iar Jaina era aproape sigură că va găsi pe undeva un joc de *sabacc* şi că, în cel mai scurt timp, ar fi deposedat membrii echipajului de orice folosea *Rămăşița* drept credite.

Jaina decise să rămână şi să privească. Îşi amintea bine de Elegos de când călătorise cu el, cu mama ei şi cu Danni, înainte să se alăture escadrilei. Calmul liniştit pe care îl emana o uimise. Nu părea să ignore atât de mult lumea exterioară sau să fie capabil să treacă peste emoții cu ajutorul logicii, ci doar privea orice problemă, vedea esența ei şi o rezolva în loc să se lase deturnat de alte distrageri.

În timpul zborului de recunoaştere cu naveta, auzise vocea lui Elegos care era difuzată încontinuu. Părea normală şi chiar fericită, dar o deranja ceva la ea.

Sperase să-l vadă pe Elegos la comenzi sau să-l poată simți la bordul navetei, dar nu era nimic. Bineînțeles, înainte de apariția navetei, nu ştiuse despre misiunea lui Elegos la invadatorii Yuuzhan Vong, şi era destul de sigură că o parte din şocul ei de a afla despre asta era ceea ce îi întuneca sentimentele față de navetă.

— Ceea ce au făcut acolo este neobişnuit.

Ea se întoarse când Jag Fel intră în camera piloților. Purta un costum de zbor negru cu dungi roşii pe mâneci şi pe picioare. Nu era la fel de formal cum fusese la recepție, dar nici nu părea dezinvolt. Uitându-se la el, ar fi refuzat să creadă că era nepotul lui Wedge dacă nu ar fi fost asemănarea din jurul ochilor şi nasului.

— Cam tot ce fac invadatorii este neobişnuit, din punctul meu de vedere. Jaina îşi încrucişă brațele la piept şi se uită înapoi la punte. Au petrecut o oră scanând chestia aia. Nu-mi pot imagina că pot afla mai multe fără să o deschidă.

— Nu pot. Nu asta fac. Fel veni să stea lângă ea, reflexia lui fiind uşor vizibilă în oțelul transparent al ferestrei. Ei nu ştiu ce se află acolo şi doar se asigură că, dacă este ceva dăunător, nu vor fi învinuiți pentru că l-au eliberat.

— Spui asta ca şi cum ar fi un lucru rău să fii precaut.

El scutură din cap.

— Ei ştiu că nu pot fi siguri de ceea ce se află acolo. Tot ce pot face este să reducă incertitudinea la niveluri nesemnificative din punct de vedere statistic. Ceea ce irosesc de fapt este timpul. Suntem în război. Nu există nicio absență a riscului. Sunt momente când trebuie să facem ceea ce trebuie făcut, pentru a câştiga.

Jaina se întoarse şi se uită la el.

— Teoretic, eşti doar cu doi ani mai mare decât mine, dar vorbeşti de parcă ai fi îndeajuns de bătrân ca să fii tatăl meu.

El încuviință din cap o dată.

— Iartă-mă. Te judecam în funcție de realizările tale, nu de vârstă.

Ea clipi şi simți cum i se întețeşte furia.

— Ce ar trebui să însemne asta?

Carnea din jurul ochilor lui Fel se întări.

— Eşti Jedi. Eşti pilot superior într-o escadrilă de elită. Dedicația şi priceperea necesare pentru aceste lucruri sunt bine cunoscute. Am făcut greşeala să presupun prea multe despre tine.

Jaina se încruntă.

— Îți citesc datele de urmărire, dar încă nu am localizat ținta.

Jag Fel oftă.

— În societatea Chiss, nu există adolescență. Copiii Chiss se maturizează devreme şi primesc foarte repede responsabilități de adulți. Noi, oamenii care trăim cu ei, am fost crescuți aşa cum au fost ei crescuți. Intelectual, ştiam că lucrurile nu sunt la fel aici, în Noua Republică, dar...

— Crezi că sunt un copil? Jaina îi aruncă o privire de gheață. Crezi că sunt moale sau ceva de genul ăsta?

Fel întrerupse contactul vizual, iar ea observă o roşeață crescând pe obrajii lui. El ridică o mână pentru a se feri de comentariile ei, apoi clătină din cap. Făcând asta, se lepădă de un deceniu sau două şi ei i se păru, pentru prima dată, că este de aceeaşi vârstă cu el.

— Nu eşti moale, nu, chiar deloc. Ai determinare şi curaj, dar îți lipseşte...

— Ce-mi lipseşte?

El se încruntă şi se uită la navetă.

— Nu eşti încrâncenată.

Jaina se reținu înainte de a spune că era, de fapt, suficient de încrâncenată încât să fie chiar mai crâncenă decât el.

— Um, nu sunt... Vreau să spun, există momente, da, dar ca să fii crâncen plăteşti o taxă.

— Aşa este. El arătă cu degetul spre doi bărbați care traversau puntea. Purtau costume speciale de mediu, dar căştile transparente îi făceau uşor de recunoscut. Unchiul meu... când m-a îmbrățişat la acea recepție... Ne întâlnisem cu abia o oră înainte, în particular, şi a fost surprins să afle cine sunt, dar la scurt timp după aceea... De unde vin eu, există bărbați pe care nu i-am văzut niciodată zâmbind, iar el era aici, în mijlocul unei situații dificile, şi era fericit să mă cunoască. Nu pentru

că eram un aliat, ci pentru că eram fiul surorii sale. Şi m-a acceptat în ciuda faptului că plecarea mamei mele din Noua Republică l-a rănit profund.

Jaina se întinse şi lăsă o mână pe umărul lui Fel.

— Wedge este aşa. Majoritatea oamenilor sunt aşa. Viața este prea dură pentru a nu te bucura de orice plăcere şi, cu siguranță, este minunat pentru el să afle despre sora lui şi cum a decurs viața ei. Nu contează cât de rele ar fi lucrurile, o glumă, un zâmbet, o bătaie pe spate ajută la ruperea tensiunii.

Fel îşi ridică bărbia, iar Jaina simți cum apărarea lui se restabileşte.

— Printre Chiss, sărbătoarea este păstrată până când treaba este terminată.

— Chiar dacă treaba este fără sfârşit?

— Dacă nu se termină, sărbătoarea este falsă.

— Nu, este necesară.

Se uită la el, la profilul lui puternic, la hotărârea care se citea pe chipul lui, şi simți un fior curgându-i pe şira spinării. Faptul că era chipeş nu putea fi contestat, iar îndrăzneala, care era susținută de abilitățile lui fantastice ca pilot, avea farmecul ei. Admirase felul în care îi înfruntase pe politicienii Noii Republici – majoritatea dintre ei o dezgustau pentru felul în care o tratau pe mama ei. Chiar şi formalismul Imperial era atractiv într-un fel ciudat.

Mă întreb dacă mama mea l-a văzut pe tatăl meu în acelaşi fel? În secunda în care îi trecu prin minte acel gând, îşi trase brusc mâna înapoi de pe umărul lui Fel. *Oh, nu, nu am de gând să devin îndrăgostită de un tip care crede că starea de încrâncenare este normală. Nu e momentul sau locul să mă gândesc la asta.*

Fel îi aruncă o privire când ea îşi îndepărtă mâna, apoi zâmbi pe jumătate.

— Chissii, în ciuda impresiei pe care ți-am putut-o da, sunt un popor grijuliu. Deliberat, calculat, dar nu mai prejos de o fantezie sau două. Nu le displace să se întrebe unde ar fi fost dacă viața ar fi fost diferită. Pe cine ar fi întâlnit, cum s-ar fi întâlnit, ce s-ar fi ales de ei.

— Şi spui asta pentru că?

— Pentru că... Ezită, apoi se uită la punte. Mă întrebam ce ar fi crezut unchiul Wedge despre fratele meu mai mare.

Jaina zâmbi şi se uită la punte.

— Singura problemă cu aceste fantezii este că viața nu este niciodată atât de perfectă pe cât ne-am dori. Uneori, o întâlnire este doar o întâlnire. Alteori este un preludiu.

Fel râse uşor.

— Dacă aş fi spus asta, m-ai fi acuzat că vorbesc ca şi cum aş fi din nou de vârsta tatălui tău.

— Aş fi putut, dar probabil că nu. Ea nu se uită la el, dar se uită la reflexia lui. Cel mai frumos lucru în a fi adolescent este să poți lua decizii mature atunci când ai nevoie de ele şi să fii capabil să te laşi purtat de viață atunci când nu ai nevoie.

* * *

Corran se simțea extrem de inconfortabil în costumul de mediu. Transpira, dar nu îi era cald, deoarece temperatura rece a costumului îl făcea să tremure. Felul în care îşi schimbau conturul excrescențele de pe navetă, felul în care scuamele se prelungeau de-a lungul marginilor, apoi înfloreau într-o revărsare de cruste minerale

gri-maronii, îi făcea carnea să se înfioare.

Se uită la Wedge.

— Nu trebuie să fii aici, Wedge. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, Iella şi copiii nu m-ar ierta niciodată.

— Oh, sigur, şi tu crezi că Mirax m-ar ierta dacă ți s-ar întâmpla ție ceva? Wedge râse uşor. Tu şi cu mine, exact ca în canioanele acelea de pe Borleias, doar că de data asta tu mergi primul.

— Nu cumva mi s-a ordonat să plec în cursa aia?

— Ba da, aşa e. Ai de gând să-mi ordoni ceva, Colonele?

— Ai asculta acel ordin la fel de bine ca mine. Corran scutură din cap. Şi nu eşti destul de slab de minte pentru ca să funcționeze unele dintre chestiile Jedi. Atunci, mă bucur că eşti cu mine.

Cei doi bărbați se apropiară de navetă şi merseră spre zona rampei de aterizare. Tehnicienii montaseră un sistem de trepte cu roți care îi permitea unuia dintre ei să urce şi să atingă partea inferioară a fuzelajului. O excrescență uriaşă, care pentru Corran semăna foarte mult cu o crustă gigantică – cu acea culoare maro închis, nuanțată cu purpură de sânge uscat –, acoperea întreaga rampă de aterizare. Excrescența îşi schimbă culoarea lângă panoul de acces, devenind mai deschisă la culoare şi mult mai țepoasă.

— Ce crezi, Wedge?

— Ei bine, sabia ta ar trebui să fie capabilă să străpungă învelişul, dar nu ştii niciodată ce vei tăia dedesubt. El îşi încrucişă brațele la piept. Din moment ce acest lucru îți este prezentat cu *complimentele* Comandantului Yuuzhan Vong, nu sunt înclinat să cred că vrea să-i ciopârțeşti lucrarea.

— Aici ai dreptate. Corran urcă treptele şi se uită de aproape la excrescența care acoperea panoul de acces din exterior. Această excrescență e mult mai tăioasă decât celelalte, iar unele dintre margini par zimțate. Şi are şi spini, aproape ca nişte ace.

Ridică o mână înmănuşată spre excrescență, iar unul dintre spini se mişcă şi se orientă spre ea. Într-o clipită, un ac subțire ieşi afară, dar nu reuşi să penetreze mănuşa. Totuşi, lovitura avu suficient impact pentru a da mâna lui Corran înapoi cu câțiva centimetri. Corran sări înapoi şi se trezi pe punte, cu Wedge susținându-l.

— Eşti bine?

Corran încuviință din cap.

— Da, sunt bine. Oftă. Dacă ar fi să trimiți cuiva un semn al stimei tale, ai vrea să te asiguri că îl primeşte, nu? L-ai încuia şi i-ai da un fel de combinație sau cod pentru a-l deschide, nu-i aşa?

— Are sens.

— De asta mi-era teamă. Corran îşi eliberă sabia de la centură cu mâna dreaptă şi o aprinse, lăsând lama argintie să stropească cu lumină rece naveta. Îi întinse mâna stângă lui Wedge. Dă-mi mănuşa jos. Am să o ating cu mâna goală. Dacă se întâmplă ceva ciudat, mâna o să dispară.

Wedge se încruntă.

— Eşti sigur că e înțelept?

— Bineînțeles că nu, dar nu cred că am prea multe de ales. Jediul cu ochii verzi zâmbi. Am lăsat suficient sânge pe Bimmiel încât invadatorii să fi obținut cu uşurință o mostră. Pun pariu că chestia aia e programată să se deschidă numai dacă

îmi va gusta sângele.

Bărbatul mai în vârstă scoase mănuşa stângă a Jediului.

— Nu ar fi mai logic să sângerezi într-o cupă şi să oferi asta?

— Um, sigur, într-un fel non-Corellian. Corran ridică din umeri, se urcă din nou şi îşi ridică mâna stângă spre burta navetei. Unul dintre spini se răsuci şi-i înfipse un ac în palmă. Îl trase înapoi destul de repede, iar Corran se holbă la mărgeaua de sânge care ieşea din mica rană.

— Cred că ar fi trebuit să ne gândim şi la venin, nu-i aşa?

Înainte ca Wedge să poată răspunde, marginile crustei se crăpară, mici bucăţi fragile din ea căzând pe punte pentru a se sparge ca gheaţa. Linii groase şi strălucitoare de mucus curgeau din jurul marginilor, legând fuzelajul de rampa de coborâre. Liniile se întinseră, apoi se rupseră la mijloc, jumătate retrăgându-se pentru a picura din carenă, cealaltă curgând încet într-o baltă cristalină pe punte.

Corran coborî de pe scară şi se îndreptă spre rampă, cu sabia încă aprinsă. Wedge veni aproape pe urmele lui, cu un blaster în mâna dreaptă. Cu excepţia unor chestii bioluminiscente, naveta rămăsese întunecată, cu flacăra sabiei adâncind umbrele şi întinzându-le grotesc în timp ce Corran o flutura.

Panourile navetei fuseseră deschise şi strivite. Pe interiorul fuzelajului se aflau excrescenţe Yuuzhan Vong ciudate, unele ca nişte rădăcini, altele doar ca nişte ţepi de coral. Se întindeau într-un model asemănător iederei, dar chiar când cei doi bărbaţi intrară în navă, excrescenţele începură să se ofilească şi să cedeze. Învelişul exterior al tendoanelor lungi se despică, lăsând să se scurgă un lichid negru.

Corran clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Eu înţeleg. Probabil că toate chestiile alea ne scanau în timp ce noi scanam naveta. Au trimis informaţii înapoi atâta timp cât a durat să fie deschis fuzelajul. Apoi au început să moară, atât de repede încât să nu obţinem nimic util din analize. Wedge smulse o bucată de rădăcină de pe un perete, iar aceasta se dizolvă în mâna lui. Ceva metabolizează chestia asta foarte repede. E ca şi cum ai avea o grămadă de compost care se descompune cu viteza luminii.

— Ei bine, dacă acesta este mesajul pe care Shedao Shai vrea să mi-l trimită, nu ştiu cum să-l iau. Adică, nu eu sunt Jediul care a fost un băiat de fermă şi nu am de gând să mor atât de repede, mulţumesc. Corran îşi ţinu sabia ridicată pentru a răspândi lumina. Stai, ce e asta?

Sus, spre partea din faţă a compartimentului pasagerilor, în dreptul peretelui etanş care dădea spre compartimentul pilotului, se afla o formă semiovoidală mare, întinsă pe o parte. Avea o cusătură pe mijloc, paralelă cu puntea, şi îi părea lui Corran că seamănă foarte mult cu cochilia unei creaturi marine. Avea un înveliş cafeniu aspru, cu dungi care porneau de la spinare şi se răspândeau în formă de evantai de-a lungul marginii frontale. O altă excrescenţă pietroasă cu spini sigila cusătura din faţă. Pe măsură ce cei doi bărbaţi se apropiară pe culoarul dintre scaune, *villipul* de deasupra căpătă trăsăturile lui Elegos.

Deşi mingea protoplasmatică nu avea puf auriu, căpătă o nuanţă galbenă şi avea chiar dungi purpurii în jurul ochilor. Semăna foarte mult cu o hologramă statică în care laserele fuseseră aliniate eronat – recognoscibilă, însă doar cu greu.

Villipul începu să vorbească cu vocea lui Elegos.

— Sunt multe lucruri pe care ţi le-aş spune despre Yuuzhan Vong, dar am

puțin timp. Shedao Shai m-a învățat multe. Yuuzhan Vong nu sunt prădători fără minte, ci o specie complexă a cărei filozofie este în mare măsură antiteza noastră. Nu am descoperit originea urii lor față de maşini, dar în alte privințe cred că există loc pentru compromis. Misiunea mea în rândul lor a fost dificilă, dar nu inutilă, şi am speranțe pentru un progres continuu.

Imaginea modelată pe *villip* zâmbi.

— În numeroasele noastre discuții, Shedao Shai a fost deosebit de intrigat de povestea Marelui Amiral Thrawn, care studia arta inamicului şi obținea înțelegere din aceasta. Pentru tine, Corran Horn, Shedao Shai are un mare respect. Ştie că ai fost la Bimmiel. Cei doi războinici ucişi acolo erau rude cu el. Ştie că ai fost şi pe Garqi. Crede că voi doi vă veți întâlni şi în viitor, aşa că ți-a pregătit anexa, pentru ca tu să-i studiezi opera, aşa cum el a studiat-o pe a ta. În fiecare zi aici, înțelegerea mea despre Yuuzhan Vong sporeşte, la fel ca şi înțelegerea lor despre noi. Ochii lui Elegos se înmuiară. Sper că voi fi din nou cu voi, curând, într-o perioadă de pace. Te rog transmite dragostea mea fiicei şi prietenilor mei. Nu te teme pentru mine, Corran. Deşi dificilă, această misiune este vitală dacă vrem să existe vreo şansă de pace.

La încheierea mesajului, *villipul* se condensă din nou într-o minge, apoi se rostogoli spre stânga şi căzu pe punte. Corran se uită la Wedge şi se cutremură.

— Nu cred că-mi place ca Shedao Shai să creadă că oamenii de pe partea asta a liniei de tragere sunt de acelaşi calibru de geniu cum era Thrawn.

Wedge ridică din umeri.

— Ei bine, asta s-ar putea să-l facă mai precaut.

— Şi l-ar putea face să vină peste noi cu suficientă forță încât chiar şi Thrawn ar fi fugit. Jediul clătină din cap. Poate îi putem convinge să accepte nişte gărzi de corp Noghri.

— Nu cred că e posibil. Wedge dădu din cap spre container. Ai de gând să-l deschizi?

— Cred că da. Dacă Elegos ar fi crezut că e o capcană, ar fi găsit o modalitate de a mă avertiza.

Corran îşi ținu mâna stângă deasupra sigiliului şi o strânse în pumn, lăsând câteva picături de sânge să picure pe dispozitivul Yuuzhan Vong. Crestătura se crăpă încet, apoi se sfărâmă, iar carcasa se deschise lent.

Strălucirea sabiei sclipi pe auriul în interior.

— *Bastard Sith!* Corran îşi simți mațele lichefiate în timp ce cădea în genunchi. Oh... oh, nu... nu.

Carcasa deschisă dezvălui o operă de artă care, în mod clar, fusese rezultatul multor ore petrecute cu dragoste asupra ei. Un schelet complet articulat stătea cu picioarele încrucişate, fiecare os fiind aurit. Sternul şi terminațiile netede ale oaselor lungi străluceau în platină. Bijuterii violete scânteietoare ardeau în golurile orbitelor. Ametistele fuseseră transformate în pudră şi stratificate pe părțile laterale ale craniului, dispuse exact după modelul dungilor lui Elegos. Dinții, albi şi lustruiți, rânjeau rece în gura fără buze. Scheletul Caamasiului stătea acolo, cu capul înclinat în jos pentru a privi la *villipul* cuibărit în triunghiul descris de picioarele sale. Mingea de țesut se întări în trăsături neuniforme. Vocea care ieşi din ea era la fel de aspră şi cu întreruperi. Stăpânirea limbii Bazice era bună, dar modelarea gurii în jurul sunetelor părea să fie dificilă.

— Eu sunt Shedao Shai. Ai fost pe Bimmiel. Mi-ai ucis două rude şi le-ai lăsat

să fie roase de paraziți. Ai furat osemintele strămoşului meu. Îți prezint aceste oase pentru ca tu să ştii cum trebuie să-i venerezi pe războinicii Yuuzhan Vong căzuți.

Vocea i se înmuie aproape imperceptibil.

— Regret că acțiunile tale m-au forțat să îl ucid pe Elegos. Vreau să ştii că am făcut-o eu însumi, cu mâinile goale. Când l-am strangulat, am citit în ochii lui trădarea, dar numai la început. Înainte să moară, a înțeles necesitatea morții sale. Trebuie să o înțelegi şi tu.

Ochii Liderului Yuuzhan Vong se îngustară pe suprafața *villipului.*

— Ne vom întâlni forțele, în lumea pe care voi o numiți Ithor. Dacă ai un pic de onoare – şi Elegos m-a asigurat că ai – vei înapoia osemintele strămoşului meu. Dacă nu, atunci tu eşti cel care face ca moartea prietenului nostru să fie lipsită de sens.

Corran simți mâinile lui Wedge pe umerii lui, în timp ce *villipul* se rotunjea din nou. Jediul îşi stinse sabia, scufundând cabina în întuneric, ascunzând aproape complet scheletul din fața lui. Întinse mâna stângă, căutând căldură, căutând ceva din esența lui Elegos, dar simți doar frig.

— Wedge... el... Elegos era atât de paşnic. El... m-a salvat pe mine şi sănătatea mea mintală când eram cu pirații. El a ajutat la salvarea lui Mirax. Corran îşi lăsă capul în jos. Şi ucigaşul lui îmi spune că moartea lui este vina *mea*? Elegos nu a făcut niciodată nimic rău nimănui şi este măcelărit pentru a face o demonstrație?

Mâinile lui Wedge se strânseră pe umerii lui Corran.

— Pentru Yuuzhan Vong, acesta a fost singurul mesaj pe care au crezut că îl vei înțelege.

— Da, ei bine, acest Shedao Shai şi-a spus punctul de vedere. Corran se ridică în picioare. Dacă îşi vrea osemintele înapoi, le va primi, şi într-o cutie mare, de asemenea. Le voi împacheta pe ale lui cu ele, apoi invadatorii vor putea căra toată grămada împuțită înapoi acolo unde este ceea ce ei numesc *acasă.*

Capitolul 29

Lumina din reprezentarea holografică a sistemului Ithorian se răsfrângea pe chipurile celor adunați în sala de şedințe. Luke o privi cum se mişcă şi se schimbă pe măsură ce Amiralul Kre'fey modifica perspectiva. Centrul imaginii se înălță în jurul planetei Ithor pe o orbită în spirală, trecând pe lângă navele-oraş pe măsură ce acestea se îndepărtau încet de ceea ce fusese casa lor.

Amiralul Bothan îngheță imaginea acolo.

— Evacuarea se desfăşoară destul de bine. Navele-oraş nu sunt suficient de solide din punct de vedere structural pentru a face saltul la viteza luminii, chiar dacă ar putea fi echipate cu motoare hiperspațiale. Putem şi le vom proteja de forțele inamice, în timp ce toate navele pe care le putem aduna vor evacua locuitorii.

Amiralul Pellaeon dădu solemn din cap.

— Nu aş fi crezut niciodată că este posibil să evacuăm întreaga populație a unei planete.

Corran se încruntă.

— Nu i-am îndepărtat pe toți, nici pe departe. Şi rămâne multă viață în urmă pe Ithor. Noi luăm doar cele mai *mobile* părți ale lor.

Kre'fey aprobă din cap şi se uită în jos la datapadul pe care îl folosea pentru a controla holoproiectorul.

— Cele mai bune estimări sunt că avem nevoie de aproximativ o săptămână pentru a finaliza evacuarea, dar asta cu condiția ca transportoarele suplimentare pe care le-am solicitat să poată ajunge aici. Prețul de plecare de pe planete precum Agamar este deja în creştere, aşa că oricine are o navă care poate transporta o încărcătură se îndreaptă într-acolo pentru a obține o *marfă cu autoîncărcare*. Este o cursă contra cronometru, iar şansele de a o câştiga se îndepărtează rapid.

Maestrul Jedi suspină, gravitatea cuvintelor Bothanului apăsându-i spiritul.

— Nu poate face nimic vărul tău?

Traest Kre'fey râse cu voce tare.

— Nu, nu prea. Consilierii lui au fugit înapoi pe Coruscant pe una dintre primele nave care au plecat.

Corran arcui o sprânceană, surprins.

— Borsk a rămas în urmă?

— A rămas.

Jediul Corellian îşi întinse ambele mâini, cu palmele în sus, ca şi cum ar fi fost talerele unei balanțe.

— Curajos, prost. Curajos, prost. Nu sunt sigur ce vreau să cred despre el.

— Atâta timp cât nu provoacă probleme, nu-mi pasă care din ele. Bothanul oftă. Totuşi, şansele ca el să nu facă probleme sunt minime.

— Şi cu adevărat irelevante. Pellaeon îşi strânse vârfurile degetelor. Inginerii noştri au terminat lucrările la stația terestră. Apărătorii, aşa cum sunt ei, sunt pe poziție. *Cochilii care apără o cochilie*, dar ar trebui să fie suficient pentru a-i păcăli pe inamici.

Luke încuviinţă din cap.

— Bun. Jedii sunt foarte aproape de a finaliza pregătirile noastre pe *Golful Tafanda*. Aş prefera să am mai mult timp ca să mă asigur că lucrurile vor funcţiona cum trebuie, să fac nişte simulări, dar aste e situaţia. Depinde doar de invadatori.

— Asta, cu siguranţă.

Kre'fey apăsă un buton pe datapadul său şi spirala proiectorului continuă să se desfăşoare într-un arc lung spre adâncurile sistemului solar. Acolo, cuibărită între o centură de asteroizi şi un gigant gazos, se afla flota Yuuzhan Vong. Navele păreau a fi un grup de asteroizi care părăseau încet centura pentru a orbita în jurul gigantului gazos, dar cursul lor se îndrepta inexorabil spre Ithor.

Imaginea flotei provocă un fior pe şira spinării lui Luke.

Amiralul Bothan se dădu în spate şi îşi netezi blana albă de pe gât cu ambele mâini.

— De când au apărut în sistem, am rulat zeci de simulări ale cursului probabil al bătăliei. Cu forţele alocate ambelor părţi, rezultatul este destul de consistent. Ne angajăm în spaţiu, ne provocăm reciproc daune, apoi ne retragem în părţile opuse ale planetei. Având în vedere ritmul lor actual de avansare, ne vom angaja în luptă în trei zile, poate patru. O bătălie mare, apoi o perioadă de expectativă.

Pellaeon se aplecă în faţă şi îşi netezi mustaţa cu degetul mare şi arătător.

— Am cerut întăriri, şi ştiu că şi tu ai cerut. Ceea ce nu-mi place la simulările pe care le-am făcut este următorul lucru: inamicii pot desprinde un mic contingent de nave şi le pot trimite după navele-oraş odată ce ne-am angajat în luptă. Trebuie să reacţionăm, schimbând balanţa de putere aici. Sau Ithorul va fi deschis pentru ei.

Ochii verzi ai lui Corran se îngustară.

— Pot veni aceste întăriri în sistem în postura de a acoperi navele-oraş?

Amiralul Imperial încuviinţă din cap.

— Asta ar fi relativ simplu de realizat şi le-ar pune în poziţia de a ajuta şi la evacuare.

— Iar evacuarea este mai importantă decât uciderea oricărei forţe Yuuzhan Vong. Luke se uită la Corran. Ce vrei să spui?

Jediul Corellian clipi, apoi se uită în jos la mâinile sale.

— Ei bine, se pare că ceea ce ne trebuie cu adevărat, în loc de o simplă încetare a luptelor, este un armistiţiu.

Pelleaon încuviinţă din cap.

— Asta ar fi foarte util, dar soarta prietenului tău Caamasi sugerează că este puţin probabil.

— Poate că nu.

Luke se uită fix la Corran, în timp ce un val de emoţii contradictorii izbucni din partea Jediului cu părul brunet.

— Ce ai în minte? Ai plănuit ceva.

— Prins în flagrant. Buzele lui Corran se strânseră într-o linie plată. Nu am vrut să te amăgesc, Luke. Ştiu că nu e posibil, dar... Aţi auzit cu toţii ce mi-a spus Shedao Shai. Am trimis un mesaj la Agamar. Peste o zi aştept să primesc oasele alea de la echipa de arheologi care le-a recuperat. Voi avea ceva ce vrea Shedao Shai.

Luke clătină din cap.

— Doar nu plănuieşti ceva stupid, nu? Aveai de gând să le aduci pe *Golful Tafanda* şi să le foloseşti ca momeală?

— Nu ştiu la ce mă gândeam. Încă nu am ajuns până acolo încât să plănuiesc. Corran îşi privi mâinile deschise, apoi le apăsă pe blatul mesei. Pur şi simplu am crezut, adică *am ştiut* că trebuie să am osemintele aici. Poate că le voi arunca în soare şi îi voi spune lui Shedao Shai că am făcut-o, astfel încât el să intre cu nava lui în puţul gravitaţional al soarelui încercând să le ia, iar apoi să ardă de tot. Nu ştiu.

Kre'fey îşi scărpina bărbia.

— Să dăm osemintele la schimb pentru un armistiţiu? Nu sunt sigur că ar funcţiona.

Corran scutură din cap.

— Nu ar funcţiona.

Luke auzi nesiguranţa ieşind din vocea lui Corran.

— Ce vrei să spui?

— Am greşit când am spus că am ceva ce vrea Shedao Shai. Am două lucruri. Am osemintele şi pe mine. I-am ucis două dintre rude pe Bimmiel, aşa că el l-a ucis pe Elegos. Vrea să mă omoare şi pe mine.

Amiralul Imperial zâmbi uşor.

— Şi tu vrei să îl omori.

— Nu m-ar deranja. Jediul Corellian îşi ridică capul. Ceea ce propun eu este următorul lucru. Îl provoc la duel pe liderul Yuuzhan Vong. El câştigă, primeşte osemintele. Câştig eu, iau Ithorul. Ca să pregătim asta, vom avea un armistiţiu. Cât timp vreţi? O săptămână? Două?

— O săptămână ar fi grozav, două ar fi şi mai bine. Kre'fey încuviinţă din cap. Asta ar putea merge.

Luke scutură din cap.

— Nu, asta nu se poate întâmpla.

— Maestre? De ce nu?

— În primul rând, Borsk Fey'lya nu va fi niciodată de acord cu asta.

Kre'fey îşi drese glasul.

— Ceea ce vărul meu nu ştie nu-l va afecta.

Corran încuviinţă din cap.

— Şi dacă nu funcţionează, dacă Shedao Shai nu este de acord, nu trebuie să explicăm încă un *eşec Jedi.*

— Corran, tot nu e corect. Dacă îl provoci la duel, devii agresor. Îl forţezi să acţioneze. Nu aşa procedează Jedii.

Păşeşti periculos de aproape de partea întunecată, prietene. Luke nu îşi exprimă îngrijorarea pentru că nu era deloc sigur cum ar fi reacţionat cei doi Amirali.

Jediul îmbrăcat în verde rămase tăcut pentru o clipă, apoi dădu încet din cap.

— Cred că îţi înţeleg îngrijorarea. Maestre, dar asta ne întoarce la discuţia avută la întâlnirea noastră de acum câteva luni. Pot simţi concentrarea puterii lor. Ştiu că a face asta înseamnă să prevenim acţiunea invadatorilor. Elegos a plecat să încerce să oprească invazia şi, ăă, dacă pot face eu asta, chiar şi pentru o zi, cresc şansele să scape mai mulţi locuitori. S-ar putea să nu fie alegerea pe care vrem să o facem, dar este singura care pare să se ofere în acest moment.

— Dar exemplul pe care îl vei da. O să joci pe mâna lui Kyp.

— Ştiu. Corran închise ochii şi se dădu în spate. Aş fi vrut să existe o altă cale, Maestre, dar asta mi se pare potrivită.

Luke voia să protesteze şi să-i interzică lui Corran să facă înţelegerea propusă

cu liderul Yuuzhan Vong. Dar nu o făcu din cauza sentimentului de calm care emana din colegul său. Maestrul Jedi se uită la cei doi militari.

— Voi sunteți de acord cu acest plan?

Pelleaon pufni.

— Ca un singur om să întreprindă o acțiune de justițiar pentru a decide soarta unei planete şi a populației sale? Este ultimul lucru pe care l-ar aproba Imperiul vreodată. Nu numai că este riscant pentru omul aflat la fața locului, dar ar încuraja şi pe alții să acționeze într-o manieră insubordonată dacă ar simți că acțiunea lor este *corectă*. Dacă ar fi fost sub comanda mea, aş fi interzis această acțiune, dar nu este. Recunosc, de asemenea, cât de disperate sunt lucrurile, iar dacă acest lucru va funcționa, sunt dispus să accept. Decizia va aparține ofițerului său comandant.

Amiralul Kre'fey se încruntă.

— Parcă îmi amintesc că a existat un motiv întemeiat pentru rechemarea Colonelului Horn în serviciul activ, dar acesta îmi scapă acum. Apoi oftă. Sunt de acord cu Amiralul Pelleaon. Nu-mi place deloc acest lucru, dar cred că este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Navele nu se pot mişca atât de repede, aşa că trebuie să câştigăm mai mult timp decât bătălia în sine. Cel puțin asta ne va face să câştigăm timp. Dacă astfel reuşim să salvăm Ithorul, cu atât mai bine.

Luke încuviință solemn din cap.

— Sunt multe lucruri care nu-mi plac în legătură cu asta, dar... Se uită la Corran. Am încredere în judecata ta. Ştiu că vei face ceea ce trebuie.

— Mulțumesc, Maestre.

Luke se întinse şi îl bătu pe umăr pe Corran.

— Vom găsi o modalitate de a-i transmite mesajul lui Shedao Shai. Îți voi da planurile imediat ce le vom avea.

Kre'fey se ridică şi îi oferi mâna lui Luke.

— În caz că nu se va spune niciodată, apreciez sacrificiul pe care tu şi Jediul tău îl faceți aici. Am vrut să ştii asta, în cazul în care nu reuşim să trecem de cealaltă parte a acestui conflict.

Imaginea lui Chewbacca îi trecu prin minte lui Luke pentru o secundă, apoi o alungă împreună cu senzația de a întâlni strânsoarea fermă şi uscată a Bothanului.

— Mulțumesc, domnule Amiral. Forța să fie cu noi toți.

Capitolul 30

Jacen Solo îl privi pe căpitanul cargobotului acceptând datapadul de la Corran, verificând confirmarea de primire care clipea pe ecran, apoi făcu să avanseze încărcătorul binar cu carcasa din aluminiu lustruit.

— Ar trebui să ştii că Doctoriţa Pace a spus că va protesta la cele mai înalte niveluri împotriva acestei însuşiri a artefactelor Yuuzhan Vong.

Căpitanul scutură din cap.

— Am notat. Corran îi dădu omului un semn sec din cap. Mulţumesc pentru devierea până aici. Nu te voi mai reţine.

— Nicio problemă. Soţia ta mi-a făcut câteva servicii bune în trecut. Mă bucur să întorc favoarea.

Bărbatul îl salută rapid pe Corran, apoi îndrumă încărcătorul înapoi spre nava sa.

— Vrei să iau eu asta, Corran?

Jediul mai în vârstă ridică cufărul de mâner, apoi îl întinse spre Jacen.

— Ţi-ai schimbat părerea despre asta? Nu ţi-a plăcut ideea la şedinţă. Te-ai răzgândit?

Jacen acceptă cufărul şi fu surprins de cât de uşor era.

— Nu chiar. Transformi o parte din acest război în ceva personal, tu împotriva lui Shedao Shai. Asta nu e corect. E dezbinare. Ţine de...

— Nu-mi spune că ţine de partea întunecată, Jacen. Corran ridică o mână şi clătină din cap. Nu sunt în stare să...

— Ba da, eşti, Corran. Eşti într-o dispoziţie bună. Şi nu vrei să auzi asta pentru că ştii că e adevărat. Jacen făcu un pas înaintea celuilalt Jedi, uitându-se la el peste umărul stâng. Tu eşti cel care mi-a spus că trebuie să mergem în aceeaşi direcţie, dar tu pleci pe cont propriu. Vrei să te răzbuni pentru prietenul tău. Nu te pot învinovăţi pentru asta, dar dacă situaţia ar fi fost inversă, te-ai fi certat cu mine pentru a-mi subordona sentimentele la ceea ce alţii consideră că e mai bine.

— Probabil că e adevărat.

— Atunci, de ce nu funcţionează acelaşi lucru şi pentru tine?

— Pentru că... Corran se încruntă, apoi apucă tunica lui Jacen şi îl trase pe un coridor lateral. Vino aici.

Cei doi merseră în tăcere şi ieşiră pe o pasarelă care le oferea o privelişte asupra întinderii bazinului care era *Golful Tafanda*. Dacă Jacen nu ar fi ştiut că pluteau deasupra *Mamei Junglă,* ar fi putut fi uşor făcut să creadă că nava Ithoriană era de fapt un oraş dom cuibărit confortabil pe planeta de dedesubt. Domul din oţel transparent înfăţişa un cer de un albastru strălucitor prin care navele de marfă se îndreptau spre spaţiu, iar frunzişul înverzit din tot oraşul lăsa să se întrevadă doar ici şi colo zidurile şi aleile albe.

— Uită-te acolo, Jacen. Acesta este un oraş care acum este abandonat de cei care îl iubesc şi care au muncit din greu să îl creeze. De ce? Pentru că este o ţintă. Ştim că învadatorii îl vor lovi, aşa că am strămutat locuitorii şi am pregătit nişte

surprize pentru inamic. La fel facem şi pe planetă.

Tânărul încuviință din cap.

— Înțeleg.

— Ei bine, înțelege asta: din cauza a ceea ce am făcut pe Bimmiel, din cauza a ceea ce am făcut pe Garqi, Shedao Shai a decis că eu sunt o țintă. Mă va căuta – şi osemintele în cazul ăsta – ceea ce înseamnă că va fi distras. Asta ne dorim, pentru că un lider distrat este unul care ne va da ceva timp şi, în cele din urmă, va eşua.

— Am înțeles asta, dar restul...

Corran suspină şi puse o mână pe umărul stâng al lui Jacen.

— Uite, Jacen, nu vreau răzbunare pentru Elegos. Moartea lui m-a rănit, profund, dar îl cunoşteam suficient de bine încât să ştiu că ultimul lucru pe care şi l-ar dori este ca cineva să fie ucis în numele lui. Îți aminteşti că pe Dantooine, a început să piloteze acea navetă pentru că era dispus să îşi asume responsabilitatea uciderii, pentru a-i feri pe alții de povara asta. Dacă m-aş duce după Shedao Shai în numele lui, Elegos ar vedea asta ca şi cum el mi-ar fi impus povara violenței. Nu i-aş face una ca asta.

— Dar intenționezi să-l ucizi pe Shedao Shai.

Fața lui Corran se transformă într-o mască solemnă.

— Dacă se iveşte ocazia, da. Uite, Jacen, nu este vorba despre răzbunare, care, ai dreptate, ar ține de partea întunecată. E vorba de responsabilitate. Shedao Shai vrea să mă omoare. Dacă nu mă lupt cu el, atunci tu sau Ganner sau altcineva ar putea fi nevoiți să se ocupe de el. Da, e periculos, nu mă îndoiesc de asta. S-ar putea să mă omoare şi atunci devine problema ta. Până atunci, va fi problema mea.

Jacen tresări.

— Nu ştiu ce să zic în legătură cu asta.

— Da, dar nu trebuie să ştii. Bărbatul mai în vârstă suspină, nu obosit, ci ca şi cum ar fi lăsat tensiunea să scadă. Ştiu că ceea ce facem este corect, Jacen. Bătălia de aici are două scopuri. Primul este acela de a păstra Ithorul şi populația sa fugară. Al doilea, care este la fel de important, este să le provocăm o înfrângere invadatorilor. Trebuie să ştie că invazia lor uşoară de până acum nu va mai continua. Dacă plătesc un preț aici, s-ar putea să se răzgândească în privința acțiunilor viitoare. Nu mă aştept să înțelegi la vârsta ta, pentru că nici eu nu am înțeles decât după ce am trecut prin asta, dar ştiu doar că ceea ce fac este corect. Zâmbi. O simt în adâncul sufletului. Este ceea ce trebuie făcut.

Jacen auzi convingerea din vocea lui Corran şi o crezu pentru o secundă, apoi se încruntă în timp ce gura i se încleşta.

— Aşa am simțit şi eu când i-am eliberat pe sclavii de pe Belkadan, şi ştii cum a ieşit.

Corran îşi trecu un braț peste umerii lui Jacen.

— Ăă, puştiule, ai multe de învățat despre chestia cu moralul.

— Încerc doar să fiu realist.

— Da, ştiu asta. Corran zâmbi sumbru şi îl îndrumă pe Jacen spre zona de aşteptare. Am sentimentul că realismul ne va lovi în valuri. Sper doar să nu ne înecăm în ele.

* * *

— Într-adevăr, sunt destul de surprins să te văd încă aici, vere.

Amiralul Traest Kre'fey stătea în partea din față a punții de comandă de pe *Ralroost*, privind peisajul spațiului de deasupra Ithorului. În depărtare, mai multe nave în formă de pumnal orbitau în jurul planetei – cu mai puține dintre ele aparținând Noii Republici decât *Rămășiței* Imperiale.

— Aş fi crezut că te-ai întors în Nucleu cu marele Preot Tawron.

Borsk Fey'lya evită să ridice din umeri, deşi blana i se ondulase la ceafă.

— Au existat motive pentru care am rămas.

Nu în ultimul rând pentru că Leia Organa Solo nu a fugit aşa cum a făcut-o cabinetul tău? Traest îşi lăsă gândurile neexprimate, deşi simți că şeful Noii Republici le-ar fi putut citi în zâmbetul său diabolic.

— Şi motivele pentru care doreai să îmi vorbeşti?

— Să vorbesc cu tine? Nu. Fey'lya zâmbi cu grijă. Te-am vrut aici ca martor. Făcu semn din cap spre ofițerul de comunicații. Poți să faci legătura acum.

Locotenentul Arr'yka se uită la Amiral pentru a primi permisiunea.

Traest ridică o mână pentru o clipă.

— Şi cu cine doreşti să vorbeşti?

— Cu Amiralul Pellaeon. Fey'lya arătă din cap spre *Himera* care strălucea în depărtare. Din moment ce nu eşti atât de îndrăzneț încât să îți susții propria cauză, îmi revine mie sarcina să o fac. Îți voi cere să preiei conducerea acestei operațiuni. Este o planetă a Noii Republici, deci tu ar trebui să-i conduci apărarea.

— Înțeleg. În vocea lui Traest se strecură o urmă de mârâit, apoi dădu din cap spre Locotenent. Deschide comunicațiile cu Amiralul Pellaeon, te rog.

Cei doi Bothani aşteptară în tăcere timp de câteva secunde, apoi Pellaeon apăru într-o holoimagine în mărime naturală, la fel de impunător ca în realitate.

— Da, Amirale Kre'fey?

— Complimentele mele, Amirale. Nu am vrut să vă deranjez, dar Şeful de Stat Borsk Fey'lya doreşte să vă îndemne să mi se confere comanda apărării Ithoriene. Înainte ca el să facă asta, m-am gândit să-l las să audă ordinele dumneavoastră în această privință.

Omul încuviință din cap şi îşi netezi mustața albă cu mâna stângă.

— Conform directivei Imperiale numărul 59826, dacă sunt înlocuit din funcția de Comandant al apărării Ithoriene, toate navele şi personalul Imperial vor fi retrase imediat la Bastion.

— Mulțumesc, Amirale. Îmi pare rău că v-am irosit timpul. Kre'fey terminat.

Amiralul Bothan se întoarse spre vărul său.

— Asta este tot?

Putea vedea după creasta de blană care se ridica pe gâtul lui Borsk Fey'lya că nu va fi aşa.

— Asta este o atrocitate! *Rămăşița* nu are ce căuta în apărarea acestei planete. Este planeta noastră. Noi *trebuie* să fim la comanda apărării. Nu poate fi altfel!

Traest întinse mâna dreaptă spre Fey'lya, cu palma în sus, cu degetele îndoite, şi îşi dezveli ghearele.

— Pe Coruscant ai fost de acord să laşi apărarea Noii Republici pe seama armatei. Te-am avertizat că, dacă vei încerca să intervii, îmi voi retrage forțele în Regiunile Necunoscute. Încă pot şi voi face asta. Dacă o fac, Amiralul Pellaeon îşi va retrage şi el forțele, iar Ithorul va rămâne fără apărare.

Ochii violeți ai Fey'lya se măriră.

— Dar nu poți. Trupele pe care le ai la sol ar fi abandonate. Iar Jedii... nu i-ai lăsa...

— Nu? Încearcă-mă. Nu-ți pasă de Jedi. Dacă ar fi după tine, ar putea pieri cu toții aici. Le-ai lăuda sacrificiul, le-ai construi monumente, apoi ai dansa fericit pe mormintele lor. Ochii de ametist ai lui Traest se înăspriră, lăsând lumina să sclipească din petele aurii din ei. Cât despre a lăsa Ithorul în urmă, habar nu ai unde i-am trimis pe refugiați. Vor exista colonii Ithoriene în Noua Republică şi în Regiunile Necunoscute. Da, va dura ani de zile până când copacii *bafforr* îşi vor putea produce din nou polenul, dar îmi voi putea petrece tot acest timp construind armate care să vină şi să-i zdrobească pe Yuuzhan Vong. Te-am avertizat înainte că asta voi face, şi o voi face. Un cuvânt din partea mea şi rudele fiecărui soldat aflat sub comanda mea vor fi mutate pe lumile alese de mine.

— Eşti insubordonat! Te voi înlătura de la comandă. Fey'lya se întoarse şi arătă spre doi ofițeri de securitate Bothani care stăteau lângă trapa de acces către punte. Arestați-l pe Amiralul Kre'fey şi îndepărtați-l de pe punte.

Niciunul dintre Bothani nu se mişcă şi nu dădură niciun semn că ar fi auzit comanda. Traest se uită de-a lungul nasului la vărul său.

— Suntem într-o zonă de război, vere. Puterea ta s-a terminat când ai intrat în acest sistem. Ai de ales...

Fu întrerupt de apariția holografică bruscă a lui Pellaeon.

— Iertați-mă, Amirale, dar invadatorii au ajuns în raza de atac. Au lansat nave; le avem pe senzori. A început. *Cazul Şapte*, se pare.

— Mulțumesc, Amirale. *Cazul Şapte* să fie. Traest se uită prin holograma care dispărea a Imperialului. *Cazul Şapte*, adaptați computerele noastre de țintire la telemetria de pe *Himera*. Trimiteți toate navele de luptă. Acesta nu este un exercițiu. Luptați bine şi vom trăi pentru a-i vedea respinşi pe invadatori.

Traest păşi aproape de Fey'lya şi îşi coborî vocea până la o şoaptă.

— Alegerea pe care vroiam să ți-o ofer era să te întorci în cabina ta sau să te urci pe o navă şi să fugi înainte ca inamicul să-şi desfăşoare forțele. Această ultimă alternativă a dispărut acum, dar îți ofer o alta. Poți rămâne aici, pe punte, şi să-ți arăți în tăcere sprijinul pentru cei care vor lupta să-ți salveze viața, sau poți să te furişezi îngrozit şi să speri că salvele Yuuzhan Vong nu vor străpunge niciodată pereții etanşi ai cabinei tale.

Fey'lya îşi ridică bărbia.

— Poate că acum mă dispreţuieşti, vere, dar pe vremea mea, când Imperialii erau duşmanii noştri, am vărsat sânge. Am cunoscut lupta şi nu am fugit de ea.

— Bine, pentru că invadatorii sunt mai răi decât orice ai înfruntat vreodată. Traest îşi ridică vocea astfel încât toată lumea de pe punte să-l poată auzi. Da, vere, ajutorul tău aici ar fi minunat. Dacă va fi nevoie, îți voi spune ce să faci. Până atunci, doar faptul că eşti aici, onorându-mi personalul cu prezența ta, este mai valoros pentru efortul nostru decât ai putea şti.

* * *

X-interceptorul Jainei Solo zbură pe deasupra lui *Ralroost* şi se rostogoli spre stânga pentru a se poziționa în formația *Escadrilei Vagabond*. Anni Capstan se lăsă

lângă aripa din dreapta şi pluti în derivă câțiva metri înapoi. O privire rapidă la afişaje îi arătă ecranele umplute la maxim, câmpul compensatorului inerțial fiind extins pentru a o proteja de *dovin basalii* Yuuzhan Vong, iar sistemele de armament pe erau deplin încărcate şi în stare de funcționare.

— Aici, *Unsprezece*, totul este verde şi sunt gata de luptă.

Sparky bipăi şi începu să picteze datele tactice pe monitorul ei principal. Într-o clipită, o duzină de ținte Yuuzhan Vong defilară pe ecran. Monitorul afişă un crucişător Yuuzhan Vong uriaş, mai mare decât orice văzuse ea până atunci. Avea țepi lungi din *coral yorick*, deşi miezul lui părea să-şi fi început viața ca un asteroid pe care fuseseră grefate celelalte piese. Trei crucişătoare mai mici – toate de mărimea navei cu care luptaseră la Dantooine – înconjurau crucişătorul mai mare, apoi alte opt nave erau poziționate în sprijinul celorlalte. Din toate acestea izvorau *skipuri*, formând un nor de contacte. Printre toate astea, *Sparky* reuşi să detecteze o serie de nave de mărime medie pe care Jaina le luă drept transportoare de trupe.

Comandamentul Flotei descarcă imediat indicativele tactice pentru navele Yuuzhan Vong. Nava cea mai mare era desemnată a fi *mare crucişător*. Cele mai mici erau *crucişătoare de asalt*, iar cele mai mici erau etichetate drept *crucişătoare uşoare*.

În fişiere fuseseră adăugate denumirile rapide *mare*, *de salt* şi *uşoare*, deşi Jaina presupunea că piloții vor găsi propriile lor denumiri doar pentru a le face în ciudă planificatorilor tactici.

Transportoarele de trupe primiră numele de *lăzi*. Jaina ştia că trebuiau să fie pline cu războinici Yuuzhan Vong. Soldații aveau să fie neajutorați până când intrau în atmosferă şi ajungeau la sol, iar un atac asupra lor nu trebuia să distrugă *lada*, ci doar să deschidă coca suficient de mult pentru a lăsa atmosfera să iasă şi frigul să intre.

Vocea lui Gavin răsună pe canalul de comunicații.

— *Vagabonzi*, avem *lăzile*. Lasere dacă puteți, torpile dacă nu puteți. Mai bine îi *ucidem* aici sus, decât să-i avem la sol.

Capitolul 31

— Este imensă, domnule Amiral. Are o masă comparabilă cu cea a unui Super Distrugător.

Pellaeon se întoarse încet din fața ferestrei de pe puntea de comandă a *Himerei*, ştiind că va câştiga bătălia atât prin puterea de foc sau tactică cât şi prin comportamentul pe care îl arăta echipajului său.

— Va trebui să vedem, Comandante, dacă putem tăia din masa ei, nu-i aşa?

Himera se afla în centrul formației apărătorilor, adânc în puțul unui con. În jurul şi în fața sa erau dispuse alte patru Distrugătoare de clasă *Imperial* – câte două din partea Noii Republici şi a *Rămăşiței*. Apoi, nouă Distrugătoare din clasa *Victory*, trei crucişătoare de asalt Bothane şi un crucişător stelar Mon Calamari erau dispuse mai departe de-a lungul conului. Dincolo de ele veneau o serie de nave mai mici, de la fregate până la câteva transportoare cu mai mult curaj din partea echipajelor decât arme pe carenă.

— Alegeți soluții de tragere pentru nava mare, vă rog; trageți în voie.

Amiralul Imperial se întoarse şi privi cum bateriile de turbolase de pe oricare dintre flancurile navei umplură spațiul cu salve roşii fierbinți de energie. Unele dintre arme emiteau un flux aproape constant de mici proiectile care se pulverizau încontinuu asupra țintei. Vidurile pe care le foloseau invadatorii pentru a-şi proteja navele le absorbeau cu lăcomie, deşi atunci când câteva începeau să treacă, celelalte arme dezlănțuiau un torent concentrat de foc.

Proiectilele mai grele porniră spre țintă. Pellaeon se aştepta ca ele să lovească şi să topească găuri imense în coca stâncoasă a marelui crucişător, dar vidurile înghițiră şi acele proiectile. Ochii Amiralului se îngustară în timp ce studia capacitatea uriaşei nave de a absorbi pedeapsa pe care i-o aplicau tunurile sale.

— Nu merge, domnule. Ofițerul de la controlul armamentului lăsă frustrarea să iasă la iveală în cuvintele sale. Aceste tactici ale navelor de luptă pot funcționa împotriva *skipurilor*, dar nu şi împotriva navelor mari. Au suficiente scuturi pentru a ne ține la distanță.

— Este posibil, foarte posibil. Pellaeon se încruntă şi îşi trecu mâna dreaptă peste bărbie. Sau au învățat cum luptăm noi?

* * *

Jaina împrăştie focuri de laser peste un *skip*, apoi lovi cu o rafală cvadruplă în pupa acestuia. Coralul se desprinse într-o coadă înghețată de cometă. Mica navă întunecată Yuuzhan Vong începu să se rostogolească şi porni pe un curs care avea să o ardă într-o dâră aurie sus în atmosfera Ithorului.

— *Bețişoare*, rupe spre dreapta.

Fără să stea pe gânduri, Jaina reacționă la avertismentul Annei Capstan. Îşi mişcă brusc manşa spre dreapta şi împinse jeturile de reglaj pentru a înclina X-interceptorul într-o rostogolire. O explozie de plasmă lansată de un *skip* şuieră pe

lângă nava ei, apoi, imediat după ea, trecură bucăţi topite de *coralskipper*. Nava de luptă a lui Anni trecu printre ele, în timp ce scânteile încă se mai prelingeau din scuturi, iar Jaina se aruncă în spatele ei, apoi alunecă uşor în stânga.

Făcură schimb de focuri cu o pereche de *skipuri*, apoi trecură prin ecranul de protecție al armadei Yuuzhan Vong pentru a se strecura spre *lăzi*. În comparație cu navetele rapide, *lăzile* erau nişte navete plutitoare şi umflate, care invitau la o execuție rapidă şi o pereche de torpile protonice. Fiecare transportor de trupe avea nişte protuberanțe asemănătoare unor coarne care scuipau proiectile de plasmă în direcția navelor de luptă care se apropiau, dar în mod clar erau destinate mai degrabă uzului împotriva trupelor decât tacticii împotriva navelor de luptă. Evitarea jeturilor era uşoară, iar o rafală de ricoşeuri reuşise chiar să provoace câteva lovituri în carenă.

— *Sparky*, păzeşte-ne coada, facem o cursă.

Jaina îşi strecură X-interceptorul înapoi în frunte, apoi se stabiliză şi începu să atace o *ladă*. În timp ce *lada* trăgea cu plasmă spre ea, îşi ridică brusc X-interceptorul pe aripa stângă şi plonjă spre o alta. Trase două rafale scurte în față şi în spate, apoi trase o rafală cvadruplă în coloana vertebrală a navei. Perntru o clipă, coralul se transformă din negru cărbune în alb fierbinte, apoi se evaporă.

Aşa! Jaina îşi activă comunicatorul.

— Termin-o, *Doisprezece*.

— La ordin, *Bețişoare*.

Dintr-o dată, *Sparky* începu să țipe. Monitorul secundar al Jainei afişă o pereche de *skipuri* la pândă în centrul lunetei sale, strecurându-se în spatele lui Anni.

— *Doisprezece*, întrerupe cursa.

— *Bastard Sith!* Vocea lui Anni se ridică panicată. Sunt lovită!

Jaina trase manşa spre dreapta şi înapoi pentru a urca, dar era prea târziu. X-interceptorul lui Anni era cuprins de flăcări la două dintre motoare. Nava de luptă se încolăci într-o spirală strânsă şi se izbi cu toată forța de *lada* pe care o distrusese Jaina. Simți un puls de durere de la colega ei de zbor şi apoi nimic.

Anni!

* * *

Jaina!

Aflat pe Ithor, ascuns alături de echipa de Jedi care îi aştepta pe invadatori, Jacen se prăbuşi când durerea îi explodă în stomac. Se chinui să respire, simțindu-se ca şi cum i-ar fi fost înfiptă o vibrolamă în măruntaie. Durerea fizică din mijlocul său începu încet să dispară, dar nu şi durerea sufletească care îl inundă.

Într-o clipă, Corran fu lângă el, cu mâna pe spatele lui Jacen.

— Ce este?

Jacen tuşi de câteva ori, apoi îşi recăpătă respirația.

— Sora mea, e... s-a întâmplat ceva... acolo sus.

— Cât de grav?

Jacen clipi şi se întinse cu Forța, apoi îşi ridică fața spre cerul nopții. Încă o putea simți acolo, printre sclipirile laser şi resturile aurii care străbăteau cerul.

— E bine, însă cineva apropiat ei a fost vaporizat. Am înțeles asta foarte clar.

Corran încuviință din cap, apoi el şi Ganner îl bătură pe Jacen pe spate.

— Trebuie să te gândeşti că va fi în siguranță.

— De ce crezi asta?

— Pentru că, Jacen, spuse Ganner, nu poți face nimic pentru ea de aici, de jos. Ne putem asigura doar că ceea ce coboară nu se va mai întoarce acolo sus ca să o deranjeze.

Jediul mai tânăr aprobă din cap.

— Crezi că vor muşca momeala?

— Oare dependenții de *glitterstim* trag mirodenii pe nas? Corran îi dădu lui Jacen un zâmbet încrezător. Inamicii au reuşit să ne surprindă pe toți de mai multe ori. Este rândul lor să fie surprinşi, şi va fi o surpriză neplăcută.

* * *

Cu capul înfăşurat într-o glugă cognitivă, Deign Lian supraveghea bătălia. Alesese să coloreze în roşu nava care-l purta pe Shedao Shai şi privea cum navele de luptă inamice pătrundeau prin protecția de *coralskipperi* pentru a începe să tragă în navele de transport la sol. Armele lor scuipau lumină fierbinte spre nava lui Shedao Shai, dar nu lovi niciuna. Protecția exterioară a transportoarelor fusese înlăturată treptat, dar majoritatea dintre ele atinseseră atmosfera şi îşi începuseră coborârea pe partea de noapte a planetei. Lian îşi îndreptă apoi atenția către confruntarea dintre flote. Într-o clipită, desemnă drept țintă una dintre micile nave infidele. Tunarii de pe *Moştenirea Torturii* se concentrară asupra ei, lansând o salvă cu o jumătate de duzină de tunuri cu plasmă. Prima rafală care lovi nava se împrăştie în jurul scutului ei ca noroiul pe un ou. Salvele următoare, toate aurii şi clocotitoare, o străpunseseră ca acidul. Ultima lovitură suflă necontenit prin ceea ce fusese cândva o construcție metalică în care se adunaseră războinicii.

Mai mulți infideli pentru a hrăni zeii.

Cu o schimbare de gând, Deign Lian mută reprezentarea bătăliei. În loc să o vadă aşa cum ar putea apărea în lumina vizuală, neuroinginerii analitici ai *Torturii* suprapuseră culorile peste imagini, permițându-i să evalueze pagubele produse flotei. *Coralskipperii* deveniseră scântei aurii şi roşii care zburau prin vid, întunecându-se până când se stingeau din viață. Navele mai mari începeau prin a fi aurii, dar deveneau pete sau dungi roşiatice. Îi făcea plăcere că atât de puține dintre navele sale erau înroşite. Această plăcere se stinse repede când îşi dădu seama că Shedao Shai era motivul succeselor lor. Superiorul său analizase tacticile micilor nave de luptă ale infidelilor şi anticipase că navele capitale vor folosi o versiune a acestora. Contratactica sa, de a desfăşura un ecran de *dovin basali* suficient de puternic pentru a elimina loviturile slabe, reuşise să conserve energia pentru câmpurile intense necesare pentru a opri loviturile de putere maximă.

Nu contează. S-ar putea să câştige astăzi, dar victoria sa nu va face decât să-l orbească la ceea ce trebuie făcut în viitor. Deign Lian surâse. *Şi dacă va pierde, lui îi va reveni toată vina, iar mie îmi va reveni gloria de a fi reuşit să scot ce e mai bun din planul lui slab.*

* * *

Colonelul Gavin Darklighter se rostogoli spre stânga, apoi coborî în spirală după *lăzile* care scăpaseră.

— Mă însoţeşti, *Doi*?

Kral Nevil dădu două clicuri pe comunicator, răspunzând afirmativ. Gavin îşi verifică monitorul şi mai găsi încă şase *Vagabonzi* venind în forţă. *Am mai rămas doar opt?* O tresărire îl zgudui. În acelaşi timp, se bucură că încă erau operaţionali atât de mulţi dintre *Vagabonzi,* dar pierderile încă îi trimiteau fiori de gheaţă prin măruntaie. *Anni, dispărută, şi alţii pe care nu am apucat să-i cunosc.* Mârâi furios, apoi îşi simţi mintea foarte calmă şi rece, în timp ce furia lui devenea arctică şi îi infuza corpul şi mintea. Dintr-o dată simţi că era mai mult decât un pilot într-o maşină, că într-un fel el şi nava lui de luptă deveniseră una. La fel de strâns legaţi ca un pilot Vong şi nava sa. Îşi lăsă mâna dreaptă să se plimbe uşor pe manşă, în ciuda impactului intrării în atmosferă, şi se avântă după una dintre *lăzi.*

Gavin se îndreptă spre pupa *lăzii* şi împrăştie lasere asupra ei. *Lada* proiectă un vid care înghiţi săgeţile roşii, apoi tunurile sale de la pupa începură să scuipe scântei de plasmă spre el. Pilotul Noii Republici îşi coborî nava de luptă suficient de mult pentru ca propriul vid al *lăzii* să îl protejeze de foc, apoi împroşcă burta transportorului cu proiectile laser. Vidul se îndreptă în jos pentru a îndepărta acele lovituri, iar focul de plasmă reporni. Gavin zâmbi şi îşi trase înapoi manşa. Botul navei sale se ridică suficient de mult pentru a trimite o rafală cvadruplă în partea din spate a *lăzii.* Laserele o loviră puternic, unul dintre ele crestând un şanţ negru de-a lungul flancului. Celelalte trei străpunseră partea din spate. Gavin continuă cu mai multe lovituri slabe ca intensitate, fără să se gândească că vor face mai multe pagube transportorului, însă fiecare dintre ele care urma să treacă prin gaură avea să facă ravagii asupra încărcăturii.

Lada o luă la stânga şi plonjă puternic spre jungla de dedesubt. Gavin o ignoră şi îşi aduse X-interceptorul pe aceeaşi direcţie cu restul *lăzilor.* În depărtare strălucea un complex de clădiri albe cuibărit în mijlocul junglei, iar la douăzeci de kilometri nord de el, singura navă turmă rămasă, *Golful Tafanda*, plutea pe cer ca un nor metalic liniştit. Patru dintre *lăzi* se desprinseră spre nava turmă rămasă, în timp ce restul se îndreptară spre ţinta de la sol. Gavin îşi trecu controlul armelor pe torpilele protonice şi ţinti spaţiul dintre două dintre *lăzi* care se îndreptau spre *Golful Tafanda.* Se uită la monitorul său şi citi distanţa până la ţintă.

— *Catch*, programează torpilele pentru detonare la doi kilometri sau odată cu detectarea vidului de proximitate.

Droidul bipăi o dată, puternic, apoi Gavin apăsă pe trăgaci. Perechea de rachete arse albastru pe cer, iar senzorii lui semnalară apariţia unor viduri în spatele *lăzilor.* Invadatorii învăţaseră clar că torpilele protonice se declanşau atunci când detectau un vid, aşa că *lăzile* îşi proiectară vidurile mult în spatele lor. În spaţiu, cantitatea de energie a exploziei ar fi fost nesemnificativă de la acea distanţă.

Dar noi nu suntem în spaţiu, nu-i aşa, băieţi? Explozia torpilelor protonice făcu două lucruri. Primul fu acela de a emite o undă de şoc care lovi mai repede decât viteza sunetului şi împinse o mare cantitate de atmosferă înainte. Acea *bucată* densă de aer se izbi de cele două *lăzi,* împingându-le şi făcându-le să se prăbuşească. Suflul trecu în viteză, risipindu-se pe parcurs, dar chiar şi cele două nave aflate în frunte fură un pic zdruncinate. Al doilea efect al exploziilor, prin supraîncălzirea aerului şi împrăştierea lui în toate direcţiile, constă în crearea unui vid pe care o

mulțime de aer se grăbi să-l umple. Turbulențele rezultate învârtiră *lăzile* care zburau. Gavin habar nu avea cum reuşeau să urmărească direcția, viteza sau altitudinea piloții Yuuzhan Vong şi componentele vii ale navelor lor, dar ştia că în inima unui vârtej de vânt lui i-ar fi fost greu să se gândească la aşa ceva.

Se pare că şi invadatorilor Yuuzhan Vong.

Navele lor căzură din cer, prăvălindu-se spre junglă. Impactul nu provocă nicio explozie, deşi copacii se prăbuşiseră, cicatrizând bolta întunecată.

Gavin le privi cum cad, apoi se concentră asupra celorlalte *lăzi.* Erau deja destul de departe şi destul de jos, şi prea aproape de nava turmă pentru a risca o altă torpilă protonică. Zâmbi pentru sine.

Am făcut tot ce am putut pentru a-i încetini. Acum nu mai sunt problema noastră.

Capitolul 32

Primul transportor Yuuzhan Vong veni în picaj spre *Tafanfa Bay* şi se feri brusc în ultimul moment. Nava turmă, care nu avea arme, nu reprezenta o ameninţare evidentă pentru invadatori. Al doilea transportor veni la nivel şi trase cu cele două tunuri cu plasmă montate pe acoperişul carlingii. Stropi aurii de plasmă se izbiră de oţelul transparent al unui geam, topindu-l ca gheaţa sub o lampă de sudură. Transportorul se folosi apoi de vid, centrându-l pe gaură, pentru a aspira oţelul transparent topit. Vidul absorbi ceva atmosferă, crengi de copaci şi plante mici dezrădăcinate până când curăţă o gaură suficient de mare pentru a permite transportorului să aterizeze. Nava voluminoasă pătrunse în *Golful Tafanda* şi se îndreptă spre o promenadă verde. Ateriză uşor, deschizând trapele prin care se revărsă o legiune de mici trupe de şoc reptiloide.

Din pupa navei ieşiră o jumătate de duzină de războinici Yuuzhan Vong, toţi înalţi, slabi şi teribili. Purtau *amphistaffuri* şi armură, care însă atârna lejer pe ei. Păreau să se mişte neliniştiţi în ea şi, în timp ce Anakin Solo îi privea coborând de pe navă, presupuse că neliniştea lor provenea din faptul că purtau cochilia moartă a unei creaturi, în loc de *crabul vonduun* viu în sine. Studie micul ecran de pe datapadul său, apăsând din când în când o tastă pentru a-şi oferi o altă imagine de pe una dintre numeroasele holocamere amplasate prin oraş. Comută pe cea mai apropiată de locul în care aterizase prima *ladă* şi surprinse o sclipire rapidă a ceva înainte ca statica să umple mica fereastră de date. O altă imagine arătă doi războinici Yuuzhan Vong arătând spre ruina fumegândă şi scânteietoare a unei holocamere.

Unul dintre războinici smulse o insectă aplatizată, în formă de disc, de la banduliera pe care o purta pe piept şi o trimise învârtindu-se spre camera prin care îi privea Anakin. Băiatul tresări, după ce simţise înţepătura *gândacilor lamă* de pe Dantooine. Aruncarea rată, dar gândacul se întoarse zburând la stăpânul său pentru o nouă încercare. Anakin comută pe o a treia cameră, însă aterizarea celei de-a doua *lăzi* îi tăie vederea războinicului care arunca gândacul.

Daeshara'cor îi aşeză o mână pe umărul stâng.

— E timpul, Anakin.

El închise datapadul şi începu să îl bage în buzunar, dar ea se întoarse şi se uită la el.

— Lasă-l. N-ai niciun motiv să-l târăşti după tine.

Observaţia îl surprinse pentru o secundă, dar ea avea dreptate. Nu avea nevoie de el pentru ceea ce urmau să facă. De fapt, ar fi fost o greutate în plus, ceva care l-ar fi putut încetini. Dacă îi învingeau pe războinicii Yuuzhan Vong, ar fi avut tot timpul din lume să se întoarcă după el. *Dacă nu...* Zâmbi, apoi vârî datapadul în buzunarul de pe coapsa stângă a costumului său de luptă.

— Yuuzhan Vong urăsc maşinile. Nu este o fiinţă vie, dar nu vreau să li-l las.

Femela Twi'lek zâmbi uşor.

— Nu m-am gândit la asta. Haide, Anakin, să mergem să-i învăţăm ce greşeli au făcut.

Anakin o urmă pe Daeshara'cor, strecurându-se printr-o uşă mare şi intrând într-un coridor larg. Ghivecele montate în pereți erau pline de liane purpurii, în timp ce iedera cu frunze aurii acoperea tavanului. Daeshara'cor mergea prin centrul coridorului, care, pentru că fusese construit pentru Ithorieni, era suficient de mare pentru a o face să pară aproape copilă. Pentru o clipă, el se întrebă de ce păşea ea pe mijlocul coridorului. Ştia că nu se temea de liane, apoi observă că o făcea şi el. *Niciunul dintre noi nu se furişează.* Abordarea cu îndrăzneală a bătăliei viitoare nu prea avea sens, din moment ce invadatorii erau letali. *Dar să ne ascundem în timp ce ne apropiem le-ar oferi acestora o victorie chiar înainte de începerea bătăliei.*

Deşi ştia că această explicație era irațională, o simțea potrivită pentru el. Urmărind-o, văzându-i poziția umerilor şi coloana vertebrală dreaptă, îşi dădu seama că pentru a fi cu adevărat curajos era nevoie de mai mult decât să te hotărăşti să nu-ți fie frică. Trebuia să îți permiti să crezi că eşti curajos, şi trebuia să faci tot ce puteai pentru a încuraja acest sentiment. *Trebuie să-ți dai şansa de a fi curajos.*

Ajunseră la capătul coridorului şi se ghemuiră. Coridorul făcea legătura cu seria mare de piețe împădurite care se întindeau de-a lungul pântecelui navei turmă, la aproximativ trei niveluri deasupra spațiilor verzi. Reptiloizii se împrăştiaseră în mici grupuri de câte şase, deplasându-se de-a lungul pasarelelor care mărgineau piețele. Anakin ştia că Ithorienii nu luaseră în considerare tactica atunci când creaseră nava turmă. Totuşi, faptul că aleile se curbau des şi se mişcau în sus şi în jos, ca şi cum poteca ar fi fost pe un deal, însemna că trupele Yuuzhan Vong puteau vedea doar aproximativ douăzeci de metri în fața lor, şi asta în cel mai bun caz.

Iar frunzişul care sufoca spațiul verde făcea aproape imposibilă privirea dintr-o parte în alta a navei turmă. Asta nu conta prea mult pentru Jedi. Deşi nu-i puteau simți pe războinicii Yuuzhan Vong, trupele lor de servitori aveau o prezență în Forță. În plus, Jedii se puteau recunoaşte între ei în interiorul oraşului. Deşi niciunul dintre ei nu avea conexiuni telepatice directe, faptul de a simți unde se afla cineva şi de a avea un dispozitiv de comunicație pentru a vorbi cu el era aproape la fel de bun ca o conexiune de la creier la creier.

Daeshara'cor îşi activă comunicatorul.

— *Echipa Doisprezece* în poziție.

— Recepționat, *Doisprezece.* Cursa începe în cinci minute.

Femela Twi'lek dădu din cap către Anakin, apoi îşi aduse sabia în mână şi acoperi butonul de aprindere cu degetul mare.

— Anakin, vreau doar să-ți mulțumesc.

El se încruntă.

— Pentru ce?

— M-am rătăcit, iar tu m-ai găsit. Daeshara'cor zâmbi. Asta e o datorie atât de mare încât nu o pot plăti. Dacă aş fi reuşit... m-aş fi urât pentru totdeauna.

Răspunsul lui Anakin se stinse în țiuitul electronic al unui droid-şoarece MSE-6 care se rostogolea de-a lungul pasarelei cât de repede putea. Îl urmăreau lătrături guturale şi şuierături. Acesta se opri chiar în fața coridorului unde aşteptau ei, se roti într-un cerc strâns, apoi porni pe pasarelă, trecând pe lângă ei. Îl urmăreau cu înflăcărare o jumătate de duzină de reptiloizi. Erau atât de concentrați pe micul droid, încât niciunul dintre ei nu aruncase măcar o privire spre coridor.

Anakin îşi îndreptă mâna stângă spre unul dintre reptiloizii din mijloc şi folosi Forța pentru a-l ridica în aer. Sclavul Yuuzhan Vong îşi lovi călcâiele de balustrada

pasarelei, iar asta provocă o rostogolire a creaturii în zbor. Sclavul se prăbuşi ţipând prin frunziş şi ateriză jos cu un zgomot de zdrobire. Privirea surprinsă de pe chipul celui de-al doilea reptiloid dispăru când Anakin îşi izbi sabia de partea laterală a capului, apoi apăsă butonul de pornire. Lama purpurie trecu prin partea superioară a craniului creaturii, apoi se întoarse pentru a para o lovitură de *amphistaff* de la unul dintre cei doi reptiloizi din faţă. Cu două mâini pe mâner, Anakin pară *amphistafful* mult spre stânga, apoi pivotă pe piciorul stâng şi lovi cu piciorul drept în faţa reptiloidului. În timp ce creatura cădea pe spate, cealaltă se năpusti cu *amphistafful* asupra lui Anakin. Tânărul Jedi simţi tăişul ascuţit al *amphistaffului* trecându-i prin partea interioară a coapsei stângi. Îşi roti sabia într-o lovitură care despărţi de sus în jos rânjetul triumfător al reptiloidului. Întorcându-se, o văzu pe Daeshara'cor stând deasupra trupurilor reptiloizilor ei morţi, apoi cei doi trecură peste balustradă şi căzură la nivelul de jos. Anakin aterizase deasupra reptiloidului pe care îl aruncase de la nivelul superior. În mod clar, acesta îşi zdrobise coloana vertebrală în cădere.

Anakin se întoarse spre dreapta şi văzu un războinic Yuuzhan Vong venind pe pasarelă.

— Repede, coridorul. Du-te!

Daeshara'cor se avântă pe coridorul care trecea pe sub cel în care se ascunseseră, iar Anakin vru să o urmeze, dar reptiloidul îl agăţă de glezna dreaptă. Încercă să-şi elibereze piciorul scuturându-l, dar creatura se agăţase bine de el. Războinicul Yuuzhan Vong răcni o provocare şi atacă învârtind *amphistafful.*

Întorcându-se pentru a face faţă acestei provocări, Anakin se pregăti cât putu mai bine. Îşi ridică sabia în gardă şi era gata să respingă lovitura războinicului, când reptiloidul lovi cu pumnul în rana de la piciorul stâng. Durerea îl străbătu, făcându-l să cadă într-un genunchi. Privi în sus şi văzu capătul în formă de lamă al *amphistaffului* tăind în jos spre faţa lui. Dintr-o dată, Anakin simţi că Forţa îl împinge înapoi la fel de puternic ca şi cum ar fi fost legat de un X-interceptor care făcea saltul la viteza luminii. Cu sabia arzând roşu aprins, Daeshara'cor păşi pe pasarelă, interpunându-se între Yuuzhan Vong şi Anakin. Războinicul, a cărui lovitură străpunsese reptiloidul în locul lui Anakin, se lăsă pe jumătate ghemuit, cu *amphistafful* ţinut la nivelul taliei, coada însângerată fiind îndreptată spre femela Twi'lek. Războinicul o atacă de două ori. Daeshara'cor evită un atac, izbuti apoi să îl respingă pe al doilea. Ea forţă atacul, tăind de două ori la nivelul capului lui.

Războinicul Yuuzhan Vong se retrase, atrăgând-o către el, în timp ce îşi ridica *amphistafful* pentru a bloca loviturile. Întorcându-şi *amphistafful*, pară un atac spre stânga, apoi ripostă. Daeshara'cor respinse atacul lui, apoi pivotă şi îşi întinse piciorul stâng într-o lovitură care îl făcu pe războinic să se îndoaie.

Anakin zâmbi, apoi o văzu pe Daeshara'cor clătinându-se şi prăbuşindu-se pe alee. Când alunecă la pământ, braţul ei drept lăsă o dâră întunecată de sânge pe perete. *Amphistafful* se încolăci la picioarele războinicului său, apoi se prelinse pe piciorul lui şi ajunse în strânsoarea lui, cu limba roşie ieşindu-i din gura cu colţi.

A muşcat-o când a inversat manevra. A fost otrăvită. Anakin se ridică în picioare, cu furia trecând prin el. Invocă Forţa, simţind-o cum se revarsă. Nu-l putea simţi pe Yuuzhan Vong prin ea, dar o putea folosi cu uşurinţă pentru a prăbuşi pasarela de sub duşmanul său sau pentru a sfărâma gresia într-o grindină zimţată care l-ar fi tăiat pe Yuuzhan Vong de viu. Putea face sute de mii de lucruri care l-ar fi

lăsat pe Yuuzhan Vong urlând în chinuri de nedescris.

Îl pot răzbuna pe Chewie, pe Daeshara'cor, pe locuitorii de pe Sernpidal. Chiar aici, chiar acum, începând cu acest războinic Yuuzhan Vong. Zâmbi rece şi dădu solemn din cap spre duşmanul său. *Îi pot arăta ce poate face un Jedi adevărat.*

Războinicul Yuuzhan Vong veni aproape dezinvolt, învârtindu-şi *amphistafful* în timp ce înainta. Ajunse la picioarele lui Daeshara'cor, care gemea. Aruncă o privire în direcția rănitei şi lovi cu *amphistafful* spre gâtul ei. Într-o clipă, Anakin realiză că un Jedi adevărat nu era preocupat de ceea ce îi putea face inamicului, ci de răul pe care îl putea împiedica să-l provoace. Folosind Forța, ridică sabia lui Daeshara'cor suficient de mult încât aceasta să devieze lovitura *amphistaffului.* Arma războinicului se înfipse în balustradă, spărgând gresia cu un pocnet de tunet.

Până să ajungă Anakin la el, războinicul aproape că îşi smulsese arma din perete. Raza de energie violetă a sabiei coborî, sfâşiindu-i un genunchi. Când războinicul începu să cadă, Jediul îşi ridică arma şi o învârti într-o lovitură care îl prinse pe invadator între umărul stâng şi gât, pătrunzând în jos până la piept. Armura moartă rezistă pentru o secundă sau două, apoi se topi.

Războinicul alunecă, fără viață, de pe lamă, iar Anakin se lăsă în genunchi lângă Daeshara'cor. Carnea ei verde începuse să capete o nuanță lăptoasă, iar el presupuse că asta nu era bine. Îşi porni comunicatorul.

— *Echipa Doisprezece*, avem un rănit.

— Recepționat, *Doisprezece*, retrageți-vă spre crângul de opal şi spre stația medicală.

— La ordin.

Anakin îşi opri sabia de lumină, apoi o stinse şi pe a ei. Îşi prinse sabia ei la curea, apoi o ridică uşor pe umăr. Aruncând o privire în spatele său şi invocând Forța pentru a-l întări, Anakin o purtă pe Daeshara'cor mai adânc în oraşul Ithorian.

Nu ştiu dacă putem salva oraşul, dar sper că o putem salva pe ea.

* * *

Traest Kre'fey se întoarse de la afişajul holografic al bătăliei când îl strigă ofițerul său de scuturi.

— Ce se întâmplă, Comandante?

Bothanul de culoare crem mârâi.

— Scutul din stânga a scăzut la 5 procente. Următoarea lovitură va...

Ceva izbi învelişul din afara punții şi zgudui nava. Kre'fey, dezechilibrat din pricina întoarcerii, căzu pe punte. Îşi strânse mâinile sub el şi se ridică. Cioburile feroceramice ascuțite căzură de pe corpul său şi se împrăştiară pe punte, iar el observă că unele dintre ele erau acoperite de sânge. Îi trebui o secundă să-şi dea seama că orice lovise nava lui reuşise să desprindă învelişul intern al peretelui etanş. *Dacă aş fi rămas în picioare...* Aruncă o privire spre stația de comunicații şi văzu că ceea ce mai rămăsese din Locotenentul Arr'yka se zvârcolea pe punte.

— Ofițerul de comunicații a căzut. Trimiteți pe cineva la stația aia! *Scuturile,* ce s-a întâmplat?

Grai'tvo îşi smulse mâneca dreaptă de la uniformă şi o folosi pentru a-şi bandaja rana de pe frunte.

— Scutul scăzuse. Un *skip* a trecut prin el şi ne-a lovit. A fost pur şi simplu

prea puternic pentru noi.

Prea puternic pentru noi... Kre'fey izbucni într-un râs nervos.

— Da, asta e, asta e soluția.

Grai'tvo clătină din cap.

— Domnule Amiral?

— Pentru apărarea Yuuzhan Vong. Kre'fey se uită la ofițerul său de artilerie. Dă-mi o creștere de 50 la sută a puterii loviturilor *slabe.*

— Va încetini rata de tragere.

— Știu, dar ei creează viduri slabe pentru tirurile noastre slabe. Fă schimbarea și îi putem înțepa. Kre'fey se întoarse spre stația de comunicații. Fă-mi legătura cu Amiralul Pellaeon.

Borsk Fey'lya aprobă din cap și șterse sângele de pe consolă cu mâneca.

— Apelul în curs de inițiere, aștept răspuns.

— Mulțumesc, vere. Kre'fey traversă spre stație. Ești sigur că vrei să fii aici, dat fiind pericolul în care te afli?

Liderul Noii Republici încuviință solemn din cap.

— Mai bine să mor aici decât să aștept jos să mă găsească invadatorii.

Kre'fey zâmbi și îl bătu pe umăr pe Fey'lya.

— Fă treabă bună, vere, și nu va mai fi niciun invadator de care să te temi.

* * *

Shedao Shai se deplasa prin junglă în mijlocul trupelor sale. Deasupra lui, transportoarele de trupe – cu excepția celui care servea drept centru de comandă al forțelor terestre – se avântară spre cer pentru a transporta întăriri către planetă. Trupele de la sol erau formate dintr-o duzină de Chazrachi pentru fiecare războinic Yuuzhan Vong. El își împărțise forțele în patru componente. O echipă rămase cu nava sa. Desfășurase două detașamente pe flancul stâng și cel drept, știind că trioul de escadroane din fiecare detașament ar fi fost suficient pentru a întârzia orice inamic întâlnit. În centru conducea o *enneadă*[11], cu trei detașamente la vârf, unul în rezervă și detașamentul principal cu care se deplasa el.

Intenționa să efectueze doar o misiune de recunoaștere în forță, pentru că știa că are prea puține trupe pentru a face prea multe atât de curând. *Villipul* de pe umărul său stâng îi șopti la ureche.

— Stăpâne, am ajuns acum la locație. Veți dori să vedeți asta.

— Sunt pe drum.

În vocea iscoadei sale auzise ceva care începuse să-i știrbească hotărârea de a face doar o recunoaștere a clădirii inamice. Nu întâmpinaseră nicio rezistență pe planetă, ceea ce îi permise să își imagineze că inamicul se va prăbuși atunci când va fi presat. Bătălia pentru Dantooine îi demonstrase că nu era neapărat adevărat, dar Elegos îi spusese că Ithorienii erau pacifiști. *Dacă ei conduc lucrurile aici...*

Shedao Shai străpunse rândurile trupelor sale și începu să alerge prin pădurea tropicală întunecată. Deși știa că poporul său controla această parte a planetei și că nu se afla în pericol, nu putea scăpa de sentimentul de ostilitate. *Nu, nu ostilitate, ci doar opoziție. Nu suntem doriți aici. Nu suntem urâți, dar cu siguranță nu suntem*

[11] Enneadă – unitate militară folosită de armata Yuuzhan Vong.

doriți. Pentru câteva clipe avu o licărire de îndoială cu privire la invazie. Zeii le încredințaseră această misiune pentru că erau campionii vieții, şi totuşi, aici era o lume în care el se simțea străin – se simțea cu adevărat ca un invadator. Nu ajunsese până acolo încât să se întrebe dacă preoții mințiseră sau dacă misiunea lor era o greşeală. În schimb, se întrebă dacă urmărea dorințele zeilor în mod corect, apoi decise că neliniştea pe care o simțea era cauzată de anumite căi, nu de scopuri.

Îşi găsi repede forța înaintată şi se ghemui lângă liderul acesteia.

— Raportează.

— Avem mişcare acolo.

Războinicul Yuuzhan Vong arătă spre un complex alb de ferrocretă. Clădirea se înălța pe trei niveluri, fiecare fiind mai retras față de cel de dedesubt. Turnurile care se înălțau de la etajul superior ofereau un avantaj amplu, iar țevile armelor păreau să se zbârlească de pe pereți şi de la ferestre.

— Este apărat.

— Nu ne aşteptam la mai puțin.

— Este apărat de automatoane. Un tremur pătrunse în vocea războinicului. Nu au niciun respect pentru noi. Ne dezonorează lăsându-şi maşinile să ucidă pentru ei.

Shedao Shai se ridică şi se uită sfidător la clădirea albă din fața lui. Arătă spre ea, lăsându-şi *tsaisiul* să i se strecoare în mână şi să se rigidizeze.

— Îşi bat joc de noi. Îşi bat joc de zeii noştri. Să le distrugem jucăriile, apoi vor trebui să vină ei la noi. Şi când o vor face, îi vom distruge şi pe ei.

Capitolul 33

— Am înțeles, mulțumesc, *Lider Domeniu.* Corran se uită la cealaltă jumătate de duzină de Jedi care erau cu el. Ați auzit. Generalul Dendo spune că au muşcat momeala, iar Gavin a localizat transportorul pe care-l folosesc ca centru de comandă. Pregătiți-vă. Mergem în forță.

Corran, îmbrăcat ca şi ceilalți Jedi în costume de luptă negre, urcă la bordul unei motociclete speeder care avea o carcasă din aluminiu şlefuit prinsă de spatele ei. Apăsă pe butonul de aprindere şi simți motorul pornind la viață. O mică imagine holografică a junglei întunecate apăru între mânerele ghidonului, pictând în detalii luminoase copacii ascunşi de întuneric.

Zâmbi. Prin Forță putea simți acei copaci şi îi putea evita.

Asta îmi va picta orice Yuuzhan Vong aflat la pândă, deoarece radiația termică din corpurile lor le va trăda prezența chiar dacă se ascund.

Corran privi în jur pentru o clipă, apoi îi zâmbi lui Jacen, învăluit în umbră.

— La ce te uiți?

Tânărul arătă spre cutie.

— Cutia aia. Este cam greu de ratat.

— Este, nu-i aşa? Corran încuviință din cap cu încredere. Dar scopul acestui exercițiu este ca ea să fie observată. Shedao Shai se va implica în luptă, iar cu asta îi putem reaminti încă o dată pentru ce anume luptă.

* * *

La ordinul lui Shedao Shai, *enneada* Yuuzhan Vong porni înainte, ieşind din junglă pentru a alerga pe terenul deschis spre clădirea Ithoriană. Proiectilele laser roşii începură să erupă din pereți, lovind în toate direcțiile. În jurul lui Shedao Shai alergau Chazrachi, urlând şi lătrând. În mijlocul lor mergeau războinici Yuuzhan Vong, mai înalți şi mai zvelți decât subalternii lor, alergând înainte într-o mare de capete agitate. Liderul Yuuzhan Vong porni înainte, văzându-şi trupele ca pe nişte siluete în lumina focului inamic. Săgețile energetice explodau prin piepturile Chazrachilor, retezau membre, îi răsuceau pe micuții războinici pentru a-i arunca fumegând la pământ. Unii dintre răniți urlau şi se zvârcoleau, alții se chinuiau să se ridice în picioare pentru a continua să meargă. Shedao Shai nu pierdu timpul pentru a-i elimina pe cei grav răniți, acordându-le în schimb grația de a muri în durere pentru a-şi răscumpăra eşecul.

Oricât de concentrat ar fi fost focul laser, roboții care controlau armele nu aveau flexibilitatea de a-şi schimba tactica pe măsură ce situația evolua. Toate variabilele pe care trebuiau să le ia în considerare se schimbau constant, astfel încât fiecare secundă aducea noi calcule şi mişcări spastice care imitau imperfect inamicul viu cu care se confruntau. Diferitele maşinării reacționau cu viteze diferite, ceea ce le făcea să lase un vector deschis în timp ce dublau salvele asupra cuiva care nu mai reprezenta o amenințare. Fiind sclavi ai programării primite, maşinăriile nu puteau

să ignore lucrurile inutile şi să se concentreze asupra a ceea ce era vital.

Aşa cum o creatură vie a dezvoltat de multă vreme capacitatea de a o face.

Shedao Shai îşi văzu unul dintre războinici la pământ şi ajunse lângă el într-o clipită. Îi smulse *amphistafful* din mâinile fără viață, începu să îl învârtă deasupra capului, apoi se avântă în față, lăsând furia şi indignarea să îi alimenteze atacul.

Insectele de atac ale războinicilor Yuuzhan Vong umpleau aerul din jurul lui. Unele loveau țintele şi explodau, sfărâmând pereții, distrugând suporturile de arme controlate de computer şi prefăcând automatoanele în şrapnel şi membre din care ieşeau scântei. *Un inamic viu ar fi continuat să lupte, dar nu şi aceste lucruri.*

Chazrachii se năpustiră peste zid şi urcară în viteză rampele către următorul nivel. Din turnurile de pe acoperiş se revărsă mai mult foc laser, deşi tunurile nu reuşiseră să coboare suficient de mult pentru a lovi terasele superioare ale clădirii.

Shedao Shai zâmbi crunt la acest fapt, deoarece nicio creatură vie – nicio creatură inteligentă – nu ar fi făcut această greşeală. *Un războinic adevărat ar ridica armele de pe suporturi şi ar fi pulverizat acea energie letală peste noi. Automatoanele astea nu sunt nici măcar la fel de inteligente ca animalele.*

Insectele explozive bine aruncate spulberară vârful unui turn, provocând un strigăt triumfător în toată oastea Yuuzhan Vong. Scârțâitul metalice în timp ce *amphistaffurile* rupeau metalul şi pocnetul scânteilor în timp ce *coufeele* tăiau cabluri se împleteau într-o simfonie percutantă de distrugere. Alte explozii spintecară noaptea, iar un al doilea turn se prăbuşi cu suficientă forță încât să zguduie întreaga clădire. Shedao Shai se trezi țipând victorios alături de *enneada* sa, dar strigătul său se stinse prematur. Păşi înapoi, iar un sentiment rece de groază îl cuprinse în timp ce războinicii Yuuzhan Vong şi Chazrachii inundau clădirea. Ceva nu era în regulă, şi abia când realiză că impactul cu o structură atât de uşoară precum turnul nu ar fi trebuit să fie capabil să provoace mai mult decât un tremur minor în clădire, reuşi să identifice ce era în neregulă.

Asta nu este o structură permanentă. Privi din nou în jur, iar ochii i se măriră de o groază crescândă. O orgie de haos îl înconjura. Chazrachii sfărâmau consolele. Plăcile de circuite erau smulse din mijlocul lor, panglici curcubeu ieşind ca nişte intestine colorate. Chiar şi războinicii săi îşi însuşiseră firele şi garniturile, împodobindu-se cu relicvele celor învinşi.

Forțele sale îşi pierduseră toată coeziunea şi disciplina. Răvăşirea complexului şi distrugerea tehnologiei acestuia continuau în interior, strigătele atrăgând din ce în ce mai multe trupe în inima clădirii albe. *Este ceea ce au vrut, ceea ce se aşteptau când şi-au pus abominațiile aici. Ştiau că ne vor ofensa şi ne vom pierde mințile.*

Shedao Shai sări peste zidul scund şi începu să se îndepărteze de clădire. Strigă la trupele sale să se retragă şi îşi auzi apelul repetat. Chazrachii de lângă el se îndepărtară imediat, iar mai mulți dintre confrații lor începură să fugă, dar niciunul dintre războinicii Yuuzhan Vong. *Nu, bineînțeles că nu. Nu ar fi primit ordine de la Chazrachi să renunțe la datoria lor sacră.* Începu să-şi folosească *villipul* pentru a determina centrul de comandă să emită o retragere, dar un zgomot începu să se întețească, zguduind pământul, şi Shedao Shai ştiu că era prea târziu.

* * *

Apărătorii Noii Republici, după ce recunoscuseră de mult timp că lovirea unei

ținte era dificilă dacă nu exista nicio țintă, deciseră să ofere luptătorilor Yuuzhan Vong ceva de atacat chiar pe suprafața Ithorului. O apăraseră cu blastere automate şi o populaseră cu carcase de droizi, asamblate din piese de schimb şi circuite suficiente pentru a permite maşinilor să se mişte puțin. Ştiuseră că folosirea a ceea ce păreau a fi droizi pentru apărarea țintei i-ar fi destabilizat probabil pe războinicii Yuuzhan Vong şi i-ar fi determinat să intre într-o frenezie a distrugerii. În acest scop, construiseră destul de repede o clădire, fără să-şi facă griji cu privire la o mulțime de structuri interne de sprijin sau la o fundație adecvată. În ciuda faptului că nu prevăzuseră o fundație adâncă pentru complexul de clădiri, apărătorii săpaseră o groapă sub clădire. Acea groapă fusese umplută cu explozibili, iar apoi acoperită cu planşeul clădirii. Detonatoarele fuseseră conectate la unul dintre computerele stocate în inima clădirii. Odată ce Generalul Dendo îl activa printr-un semnal de comunicații, secvența de detonare începea imediat ce computerul se închidea.

Introducerea şi răsucirea în el a unui *amphistaff* îndeplinea destul de bine acel scop. Explozia rezultată sfărâmă planşeul şi umplu subsolul cu foc, mistuind o jumătate de duzină de Chazrachi care rătăceau pe acolo.

Mingea de foc în expansiune vaporiză apoi etajul următor, luând cu ea războinicul Yuuzhan Vong cu *amphistafful* său şi computerul pe care îl distrusese. Explozia afectă puținele elemente de susținere interne ale clădirii şi, pe măsură ce mingea de foc se mistuia, clădirea se prăbuşi.

Pereții se încovoiară, iar etajul superior se prăbuşi peste cel de-al doilea. Pereții exteriori se fisurară şi se prăbuşiră, deşi în mod neuniform, oferind supraviețuitorilor puțin spațiu pentru a se adăposti. Fumul şi praful se revărsară prin ferestrele sparte, urmate îndeaproape de gemetele celor prinşi în capcană şi răniți.

* * *

Shedao Shai se ridică de la pământ şi mârâi. *Villipul* de pe umărul stâng începu să schelălăie, dar vuietul proiectilelor blaster care străbăteau jungla din flancul său drept îl alertă asupra problemei sale imediate. Faptul că nu auzea nimic din flancul stâng îl nemulțumea şi mai mult. Dădu un ordin în *villip*, cerând o retragere, şi începu să se întoarcă prin noapte.

Cum am putut permite să se întâmple asta? Ochii i se strânseră. *Elegos!*

Caamasiul fusese atât de deschis şi paşnic, atât de inteligent şi onest, încât Shedao Shai nu crezuse într-o asemenea ambuscadă care ar fi necesitat viclenie şi înşelătorie. *S-ar putea ca ei chiar să fi anticipat ceea ce cred despre ei, bazându-se pe contactul meu cu Elegos. Aceşti oameni nu sunt Chazrachi. Cucerirea lor nu va fi uşoară.* Shedao Shai lăsă un urlet furios să despice noaptea. *Cu toate astea, va veni, şi o voi face cu mâinile mele.*

* * *

Mara auzi chemarea lui Anakin şi ordinul care îi fusese dat să se îndrepte spre plantația de opal. Îşi întinse simțurile şi îl detectă, apoi avu sclipiri de necazuri în apropiere. Îşi activă imediat comunicatorul.

— Jade se deplasează pentru interceptarea lui *Doisprezece*.

Mara simți Forța trecând prin ea. Aşteptase în adâncul formației Jedi, dincolo

de zona verde unde fusese staționat Anakin. Luptele din partea ei nu fuseseră crâncene, aşa că nu i se ceruse să avanseze. În timp ce alerga de-a lungul unei pasarele, sărind apoi peste balustradă pentru a coborî la următorul nivel de jos, află de ce. Invadatorii Yuuzhan Vong făcuseră o incursiune puternică în centrul formației Jedi. Kyp Durron şi Wurth Skidder, ambii sângerând din numeroasele tăieturi, înfruntau patru războinici. Dincolo de ei, coborând pe pasarelă, Anakin se oprise în vârful unei mici denivelări. O lăsase jos pe Daeshara'cor şi, cu două săbii, ținea la distanță un grup de reptiloizi.

Idioții ar fi trebuit să ceară ajutor! Mara îşi aprinse sabia, împrăştiind o strălucire albastră rece peste războinici. Se aruncă într-un salt lung în zbor, apoi se feri de tăişul menit să o străpungă dintr-o parte în alta a şoldului. Îşi înfipse lama în spațiul dintre picioarele războinicului Yuuzhan Vong, apoi îşi înclină încheietura şi lovi cu lama partea din spate a genunchiului stâng al acestuia. Trăgând, sabia urcă şi străpunse membrul, secționându-l complet. Mârâind, războinicul începu să se prăbuşească. Mara sări pe deasupra loviturii slabe trimise ca răspuns, apoi ateriză puternic cu călcâiul pe încheietura mâinii inamicului doborât. Oasele trosniră şi *amphistafful* se rostogoli liber. Dădu la o parte cealaltă mână a războinicului, zdrobindu-i degetele, apoi îşi înfipse lama în gâtul lui.

Mara se răsuci când Wurth țipă. Bărbatul se clătină îndărăt, cu antebrațul drept îndoit într-un loc în care nu exista cot şi îndoit într-o direcție în care niciun cot nu-l putea duce. Sabia lui nu era nicăieri. Adversarul său Yuuzhan Vong învârti *amphistafful*, trimițând un zumzet prin aer, şi îşi continuă atacul. Cu o mişcare a degetului, Mara azvârli un pumn de pământ dintr-un ghiveci în fața războinicului. Acesta îşi zgârie ochii pentru a-i limpezi, oferindu-i lui Kyp Durron şansa de a-l tăia de-a lungul burții. Războinicul Yuuzhan Vong suspină foarte liniştit în timp ce se prăbuşea. Un alt războinic îşi îndreptă *amphistafful* spre Mara, provocându-i o tăietură în umărul stâng. Mara pară lovitura de întoarcere, apoi se roti şi îl lovi pe războinic în piept. Acesta se dădu în spate, apoi se împiedică cu călcâiele de trupul camaradului său mort. Când fu la pământ, Mara îl dezarmă cu o tăietură la încheietura mâinii, apoi îl înjunghie în piept şi îi topi inima.

Lama alb-violetă a lui Kyp se ridică într-o tăietură puternică care străpunse pieptul războinicului de la şoldul drept la umărul stâng. Acesta se învârti din cauza loviturii şi se clătină câțiva paşi, strângându-şi mijlocul sfâşiat. Îşi ținea strâns pieptarul sfâşiat, ca şi cum asta l-ar fi salvat, apoi se rezemă de un perete şi alunecă la pământ într-o baltă de sânge.

Mara îşi îndreptă sabia spre Wurth.

— Scoate-l de aici. Văd sânge – e o fractură deschisă. Cauterizeaz-o cu sabia ta, dacă trebuie.

Ochii lui Kyp se îngustară.

— Va supraviețui. Nu am de gând să te las aici.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, Kyp. El are nevoie. Du-te cât mai e timp. Fă-o.

El o fixă prin masca de sânge care curgea dintr-o rană la scalp.

— Îmi cunosc datoria.

— Atunci fă-ți datoria față de prietenul tău. Ea mârâi în timp ce alerga spre Anakin. Scoate-l de aici!

Sus pe pasarelă, cele două săbii îi permiseră lui Anakin să țină piept reptiloizilor, dar cei patru îl presau îndeaproape. Mara îşi strânse Forța pentru a face

saltul până la nivelul lui, dar înainte să se poată lansa, unul dintre reptiloizi îşi schimbă prinsoarea asupra *amphistaffului* şi îl roti la înălţimea taliei. Lovitura lui spintecă ținta. Apoi reptiloidul se năpusti şi îl prinse pe al doilea dintre camarazii săi cu o lovitură în piept. În timp ce al treilea privea uimit, Anakin lovi cu lama sa purpurie, spulberând surpriza de pe faţa reptiloidului. O lovitură rapidă cu lama stacojie a lui Daeshara'cor îl omorî pe ultimul reptiloid, care îşi vărsă ultimele clipe de viaţă la picioarele Marei când aceasta ateriză.

— Ce ai făcut, Anakin?

— Nimic.

Băiatul zâmbi şi privi dincolo de ea. Mara se întoarse şi îl văzu pe Luke stând acolo, senin şi calm în mijlocul haosului. Maestrul Jedi le făcu semn cu mâna să vină spre el.

— Să mergem. Anakin, tu conduci.

Mara îşi stinse sabia, apoi o aruncă pe Daeshara'cor pe umeri într-o mişcare rapidă.

— Ce-ai făcut? întrebă ea simţindu-se foarte bine în prezenţa lui.

— Am schimbat imaginile lui Anakin şi ale celorlalţi reptiloizi în mintea unuia dintre ei. Nu a fost un truc prea bun.

— Dar a fost eficient. Ea încuviinţă din cap. I-ai văzut pe Kyp şi Wurth?

— Sunt în faţa noastră. Poţi vedea sângele. Luke atinse cu mâna mijlocul spatelui Marei. Trebuia să mă chemi să te ajut.

— M-am gândit că mi-ai auzit comunicatorul şi că vei veni dacă va fi nevoie. Ea râse uşor, ca el să ştie că zâmbeşte. Şi mă bucur că ai făcut-o.

— Mulţumesc că l-ai salvat pe Anakin.

— Îi eram datoare. Zâmbetul ei se lărgi când îl văzu pe Anakin apărând intrarea unui coridor cu săbiile sale gemene. În plus, peste un secol, când Jedii vor cânta balade despre marele erou Jedi, Anakin Solo, vreau să fiu cunoscută pentru a fi ceva mai mult decât *femeia pe care a salvat-o pe Dantooine.*

— Oh, Mara, spuse soţul ei liniştit, cred că nu va fi deloc o problemă.

* * *

La bordul *Moştenirii Torturii*, Deign Lian văzu sclipind armele de pe una dintre navele infidelilor. Fulgerele lor de un roşu auriu se îndreptară spre una dintre navele mai mici din formaţia Yuuzhan Vong şi trecură prin vidurile create pentru a intercepta loviturile mai slabe. Proiectilele energetice fierseră fuzelajul de *coral yorick*, transformându-l din solid în vapori, care ieşiră înapoi în spaţiu. Două proiectile care loviseră de-a lungul crestei dorsale expuseră canalul neural principal al navei vii la frigul spaţiului. Ţesuturile îngheţară instantaneu, formând un bloc de gheaţă care împiedică fluxul de date către şi dinspre puntea de comandă şi partea din faţă a navei. *Dovin basalii* de acolo, fiind lipsiţi de date senzoriale despre focul inamic care se apropia, căzură într-o stare de expectativă obişnuită, poziţionând vidurile cum puteau mai bine, pentru a se proteja pe ei şi a proteja nava.

Tirurile de foc mai puternic se revărsară dinspre navele inamice. Unele se afundară în viduri, dar restul trecură de apărare. Proiectilele împroşcară coca, mergând în linie de la prova până la mijlocul navei. Panourile de *coral yorick* pe jumătate topite se desprinseră şi zburară libere. Jumătatea din faţă a navei se

dezintegră sub bombardament. *Copilul Agoniei* se contorsionă în zbor, desprinzându-se de structura scheletică care fusese jumătatea sa din faţă, şi începu să orbiteze în jurul Ithorului ca o nouă lună moartă.

Ce se întâmplă? Aveam o strategie. Deign Lian privi cum o altă navă era atacată cu putere. Aceasta începu să strălucească şi să se împrăştie ca gheaţa pe o stâncă fierbinte. *Asta nu se poate întâmpla!* Într-o clipă, Deign Lian înţelese ce trebuia să facă. Dădu ordin tuturor navelor, spunându-le să se retragă spre partea de zi a lumii. Îşi concentră propriul foc asupra navelor inamice mai mici, descurajând urmărirea, şi lăsă încet discul verde al lumii să eclipseze forţa inamică.

Plin de furie, Deign Lian îşi scoase capul din gluga cognitivă.

A ştiut că se va întâmpla asta. Acesta este motivul pentru care se află acolo jos. A făcut asta intenţionat, ca să mă facă de ruşine. Războinicul Yuuzhan Vong încuviinţă solemn din cap. *Şi a trimis după întăriri. Nu le va avea de la mine. Sper că e mort. Dacă nu e, s-ar putea să trebuiască să-l omor chiar eu.*

* * *

Forţa Jedi operativă din junglă lovi puternic centrul de comandă Yuuzhan Vong. Jacen declanşă două focuri cu tunul blaster al motocicletei speeder. Acestea loviră un războinic Yuuzhan Vong, răsucindu-i corpul fără cap şi izbindu-l de coca *lăzii.* Alte lovituri de blaster uciseră reptiloizii, deşi câţiva Jedi coborâră pentru a-i termina cu săbiile pe ultimii dintre ei. Jacen ştia că o făceau mai puţin pentru că doreau să ucidă decât pentru a preveni să se simtă atât de îndepărtaţi şi izolaţi de viaţa pe care o luau.

Corran sări de pe scaunul motocicletei speeder şi smulse valiza din legăturile ei. Cu sabia stinsă în mâna dreaptă, alergă spre *ladă.* Jacen îl urmă îndeaproape, iar Ganner veni imediat după el. Jacen urcă pe rampa cu sabia pregătită, dar îl găsi pe Corran singur în interiorul navei, cu excepţia unui reptiloid ghemuit într-un colţ.

Jediul mai în vârstă stătea în faţa unui grup de *villipuri* şi le studia. Cei mai mulţi arătau războinici Yuuzhan Vong, deşi Jacen nu-i putea deosebi cu adevărat. Câteva dintre *villipuri* se destinseră şi se netezіră în timp ce le privea, făcându-l să presupună că războinicul sau *villipul* cu care era împerecheat era scos din funcţiune.

— Cum ştii cu care să vorbeşti?

Corran lăsase valiza jos şi avea mâna stângă lipită de gură.

— Caut pe unul care pare important. Şansele ca Shai să fie aici sunt slabe, dar oricine ar fi la comandă ar trebui să aibă... ei bine, orice ar avea ei care să treacă drept urechi.

Jacen ridică din umeri.

— Îl alegi pe cel mai urât?

— Asta ar putea merge. Corran surâse brusc. Este o zi bună pentru echipa noastră. Nu putem uita faţa aia urâtă. Întinse mâna şi pălmui un anumit *villip,* nu prea încet. Shedao Shai, sunt Corran Horn. Deţin centrul de comandă, iar luptătorii mei vă hărţuiesc flancurile. Ai câteva comandouri obişnuite ale Noii Republici în dreapta ta, iar Noghrii sunt în stânga. Pun pariu că stânga e foarte tăcută.

Faţa malefică a războinicului Yuuzhan Vong se înăspri.

— Ai mai puțină onoare decât un *ngdin*[12].

Corran se uită la Jacen, dar tânărul ridică din umeri.

— Nu ştiu ce este chestia aia, dar nu sună bine.

— S-ar putea să nu am nicio onoare, dar am un pachet de oase aici. Cred că le voiai.

— Returnarea lor nu atenuează trădarea ta.

— Încă nu ți-au fost returnate, amice. Am o înțelegere pentru tine. Dacă nu eşti de acord, voi trimite oasele în soare.

Ochii războinicului Yuuzhan Vong deveniră nişte fante.

— Care este înțelegerea?

— Ceea ce vrem amândoi. Tu şi eu: osemintele în schimbul Ithorului. Câştigi, primeşti osemintele. Dacă câştig eu, primesc planeta. Vocea lui Corran căpătă un ton tăios. Forțele noastre au un armistițiu până când vom putea lupta. Fiecare ne recuperăm morții, apoi tu şi cu mine rezolvăm problema asta.

— Te târguieşti ca un negustor. Buza *villipului* se curbă într-un rânjet. Lui Elegos i-ar fi fost ruşine de cât de jos te-ai coborât.

— Ei bine, ai avut grijă să nu mai ştim niciodată ce ar fi gândit, nu-i aşa? Tu şi cu mine, Shedao Shai; osemintele contra Ithorului.

— Cât durează până ne întâlnim?

Corran ezită pentru o clipă.

— Un ciclu lunar. Eu sunt Jedi. Vreau să lupt sub o lună plină.

— Aminteşte-ți lecția de la Sernpidal. Pot face în aşa fel încât să lupți sub o lună plină. Două cicluri planetare. Există un munte la vest de aici. O vom face acolo.

— Două săptămâni.

— Patru zile.

— Zece.

— M-am săturat de acest joc, *Jeedai*. Furia războinicului se revărsă în cuvinte. O săptămână. Nu mai mult.

Corran încuviință din cap.

— O săptămână.

Fața *villipului* se înmuie pentru o secundă, apoi se înăspri.

— Şapte cicluri planetare de acum înainte şi un armistițiu până atunci. Aşa să fie.

— Bine, este foarte bine. Ne vedem atunci.

— Da, ne vedem. Vocea *villipului* coborî până la un mârâit profund. Vino pregătit să mori.

[12] Ngdin – creatură vampirică folosită de Yuuzhan Vong. Este un necrofag asemănător unui melc care se deplasează pe o mie de cili minusculi, având forma unei limbi care absoarbe nutrienți din unele substanțe precum sângele. Yuuzhan Vong îi folosesc ca instrument de curățare, punându-i să consume sângele de la sacrificii.

Capitolul 34

Amiralul Pellaeon stătea pe puntea de comandă a *Himerei*, cu mâinile împreunate la spate, privind holograma omologului său din Noua Republică.

— Da, Amirale Kre'fey, sunt de acord că am scăpat mai bine decât mă aşteptam din toată povestea asta. Armistiţiul Jedi este mai lung decât am sperat.

— Sunt de acord, Amirale, şi vom folosi bine timpul. Bothanul păşi încet, holocamera urmându-l astfel încât să rămână în centrul imaginii. Modificarea pe care am efectuat-o artileriei noastre a părut foarte eficientă şi a doborât rapid două dintre navele lor mai mici. Nu sunt sigur cum vor răspunde în viitor, dar schimbând tactica în timpul unei bătălii vom putea profita de slăbiciunile lor. Tehnicienii flotei lucrează acum la modificări.

— La fel şi ai mei, răspunse Pellaeon. Vă aşteptaţi ca invadatorii Yuuzhan Vong să nu respecte această înţelegere dacă luptătorul lor pierde?

— Asta, sau vărul meu va îndemna la o lovitură imediată şi totală dacă moare Horn. Acest târg nu s-a dovedit popular aici. Kre'fey îşi scărpina gâtul înzăpezit. Oricum ar fi, ştim că ne vom confrunta din nou cu ei. Am câteva idei noi, ale căror fişiere vi le transmit acum. Am o navă în rezervă care să ne ajute, dacă credeţi că ar trebui să continuăm.

— Voi analiza fişierele şi vă voi anunţa. Pellaeon îi dădu omologului său din Noua Republică un semn din cap. Să-i uraţi lui Horn numai bine din partea mea. Dacă aş fi cu patruzeci de ani mai tânăr, m-aş oferi să-i iau locul.

— Va aprecia gestul, domnule. Bothanul îşi arătă colţii într-un zâmbet. Nu cred că există o persoană în flotă care să nu spună acelaşi lucru. Ei bine, poate una, dar întotdeauna există o excepţie de la regulă.

* * *

Corran înşurubă încet capacul de la capătul sabiei sale de lumină proaspăt reîncărcate.

— Deci, Şef Fey'lya, am impresia că nu sunteţi de acord că am făcut această înţelegere cu liderul Yuuzhan Vong. Pentru a patru sute douăzeci şi şaptea oară, de fapt.

Bothanul înjunghie spre el cu un deget cu gheară.

— Şi voi sublinia de o mie de ori mai mult, dacă va fi nevoie. Nu aveai niciun drept, nicio autoritate să uzurpi cu duelul tău stupid dreptul Noii Republici de a purta un război. Îţi voi spune asta până când vei înţelege şi vei retracta acest târg.

Ochii verzi ai Jediului se înăspriră.

— Poate că ar trebui să înţelegeţi ceva: nu dau o găleată de scuipat de Hutt pe ceea ce credeţi dumneavoastră. Vă reamintesc că, din cauza refuzului de a-i susţine pe Jedi, eu am fost rechemat în armata Noii Republici. Am făcut acea înţelegere sub această autoritate.

— Nu erai ofiţerul de rang superior de pe teren.

— De fapt, am fost. Generalul Dendo a fost rănit.

— Dar tu nu ştiai asta.

Corran îi oferi un zâmbet cu dinți.

— Vreți să-mi spuneți că nu aş fi putut simți asta prin Forță?

Asta îl făcu pe Bothan să cedeze, dar îi aduse lui Corran o încruntare din partea celei de-a treia persoane din cabina aglomerată, Luke Skywalker.

— Corran, acum nu este momentul să te joci aşa cu Şeful de Stat Fey'lya.

— Aveți dreptate, Maestre. Nu e deloc momentul pentru jocuri. Jediul Corellian se uită în jos la sabia din mâna sa. Şef Fey'lya, ați uitat istoria dintre noi. Acum mai bine de un deceniu şi jumătate mi-ați interzis să fac ceva. Am demisionat din armata Noii Republici, la fel ca şi restul *Escadrilei Vagabond*, şi oricum ne-am atins scopul. Aşa că puteți considera că am demisionat din nou din armată. Autoritatea pe care o aveți asupra mea se încheie acum.

Fey'lya clipi din ochii săi violeți, apoi se uită la Luke.

— Maestre Skywalker, ordonă-i să se retragă din acest duel.

— Nu.

Ochii Bothanului deveniră fante de ametist.

— Cavalerii Jedi aprobă acest duel?

Luke se uită înapoi.

— Peste o săptămână, voi merge pe Ithor pentru a fi secundul lui Corran.

— Aşadar, Jedii revendică dreptul de a decide soarta Ithorului.

Tonul şiret din cuvintele lui Fey'lya trimise o scânteie de furie prin Corran.

— Are dreptate, Maestre, Jedii nu pot fi prinşi în această capcană. Renunț să mai fiu Jedi, de asemenea.

— Nu poți.

— Bine, concediază-mă. Corran se încruntă. Um, sunt părți ale Codului Jedi pe care nu le accept, iar veşmintele astea mă irită. Asta e insubordonare pentru tine. Dă-mă afară. Ăsta e un zbor prin tranşee pe care nu trebuie să îl faci.

Maestrul Jedi clătină încet din cap.

— Ceea ce tu nu înțelegi, Şef de Stat Fey'lya, este că Corran a acționat pentru a păstra viața. Chiar dacă va cădea, va fi doar o viață pierdută față de toate cele pe care le evacuăm. Va plânge doar o familie, nu mai multe. Iar *când* va învinge, Ithorul va fi în siguranță, iar războinicii Yuuzhan Vong vor şti că această invazie nu va fi lipsită de costuri mari pentru ei.

Trupul lui Corran se încordă în timp ce Luke vorbea. Uitându-se la Borsk Fey'lya, devenise evident că, deşi Bothanul auzise cuvintele, adevăratele lor înțelesuri nu-i pătrunseră deloc în creier.

Se gândeşte cum va transforma asta – victorie sau înfrângere – în avantajul său.

Corran îşi întoarse sabia şi îi oferi capătul întunecat lui Fey'lya.

— Poftim, luați-o, mergeți jos şi luptați-vă cu el.

— Nu, nu aş putea.

— Ştiu asta şi nu pentru că aş crede că sunteți laş. Corran scutură încet din cap, apoi inversă lama, lăsându-şi degetul mare deasupra butonului de aprindere. Lupta asta nu este a dumneavoastră, este a mea. Sunt potrivit pentru ea şi, din moment ce nu am voie să pierd, nu o voi face.

Bothanul îl privi pe jumătate încruntat.

— Dacă vei eşua, în mintea tuturor te vei alătura lui Thrawn şi Vader.

— *Dacă* pierd, Şef Fey'lya, Ithorul va fi uitat în baia de sânge care va urma. Corran se eliberă de furie şi îşi fixă pe față o mască de calm. Tocmai pentru a preveni acest lucru sunt nevoit să lupt cu Shedao Shai. Păstrarea vieții şi a libertății sunt singurele motive pentru care am luptat vreodată. Pentru cauza lor voi învinge.

* * *

Anakin ridică de pe umeri mâinile mamei sale în timp ce privea prin fereastra infirmeriei. În camera de gardă, acoperită până la gât cu un cearşaf alb, Daeshara'cor zăcea pe un pat, abia mişcându-se. Îşi dădea seama că încă respira, dar respirațiile ei erau superficiale şi grăbite.

Leia vorbi cu o voce blândă.

— Nu trebuie să intri acolo.

Nu vreau, dar trebuie. Anakin pufni şi dădu din cap spre mama lui.

— Ea... a întrebat de mine. Trebuie să mă duc.

— Vrei să te însoțesc?

El înghiți în sec nodul care îl sufoca.

— Nu, pot să fac asta. Doar, ăă...

— O să aştept aici.

— Mulțumesc.

Anakin îşi şterse o lacrimă şi intră în infirmerie. Droizii erau ocupați cu alți pacienți. Se apropie de partea stângă a patului şi îşi aşeză mâna pe încheietura lui Daeshara'cor, ascunsă sub cearşaf. Ea tresări pentru o secundă, apoi deschise ochii. Expresia surprinsă i se transformă într-una de fericire, deşi nu dură decât o secundă sau două. Oboseala o cuprinse, iar Anakin simți cum i se stinge scânteia vieții.

— Anakin.

— Bună. Cum eşti? Anakin îşi strânse ochii pentru o clipă. Stupid, stupid...

Daeshara'cor îşi desprinse mâna stângă de sub strânsoarea lui şi de sub cearşaf, apoi îi şterse o lacrimă de pe obraz.

— E în regulă. Veninul...

Anakin pufni.

— Corran a fost muşcat. Pe el l-au salvat.

— Chimia umană... este diferită de cea a unui Twi'lek. Ea îşi coborî mâna şi o apucă pe a lui, strângând cât putu de tare, ceea ce lui i se păru teribil de slab. Nu pot face nimic. Sunt pe moarte.

— Nu! Nu e corect – nu poți fi! gemu Anakin în timp ce lacrimi fierbinți îi udară obrajii. Nu tu, nu ca...

— Chewbacca?

Genunchii lui Anakin cedară şi începu să se prăbuşească, dar găsi un scaun sub fundul lui. Îşi acoperi fața cu mâinile şi simți cum Daeshara'cor îi mângâia părul.

— Am făcut o greşeală şi el a murit. Am făcut o greşeală şi tu mori.

— Nu există moarte... există doar Forța.

El ridică privirea prin ochii încețoşați de lacrimi.

— Totuşi doare.

— Ştiu. Ea reuşi să schițeze un zâmbet slab. Anakin, trebuie să ştii... chiar dacă sunt pe moarte... nu aş schimba lucrurile... nici Chewbacca nu ar face-o.

— Cum poți spune...

Ea îi mângâie obrazul, degetele ei simțindu-se reci pe pielea lui.

— El a murit... eu mor... în slujba vieții. M-ai salvat din întuneric. Eu te-am salvat... nu ca răsplată, ci pentru ca tu să poți continua să servești viața, Forța.

El se întinse şi îi acoperi mâna cu a lui.

— Nu voi fi niciodată un servitor al ei la fel de bun ca tine sau ca Chewie.

Daeshara'cor zâmbi din nou, menținându-şi zâmbetul deşi colțurile gurii îi tremurau.

— Eşti deja, Anakin, şi vei fi chiar mai bun. Pe măsură ce te vei vindeca, vei fi mai puternic decât îşi poate imagina oricine. Sunt mândră de tine, atât de mândră...

Vocea ei se stinse, împreună cu zâmbetul, în timp ce viața se scurgea din ea. Anakin îi apăsă mâna mai tare pe față, dar îi găsi atingerea efemeră şi slabă. În timp ce privea, ea deveni mai uşoară, apoi translucidă şi, în cele din urmă, dispăru când cearşaful care o acoperise se prăbuşi.

Capitolul 35

Luke Skywalker, învăluit în mantia sa neagră, stătea tăcut la marginea sudică a luminişului montan. La vest, muntele continua să se înalțe. Granitul său expus părea aproape ca o față lungă şi solemnă, care privea în jos spre câmpia verde aflată chiar sub nivelul bărbiei sale. Luke îşi dădu seama că propria lui expresie sumbră o imita pe cea a muntelui şi nu găsi niciun motiv să schimbe asta.

Spre centrul luminişului stătea Corran, cu picioarele încrucişate, cu spatele la Maestrul său. Pacea şi bunăstarea radiau din el, doar cu mici frânturi de nelinişte scurgându-se din când în când. Purta veşmintele sale de Jedi, verde peste negru. Mâinile goale i se odihneau pe genunchi, iar umerii i se ridicau şi îi coborau uşor odată cu respirația.

Luke era atât de concentrat asupra lui Corran, încât apariția lui Shedao Shai împreună cu secundul său îl surprinse pe Maestrul Jedi. Comandantul Yuuzhan Vong era de-a dreptul magnific, îmbrăcat într-o robă stacojie fără mâneci, deschisă pe mijloc. Pe dedesubt purta cizme şi o pânză aurie cu panglici care ajungeau la nivelul genunchilor. Pielea lui cenuşiu-verzuie strălucea de parcă ar fi fost lustruită, iar o mască întărită din incrustații de fildeş îi ascundea fața.

Purta un *amphistaff*, pe care îl înfipse cu coada în pământ. Ridică o mână înmănuşată, soarele muribund sclipind din brățară, apoi îşi apăsă mâna pe inimă.

— Eu sunt Shedao din *Domeniul Shai*. Acesta este subordonatul meu, Deign din *Domeniul Lian*. El va fi martor la această luptă.

Corran rămase aşezat.

— Eu sunt Corran Horn, în ultima vreme din Forțele Armate ale Noii Republici, un Cavaler Jedi. Acesta este Maestrul meu, Luke Skywalker. El va fi martor la această luptă.

Războinicul Yuuzhan Vong arătă spre cutia din spatele lui Luke.

— Acelea sunt osemintele lui Mongei din *Domeniul Shai*?

— Aşa cum am convenit acum şapte zile, da.

— Foarte bine.

Shedao Shai îşi dădu roba jos. Deşi războinicul Yuuzhan Vong era subțire precum un cadavru, Luke îşi dădea seama că asta nu se traducea prin slăbiciune. Războinicul smulse *amphistafful* din pământ, îl învârti într-un cerc încețoşat, apoi îl fixă în spatele brațului său drept, cu capul şuierător în dreptul încheieturii mâinii sale şi coada ascuțită înfigându-se în cerul albastru.

— Tu eşti ucigaşul lui Neira Shai şi Dranae Shai, rudele mele.

Corran se ridică, încet şi deliberat. Luke simțea Forța adunându-se în el, învârtindu-se în jurul lui.

— Şi tu mi-ai ucis prietenul, pe Elegos A'Kla. Nu luptăm pentru trecut, ci pentru a câştiga viitorul.

— Tu, poate. Războinicul Yuuzhan Vong se ridică înalt şi drept, apoi îşi plecă capul spre Corran. Eu lupt pentru onoarea Yuuzhan Vong şi a *Domeniului Shai*.

Corellianul îi întoarse salutul din cap.

— Atât de multe riscuri pentru un câştig atât de mărunt.

Amphistafful se roti şi sabia se ridică. Urmă o tăietură blocată la înălțime şi una joasă care arse iarba, dar nu şi picioarele care săriră. Combatanții se strecurau unul pe lângă celălalt, se întorceau, loveau, blocau. Şuieratul *amphistaffului* rivaliza cu cel al sabiei de lumină. Armele fulgerau înainte, se retrăgeau, apoi ripostau.

Luke simțea Forța învăluindu-l pe Corran. Îl întărea şi îl stimula, dar nu putea prezice pentru el ce avea să facă inamicul său. *Amphistafful* tăia şi înjunghia, ratându-l întotdeauna pe Corran cu câțiva centimetri sau fiind parat. Liderul Yuuzhan Vong reuşea să-şi învârtă *amphistafful* în jurul său la timp pentru a para atacurile lui Corran sau pentru a respinge tăierile. Cei doi păreau să se potrivească perfect. *Înfrângerea va veni de la o singură greşeală.*

Sabia argintie se roti într-un arc larg, apoi tăie spre Shedao Shai. Războinicul Yuuzhan Vong se mişcă pentru a bloca tăietura, dar Corran scufundă lama pe sub baston. Îşi înălță sabia într-o lovitură care ar fi trebuit să-l despice pe Yuuzhan Vong de la inghinali până la gât, însă Shedao Shai se dădu înapoi, lăsând în urma lui doar fâşiile fumegânde ale pânzei sale care fluturară până la pământ în urma lui.

Corran se apropie şi se năpusti spre partea superioară a pieptului lui Shedao Shai. Cu amândouă mâinile pe *amphistaff*, războinicul pară lama argintie sus, apoi îşi feri capul şi se roti în cerc. *Amphistafful* se izbi direct de antebrațul drept al lui Shedao Shai, apoi acesta plonjă. Durerea explodă din Jedi când coada *amphistaffului* i se înfipse adânc în burtă. Vârful crestă partea din spate a robei deasupra şoldului drept al lui Corran, apoi liderul Yuuzhan Vong smulse *amphistafful*, răsturnându-l pe Jedi la pământ. Corran se încolăci în jurul rănii din coasta dreaptă, trăgându-şi genunchii în sus. Sabia lui zăcea fumegând pe iarbă.

Luke dorea să întindă mâna, să ajute la calmarea durerii lui Corran, dar se abținu. Maestrul Jedi se consolă puțin constatând că lovitura nu secționase coloana vertebrală a lui Corran. *Ar fi putut ajunge la artere, dar i-au fost găurite măruntaiele, iar el poate supraviețui din asta, dacă Shai îi dă o şansă.*

Shedao Shai se trase câțiva paşi înapoi, apoi îşi smulse masca şi o aruncă deoparte. Îşi ridică *amphistafful* plin de sânge la buze şi recoltă lichidul roşiatic cu limba. Buzele i se închiseră pentru o clipă, privirea îl urmări, apoi aprobă din cap.

— Am jurat că îți voi gusta sângele când vei muri, iar acum am făcut-o.

Corran tuşi o dată, durerea izbucnind prin Forță, apoi se ridică în genunchi.

— Mă bucur pentru tine, amice, mă bucur că eşti fericit. Tresări când îşi luă sabia şi se clătină ridicându-se în picioare. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi jurat altceva.

— Da? Ochii războinicului se deschiseră în fante. Şi ce anume ai fi jurat?

— Aş fi jurat să gust sângele după ce aş fi fost mort.

Orice senzație de durere dispăru din Jedi în timp ce Forța îl învăluia din nou. Corran îi făcu semn invadatorului cu mâna stângă însângerată, să înainteze.

— Deci, incapacitatea asta de a ucide curat e o chestie Yuuzhan Vong, sau doar o chestie a *Domeniului Shai*? Eşti atât de neglijent încât oasele alea nu vor vrea să vină acasă cu tine.

Ochii lui Shedao Shai se deschiseră brusc. Deşi Luke nu-l putea citi prin Forță, furia şi ura care-l străbătură pe Yuuzhan Vong erau inconfundabile. Războinicul năvăli înainte, ridicând *amphistafful* şi învârtindu-l într-o lovitură cu două mâini peste cap. Lovi cu el sabia ridicată a lui Corran, făcându-l pe Jedi să dea înapoi cu

un pas. Încă o dată şi încă o dată, loviturile cădeau cu un impact zdrobitor de oase. Corran se retrase, cedând un pas sau doi la fiecare atac. Pe măsură ce furia lui Shedao Shai creştea, la fel făcea şi puterea lui, forțându-l pe Corran să-şi ridice mâna stângă de la rană la mânerul sabiei. O altă lovitură zgudui lama argintie, şi încă una, făcând să cedeze picioarele lui Corran şi prăbuşindu-l în genunchi. Shedao Shai se înălță deasupra lui, ridicându-se pe vârfuri pentru a da lovitura finală. *Amphistafful* se ridică şi se prăbuşi, pregătit să lovească sabia înspre cel care o mânuia, ucigând infidelul chiar cu arma blasfemitoare pe care o îmbrățişa.

Cu o mişcare a degetului mare, Corran stinse lama şi se prăvăli în față.

Dezechilibrat din cauză că arma lui nu întâmpină nicio rezistență, Shedao Shai îşi îngropă *amphistafful* adânc în pământ şi se poticni o jumătate de pas înainte. Surpriza care i se citi pe chip îi făcu ochii mari, apoi buzele i se desprinseră într-un rânjet sălbatic atunci când Corran îşi lipi mânerul sabiei de stomacul lui.

Sabia şuieră, iar lumina argintie se revărsă din gura lui Shedao Shai cu o secundă înainte ca acesta să vomite sânge negru şi să se prăbuşească la pământ, cu coloana vertebrală secționată şi burta fumegând.

Luke alergă spre locul unde Corran abia îşi trăgea picioarele de sub trupul războinicului Yuuzhan Vong.

— Rămâi jos, o să te scot eu de aici.

— Aşteaptă. Corran se agăță de umărul lui Luke. Ajută-mă să mă ridic.

Maestrul Jedi îi îndeplini rugămintea.

Jediul Corellian îşi îndreptă sabia spre Deign Lian.

— Ai fost martor la această luptă. Cunoşti înțelegerea noastră. Ia-i trupul şi pleacă.

Războinicul Yuuzhan Vong ignoră comentariul lui Corran.

— Am fost martor, dar nu-i voi lua trupul. A murit de mâina ta. El nu mai face parte dintre Yuuzhan Vong. Deign Lian făcu un gest nepăsător. Trupul este al vostru.

Corran scutură din cap.

— Nu am nevoie de el.

— Atunci afacerea noastră s-a încheiat.

Războinicul Yuuzhan Vong se răsuci pe călcâie şi dispăru dincolo de marginea luminişului, iar Luke începu să-l conducă pe Corran spre locul unde aterizaseră cu naveta.

— Să mergem.

— Aşteaptă o secundă. Corran arătă spre masca de care se lepădase Shedao Shai. Vreau masca aia.

— De ce?

Ochii lui Corran se închiseră pentru o clipă, în timp ce durerea îl cuprinsese.

— Oasele lui Elegos. Ele privesc ceva. Masca aceea o să îi arate că războinicii Yuuzhan Vong nu sunt invincibili, iar pentru Ithor, cel puțin, va fi pace.

Capitolul 36

La întoarcerea sa solitară pe *Moştenirea Torturii*, Deign Lian îşi asumă comanda flotei Yuuzhan Vong. Apropiindu-se de apartamentul lui Shedao Shai, emise imediat un ordin, a cărui pregătire o începuse cu mai bine de o lună înainte, când îşi dăduse seama că era cea mai expeditivă cale de a se ocupa de Ithor. Shedao Shai o respinsese, dar celălalt Stăpân al lui Deign Lian o aprobase.

O duzină de *coralskipperi* care fuseseră recondiționați lansară douăsprezece păstăi de *corali yorik* în formă de semințe. Deşi nu erau la fel de sofisticate ca un *coralskipper*, acele nave fără pilot posedau o inteligență rudimentară. Aceasta le permitea să folosească *dovin basalii* pentru a se fixa pe masa planetară a lui Ithor şi pentru a-şi accelera descinderea în puțul gravitațional al acesteia. Învelişurile lor exterioare începură să se încălzească şi să se descompună pe măsură ce intrau în atmosfera Ithoriană. Cele douăsprezece navete se răspândiră în evantai, străbătând cerul pe traiectorii care le împrăştiau pe toată partea de zi a planetei.

* * *

În hangarul medical de pe *Ralroost*, Amiralul Kre'fey se întoarse de la locul unde Corran Horn plutea într-un rezervor bacta şi îşi ridică comunicatorul la gură.

— Aici Kre'fey. Raportează.

— Aici *Senzorii*, domnule Amiral. *Curcubeul* raportează o duzină de anomalii gravitaționale din partea flotei Yuuzhan Vong. Ofițerul Bothan mârâi. Seamănă cu urme de *coralskipperi*, care însă au intrat în atmosferă. *Curcubeul* raportează explozii atmosferice.

— Explozii atmosferice? Sunt în drum spre puntea de comandă. Transmite datele către *Himera*.

Amiralul îşi închise comunicatorul şi se întoarse să îl întrebe pe Luke ce părere are despre un comportament atât de ciudat. Întrebarea sa rămase fără răspuns, căci Maestrul Jedi tresărise de durere şi se prăbuşise lângă un perete etanş.

* * *

Exploziile de deasupra *Mamei Junglă* vaporizară încărcătura fiecărei arme Yuuzhan Vong, care se extinse într-un nor imens. Picăturile de aerosoli cădeau peste junglă într-o ceață fină. Agenții bacteriologici din ceață aterizau nevătămați. Jungla era pentru ei ceea ce ar fi fost o turmă de *tauntauni* pentru o *wampă* înfometată.

Bacteriile începură să metabolizeze totul şi să se reproducă în progresie exponențială. O mâzgă neagră plină de bacterii se scurgea din frunzele înalte până jos, de-a lungul ramurilor. Bacteriile acționau atât de rapid încât lichidul fetid părea aproape acid. Crengile cădeau, împrăştiind bacteriile peste alte crengi şi peste creaturile arboricole. Un fluture *shamarok* cu aripi de piele se lansă spre cer, dar picăturile negre de pe aripile sale le găuriră rapid, trimițând bestia într-o spirală de

agonie, până la prăbuşirea acesteia pe pământ.

Un şarpe *arrak* se furişă şi înhaţă fluturele. Deschizându-şi fălcile, şarpele începu să înghită deliciul rar, dar bacteria începu să acţioneze şi asupra lui. În timp ce devora fluturele, bacteria îl devoră pe el, deschizându-i ulcere în carne şi consumându-l din interior spre exterior. Şarpele îşi revărsă viaţa într-o frenezie dureroasă, apoi se topi într-o baltă împuţită de protoplasmă care începu să se hrănească cu materia organică de pe sol. Balta aceea se împrăştia încet, pe măsură ce ierburile se ofileau şi se transformau în lichid. Crengile care cădeau împrăştiau şi mai multă protoplasmă, creând colonii în jurul bălţii-mamă. Pe măsură ce ramurile se lichefiau, creau suficientă protoplasmă pentru ca aceasta să se reverse din mica adâncitură de pe sol în bălţile coloniilor. Din când în când, un potop negru începea să curgă prin *Mama Junglă*, rozând rădăcinile, doborând copaci uriaşi întregi, apoi topindu-i aproape înainte ca ecourile căderii lor să se fi stins.

Nimic din ceea ce trăia pe Ithor nu putu rezista bacteriei. Aceasta se impregnă în sol, distrugând insectele şi alţi microbi. Se scursese prin găurile viermilor şi se revărsă în vizuinile rozătoarelor. Creaturile luate pe nepregătite erau străbătute de un val putred, care dizolva carnea, lăsând în urmă oasele, apoi se ridica din nou pentru a distruge scheletele. Valul îşi croia drum de-a lungul rădăcinilor, atât în sus, cât şi în jos. Uneori, o plantă care avea un sistem de rădăcini puţin adânc se prăbuşea pur şi simplu. Alteori, bacteria care ataca o plantă mai rezistentă urca prin sistemul circulator, devorându-i miezul. Seva neagră începea să picure ici şi colo, murdărind trunchiul. Un şuvoi constant se pornea, iar ramurile cădeau, cu protoplasma revărsându-se liber. În cele din urmă, un torent de *nectar* urât izvora în timp ce scoarţa plantei se rupea şi totul se prăbuşea.

Bacteria ataca implacabil şi rapid. Metabolizarea vieţii planetei eliberă o mare cantitate de hidrogen şi oxigen. Temperatura planetei începu să crească, oceanele se întunecară şi o umbră puturoasă se aşternu peste Ithor.

În cel mai scurt timp la scară umană, bacteria ajunse în locul în care trupul fără viaţă al lui Shedao Shai zăcea pe pământ. Carnea lui rezistă bacteriei pentru o clipă sau două, dar agentul găsi calea de intrare prin rana pe care o deschisese Corran în el. Bacteria îl devoră, consumându-i oasele şi tendoanele. Scheletul i se dezmembră, apoi oasele îi crăpară şi supurară lichidul negru pe măsură ce măduva îi era devorată. În cele din urmă, bacteria îi lichefie craniul, eliminând ultima urmă a prezenţei sale din lumea pe care moartea sa ar fi trebuit să o salveze.

* * *

Pellaeon se uită fix la reprezentarea holografică a planetei Ithor.

— Sunt de acord, Amirale, au făcut ceva. Oxigen, hidrogen, temperatura creşte. Dacă Skywalker are dreptate, că toată viaţa este devorată...

Amiralul Imperial se cutremură, incapabil să conceapă vreodată folosirea unei arme care ar putea metaboliza o planetă.

Comandantul Yage îşi ridică privirea din poziţia ei de la staţia senzorilor.

— Domnule Amiral, flota Yuuzhan Vong este în mişcare. Se apropie de un vector de ieşire.

— Vectorul alfa-şapte?

— Singurul deschis pentru ei.

Pellaeon încuviință din cap la mica imagine a lui Kre'fey din colțul scanării planetare.

— Ies prin alfa-şapte. E timpul să ne mişcăm. Ithorul cere răzbunare.

* * *

Deign Lian zâmbi când se uită la *villipul* care purta chipul Stăpânului său.

— S-a împlinit, Stăpâne Tsavong Lab. Shedao Shai este mort. Amenințarea Ithorului nu mai există. Am pus flota în mişcare.

— Splendid. Imaginea *villipului* zâmbi, făcând ca fața Stăpânului Războinic să pară aproape plăcută. Ai făcut bine, Lian. *Moştenirea Torturii* este a ta. Când vei ajunge la Dubrillion, te voi aştepta cu ordine.

— Înțeleg, Stăpâne. Deign Lian încuviință solemn. Acest supus aşteaptă să vă... Ce a fost asta?

O zdruncinătură zgudui *Moştenirea Torturii*, dărâmând *villipul* de pe suportul său. Deign Lian se întinse după el, apoi o altă zdruncinătură, şi mai puternică, zgudui nava. Războinicul Yuuzhan Vong se prăbuşi în genunchi. *Ceva nu este în regulă, nu este deloc în regulă.* Ignorând strigătele *villipului* de pe podea, Deign Lian fugi din cabină şi se îndreptă sprinten spre punte.

* * *

În săptămâna pe care provocarea lui Corran o câştigase pentru Noua Republică, Amiralii Kre'fey şi Pellaeon nu stătuseră degeaba. Studiind performanțele navelor Yuuzhan Vong, mari şi mici, ei descoperiseră o vulnerabilitate pe care credeau că o pot exploata. Piloții navelor de luptă observaseră că vidurile proiectate reduceau capacitatea de manevră a unei nave. Cei doi Amirali se întrebară dacă reversul nu ar fi la fel de valabil, mai ales în cazul navelor capitale Yuuzhan Vong. În acest scop, Kre'fey convocase *Curcubeul Corusca* din flota pregătită să apere Agamarul şi o pusese să sară acolo unde una dintre lunile mai mici ale Ithorului o ascunsese de flota Yuuzhan Vong. În timp ce invadatorii Yuuzhan Vong începeau să se îndepărteze, crucişătorul Interdictor sărise pe o orbită apropiată în jurul Ithorului şi îşi pornise toate cele patru proiectoare de puțuri gravitaționale.

Acest lucru dublase efectiv masa Ithorului, amplificându-i puțul gravitațional şi începu încet să aspire *Moştenirea Torturii* înapoi spre lumea muribundă.

Războinicul Yuuzhan Vong de la cârma *Moştenirii* întreprinse imediat măsuri pentru a contracara acest efect. Aduse mai mulți *dovin basali* sub controlul cârmei, încercând să se agațe de luni şi de soare. Încetinise alunecarea, apoi o opri.

Începuse încet să urce înapoi pe vectorul de ieşire, iar când Deign Lian ajunse pe punte, nava lui era din nou în mişcare. Din nefericire pentru Deign Lian, pentru echipajul *Moştenirii* şi chiar pentru nava vie însăşi, *Curcubeul Corusca* nu se limitase să sară şi să-şi pună în funcțiune generatoarele de puțuri gravitaționale. Ofițerii săi artilerişti calculaseră soluții de lansare tirului spre marele crucişător Yuuzhan Vong.

Telemetria lor fu transmisă flotei principale de apărare. Fiecare navă de luptă, fiecare crucişător, fiecare Distrugător, folosise acele date pentru a furniza informații de țintire pentru torpilele lor protonice şi rachetele de şoc. Baraje după baraje se înălțară peste curba atmosferei în expansiune a Ithorului. Acestea se izbiseră de

Moştenirea lipsită de protecţia vidului, sfărâmând plăcile de *corali yorik*. Energia degajată de detonările lor incinerase ţesutul neuronal şi încinsese *dovin basalii.*

Primul val dezintegrase complet fuzelajul de la pupa, deschizând nava spre vidul spaţiului. Cu toate astea, înainte ca aerul şi echipajul să poată fi aspirate, un alt val lovise, vaporizând şi mai mult din navă şi aprinzând atmosfera navei. Un fulger de foc cuprinsese *Moştenirea.*

Deign Lian cunoscu un moment de agonie în timp ce o minge de foc se extinse pe punte. Ar fi ţipat, dar aerul îi fusese ars din plămâni înainte să poată scoate vreun sunet. În jumătatea de secundă de claritate pe care o avu în minte, îl putu auzi pe Shedao Shai sfătuindu-l să îmbrăţişeze durerea, să o transforme într-o parte din el însuşi pentru a putea cunoaşte unirea cu zeii. Ultimul său gând fu să nu se abandoneze durerii, să nu o lase să îl consume, negându-şi scopul suprem pentru că nu putea să admită că Shedao Shai îi arătase singura cale adevărată de a-l atinge.

Atacul fisurase structura scheletică care ţinea *Moştenirea* împreună. Aceasta se rupsese în trei părţi, dintre care partea din faţă se înălţă pentru o clipă departe de planetă. Partea din spate, în flăcări, coborâse spre Ithor, prinzând viteză. Partea centrală rămase suspendată în spaţiu câteva secunde, apoi începuse să cadă încet, rostogolindu-se spre planetă. Prova, cu *dovin basalii* săi muribunzi renunţând unul câte unul, cedă şi ea îmbrăţişării planetei Ithor.

Chiar nu mai contase că *Moştenirea* ardea când lovise atmosfera planetei. Doar frecarea provocată de intrare ar fi produs suficientă căldură pentru ca învelişul navei să aprindă atmosfera bogată în oxigen. Focul cuprinsese rapid planeta. Atmosfera supraîncălzită se extinsese, emiţând mici filamente care aruncaseră în jur navele de luptă şi loviseră flota Noii Republici. Un filament ajunsese să mângâie o mică corvetă Yuuzhan Vong, făcând-o să explodeze, dar restul navelor se îndepărtaseră suficient de mult pentru a scăpa. Flota Yuuzhan Vong – ceea ce mai rămăsese din ea – porni de-a lungul vectorului de ieşire şi dispăru.

Ithorul, cândva o planetă paşnică, arse în urma lor. Odată cu ea arseră şi speranţele Noii Republici.

Capitolul 37

Amiralul Gilad Pellaeon se opri lângă rampa navetei sale, apoi se întoarse şi strânse mâna Amiralului Kre'fey. În timp ce făcea asta, simţi un sentiment de pierdere profundă.

— Ştiţi, Amirale, mi-aş fi dorit ca lucrurile să decurgă altfel. Mi s-a părut fascinant să lucrez cu dumneavoastră, chiar lămuritor. Spaţiul Imperial va beneficia de ceea ce am învăţat aici.

Bothanul încuviinţă din cap.

— Ştiu asta, Amirale, şi vă împărtăşesc sentimentele. Ştiu, de asemenea, în ciuda a ceea ce alţii ar putea şuşoti, că nu aveţi prejudecăţi la adresa extratereştrilor. Niciodată nu am simţit altceva decât respect din partea dumneavoastră şi nu am decât respect şi admiraţie pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc, Traest. Ofiţerul Imperial îşi desfăcu strânsoarea şi îşi prinse mâinile la spate. Dacă am fi reuşit să apărăm Ithorul, să îl salvăm, sunt sigur că poporul meu nu ar fi apelat la mine. Sunt speriaţi, desigur. Arma aceea ar fi greu de oprit, indiferent de situaţie. Nu sunt sigur că flotele care orbitează în jurul lumilor noastre i-ar putea împiedica pe Yuuzhan Vong să facă asta oricărei lumi pe care o aleg. Dar dacă nu duc flota acasă, populaţia civilă va intra în panică, iar noi suntem ca şi pierduţi dacă se întâmplă asta. Avem, în microcosmos, problema pe care o aveţi voi în Noua Republică.

— Mi-aş dori să fie o problemă doar atât de simplă pe cât se sugerează. Kre'fey se uită prin cala pupa a lui *Ralroost* şi la mulţimea de refugiaţi Ithorieni îngrămădiţi ici şi colo. Există o bună şansă ca Noua Republică să fie învinovăţită pentru pierderea Ithorului. Nu aveţi toate sectoarele administrative mici care să decidă că vor trebui să se apere. Distrugerea Ithorului a făcut ca teroarea să asalteze guvernul. Unii vor să-i calmăm pe invadatori, alţii vor să lupte împotriva lor şi, nu mă îndoiesc, unii s-ar alia de bunăvoie cu ei dacă li s-ar da şansa de a-şi distruge vechii duşmani.

Pellaeon încuviinţă din cap.

— Într-un fel, victoria asupra Imperiului a fost cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla Noii Republici. Ura voastră faţă de noi v-a unit. Acum, există forţe care încearcă să vă dezbine pentru propriul lor câştig. Sunteţi norocoşi, totuşi, pentru că rolul vostru în toate astea nu a fost decât de lăudat.

Bothanul suspină.

— Vărul meu este lăudat pentru fapta sa curajoasă de la prima înfruntare. A ieşit în evidenţă ca erou. Găseşte de cuviinţă să mă alăture lui, pentru a-l face şi mai mare, ceea ce lumea îşi doreşte.

— De asta au nevoie: de eroi în care să creadă.

— Ştiu, Gilad, şi nu le-aş nega eroii, dar aş prefera să creadă în tine sau în Jedi, în locul cuiva care a profitat de faptul că s-a aflat la locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Traest îşi scărpină ţeasta. Cel mai mult îmi pare rău pentru Corran Horn.

Pellaeon încuviinţă încet din cap.

— Da, *omul care a pierdut Ithorul.*

— Oh, atunci nu ai văzut decât primele holoştiri. Pe măsură ce săptămâna s-a scurs, el a devenit *omul care a omorât planeta Ithor*.

— Cineva trebuia să ia vina asupra lui. Amiralul Imperial zâmbi. Ştii, pentru jumătatea de oră care s-a scurs între victoria sa şi moartea planetei, am fost mândru de ceea ce a făcut, de poziția pe care a luat-o. Câştigase lupta şi reuşise să salveze nenumărate vieți. Acum totul este pentru nimic.

— Mai rău decât nimic. Jedii sunt ridiculizați; armata va fi supravegheată de Senat. Traest zâmbi. Există vreo şansă să se facă recrutări în Spațiul Imperial?

Pellaeon râse cu voce tare.

— Şi eu care mă gândeam să vă rog să-mi păstrați un loc în Imperiul pe care îl veți sculpta în Regiunile Necunoscute.

— Ar fi plăcerea mea, domnule. Bothanului îi sclipiră dinții într-un zâmbet prietenos. Vă voi ține la curent despre cum ne vom descurca.

— Apreciez asta şi voi face la fel. Pellaeon încuviință din cap, apoi se uită la ceilalți doi bărbați care se apropiau de el. Generale Antilles, Colonele Fel, ce ați decis?

Jagged Fel îşi împreună mâinile la spate.

— Voi trimite una dintre escadrilele mele înapoi cu dumneavoastră, domnule. Ea va duce un raport tatălui meu. Eu voi rămâne aici cu două escadrile, asigurând legătura cu *Escadrila Vagabond*. Sper că-mi înțelegeți dorința de a rămâne, domnule.

— O înțeleg, da. O respect şi o invidiez, chiar. Pellaeon îi oferi mâna bărbatului mai tânăr. Îşi strânseră mâinile, apoi Pellaeon îi strânse mâna lui Wedge Antilles. Asta nu este ultima dată când mă veți vedea, prieteni. Acum, poporului meu îi este teamă să vă ajute. Va veni o vreme când le va fi mai frică să nu vă ajute. Mă voi întoarce atunci. Sper doar că nu va fi prea târziu.

— Asta e şi speranța noastră. Traest Kre'fey strânse din nou mâna Amiralului Pellaeon. Fie ca traiectoriile voastre să fie uşoare şi orbitele să fie în siguranță.

— La fel şi pentru voi.

Pellaeon aprobă din cap şi începu să urce pe rampă. Se uită înapoi o dată, doar ca să fie sigur că şi-i va aminti, pentru că nu era deloc sigur că-i va mai vedea vreodată. Apoi rampa se retrase, iar naveta îl duse acasă.

* * *

Jaina încă se simțea năucită, stând în cabina de meditație de pe *Ralroost*. Moartea lui Anni lăsase un gol în viața ei, care o surprindea şi o îngrozea pe Jaina. Surpriza venea din faptul că o cunoscuse pe femeie de foarte puțin timp. *Da, am zburat împreună şi am locuit împreună, dar...* Lui Anni îi plăcea să parieze, şi nimeni întreg la minte nu ar fi pariat cu un Jedi, aşa că Jaina găsise alte lucruri de făcut în timpul liber. Când erau împreună, se înțelegeau de minune, şi ştia că Anni o plăcea, iar ea o plăcuse pe Anni. O şocase faptul că deveniseră mai apropiate decât crezuse Jaina, în timpul stagiului ei în *Escadrila Vagabond*. Faptul că nu ştia mai multe despre Anni o surprinse şi mai mult. Colonelul Darklighter spusese că înregistra un mesaj pentru familia lui Anni şi o întrebase pe Jaina dacă ar dori să trimită unul în acelaşi timp. Atunci realizase că nu ştia că Anni avea o familie. Anni nu vorbise niciodată despre viața ei din afara escadrilei, iar Jaina fusese rezervată în privința

propriei vieți de familie, presupunând că Anni știa deja oricât de multe ar fi vrut.

Se uită la datacardul din mână. Trimisese un mesaj către familia lui Anni și primise rapid un răspuns. Transmisia holovideo capturată pe datacard arăta o femeie mai în vârstă, clar mama lui Anni, cu ochii roșii de plâns, făcând tot posibilul să nu clacheze. Îi spusese Jainei că Anni se bucurase să o aibă ca prietenă și colegă de zbor, că vorbea mereu despre ea în fiecare mesaj pe care îl trimitea acasă. Mama lui Anni adăugase că avea câteva lucruri de-ale fiicei sale pe care ar fi vrut ca Jaina să le aibă și că i-ar fi plăcut să o cunoască dacă Jaina ajungea vreodată pe Corellia.

N-am știut. Ar fi trebuit să știu. Eu... Jaina își acoperi ochii cu mâna stângă, iar lacrimile i se scurseră printre degete. Un sentiment de vinovăție îi spori pierderea. Știa că nu ar fi putut face nimic pentru a o salva pe Anni, dar asta nu o împiedica să simtă că ar fi trebuit să găsească o cale de a-și păstra prietena în viață.

Acum știu ce simte Anakin pentru Chewie.

Pufni și se îndreptă, ștergându-și lacrimile când ușa cabinei se deschise. Se uită la siluetă și reuși să schițeze un zâmbet slab.

— Te-a trimis mama?

Anakin ridică din umeri și se așeză pe podea.

— Am cam împins-o să facă asta. Știa că vrei să fii singură. Nu voia să fii singură, dar nu voia să crezi că te considera prea copilă ca să treci prin asta. Am insinuat și ea a sugerat.

— Trebuie să existe un alt loc unde ai prefera să fii.

El clătină din cap.

— Nu, am vrut să vorbesc cu tine. M-am gândit că acesta ar fi cel mai bun loc. E singurul loc în care nu sunt privit de sus.

Jaina se încruntă.

— Sunt destui Jedi aici.

— Sigur, dar sunt răniți sau preocupați de cele petrecute cu Corran. O parte dintre ei, precum Wurth, se întreabă cum se face că eu reușesc să omor războinici Yuuzhan Vong fără a avea mai mult de o zgârietură, iar ei sunt răniți. Suspină. Îi fac să se îndoiască de ei înșiși, iar ei nu sunt foarte buni în a controla această idee.

— Cred că pot înțelege asta. Nu că ar trebui să se răzbune pe tine. Îi zâmbi fratelui ei mai mic. De ce ai vrut să fii aici?

— Ți-ai pierdut o prietenă. Și eu la fel.

— Și suferința a vrut companie?

El scutură din cap hotărât.

— Nu. M-am gândit, ei bine, uite, când a murit Daeshara'cor, a spus niște lucruri care m-au făcut să mă gândesc. M-am gândit că, poate, ei bine...

Jaina își înmuie vocea.

— Ce este, Anakin?

— Ei bine, m-a lăsat să știu, m-a lăsat să văd că, pentru ea, nu a fost atât de... Adică, a fost rău că a murit, dar... nu era supărată pe mine... Vocea i se frânse și își mânji lacrimile pe față cu o mână. Prietena ta Anni trebuie să fi știut că ești în siguranță. Ea nu a murit urându-te.

— Anakin, îți mulțumesc. Jaina pufni. Vreau să sper că ai dreptate. Doar că... am nevoie ca inima și mintea mea și toate celelalte să rezolve singure lucrurile.

— Da, asta pare a fi partea cea mai grea. El încuviință încet din cap. Și eu zbor pe același curs. Dacă vrei un camarad... Îmi pare rău.

— Nu, Anakin, e în regulă. Ea întinse mâna şi îi ciufuli părul. Mă bucur că eşti dispus să zbori cu mine. O putem face împreună, frăţioare. Cred că ar fi foarte bine.

* * *

Corran lăsă uşa micii sale cabine să se închidă în urma lui, apoi se sprijini de ea. O mică tuse îl zgudui, reaprinzându-i durerea din abdomen. Fusese deja supus la două dintre cele trei tratamente bacta pe care i le prescriseseră droizii MD pentru rănile sale şi avea dovezi suficiente că bacta reuşise să-i ajute nervii să se regenereze.

Se odihni cu spatele rezemat de uşă, nu atât din cauza oboselii, cât a reticenţei de a face ceea ce venise să facă. Fusese epuizant să-şi croiască drum prin coridoarele lui *Ralroost*. Faptul că se ferea de grupurile de Ithorieni de pe coridoarele înguste îi îngreunase călătoria, însă nu doar prezenţa lor fizică îl epuizase.

Prin intermediul Forţei le putea simţi suferinţa. După ce fusese rănit, intrase într-o transă Jedi şi fusese transferat imediat într-o cuvă bacta. Plutise acolo, abia conştient, atunci când invadatorii Yuuzhan Vong atacaseră Ithorul. Simţise cum se stingea viaţa de pe planetă, ca şi cum ceva ar fi şters toate stelele de pe cer, una câte una. Ieşise din bacta chiar când atmosfera se aprinsese. Şocul uluit al echipajului de pe *Ralroost* îl lovise primul, apoi valul de durere de pe navele-oraş aflate la distanţă îl lovise şi mai puternic. *Mama Junglă*, entitatea vie care îi crease pe Ithorieni, care îi hrănise şi îi susţinuse, entitatea pe care o iubeau şi îşi dedicaseră viaţa pentru a o păstra, fusese distrusă. Din navele lor observaseră atmosfera arzând ca o coroană solară în jurul planetei, lăsând în urma ei o cenuşă carbonizată şi sterilă.

Acel val de groază şi durere se retrăsese, lăsând fiecare Ithorian să se simtă la fel de gol pe dinăuntru ca şi Corran când... Se uită la cochilia Yuuzhan Vong aşezată pe patul din mica cabină. Făcu un pas spre ea, apoi se lăsă în genunchi. Atinse cu un deget creatura înţepenită, ignorând înţepătura acului care îi sugea sângele.

Carapacea se deschise încet. Ţesutul bioluminiscent răspândi o lumină verde pal care străluci uşor din oasele lui Elegos. Aceasta dansă puţin în pietrele preţioase care îi înlocuiseră ochii, dar nu transmise în niciun fel viaţa pe care Corran o văzuse în ceea ce imitau. Scheletul lui Elegos îl privea ţintă de sus, iar Corran îşi dori din tot sufletul să poată surprinde măcar o urmă de zâmbet. Jediul se lăsă pe călcâie şi privi în sus, în ochii bijuterii ai celui care fusese cândva prietenul său. Din interiorul mantiei, scoase masca pe care o purtase Shedao Shai. Frecă cu mâneca suprafaţa ei neagră, ştergând o pată, apoi o aşeză cu respect în poala lui Elegos.

— Ucigaşul tău este mort.

Corran voia să spună mai mult, dar gâtul i se strânse şi imaginea strălucitoare din faţa lui se înceţoşă. Îşi acoperi ochii cu o mână, mânjindu-şi lacrimile pe obraji, apoi înghiţi în sec. Îşi şterse alte lacrimi, apoi respiră adânc şi îşi relaxă umerii.

— Moartea lui trebuia să salveze Ithorul. N-a fost aşa. Ştiu că ai fi fost oripilat să crezi că l-am ucis pentru tine. Dar n-am făcut-o pentru tine, ci pentru Ithor.

Scheletul auriu se holba la el, cu cruzimea sa rece sclipind din pietrele preţioase din orbitele ochilor săi. *Nu te-am putut păcăli niciodată, nu-i aşa, prietene?* Corran îşi închise ochii împotriva lacrimilor, apoi îi deschise din nou. Se uită în altă parte, incapabil să suporte privirea fără viaţă a lui Elegos.

— Asta e ceea ce mi-am spus. A fost pentru Ithor. Asta le-am spus tuturor. Am reuşit să-i păcălesc pe unii dintre ei – pe majoritatea, cred. Nu şi pe Maestrul

Skywalker. Cred că ştia adevărul, dar a trebuit să profit de şansa de a salva Ithorul.

Îşi privi mâna dreaptă şi putu simţi din nou greutatea sabiei sale din ea.

— M-am convins, chiar m-am convins, până când... A fost un moment în luptă. Îmi oprisem sabia, iar Shedao Shai se dezechilibrase. Bastonul lui era îngropat în gazon. Am împins mânerul sabiei mele în stomacului său. O tresărire îl străbătu pe Corran. A existat o clipă acolo. O nanosecundă. Am ezitat. Nu pentru că mă gândeam la viaţă ca fiind sacră şi că era oribil să iau orice viaţă – aşa cum ai fi făcut tu, prietene. Nu... Am ezitat pentru că am vrut ca Shedao Shai să ştie că este mort. Voiam ca el să ştie că eu ştiam că e mort. Dacă avea să-şi vadă viaţa trecând prin faţa ochilor, voiam să se uite bine la asta. Am vrut să se uite îndelung şi frumos la ea. Am vrut să ştie că totul a fost în zadar.

Mâna dreaptă a lui Corran se strânse în pumn. Îşi lovi mâna de coapsă pentru a o slăbi, apoi îşi flexă degetele, deschizându-le cât putu de larg şi drepte.

— În acel moment, Elegos, ţi-am dezonorat sacrificiul. Te-am trădat. I-am trădat pe Jedi. M-am trădat pe mine însumi. Corran suspină. În acel moment am trecut linia. Am păşit în partea întunecată.

Îşi ridică capul şi întâlni privirea bijuterie a lui Elegos.

— Voi, Caamasii, aveaţi o vorbă: *Dacă vântul nu te mai cheamă, e timpul să vezi dacă nu cumva ţi-ai uitat numele*. Problema pe care o am eu, prietene, este că am auzit partea întunecată chemându-mă. Fără ajutorul tău, fără îndrumarea ta, nu sunt sigur cum pot face faţă acestei situaţii.

* * *

Jacen Solo îl studia pe Corran Horn în timp ce Jediul mai în vârstă stătea ghemuit strâns pe un scaun. Bacta vindecase rana fizică pe care o suferise, dar o anumită doză de agonie psihică încă se revărsa din el. Din câte îşi dădea seama Jacen, Corran făcuse totul cum trebuie, nu scăpase de sub control şi nu se purtase ca un *răufăcător* Jedi, şi totuşi aşa era prezentat în ştirile despre Ithor.

Ganner păşea impacientat.

— Pur şi simplu nu pot să cred. Corran îşi pune propria viaţă în pericol, aproape moare pentru salvarea Ithorului, şi a fost transformat în *încă un Jedi ucigaş de lumi.* De la Vader, la Kyp, la Corran. Sunt surprins că nu au construit o legătură Caamas acolo.

Luke îşi strânse mâinile.

— Lumea cedează în faţa fricii. Nu mai gândeşte deloc limpede. Avem nevoie de calm.

— Calmul nu este tot ce avem nevoie, Maestre. Vei avea nevoie de ceva mai mult. Corran clipi încet şi ridică privirea. Trebuie să îi disociezi pe Jedi de mine.

Surpriza lui Ganner pulsă.

— Să te abandonăm?

Corran aprobă încet din cap.

— Borsk Fey'lya a reuşit deja să sublinieze o serie de lucruri. Nu eram ofiţer în Forţele Armate ale Noii Republici când m-am aflat în misiunea mea rebelă pe Ithor. A observat că prezenţa mea acolo a fost contrară obiceiurilor şi legilor Ithoriene. M-a făcut complice la profanarea Ithorului pentru că l-am invitat pe Shedao Shai să mă întâlnească acolo.

Ganner se încruntă.

— Am văzut un raport care sugerează că ar fi trebuit să ştii că un lider Yuuzhan Vong căzut la datorie este întotdeauna incinerat, aşa că, ucigându-l pe Shedao Shai acolo, ai garantat moartea lumii.

Mara pufni dezgustată.

— Acel mic fragment de tradiție culturală Yuuzhan Vong, provine din acel presupus holojurnal al lui Elegos? Cel pe care se presupune că l-ar fi înregistrat în timp ce era cu invadatorii, chiar dacă aceştia au distrus orice bucățică de tehnologie pe care a luat-o cu el?

Maestrul Jedi ridică o mână.

— Ştim că este o farsă. Cineva a făcut-o şi o publică pentru a face bani.

Jacen mârâi.

— Şi face o grămadă de bani din asta. Chestia aia se vinde nebuneşte. Asta pentru că lumii îi este frică.

— Şi sunt morbid de curioşi. Ganner clătină din cap. Nu există nicio îndoială că moartea Ithorului e un şoc serios. Dubrillionul, Belkadanul, chiar şi Sernpidalul – aproape nimeni nu a băgat în seamă acele lumi. Ithorul, pe de altă parte, este la fel de cunoscut ca şi Coruscantul.

Corran suspină.

— Şi acum este o lume soră cu Alderaanul.

— Ceea ce ne duce înapoi la prima remarcă a unchiului Luke. Lumea cedează în fața fricii. Noi nu o putem face. Dacă te abandonăm, Corran, exact asta vor face şi Jedii.

Jediul Corellian reuşi să schițeze un zâmbet slab.

— Mulțumesc, Jacen, dar nu e vorba de cedarea în fața fricii celorlalți, ci de a fi copleşit de ea. Maestre, trebuie să mă renegi. Borsk Fey'lya vrea să evite un dezastru. O poate face doar aruncând vina pe altcineva. Chiar acum se joacă cu amintirile despre Carida şi Alderaan. Aruncă vina pe Jedi. Trebuie să o laşi să cadă pe mine.

Luke clătină din cap cu hotărâre.

— Jedii nu au de gând să te abandoneze în fața manevrelor politice.

— Luke. Mara se apleacă spre soțul ei de pe scaun şi îi aşează o mână pe umăr. Te iubesc foarte mult, dar asta este o luptă pe care nu o putem câştiga.

— Ba da, putem, Mara.

— Bine, poate că putem, dar efortul pe care îl depunem pentru a face asta ne va diminua capacitatea de a ajuta lumea. Ea suspină. Dacă purtăm războaie de opinie publică când ar trebui să luptăm cu invadatorii, vom pierde îngrozitor. Chiar acum, Borsk Fey'lya ne-a oferit o cale de ieşire din această încurcătură, şi anume să îl lăsăm pe Corran să poarte întreaga vină pentru pierderea Ithorului. Tot ce va fi nevoie este ca tu să dai o declarație în care să spui că acțiunile lui Corran au fost întreprinse fără consultarea sau consimțământul tău.

Chipul lui Luke încremeni.

— Asta nu e adevărat.

Corran oftă.

— Dintr-un anumit punct de vedere, este. Ai avut tot timpul rezerve cu privire la duel. Ai avut îngrijorări cu privire la ce mi-ar provoca acel duel. De fapt, ai remarcat de multe ori că Jedii nu sunt războinici.

— Corran, am fost *secundul* tău în acea luptă.

— Ai ales să mă susții în ciuda greşelilor mele deoarece oportunitatea oferită de duel a fost una care i-ar fi protejat pe mulți.

Un sentiment de resemnare se revărsă din Luke şi îl surprinse pe Jacen.

— Unchiule Luke, ai de gând să fii de acord cu asta?

Maestrul Jedi îşi ridică privirea.

— Nu le pot contrazice logica.

— Eu pot! Ei zic că minciunile spuse de Borsk Fey'lya şi alții sunt suficiente pentru a distruge reputația unui Cavaler Jedi. De dragul de a ne face viața puțin mai uşoară, îl vei da la o parte pe Corran. Nu este corect. Nu voi tolera asta.

— Ba da, o vei face, Jacen. Corran încuviință din cap obosit. Asta este ceea ce trebuie făcut.

— Laşi ca scopul să justifice mijloacele. Jacen clipi înmărmurit. Nu poți să vezi asta? Pentru a ne scuti de durere, devii la fel de rău ca Darth Vader sau Thrawn.

— Jacen, dacă te uiți la scopurile pe termen scurt, cam aşa se poate interpreta. Eu sunt bătut în cuie, dar cel puțin Cavalerii Jedi nu vor fi. Asta înseamnă că tu eşti liber să faci treaba care trebuie făcută. Dacă nu aş face asta, aş merita reputația de *persoană rea.*

Corran suspină greu şi se descleştă din scaun. Cu coatele plantate pe genunchi, îşi ținu capul în mâini.

— Nu sunt total nevinovat. Departe de asta. Unele dintre lucrurile de care se temea Maestrul Skywalker, unele dintre lucrurile de care te temeai tu, Jacen, despre răzbunare şi partea întunecată, erau adevărate. O să am nevoie de timp să le lămuresc. Faptul că sunt repudiat, va aduce ceva bun. Pentru Jedi. Pentru mine.

Îngrijorarea se revărsă pe fața lui Luke şi îi inundă vocea.

— Corran, orice ai nevoie...

— Ştiu, Maestre, mulțumesc. Cred, *sper*, că am nevoie doar de timp.

Ganner îşi scarpină cicatricea de pe partea stângă a feței.

— Ce vei face dacă vei părăsi Ordinul Jedi?

Corran îşi mişcă umerii neliniştit.

— Ei bine, Coruscantul nu mai este căminul meu. Am făcut schimb de mesaje cu Mirax. Ne vom întoarce pe Corellia. Pot face unele lucruri acolo. Bunicul meu încă are suficientă influență printre politicieni încât să pot primi azil. Corellia ar putea să fie motivată să facă ceva pozitiv în privința refugiaților creați de invazia Yuuzhan Vong. În cel mai rău caz, mă combin cu Booster şi folosim *Întreprinderea Rătăcitoare* pentru a ajuta. Se uită la Luke. Ştii, în ciuda problemelor pe care le pot avea, voi fi acolo dacă ai nevoie de ajutor. Doar că, în acest moment, cred că acesta este cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru Jedi.

— Cred că ai dreptate, Corran. Luke se ridică şi mângâie mâna Marei. Faci o decizie grea să fie mult mai uşoară.

Jacen scutură din cap. Nu-i venea să creadă. Jedii făcuseră exact ceea ce trebuiseră să facă la Ithor. Ajutaseră la plecarea refugiaților, evacuând întreaga planetă. Se opuseseră invaziei Yuuzhan Vong, punându-se în pericol pentru a-i descuraja pe invadatori. Suferiseră pierderi şi decese şi chiar câştigaseră un duel care ar fi trebuit să garanteze siguranța lumii. Eforturile lor preveniseră nenumărate morți şi, cu toate astea, trădarea inamicului şi manipularea politică făcuseră ca un Jedi să fie învinovățit pentru un dezastru pe care făcuse tot posibilul să îl prevină.

Iar unchiul meu acceptă că trebuie să se întâmple una ca asta. Jacen ştia de

mult timp că tiparul eroic în care se modelaseră Luke şi Corran ca Jedi nu era pe placul lui. I se părea o potrivire slabă, iar acea potrivire se înrăutăţea pe măsură ce Jedii se supuneau considerentelor politice.

Dacă slujim viaţa şi Forţa, cum putem lăsa politica să îl îndepărteze pe unul dintre noi, pe noi toţi, de acea datorie? Nu putem! Trebuie să existe o altă cale. Apoi suspină. *Eu trebuie să găsesc acea altă cale.*

— Jacen.

Tânărul Jedi se îndreptă.

— Da, Corran?

— Eşti idealist, şi asta e bine. Ştiu că nu-ţi convine. Pot să văd asta în ochii tăi. Şi în ai tăi, Ganner. Apreciez asta, dar am nevoie ca amândoi să faceţi ceva pentru mine. Ceva ce eu nu pot face.

Ganner încuviinţă din cap.

— Spune.

Corran se uită la amândoi, iar când privirea lui cu ochi verzi o întâlni pe cea a lui Jacen, Jediul mai tânăr simţi o tresărire.

— Unii Jedi, precum Kyp şi Wurth, vor vedea plecarea mea ca pe un semn bun. Vor considera genul de discuţie pe care am avut-o aici doar o dovadă de slăbiciune. Când voi pleca, vor crede că au obţinut un fel de victorie. Nicio persuasiune din partea voastră nu le va schimba părerea. Nu va face decât să vă coboare în stima lor. Asta le va face jocurile pentru putere mult mai eficiente.

Se uită la Luke.

— Trebuie să-l sprijiniţi pe Maestrul Skywalker. Dacă Jedii nu sunt uniţi pentru a li se opune invadatorilor, Ithorul va fi doar o altă tragedie în ceea ce va fi o listă foarte lungă.

— O voi face. Ganner zâmbi. Mulţumesc pentru că mi-ai oferit un exemplu de urmat.

— Nu-l urma prea îndeaproape, Ganner. Fii tu însuţi. Fii tu un exemplu pentru ceilalţi. Corran îşi îndreptă privirea spre Jacen. Dar tu?

Jacen începu să deschidă gura, apoi o închise. Gândurile şi emoţiile treceau prin el. Voia să fie de acord, dar asta însemna să se angajeze într-o direcţie despre care nu era sigur că era pentru el. *O direcţie care mă va îndepărta de locul unde trebuie să fiu.* Totuşi, în ciuda ambivalenţei sale, încuviinţă din cap.

— Voi face tot ce pot.

— Sunt sigur că va fi mai mult decât suficient. Corran se îndreptă de spate, scuturându-se momentan de oboseală. Îmi pare rău că vă abandonez. Capacitatea mea de a ajuta... Sunt lucruri pe care trebuie să le fac. Sper doar că veţi fi capabili să vă descurcaţi cu invadatorii. Dacă va veni vreodată un moment în care lumea va aştepta cu nerăbdare întoarcerea *celui care a ucis planeta Ithor*, ei bine, ştim că asta înseamnă că invazia a scăpat complet de sub control şi că lucrurile sunt cu adevărat imposibil de salvat.

SFÂRŞIT

UNIVERSUL STAR WARS
ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea

întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o

lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului Senatorial și socotea că, odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăștiate prin toată galaxia i-au

pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

